

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τζίρα
Μολυμπιζιτά

ΕΑ ήταν κυλό απαιτητική αν περιμένα ρωσική
ρετή. Δεν την κρίνουμε έμεις. Την κρίνουν τ
έργα της. Θά τ' άκούσετε όπως μάς τ' άξιζο
αυτή η ίδια στο γράμμα της. Μέσα στον έρωτικό
φυσικό, κύκλο. Τι τ' έλεγε; Δεν έλγει ο τιμάρη
και η ένορική ελαφρά, που άποσχολουν μία κ
πέλλα στα είκοσιδύο χρόνια της. «Όχι η πρώτη»

Ἡ ἁγάπη ἡ ἀγάπη μὴ μετέχει. Πάνω κι' ἀπὸ τὴν ἁγάπη, ποῦ, λίγο-πολύ, βασανίζει ὅλους τοὺς ἐρωτευμένους. Λυπημένοι ἀπὸ τὸ μαρτύριό αὐτὸ, ἡ ὁ γοῦνη σπῆν τελευτῶντα, ἡ ἀγάπη χωρὶς σκέψης, ἡ ὁ γοῦνη εὐδοκίοντα.

Ἡ ἀλληγογραφία κάλυπτε τοὺς μῆνες τοῦ χαρῆς. Δὲν ἀπομονοῦσαν, δὲν ἀνυπομονοῦσαν, δὲν μεμνημονοῦσαν. Ἐχῃ τὴν μακαριότητα τῶν ἀνθρώπων, ποῦ ταξίδευον, βέλαιοι, ὅτι ὁπωσδήποτε ἐπὶ φάσος χωρὶς ἐκτροχιασμούς τοῦ τρένου τους στὸ προορισμὸ τοῦ.

Σπάνια συνοδοιποροῦν ἐναρμονισμένοι ὁ ἐρωτῶν κι' ἡ μακαριότητα. Ὅλο μὲ κάτι τρώγουν, ὅλο κῆπος σαράκι αὐτὸ βασανίζει. Μέσα σπῆ φύσι ὁ ἐρωτῶν βρισκεται ἡ ἀσθενότητα. Τὴν ἀσθενότητα τὴν ἐχῃ ἐπερὶ ὅπως οἱ δὲν ἐρωτευμένοι μακάριον τὴν ἐχῃ ἐπερὶ ὅπως οἱ δὲν ἐρωτευμένοι μακάριον. Ἐπειτα, δὲ μόνον καὶ πολὺ καιρὸ χωρὶς ὁ ἐρωτῶν. Τελεῖται ἀκόμα, τὰ Χριστογεννηὰ, ποῦ μὲ πέρασαν ὁ φοιτητὴς ἐπιφυλάσσας ἀπὸ τὴν διακοπὴς κι' ἡρῆν γιὰ λίγες μέρες. Θὰ ἐξανάρθῃ τοῦ καλοκαίρι. Κυκλοῦν γιὰ τὸν ὁ ἐβδόμαδες.

Συνέθεθ' ὅμως κάτι. Μία μετωβολή. Ὁ κατὸν εἶναι ὁ μεταβολὴν αὐτὴν ἐκδηλώνοντα σ' αὐτοὺς ποῦ πεφύσθον. Στὺς νέους τῶπου, στὺς ὁποίους βρισκεται, συναντοῦν διαφορετικὰ πράγματα, διαφορῶν τοῦ νοστοῦ, διαφορῶν αἶρα. Ἐνὰς ἀέρα ποῦ ἐπιταίει καὶ παρασάει. Αἰεὶ εἶν' ἐκεῖνοι ποῦ μόνον ἀντιπαρασά. Μία Πρωτογένεια, μία Βιεννὰ, μία ῥωμὰ, μία ῥωμὰ καὶ πόρνη τὴν Χαϊδεύεσθαι, ὁ ποτελοῦν κινῶν-δὲν ὅτι τὸς ἐρωτῶν ποῦ ἐχῃ ἀφῆρη τὸς τὴν Ἑλλάδα. Μεγάλῃ ἡ προσοφῶν μεγάλῃ ἡ ἐπὶ τὸς ἀνῶν ἐκείνους πλάσσανται μὲ τὴν χάρι, τὴν καμψότητα, τὴν ἀλλεγορία. Πόσος ἀπὸ τὴν καμψότητα μὲς δὲ βλέπονται αὐτοὺς ὁ ἐρωτῶν τοὺς πλοῦσι στὶς ἐρωτικὰς πλοῦσι. Τὸ προσάθοντα, τὸ διασάθοντα, κι' ὅταν ἡ οὐκ ἔχῃ ἀπὸ τ' ἀγῶνας τοὺς, ἐκφράζον τὴν ἀνῶν αὐτοὺς:

— Θὰ μὲ ἐξαχάσῃ ἐκεῖ ποῦ πηγαίνεις τώρα... — Ὅλοι ἐχῶν. Ὅσοι μόνον πιστοί, ἀπὸ τοὺς τοὺς ἐξαχάσῃ. Κι' ὅταν δὲν ἐχῶν, ἀφῶντα αὐτὸς ἀπὸ τὸν ἀνῶν ἀνῶν, ἐχῶν τὸ καπὸ τὸν ἀνῶν.

εικόλιμο, ζούσε ερωτικά, κατά ένα τρόπο. Τη φορά όμως αυτή δεν είναι ο νέος, που λα-
σκάριζε. Ή κοπέλλα κάλλιστα πορεία. «Κατά το
διαστήματα αυτό της άπουσίας του φίλου μου, που εί-
να ο άνεπισημάντος μνηστήρας μου, έκανα μία γνω-
ριμία. Ένας άπιδρας φτασμένος πιά. Μεγαλύτερος
από τόν άλλο. Κάπου τριανταπέντε έτών. Ή δια-
φορά όμως αυτή δε με άποιακρόνει. Μό φέρνει πε-
ρισσότερο κοντά τους».

Έπισημώνω με καλή σταδιοδρομία. Τόν γνώρισε
σέ μία συντροφιά. Τόν βρήκε ένδιαφέροντα και τό-
σο καλή έντύπωση της έρώσε. Ωστε σκέφτηκε: «Άν
δεν ήταν ο άλλος, άσφαλώς δε ήταν αυτός». Δέν τού
τό έλεπε στην άρχή. Φαινόταν όμως, ότι ή στάσι
της άπάντησε τού παν ένθαρρυντική. Λέχονταν
έως χαριόλητες τίς φιλοφρονήσεις του. Στή διάρκεια
ένος χρόνου έβουλας νά ή σήλγην πάνω του πολύ
περισσότερο άπ' ότν πρέπει. Δέν άρνήθηκε νά εα-
ναρξέψη. Δέν άρνήθηκε τό φέρετό του. Χωρίς ή
άναποκρίθη άμέσως, άφηνε την έλπίδα, ότι θα ή-
τοχόμορος άν έκείνος έπέμενε άκόμα λίγο.

Έπέμενε και άναποκρίθηκε. Γοργή ή συνέχεια.
Εικόλιμο με τό άλα του. Δέ θα ή την καταδικάζαζε.
Λοιπόν τό θεμέλια τού έρωτα. Μία έρωτική ζούγ-
κλα, όπου επικρατεί τό πιο δυνατός έρωτας. Άγα-
πούδες γιές, δέν άναπαύς σήμερα. Είναι μέσα στους
κανόνες τού σκληρού παιχνιδιού.

Άλλού βρίσκεται ή κακή εκδόλησι της κοπέλλας:
Στό γεγονός, ότι, ένώ είναι έρωτευμένη με τό δεύ-
τερο, έξακολουθεί την έρωτική αλληλογραφία με
τόν πρώτο. Άντιστοίχως έκείνος και γεμάτος άγάπη,
δέν παύει νά γεμίζη κατεστάτα πλημυριζόμενα από
τά αίσθηματά του. Κανένα σημείο στις άπάντησεις
της, που νά κλονισή την πίστι του. Τού γράφει
στόν ίδιο τόνο που τού έγραφε.

Γιά δύο λόγους — έξακολογείται. Ό ένας λόγος,
ή συμπίπτει. Φοβάται μήπως, όταν τού πη ή την πραγ-
ματικότητα, θα τό κληή καιτό που θα μπορούσε
νά επιδράση στις σπουδές ή στην ύγεια του. Κω-
νεύο στην ζωή. Τό πιο πικρό άπ' όλα νά πής σ' ένα
άνθρωπο, που σέ λατρεύει όχι μόνο ότι έπαισας
νά ένδιαφερόσαι γι' αυτόν έσύ που έπλησις τόν λά-
τρεύς, αλλά και ότι κάποιος άλλος τού πήρε τη

θέσι. Τρομερό το χτύπημα. Άλλα μήπως με τη συμπρόνοια θα είναι μικρότερη η πληγή; Άραβη κάποτε ή ώρα της αποκλειστικής, τότε που ο νέος επιστήμων θα επιστρέψει βιαστικός για το γάμο, ενώ η άλλη θα βρεθεί στην ανάγκη να ομολογήσει την αλλαγή.

«Απόλυτοι εμφανίζονται όσοι πρὸς τὴν προσέλευσιν καὶ τὴν πρακτικὴν σκέψιν. Ἡ σφαιρικὰ μὲν διωκὸς στα-
ματᾷ τὸ σπῆμα, ὅπου ἡ πρακτικὴ γίνεται προ-
στυχία· κ' ἡ προσέλευσις γίνεται χυδαῖοιότης.
Παιχνίδι δὲ διὸ ταυτά. Οἱ μετοχές τὸ ἔρωτα
στὴν χρηματιστήριον. Ἀγαπᾷ τὸ ἔρωτα ὡς
διωκτὴν κρατῶν καὶ τὸν ἄλλο. Ἰσως χρειαστὴν δὲ ὄρα
ἀνάγκη. Τακτικὴ ὄχι τίς. Ἰσως χρειαστὴν δὲ ὄρα
φέρωντες μὲν τὸν πῖο ἁέλιον. Ἐξυπνότητι τοῦ σπῆ-
ματος δὲ διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὸν τρόπο. Μία τέτοια
γυναικῶν, πού ἀκούουν τὸ ἐπὶ συμπεριφορά τῶν
Ἀπορρῶν καὶ ὅταν βλέπῃ, τόσο ἀκατάστατος σκέψεις
καὶ περνοῦν ἀπὸ τὸ μυαλὸν τόσο ἀκατάστατος σκέψεις
Περὶ τὴν χωρίς ἐλαφρυντικά. Δὲν ἀνέχομε τοὺς
αὐστηροὺς κριτὰς. Ἀνεπαρκῆς, πολλές φορές, ἀ-
πέναντι τῆς νεότητος. Βρίσκουμε καὶ σήμερα φυσικὸν
καὶ κατεστῆσιν τὴν εἰκόνα πού προσκοινώσας. Δὲ
ἐξήγησας ἀκόμα τὸ ψῆμα πού εἶναι ἐρωτευμένους.
νίας. Δὲ σοὺ λέω τὴν ἀλήθειαν, πῶς λόγους σπῆμα
τρόπο, πού θὰ σὲ κάνῃ νὰ πῆς σὺν ἀπὸ βρῶν ἐπὶ
σὺν βρῶν τῆς πραγματικότητος. Ποιὸ ἐλαφρυντικὸν
ὡς μὴ μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ὅταν τὸ ὅλο σφῆμα ὀν-
ναι τὸ μοναδικὸ κίνητρο πού σὲ ὀδεῖ τὴν ἀσπίδα.
Νὰ κρατᾷς γιὰ ρεζέρβαν πού σὲ ὀδεῖ τὴν ἀσπίδα.
γαπᾷ. Ἄν εὐδοκίμωνος οἱ σχέσεις μὲν τὸν ἀντι-
καταστήσῃ τὸν, πῶς καλῶς. Τὸ δίνει τὴν ἀπόλυτον
λεψὶν, τότε χρησιμοποιοῦς τὴν ρεζέρβαν σου. Πῶς
τοποθετημένη ὡς ἀπὸ τὴν ἀνθρώπιναν καὶ τὸν ἥλιον
νόμο.

★ ★

Κάθε «κονιότης» έχει μονάχα μιὰ βασιλί-
σα, που λέει ἀπομονωμένη μέσα σ' ένα ιδιαι-
τερό κελλί, στο κέντρο τῆς φωλῆς. Είναι τε-
ρράστια, μέχρι 7 πόντους μακρείας, κι' έχει α-
σπρό χρώμα. Περνάει δὲ ὅλη τὴ ζωή της γεν-
νώντας αὐγά. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀποκλειστικὸς
προορισμὸς τῆς· ὁ πολλαπλασιασμὸς τοῦ εἴ-
δους.

Οἱ φωλῆς τῶν τεριμιτῶν εἶναι ὁλοκάθαρες
σὸ ἐσωτερικὸ τοὺς καὶ ἀεριζοῦνται καλῶς. Μοιά-
ζουν σὰν ἓνα μεγάλο σφουγγάρι, ὅλο «κελλιά»,
στοῦς καὶ «κελλάρια» ὅπου ἀποθηκεύεται ἐξ-
ὀρ καὶ ψιλοκομμένο χόρτο γιὰ τὸ χειμῶνα.
Εἶναι θαύμα πὼς τὰ αὐτὰ βρίσκουν τὸ δρό-
μο τοὺς μέσα σ' αὐτὸ τὸ λαβύρινθο.

Ἄν σχηματισθῇ μιὰ ρωγμὴ στὸν ἐξωτερικὸ
τοῖχο τῆς φωλῆς, ὁ «ἐργάτης» μαζεύονται
ἀμέσως στὸ σημεῖο ἐκεῖνο καὶ φράζουν τὴν
τρύπα μ' ἓνα μασημένο ὀλικό ὁμοιο μὲ τσι-
μέντο. Σὲ τρία τέταρτα τῆς ὥρας μποροῦν
τὰ βουλωμένα ἔτσι ἕνα ἀνοιγμα 130—140
τετραγωνικῶν πόντων.

Οἱ τεριμίτες μοιάζουν μὲ τὰ μυρμηγκία,
ἀλλ' ἀποτελοῦν ἐντελὲς ἐξασκητὸ ζωικὸ εἴ-
δος. Εἶναι τυφλοί, κι' ὁμως κατορθώνουν νὰ
κάποιο μαθητιώδη τρόπο νὰ ἐξωχρίζουν τοὺς
φίλους ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς.

Στὰ Δυτικὴ Ἀφρική υπάρχουνε ἕνα εἶδος τε-
ριμιτῶν, ποὺ μέσα στὶς μεγάλες κοινικὲς φωλῆς
τοὺς καλλιεργοῦν μανιτάρια, τὰ λιπαίνουν μὲ
τὰ περιττώματά τους καὶ τὰ χρησιμοποιοῦν
γιὰ τροφὴ τους.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

*Ιδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ-Δρανατσάνιου 4-Τηλ. 36-781-Δρχ. 4

Δὲν ἐσταυρώσας αὐτὸ τὸ πρῶ-
γμα, σὲ παρακλῶ:
— Ὁ νεαρός ὁμῶς δὲν συνεμορ-
φῶθῃ:
— Γιατί, κύριος; ἀπάντησε ἰτα-
μώτατα. Σὰς ἐνέολε ἡ μουσική:
«Εἴς τὴν ἐφημερίδα σας κί-
εἰναι τὸ ραδιό. Ἐκαστος τὸ κέ-
ποι!»
— Ὁ σθαῖος κύριος δὲν προσέ-
βησε τίποτα, προσαφῶς μὴ ἐξου-
ρεσθί γιὰ πωπῶν καυνά. Ὁ δὲν
νεαρός, ἀποθροσυνθεῖς ἐξουδιώ-
σε τὴν ἔντασι τοῦ τρανζίστορ εἰς
ἐνδεικνύν... σθεασσοῦ πρὸς τοὺς
μεγαλυτέρους. Καί τότε ἔλαβε
τὸν λόγον ἓνας ἄλλος σθαῖος
κύριος, ποῦ καθόταν δίπλα ἀπὸ
τὸ νεαρό. Καί ἔλαβε τὸν λόγον
διὰ... χειρωνακίας. Ἀπλῶς τὸ
χέρι τὸν ἀπότομα, κι' ἔδωκε μίαν
στὴ μουσικὸν ὄργανον, τὸ ὁποῖον
εὐρῆσε τὸν δαπέδον τοῦ τραλλέυ.
— Ἀγείτε μὰ καὶς παλινόπαι-
δο! ἐφώνασε συνήχρονος.
— Ὁ νεαρός ἐστράφη γιὰ νὰ ἰδῇ
τὸν δράστη τῆς... ἐκτινάξεως. Ἰ-
δὼν ὅμως μὴ ὅλστα ἀνιευμένην
καί κατὰ κεροσῦγκας ἀξιδόλους, ἐ-
πρωτίμως νὰ σηκωθῇ, νὰ περι-
συλλεξῇ τὸν τρανζίστορ καὶ νὰ κα-
τεθῇ στὴν πρώτη στάσι, χωρὶς νὰ
πῇ κουδέντα. Καὶ ν... ἐκπομπή ἔ-
λζε!

δὸν Παντιστομίου. Ὅρα μὲν ἄλ-
λα καὶ νῆσους, ἀντικείμεναι, κομμοῦ
σὰν περὶ κορομβία, ὡστείνες ἐπι-
γροαρές, ὡπαιτῶνες ὀπαιτῶνες.
Βοσκοῖται, κοίται, ὡπαιτῶνες
ἕνα ζεύγους, μετὰ 40–50 ἑτέ-
ρους τύποι συννηθιμένοι ὅπως...
οἱ εἴεις. Ὅπου, ἡ κυρία, ἀφού
ἐκτύπησεν με βλεψία κάποιας πε-
ριπρόσθεσιν τὴν κινεῖται τοῦ ὁ-
μου, ἐβόησεν πρὸς τὸ σὺνὸν τῆς,
τόσο δυνατὰ, ὥστε ν' ἀκουσθῇ,
ἐν ἥται δυνατὸν καὶ εἰς ἄκτια...
πεντακάθων μέτρων.

κι' έπειτα από λίγο:
 —Κι' έπειτα σου λένε μερικοί
 πως η 'Αθήνα είναι μεγαλόπολη.
 Μα συγκρίνεται, Μαωλίη, με τη
 Παρίσι και τη Ρώμη:
 Και περιέριε το βλέμμα της
 στο έπιθακό περριεχόμενο, γιά
 να ίδη την άπληξη που είχαν
 τα λόγια της, ενώ ο δυστυχής Μα
 νόλης κατέβασε τα μούτρα, συ-
 νιθανσόμενος το γέλιο της θέ-
 σώς του. Όποτε ένας έπιθατός,
 έφωτάνε στον ειοπράκτορα:
 —Ειοπράκτω. Ένα ειοπτήριο
 γιά την... πλάς Πινγκά, παρα-
 καλώ!
 Κύμα γέλιο έπποκλόνησε, άλ-
 λά η κοσμονοριμένη κυρία προ-
 σπειοθήν ότι... δέν το άντελή-
 ωθη!

—Τι θὰ κάνουν τα παῖδια στὸν
βλέποντα στὸ σπιτί τὴ ὑπὲρ τα
παῖζν δ' αὐκὼς κἀκεῖνα: θὰ μᾶθουν
να παῖζουν κ' ἕξαινα καὶ θὰ ἐπὶ
δοθῶν στὴ χαρτοπαίζα.

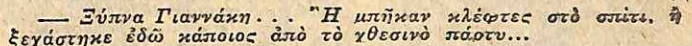
Τὸ κηρύγμα ἐτέλεσε, οἱ πῆ-
στοι καὶ οἱ πιστὲς ἔφευγαν. Με-
ταῦτ' αὐτῶν ἦσαν καὶ ἡ μά κυρία,
ποὶ συνῆλθε τὸν πατέρα ἡμέ-
ων τὴν Καίαν καὶ ἐβήκα, οἱ μι-
κροὶ τὸν Κλεῖον εἶκε παρακολου-
θῆσαι ἐπὶ μενάλῃ προσοχῇ τὸ κη-
ρύγμα, εἶπε στὴ μάτα του:

— Ἀκούσε, μάτι, τί εἶπε: "Ὁ
τί δὲν πρέπει να παῖζεν μόνο ἐ-
σύ, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐεῖα τα παῖδια!"

Ἔτσι κατάλαθε τὸ κηρύγμα ὁ
πιτωρικός, ἴωρα τί θὰ κἀν ἡ μά-
μα... δίκος τῆς λογαριανοῦ!

— Ὅριστε, κυρία Ἀποστολή. πε-
ράστε. Ὅριστε, κύριε Πρόεδρε!
Ἄειντε, προχώρα καλὴ θεία.
Καὶ ἀφ’ οὗ ἀνέβηκαν ὅλοι, ἐκλει-
σεν τὴν πόρτα. Ὁ οὐδὺν ἔβαλε
μυρὸν, ἀλλὰ ὑποκρέσθηκε νὰ στα-
μῇσιν γιατί ἐν τῷ μεταξύ εἶχε
ἀναβῆναι τὸ κόκκινο φῶς. Τότε ἐ-
θεάθη ἓνας βιαστικός ἐπιβάτης,
ὁ ὁποῖος χτύπησε τὴν πόρτα:
— Δὲν ἀνοίγεις τὴν πόρτα νὰ
μῇ;

Ὁ δὲ εἰσπράκτωρ ἑστράφη καὶ
 τοῦ φώναξε:
 — Ἔχε· κάστα ἀπὸ βουλευτῆ.
 Ἀλλοῖς δὲν ἀνοίψω!
 Τὸ ἐπιβατικὸν κοινὸν ἐνέλασε.
 ὁ δὲ εἰσπράκτωρ, ἱκανοποιηθεὶς
 ἀπὸ τὴν ἀπῆλξιν ποῦ εἶχε τὸ...
 καλαμπούρι του, ἀνοίξε τὴν πόρ-
 ταν καὶ ἄφησε τὸν ἄνθρωπον νὰ
 ὑπῇ. Ἀν ὅλοι οἱ εἰσπράκτορες εἴ-
 χαν τὸ ἴδιον κέφι, τὰ δορομολόγια
 θὰ ἦταν... ἀπόλαυσις!
 Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΗΣ ΚΟΛΟΜΠΙΝΑΣ

ἔλα, ὡς ζήσουμε τὸ ἀέρο τὸ παρολθόν μας σὰ μὴ γί-
 νηται (μαῖρα)
 πὺν θάρθῃ γὰ μᾶς τυλίξη...
 Στὰ δρομικά ἀπὸνε οἱ ἔρωις μὲ προφύλαξι πλανιέται
 — Ἀραγῶνης... Ἑρεσσού... —
 Πῶς κορυστίσκει οἱ δόλιοι λὺν νύχτα γὰ βασιεΐται
 στὸ γοῶ τοῦ «Παρασσοῦ»...
 Συνωστίστηκε μὲ φράκα, μὲ βαρύντιμα κοσμήματα
 σὺ δειροκότῃ ντεκολέτ, ὡς
 καὶ στὰ βάλς τ' ἀέρο τοῦ Στράουζ στροβιλίστηκαν τὰ
 (ἀντιμαῖρα)

—τῆς Ἀλόκαρης οἱ ἑσπαστοί...
 Ἔλα ἀλόνε πὺν ὃ ἔρωε εἰλαι υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης
 φτερωτὸς καὶ μασηρὰς...
 Νά τὸν ζήσασιν ποῖν γῆν παλὶ κυανογαυρίτης
 τοῦ κεφιοῦ καὶ τῆς γαρὰς...
 Ἄς γλεντήσουμε, Πιεροστό, μὲ θλιμένη μας λαχτάρα
 τὴν παλιὰ καὶ ἐποχὴν,
 ποὺ μᾶς ζεμίετ με κέφι, τρυφερὰ καὶ παιγνιδιάρα,
 κάθε ἀλόκαρη τὴν ψυχὴν...

"Ας ἀφίσουμεν τοῦ χιᾶς τὸ θλιβερόν μας παγνηθῶν...
 Σῶλα σήμερα, Πιερώστο μου, καὶ λείονα...
 "Ἐλα, ἄς πιονῆς γιὰ κανένα ἀποκορητικό ποτήρι
 Σ' ὅποιον βουδῆς ψυχαναλάτῃ ταβέρνῃ!...
ΜΙΑ ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ ΜΕ ΑΡΩΡΙΤΙΚΑ
 (καὶ διὰ τὴν ἀντιγραφὴν:
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ)

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΜΑΣΚΑ

ΤΟ απόγευμα στις 6 1/2 ήμουν τρελ...

Κι' όπως ήταν μόνο τέσσερις μέ...

Στις 7 ακριβώς ήμουν σίγουρος...

Στις 7 ακριβώς ήμουν σίγουρος...

Εκείνη, εκείνη ήταν η άφορη...

Μα ποιος έβρι... Μπορεί να μ...

Υστερα από λίγη ώρα, στο φιλι...

Κι' εκείνη η μάσκα, θεέ μου!...

Πώς; ρώτησε ανήρεγτα κάποι...

Και ποιά; πρόσθεσε ένας άλλ...

Νά ντυθούμε μασκωμένους και...

Ελάτε το στήθος της ν' ανεβο...

Ηταν ντυμένη σαν βασίλισσα της...

Και τότε την τράπηξε πάλι αλ...

Πότε στη ζωή μου δε θα ξανα...

Βρήκα ωστόσο το μεγάλο, το δ...

Πήλινος τα δάκρυα και το δ... μ...

Στο δρόμο, με πρόφτασε ένας ά...

γορεύουμε. Όλοι συμφώνησαν, ένθουσιασμέ...

— Δώστε μου ένα κοστούμι 'Ισπα...

— Θέλετε να κοστούμι κλόουν...

— Θέλετε να ντυθείτε ληστής;...

— Δώστε μου εκείνο το κοστούμι...

Μετά το δάσκαλο, Ένας Θεός έ...

Κι' εκείνη η μάσκα, θεέ μου!...

Ποιος ήταν; αν μπορεί να πη κα...

Είπα, είπα, σ' αυτό το θλιμένο...

Το σκυμένο κεφάλι της, άκιν...

Και τότε την τράπηξε πάλι αλ...

Πότε στη ζωή μου δε θα ξανα...

Βρήκα ωστόσο το μεγάλο, το δ...

Πήλινος τα δάκρυα και το δ... μ...

Στο δρόμο, με πρόφτασε ένας ά...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

— Δώστε μου ένα κοστούμι 'Ισπα...

— Θέλετε να κοστούμι κλόουν...

— Θέλετε να ντυθείτε ληστής;...

— Δώστε μου εκείνο το κοστούμι...

Μετά το δάσκαλο, Ένας Θεός έ...

Κι' εκείνη η μάσκα, θεέ μου!...

Ποιος ήταν; αν μπορεί να πη κα...

Είπα, είπα, σ' αυτό το θλιμένο...

Το σκυμένο κεφάλι της, άκιν...

Και τότε την τράπηξε πάλι αλ...

Πότε στη ζωή μου δε θα ξανα...

Βρήκα ωστόσο το μεγάλο, το δ...

Πήλινος τα δάκρυα και το δ... μ...

Στο δρόμο, με πρόφτασε ένας ά...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

Ο ΤΖΑΙΚΥ ΚΟΥΓΚΑΝ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ...

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ... ΑΣΥΡΜΑΤΙΣΤΗΣ...

Αθηναϊκό ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Οί σκυθρωπές 'Αποκριές αποτελούν παράδοσι για την 'Ελλάδα

Οί φίλοι και οι γνωστοί, που θα συναντή...

— Λοιπόν, πώς τα πέρασε τις 'Αποκριές;

Φυσικά, υπάρχει και η λύσι της αντιμεθ...

— Πώς πέρασα τις 'Αποκριές, ρωτάς; Λοι...

Λίγοι, όμως, έχουν το θάρρος μιά τέτοια...

Το κακό είναι πως... το ημερολόγιο υπο...

Εδώ, τίποτε από αυτά. Οί 'Αποκριές μας...

Είπα, είπα, σ' αυτό το θλιμένο...

Το σκυμένο κεφάλι της, άκιν...

Και τότε την τράπηξε πάλι αλ...

Πότε στη ζωή μου δε θα ξανα...

Βρήκα ωστόσο το μεγάλο, το δ...

Πήλινος τα δάκρυα και το δ... μ...

Στο δρόμο, με πρόφτασε ένας ά...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

νου, είναι αυτή: Πώς, χωρίς στη μάσκα, το...

— Λοιπόν, πώς τα πέρασε τις 'Αποκριές;

Φυσικά, υπάρχει και η λύσι της αντιμεθ...

— Πώς πέρασα τις 'Αποκριές, ρωτάς; Λοι...

Λίγοι, όμως, έχουν το θάρρος μιά τέτοια...

Το κακό είναι πως... το ημερολόγιο υπο...

Εδώ, τίποτε από αυτά. Οί 'Αποκριές μας...

Είπα, είπα, σ' αυτό το θλιμένο...

Το σκυμένο κεφάλι της, άκιν...

Και τότε την τράπηξε πάλι αλ...

Πότε στη ζωή μου δε θα ξανα...

Βρήκα ωστόσο το μεγάλο, το δ...

Πήλινος τα δάκρυα και το δ... μ...

Στο δρόμο, με πρόφτασε ένας ά...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

των τελωνειακών ή των βυρσοδεψών, «έπιση...

Είπα, είπα, σ' αυτό το θλιμένο...

Το σκυμένο κεφάλι της, άκιν...

Και τότε την τράπηξε πάλι αλ...

Πότε στη ζωή μου δε θα ξανα...

Βρήκα ωστόσο το μεγάλο, το δ...

Πήλινος τα δάκρυα και το δ... μ...

Στο δρόμο, με πρόφτασε ένας ά...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

— Τί φοβόρα σου; είπες άπρη...

Οί καλεσμένοι βαρέθηκαν, ξεπάνιασαν, νύ...

Είπα, είπα, σ' αυτό το θλιμένο...

Το σκυμένο κεφάλι της, άκιν...

Και τότε την τράπηξε πάλι αλ...

Πότε στη ζωή μου δε θα ξανα...

Βρήκα ωστόσο το μεγάλο, το δ...

Πήλινος τα δάκρυα και το δ... μ...

ΟΙ ΔΟΥΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Δόν Κικώτης

Τών 'Αποκρέ ένεκεν και του καρναβαλιού...

Και γάρ ποσών την συναψιν τρελλώδους...

Ηγουν προβλέων έρωτας με ελογεωδείς νεάς...

Κι' ιδού! έννυ έκραυγάζον προς έμαυτόν τή...

Κι' έδωκεν καταγινώσκας: "Ο Δόν Κικώτης,...

Κι' ανέκραζον, όρυν σαφείς και πυθνενοκρύφους...

— Ο Δουλοτίνεας θυμαστί, ίνα υμάς τι...

— Ο Δουλοτίνεας θυμαστί, ίνα υμάς τι...

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

9

«ΕΜΑΙ ένα φράκο πολύ αξιοπρεπές και αρκετά καλά διατηρημένο. Γεννήθηκα από το παλιό διότι ο πατέρας μου με έδειξε να είμαι φράκο... — άς υπήρξε ποτέ ποτέ... Διάκριση με ποιότητα άρκετά... Άποκριές και στοχαστικές σε ποικίλους χορευτικούς ρυθμούς, άρκετών από το βάθος του στρώματος, άς τα φρεσκάσει τα τσάρλεστον και τα σόου. Μετά από το σίμυ επιπλέον στη νοσολογία. Κι' από κεί όμως παρακολούθησα με δέος τις καινούριες εξέλιξεις των ανθρώπων και τα επιτεύγματά τους σε όλους τους τομείς — από τον τομέα του χορού, άς τον τομέα της ηθικής και της ευπρέπειας... Μή με νοιάζει για σχολαστικό, και μην πάρετε το ύφος μου για ασκαλιτικό. Έσυνήθισα να ζω ελεύθερα, μέσα σε διαφορετικό περιβάλλον, με ανθρώπους (άπαρξαιμύνες) νοοτροπίας και ιδιοσυμφορίας, κι' έτσι, βλέπετε, δεν είναι εύκολο να αποβάλω μερικές συνήθειες και να διορθώσω στο πιο μοντέρνο τη φρασολογία μου — το ίδιο άσως και το χαρακτήρα μου.»

«Τί λέναμε: "Α, για τις εξέλιξεις των καινούριων ανθρώπων... Μία από τις εξέλιξεις αυτές είναι και τα πάτυ. Και τι είπα: "Επιτρέψτε μου να σας το-περινοήσω: Μαζεύονται σε ένα σπίτι τα μωρά των δεκαεσσών άς δεκαοκτώ έτών, διώχνουν τους νονούς — και αυτοί, ύποτακτικά, φεύγουν... — και με ένα πικ-άπ, λίγες πλάκες του Πάβλ Αντα, του Ρενάτο Καραζόνε ή του Έλντε Πισλεν, με λίγα ψα, μακία βουτυρωμένα, λίγα τυροπιτάκια και μερικές μπουκάλες βερμούτ και κορσά καινουργιά το πελεκορδύ! Όταν νυχίζουν οι άστρες νονές από την έξορία, που τους επιβάλλει τα παιδιά τους, βρίσκουν τους τοίκους μόνο όρθιους! Όλα τα άλλα έχουν καταρρεύσει.»

«Επών στα χαλά' έχουνε πατηθή τυροπιτάκια και αποτίναρα, στα βάρα βρίσκονται πηρούνια, μαχαίρια και πατατάκια τηγανητά, στα λινά τραπέζιμανηλα έχουν κυθή κορσά και μανιόνες. "Ώστε από ένα τέτοιο πάτυ, άκουσα την κυρία του σπιτιού να λέει με άπελπισία σε μια νυνωπή της: "Δέν είναι μόνο το σπιτί και τα επιπλά, είναι και η άνωνία για τα παιδιά μου. Πού θα πάει; Τα παιδιά τους έχουνε μη στο περιβώριό... "Όλη το μυαλό τους έχει προσληφθή στα διασκεδάσεις, στα βλεντία, στα άσκοπες απόψεις! Και καλά για τα άνορία! Είναι μόνο καιρός κάμενος. Για τα κορβότα όμως είναι και κινδύνος! Όλοι οι νεαροί που τσινορίζουνε την κόρη μου με ένκορσιζούν, με ένοχλούν, και μου προκαλούν ζωόρες άνησυχίες...»

«Αναστένει η κυρία για να συνεχίση π'ό σινά: "Άλλωδε πολύ ο κόσμος, άγαπήμες μου. "Η έποχή μας ήταν έντελώς διαφορετική. Για να βνη για πρώτη φορά ένα κορίτσι στη ζωή, έπρεπε να πατήση τουλάχιστον τα δεκαοκτώ χρόνια. Και ύστερα, αὐτή η απόλυτη έλευθερία, η άσυνδοσία, η άνησυχία δεν υπήκοε. Κυριαρχούσε ένας σεβασμός, κάποιος περιούλλη της νεολαίας. "Όλοι και όλες γλεντούσαμε πιο λίγο και μορφωνόμαστε πιο πολύ. Σήμερα όλα πήναν άναποδα! "Η νεολαία βλεντάει, μεθάει, καννίζει και καταστρέφει τα πατρικά επιπλά!»

«Πόσο θά ήθελα να διέθετα σωνή για να ψιθυρίσω νοσταλγικά στο αυτί της μαμάς, που διατύπωνε με τόση άνωνία τις άνησυχίες της: "Πόσο έχετε δικιο, κυρία μου. Στόν καιρό το δικό σας — το δικό μας — τα βλεντία της νεότητος ήτανε πιο συνκρατημένα, πιο φοβισμένα, πιο σπάνια. "Όλοι είσαι — έμεις... — οι νέοι της προ τριακονταετίας έποχής, περιμέναμε πως και τι το Καρανάβλι για να βγούμε λίγο από το καθούκι που μέσα του μας έκλεινε η περιούλη γοη όλου του άλλου χρόνου... Και το Καρανάβλι έφτανε σαν όνειρο, που κάποια καλή μανία — το μετέβαλλε σε πραγματικό, πτα άπίθανο νοητευτικό! Οι όη-

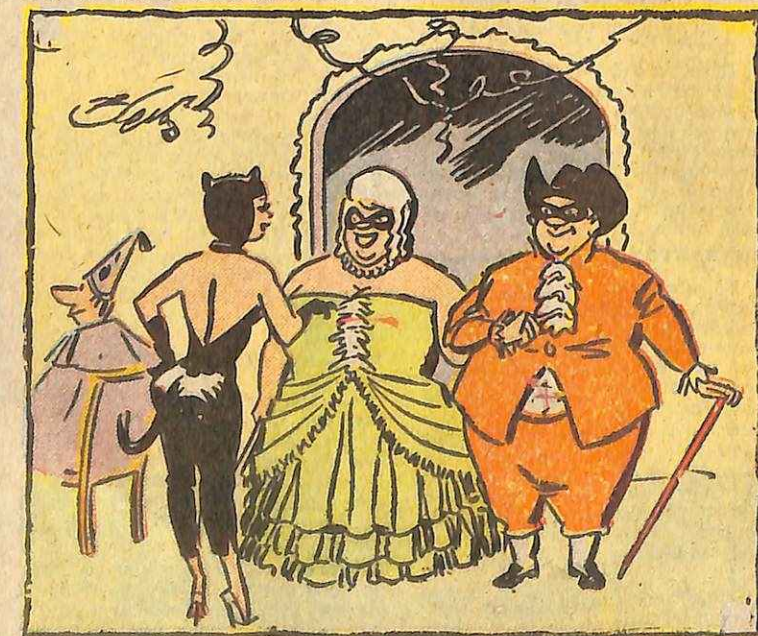
— Μα επί τέλους, ποιά είσαι;... τη ρώτησε.

Ένα φράκο στη νασθαλίνη

μόσιοι χοροί — το (Μπαλ ντέ τέτ), ο χορός του Λυκείου, ο χορός των Συννραφών, των Ήθοποιών, των Συντακτών, και ίδιος αυτός ο τελευταίος — ήταν άπορίστες εύθυμες, που, άν τις πηλασίαμε, θα χιες, που, άν τις πηλασίαμε, θα μπορούσαμε να πούμε ότι είμα, άπορίστες εύθυμες, που, άν τις πηλασίαμε, θα χιες, που, άν τις πηλασίαμε, θα μπορούσαμε να πούμε ότι είμα, άπορίστες εύθυμες, που, άν τις πηλασίαμε, θα χιες, που, άν τις πηλασίαμε, θα μπορούσαμε να πούμε ότι είμα...

ουνούσανε την άτιμότητα του βλεντιού! Τα τρανώδια της έποχής βοηθούσαν κι' αυτά με τις μελωδικές τους νότες, γιατί ήτανε τρανώδια τότε, και όχι βουχνημοί! Τα όπαλά σουέ της Ζάν Μπρινιέρ, τα πιο κεφάτα του Μωρίς Σεβαλιέ ή του Μπουμπουά, τα ταγκό του Μπιάσκο, του Μπαταί, τα, ή του Κανάρο, οι σανρονέτες του Κριστινέ, οι συναρπαστικές μελωδίες του Ρόμπερτ Στόλτε ή του Βέρνερ Χέιμαν, χαλίζανε τα κεφάλια, μεθούσανε τις καρδιές...

«Άκόμα και τα ελληνικά τρανώδια της έποχής ήτανε πιο εύγενηκα, πιο μελωδικά. Δέ θέλω να θυμηθώ τις (Γυναικες... Γυναίκες...

— Ναι, έμεις είμαστε οι Μπουροόπουλοι. Καλέ πως μας κα-
ταλάβατε δεσποινίς Νίτσα;
(Του Β. Χριστοδούλου)

κες», την (Πάολα), το (Όνειρο ήταν και πάει), τη (Νινέττα... Να- νίνα... Νινόν) — κι' αυτό από φό- δο μήπως βάλλω σε δοκιμασία τη μετριοφροσύνη του πρακτικογρά- φου της φλασίας μου.

«Και τα άλλα άσως τα θυμάμαι με άπερίγραπτη νοσταλγία: (Το τονκό του Πιερότου), το (Κόκ- κινό μαντίλι), το (Φίλι της Κολομπίνας), ή (Ρεζεντό), ή (Κάρ- μεν), ή (Ρεζίνια), άκόμα και έ- κείνη η άδελφια και κεφατή (Ρι- ρίκα), τρύπωναν άκόμα μέσα στις μετωπιές μου φόδρες για να μου θυμίζουν ότι το χτες ή- τανε άσυνκοιτα ώριότερο από το σήμερα. Και, επί τέλους, — (έν κατακλείδι...) — έφταναν σά θεο- μνίες κεφού ή (Βαλέντια) και το (Σα σε Παρί) για να στοβιλί- σουν μέσα στην πιο καταρρακτώ- δη Ζάλη τα ζευγάρια που είχαν άποχυνώσει οι παθητικοί θυμα- τισμοί κάτω από τους μελωδικούς όδους του (Σαντιμεντο νκά- ατσο), της (Νοσταλγίας) ή της (Κοιμητορίας).

«Μην άπορίτε, κυρία μου, που τα συνκρασά όλα αυτά, με τους τίτλους τους, με τους συνδέτες τους, με τους τραγουδιστές και τις όρχήστρες που τα κοράσανε. Τα θυμάμαι, γιατί άξίζει να τα θυ- μηθώ! Όπως είναι βέβαιο ότι θα έσχόση όλα τα σπερινά που χορεύ- ει με νενικό ξεκλειδωμά των άδωρώσεων της η κόρη σας, πο- λύ προτού φθάση στην ηλικία τη δική σας...»

«Δέν έξω τι έντύπωσι θα έκα- να στην κυρία του σπιτιού μιλών- τας έτσι, άν κατάφερα να μιλή- σω... Νομίζω όμως ότι, μία και δέ διαβέτω φωνή — άλλη από την έσωτερική και έντελώς άκατάλη- πτη για τα σπερινά αυτής φωνής της νοσταλγίας — υπήρξά να θυ- μηθώ μερικά πράγματα από το παρελθόν για την έντελώς προ- σωπική μου κατανάλωσι. "Ητανε μια νύχτα Καρανάβλιου, έδώ και — πάλι άς μην πούμε πόσα χρό- νια... "Ο χορός βρισκότανε στο ζενίθ — ένας χορός δημόσιος, ά- πό αυτούς που συνκρατώνανε τότε όλη την αφοκρεμία της ά- ριστοκρατίας... Γεμάτη μελανχο- λική μελωδικότητα η όρχήστρα σκόρπισε στη ζάλα τις νότες από την (Πλεγκάσια), Μία Κολομπίνα γεμάτη τσακνίνη κρουμένη πίσω από μια μούρη μάσκα με έίκε πλευροίσει — έίκε πλευροίσει, δη- λαδή, αυτόν που με φορούσε, με μια νασθένια στο πέτο — και του υιλούσε, τον πειραζε, του νελού- σε... "Ο κύριός μου είχε σκανδα- λιστή φοδερά. Τίς έπιασε το χέ- ρι, αυτή του έζευσε. Πήγε να της βγάλει τη μάσκα, αυτή τραβήκτε- κε...»

«Μην είσαι άδίκαιος! Τόν μάλλωσε.

«Μα επί τέλους, ποιά είσαι; τη ρώτησε.

«Είμαι η νοητευτική άγνωστη μιας νύχτας Καρανάβλιου, του ά- ποκρίθηκε. Δέ σου φάνηκε αυτό;»

«Δέν το έφτανε. Προσέθηκε (πάση θυσία) να έκπορθησόν το ιν- κόνιτό της. "Ηταν άρεκα με- θυμένος και έθλεπε την Κολομ- πίνα που τόν σκανδάλιζε διπλή... Σεμύθηκε όμως έντελώς και «ω- διά μανείας», όταν κατάφερε ύ- στερα από προσπάθειες πολλές κι' άπεγνωσμένες, να της βγάλει τη μάσκα-έμπερώματα-στη νω- νιά ενός καφε-σαντάν: Μπροστά του πόρδαλε τότε νελαστή, σαρ- καστική, ή μωρή της... γυναίκας του!

«Εσύ; της ψιθύρισε με φάρκ.

«Ενώ... του άποκρίθηκε νε- υάτη κέφι.

«Εκείνος χτύπησε το κουτέλο του...»

«Και να σκεπτή κανείς ότι εί- χα κάθε διάθεσι να σε άπατήσω... με σένα!

«Γέλια κρουτάλλινα του άποκρι- θήκανε.

«Πό καλύτε με μένα, παρά με μιά ξένη...»

«Ώσανε και δέ νυόσανε σπότη τους. Της ζαναφώρεσε τη μάσκα και την άπάτησε σαν Κολομπίνα μιας νύχτας Καρανάβλιου — σπότην, που την είχε σκυλοβαρύνει με τις νκοίνες της, με τη γλώσ- σα της, με τη διαρκή διάθεσι για καυνά...»

«Όσοση έποχή... Μπήκε όμως στη νασθαλίνη. Το ίδιο άσως κι' ένώ... Κι' από τη νασθαλίνη θυ- μάμαι τα παλιά και νοσταλγικά...»

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ
ΛΑΜΠΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΑΡΚΟΥΛΗΣ
ΕΛΕΝΗ ΧΑΛΚΟΥΧΗ
ΑΛΕΚΑ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ
Θ. ΒΕΓΓΟΣ

ΑΛΙΚΗ
ΤΖΩΝΥ (Δημοσ)
ΖΑΝ
ΔΟΥΚΙΣΣΑ
ΝΕΝΕ
ΝΤΟΝΤΟΣ
ΥΠΗΡΕΤΗΣ
ΒΑΡΚΑΡΗΣ

Σενάριο — Σκηνοθεσία — Παραγωγή
ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΜΠΡΙΝΟΣ

Θον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

«Η Άλίκη φτάνει μαζί με τον πατέρα της στην Αίγινα. Στην πα- ραλία συναντούν τον Ζάν, νεαρό άπόγονο της πιο άριστοκρατικής οι- κογενείας του νησιού, που πηγαίνει στο ψαρέμα και είναι γι' αυτό άπρημέλτα ντυμένος. Η Άλίκη τόν περνάει για άχθοφόρο και τόν φα- κέλει για να μεταφέρει τις βαλίτσες τους. Την άλλη μέρα η Άλίκη τόν βρίσκει στη παραλία να ψαρεύει και την έπαινε τον συναντά- λαν άμοσα. Την τρίτη μέρα συναντά στην παραλία ένα κομψοτυμω- μένο, το Ζάν, που όλοι άποκαλούν άρχοντα και που μοιάζει καταπλη- κτικά με το Γιάννακο, τόν άχθοφόρο. Η Άλίκη προσπαθώντας να βρη μια έξηγησι συμπεραίνει πως είναι άδελφία, χωρίς να το ξέρουν.

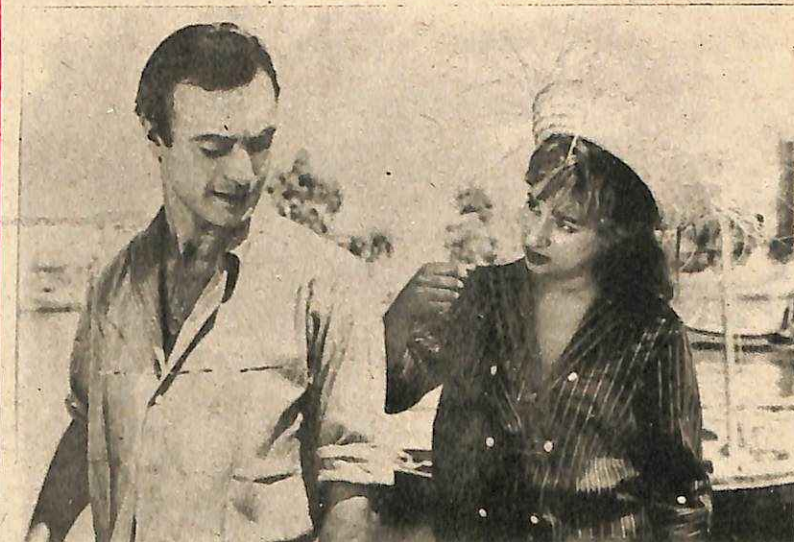

Φεύγοντας από την ταβέρνα, ο Ζάν τραβάει κατά το λιμάνι. «Η Άλίκη, που θέλει με κάθε τρόπο να του μιλήση, τρέχει πίσω του. "Εκείνος την άντιλαμβάνεται και σε μια στιγμή κοντοστέκεται και την άφίνει να τόν πλησιάσει.

— Θες τίποτα; Γιατί τρέχεις από πίσω μου;

«Ο Ζάν κανει πάλι νά φύγη, μα η Άλίκη μπαίνει μπροστά του: — Είσαιτε άδέρφια, τ' άκούς;... Δέν πρόσεξες πόσο μοιάζετε; — Όνειρεύσαι κοπέλλα μου; Δέ μοιάζουμε καθόλου!... — Εσύ είσαι, φαίνεται, θεόστραχος, που δέν κατάλαβες τόσα χρό- νια πως είσαι νόθος!...»

— Θέλω νά σου πώ κάτι που άνακάλυψα... — Τί άνακάλυψες; — Κάτι σχετικά με τους γονείς σου... — Άσε με, κορίτσι μου... — Τόν έβρεις εκείνο τόν... "Άρχοντα της Αίγινας;

— Τί θα πη «νόθος»; Μήπως είναι Βρισία; — Η Άλίκη τά κανει και ψιθυρίζει με άμυχλανά: — Καί ναι... και όχι... Άπλάση... Για στάσου. Έσύ δέ μου είπες πως σε βρήκανε μωρό έκθετο μπροστά στην έκκλησία;... "Ε, λοιπόν, πατέρας σου ήταν ο πατέρας του "Άρχοντα.

— 'Ο Ζάν κυττάζει απειλητικά την 'Αλίκη:
— Δηλαδή, θέλεις να πής πώς ή μάνα μου ήταν...
— Όχι, δε θέλω να πώ αυτό, αλλά...
— 'Αλλά τί θέλεις να πής;... 'Αντε στρίψε, γιατί άκοκτα με παρασκότησες... Στρίψε σου λέω!...

— 'Εγώ φροντίζω για τὸ καλὸ σου κι' ἐσύ με διώχνεις!
— Ναί, σέ διώχνω...
— Καί δε θέλεις νά ξαναμιλήσωμε;
— Όχι, δε θέλω!
Κι' ἐνῶ ἡ 'Αλίκη δακρύζει, ὁ Ζάν πηδάει μέσα στή βάρκα του.

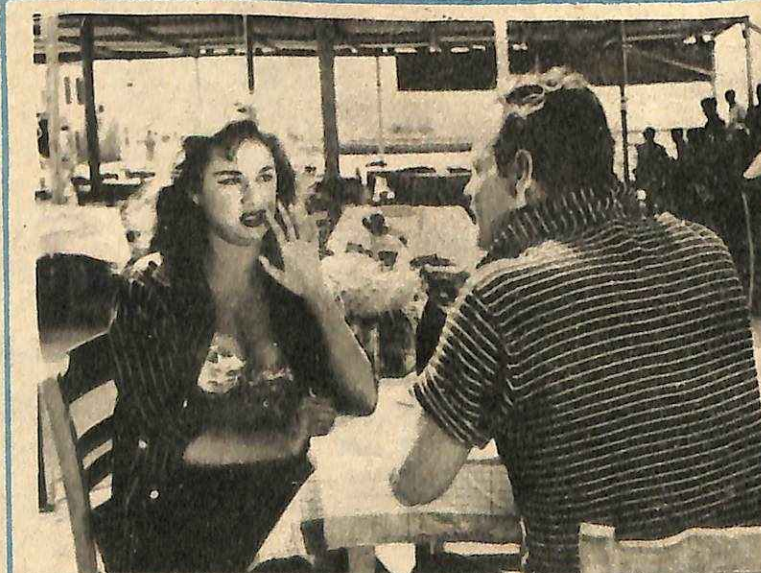
— 'Ενῶ ὁ Ζάν ἐτοιμάζεται ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ μπουράγιο, ἡ 'Αλίκη βγαίνει ἀπὸ τὴν τσάντα της ἓνα ἀλφαριθμητῆριο:
— Κύττα, τοῦ λέει δείχνοντάς του τὸ βιβλίο... Τὸ εἶχα φέρεи μαζί μου γιὰ νὰ σέ μάθω γράμματα...
— Δέ μου χρειάζεται!...

— 'Ἦθελα νὰ σέ βοηθῶ νὰ βρῆς τὸ δίκιο σου...
— Καλὰ εἰμαι ἐτσι, ὅπως εἰμαι...
— Δέ φταίς ἐσύ, φταίω ἐγώ, βρωμοβαρκαῖρη, παληοαρχοφόρε, πούχασα τὸν καιρὸ μου μαζί σου!... τραυλίζει μισοκλαιγοντας ἡ 'Αλίκη, καὶ πετάει τὸ ἀλφαριθμητῆριο στὴ θάλασσα.

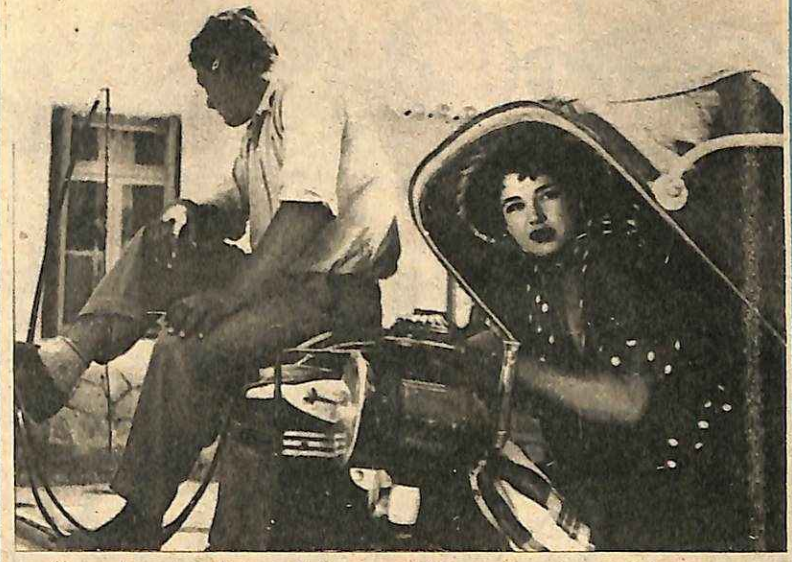
Μὲ ἐργὰ βήματα ἡ 'Αλίκη διασχίζει πάλι τὴν παραλία καὶ τραβάει γιὰ τὸ σπίτι της. Δέ βρίσκει ὅμως ἐκεῖ τὸν πατέρα της καὶ κατεβαίνει πάλι στὴν πλάζ, ὅπου μαζεύεται ὁ κόσμος γιὰ τὸ ἀπογευματινὸ μπάνιο. 'Ο Τζώννυ εἶναι ἐκεῖ καὶ καταβροχθίζει μὲ δρεξὶ μιὰ μεγάλη φέτα καρπούζι...

Βλέποντας τὴν κόρη του στενοχωρημένη, ζητάει νὰ μάθῃ τί της συμβαίνει.
— Μ' ἐδίωξε, τοῦ ἀπαντᾷ ἡ 'Αλίκη...
— Ποιὰς σ' ἐδίωξε;
— 'Εκεῖνος ὁ ἀρχοφόρος, πού με εἶπε μουστῖσα...

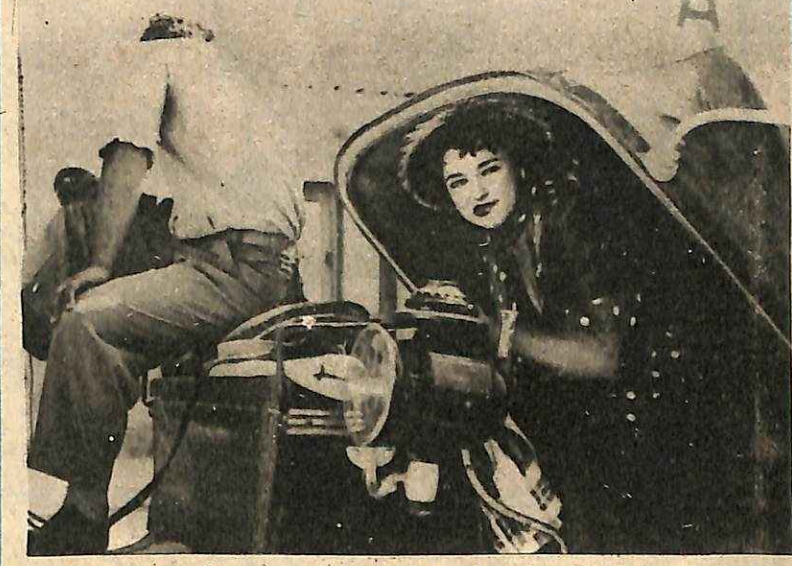
— Καί τί γυρεύεις ἐσύ μαζί του;
— 'Ἦθελα νὰ τὸν κάνω ἀνδραπο...
— Κι' ἐκεῖνος δε θέλει νὰ γίνῃ;... 'Ε, τί μάς νοιάζει, ἐμάς;... Θές καρπούζι;
Τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ Τζώννυ βλέπει ἓνα μόνιμππο...

... πού σταματᾷ στὸ δρόμο, ἀκριβῶς μπροστὰ στὸ κέντρο τοῦς Μῆσα σ' αὐτὸ βρίσκειται ἡ Νενέ, ἡ ὁποία φυσικά εἶδε τὸν Τζώννυ καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶπε στὸν ἀνταξά νὰ σταματήσῃ. Πίσω της εἶναι καὶ ὁ ἀντρας της ὁ Ντόντος. Σκόπιμα ὅμως ἡ πονηρὴ Νενέ τοῦ ἐμποδίζει τὴ θέα πρὸς τὴ θάλασσα.

— 'Ἡ 'Αλίκη κυττάζει γύρω, βλέπει τὴ Νενέ μέσα στοῦ μόνιμππο καὶ δικαιολογεῖ τὴν ἀφηρημάδα τοῦ πατέρα της.
— Πάμε σπῆτι, τοῦ λέει... 'Εγώ εἰμαι πῆῶμα...
— Σπῆτι!... 'Αστείεςσαι;... 'Εγώ τώρα θὰ κολυμπήσω!... τῆς λέει φωναχτὰ ὁ Τζώννυ, ὥστε νὰ τὸν ἀκούσῃ ἡ Νενέ...

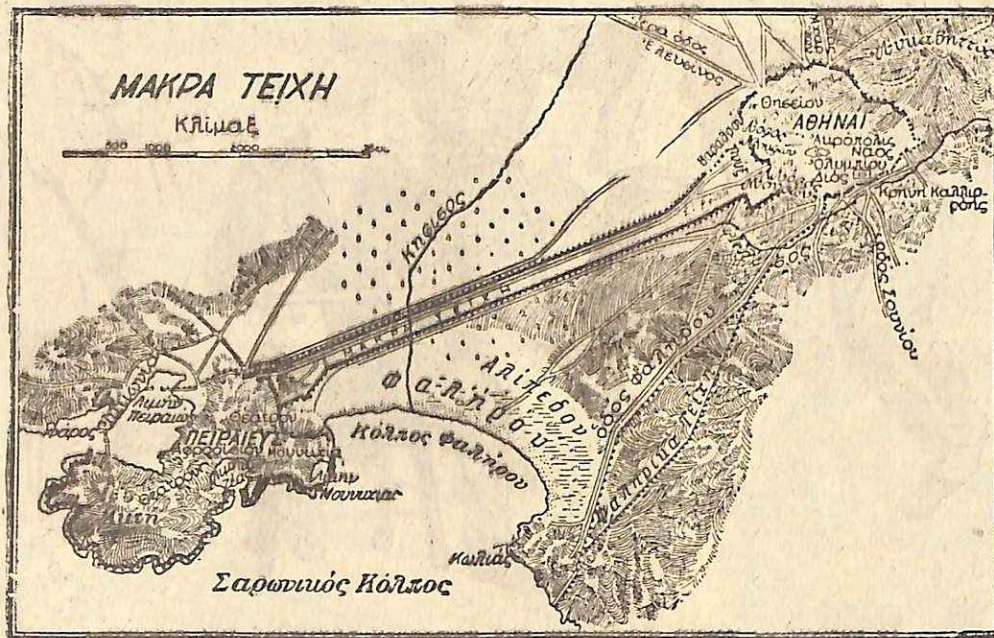

— 'Ἡ Νενέ τὸν ἀκούσε καὶ κατορθώνει νὰ πείσῃ τὸ Ντόντο πὼς δε μποροῦν νὰ βροῦν πῶς κατὰλληλο μέρος γιὰ μπάνιο. Κατεβαίνουν, λοιπὸν ἀπὸ τὸ μόνιμππο, καὶ ἡ Νενέ, πού φορεῖ τὸ μαγιὼ κάτω ἀπὸ τὸ φόρεμά της, γδύνεται γρήγορα - γρήγορα καὶ μπαίνει ἀμέσως στὴ θάλασσα.

'Ο Ντόντος δὲν ἀργεῖ νὰ δῇ τὸ Τζώννυ καὶ καταλαβαίνει πὼς ἡ γυναίκα του πάει πάλι νὰ τοῦ παίξῃ ἓνα ἀσχημο παιγνίδι. Βλέποντας τὸν Τζώννυ νὰ βουτᾷ στὴ θάλασσα καὶ τὴ Νενέ νὰ ξανοίγεται τῆς φωνάζει:
— Πού πᾶς Νενέ; 'Εδῶ κοντά... Νὰ σέ βλέπω.
Προσέχει κατὰπιν πὼς ὁ Τζώννυ κατευθύνεται πρὸς τὸ μέρος της καὶ τοῦ φωνάζει:
— 'Εσύ πού πᾶς;
— Ἀπαγορεύεται, νὰ κολυμπήσω;
— Τόση θάλασσα, ἀπ' ἐδῶ εἶναι ἀνάγκη νὰ πᾶς;... Νενέ... πού εἶσαι;... Δέ σέ βλέπω...
— 'Ἡ Νενέ καὶ ὁ Τζώννυ δὲν ἀργοῦν νὰ συμαντηθοῦν σ' ἀνοιχτὰ καὶ ν' ἀρχίσουν τ' ἀστεῖα καὶ τὰ παιγνίδια...
— Πότε θὰ μπουρῶς ἐπὶ τέλους νὰ σέ δῶ; ρωτᾷ ὁ Τζώννυ.
— Μόνο ἀν λείψῃ ὁ Ντόντος ἀπ' τὴ μέση...
— Δηλαδή νά...
— Όχι δά, καῦμένε... 'Ας πούμε ἐπὶ παραδείγματι πὼς παίρνει ἓνα τηλεγράφημα ὅτι ὁ ἀδελφός του ψυχομακάει στὴν 'Αθήνα... Τότε θὰ μπορούσες νάρθης στὸ σπῆτι καὶ νὰ πάρουμε ἓνα γλυκὸ...
— 'Ο Ντόντος στὸ μεταξύ κάθεται σ' ἀναμμένα κάρβουνα στὴν παραλία καὶ τέλος ἀποφασίζει νὰ μπη στὴ θάλασσα... Δὲν ξέρει ὅμως κολυμπᾷ καὶ σὲ λίγο μερικοὶ λουόμενοι τὸν βγάζουν πάλι στὴν ἀμμουδιὰ σὲ κακὰ χάλια...

— 'Ααχ!... 'Ααχ!...
— 'Ἡ Νενέ τρέχει κοντὰ του...
— Μὴ κόνῃς ἐτσι, Ντόντο μου...
— Πού ἦσαν τόσην ὥρα, πού σέ φώναζα;
— 'Εδῶ δίπλα σου ἤμουνα...

Στην οχύρωσι της Αθήνας και του Πειραιά από τον Θεμιστοκλή, που συμπλήρωσε άργότερα ο Περικλής με τα Μακρά Τείχη, όφειλε η αθηναϊκή πολιτεία ένα μεγάλο μέρος από τη δύναμι της.

ΜΕΤΑ τη νίκη της Σαλαμίνος ολόκληρη η Ελλάδα άναγνώρισε τη συμβολή του Θεμιστοκλή. Η Σπάρτη τον υποδέχθηκε με τιμές, που δεν είχε κάνει σε κανένα ως τότε. Τον στεφάνωσε στην Άγορά, του χάρισε το καλύτερο άρμα της πόλεως και όταν έφτασε τον συνόδευσαν 300 έφιπποι Σπαρτιάτες ως τα σύνορα της Τεγέας για τιμητική φρουρά. Στους Ολυμπιακούς αγώνες, όταν μπήκε ο Θεμιστοκλής στο στάδιο, όλοι οι θεατές σηκώθηκαν όρθιοι να τον επευφημήσουν.

Την ίδια δημοτικότητα είχε και στην Αθήνα μετά τη νίκη της Σαλαμίνος, μολοντί ώριμες ένογειες και πράξεις του και ιδίως η φιλοχρηματία του είχαν αρχίσει να γεννούν τη δυσπιστία των συμπατριωτών του. Μετά τη ναυμαχία της Σαλαμίνος ο ελληνικός στόλος με άρχηγρό τον περσικό πλοίο τον Έλλησποντο και κατόπιν απόφασης να τιμωρήσει μερικά Έλληνικά πλοία που είχαν βοηθήσει τους Πέρσες στην έκτακτη εναντίον της Ελλάδας, επιβάλλοντας σ' αυτά πρόστιμα. Αρχίσαν από την Ανδρού, Έπειδή όμως οι κάτοικοι της Ανδρού ανήλθαν να πληρώσουν, τα Έλληνικά πλοία την έπολιορκήσαν.

Κι' ενώ διαρκούσε η πολιορκία της Ανδρού ο Θεμιστοκλής έδωσε νέα δείγματα της πλεονεξίας του και του χαρακτήρα του. Έστειλε άδυσπία πλοία στην Πάρο, στην Κάροστο και σε άλλες πόλεις, που είχαν «μειώσει» και τους είπε ότι αν ήθελαν να μη τις καταστρέψω ο ελληνικός στόλος, έπρεπε να δώσουν σ' αυτόν χρήματα για να εξευμενίσω τους ναυάρχους. Και εισέπραξε τότε αρκετά χρήματα, χωρίς να είδοποίηση, φυσικά, και τους άλλους ναυάρχους και στρατηγούς και να σώσει τουλάχιστον τις πόλεις, που τον είχαν δωροδοκήσει. Γυρίζοντας, λοιπόν, ο στόλος έλεπλάτησε την Κάροστο και την περιοχή της, που όλα τα χρήματα που είχε δώσει στο Θεμιστοκλή.

Αυτά και διάφορα άλλα είχαν γίνει γνωστά στην Αθήνα. Ωστόσο, οι υπηρεσίες που είχε προσφέρει ο Θεμιστοκλής ήταν τόσο μεγάλες, ώστε ο αθηναϊκός λαός εξακολουθούσε να τον περιβάλλει με την έμπιστοσύνη του. Οι δάφνες της Σαλαμίνος ήταν ακόμη νωπές κι' Αθηναίοι δέχθηκαν τις προτάσεις του Θεμιστοκλή να οχυρώσουν την Αθήνα και τον Πειραιά με τείχος. Οι Σπαρτιάτες προσπάθησαν να ευποδίσουν την οχύρωσι με την πρόσκληση εισβολής να υπάρχουν πέραν από τον Ισθμό άχυραμένους πόλεις. Στην πραγματικότητα άρχισαν να φοβούνται την αθηναϊκή δημοκρατία και την ήδελαν αδύνατη τουλάχιστον στην ηρεσία.

Οι Αθηναίοι, που έφοβούντο εισβολή του σπαρτιατικού στρατού και των άλλων Πελο-

Τό τέλος ενός Μεγάλου

Ο Θεμιστοκλής Πέρσης ήγεμόνας στη Μαγνησία

πωναίων, αντί ν' απορρίψουν άσυζητητά την άπάντησι της Σπάρτης, άπήντησαν, ύστερ' από συμβουλή του Θεμιστοκλή, πως θα έσπευαν πρεσβεία στη Σπάρτη για να συζητήσουν το ζήτημα. Ο Θεμιστοκλής ανέλαβε ο ίδιος ν' αντιπροσωπεύει την Αθήνα στην Σπάρτη και έπρεπε στους συμπατριώτες του ν' αρχίσουν να χιζούν με τη μεγαλύτερη ταχύτητα τα τείχος και όταν θα έχη υψωθεί αρκετά, τότε να στείλουν εκεί και τα άλλα δύο μέλη της αντιπροσωπείας.

Όταν ο Θεμιστοκλής έφτασε στη Σπάρτη, δεν παρουσιάστηκε στους έφορους για να συζητήσουν το ζήτημα. Προφασίστηκε πως έπρεπε να έρθουν και οι άλλοι συμπατριώτες, ώστε όλοι από κοινού να πάρουν απόφασεις. Οι ήμερες όμως περνούσαν και οι συμπροέςσεις δεν έφθαναν, ενώ έφθαναν οι είδησεις στην Σπάρτη ότι η Αθήνα οχυρώνεται ολοταχώς. Οι έφοροι άρχισαν να δυσφορούν και ν' απειλούν το Θεμιστοκλή. Έκείνος όμως εξακολουθούσε να έκφραζε τη λύπη του και την κατάντησή του για την άργητορία της αθηναϊκής πρεσβείας και να βεβαίωνε τους Σπαρτιάτες ότι κανένα τείχος δεν χιζόταν.

— Αν δε με πιστεύετε, έπρεπε μία ήμερα στους έφορους, τότε στείλτε στην Αθήνα δικούς σας ανθρώπους για να δουν τί γίνεται.

Οι Σπαρτιάτες έστειλαν παρατηρητές στην Αθήνα για να βεβαιωθούν. Ο Θεμιστοκλής όμως είδοποίησε κρυφά τους Αθηναίους να τους κρατήσουν, ώπου να τελειώσει το τείχος. Τέλος, έδωσε και η ύπολοιπη αθηναϊκή πρεσβεία. Ήταν ο Αισιτέλης με τον Αδρόνυχο. Πληροφορήσαν το Θεμιστοκλή ότι η οχύρωσι της Αθήνας και του Πειραιά είχε προχωρήσει τόσο, ώστε μπορούσε ν' άνθεξη σε κάθε προσβολή. Ο Θεμιστοκλής χιζισε τότε από τις άρχες της Σπάρτης να γίνη η σύσκεψη. Παρουσιάστηκε η αθηναϊκή πρεσβεία κι' έλαβε το λόγο ο Θεμιστοκλής.

— Οι Αθηναίοι, τους είπε, δεν έχουν ανάγκη να συμβουλευτούν κανένα, αν συμφέρον στην πόλι τους ή όχι να φτιάξουν το τείχος. Ούτε να δώσουν λόγο για ό,τι κάνουν στον τόπο τους. Όταν πια από λίγο καιρό έγινε η εισβολή των Περσών και εγκατέλειψαν την πόλι τους και την έκασε ο έγχρος, δεν ρώτησαν βέβαια τους Λακεδαιμονίους. Ούτε και

τώρα πρόκειται να τους ρωτήσουν. Άπλως τους είδοποιούν ότι η πόλις των Αθηνών τετείχισται ήδη».

Οι Σπαρτιάτες τάχασαν. Κατάπιαν την γλώσσα τους και ποτέ δεν συγχώρεσαν τον Θεμιστοκλή για την κοροϊδία.

Αυτή ήταν η τελευταία μεγάλη υπηρεσία του Θεμιστοκλή στην πατρίδα του. Με την οχύρωσι της Αθήνας και του Πειραιά συμπεληρώνοντο ουσιαστικά η πολεμική περίοδος των περσικών πολέμων. Τώρα άρχισε καινούργια εποχή ειρηνικών κατακτήσεων. Και ο αθηναϊκός λαός προτίμησε για το ρόλο αυτό τη μετριοπαθή πολιτικότητα του Αριστέδη από την έκρηκτική μεγαλοφυΐα του Θεμιστοκλή.

Από την εποχή εκείνη ο Θεμιστοκλής χάνει διαρκώς έδαφος στους πολιτικούς του αγώνες. Δυσφορεί για την έγκατάλειψι των Αθηνών. Στους λόγους που έκαινε στην Έκκλησία του Δήμου, τους κατηγορεί για την άγνωστον, που δείχνουν σ' εκείνον που είχε σώσει την πόλι στην κοινήματερη περίοδο της Ιστορίας της. Για να τους πειρώξη χιζίει διπλά στο σπίτι του ένα ιερό αφιερωμένο στην Αριστοβούλην Άρτέμιδα.

— Για να υπάρχει, έλεγε, όταν εγώ θα λείψω, ένα μνημείο που να υπενθυμίζει στους άχρηστους Αθηναίους, που τόσο γοργάνα λησμονούν, ότι κάποτε κάποιος τους έσωσε δίνοντας την καλύτερη συμβουλή — την άριστην βούλην! —

Στο τέλος οι Αθηναίοι, δέκα χρόνια μετά τη ναυμαχία της Σαλαμίνος, έστειλαν στην έξορία το Θεμιστοκλή.

Ο Θεμιστοκλής στην άρχη πήγε στο Άργος της Πελοποννήσου κι' έμεινε εκεί ως εξόριστος. Όταν όμως ανακαλύφθησαν οι συνεννοήσεις, που έκανε ο βασιλιάς της Σπάρτης Πausanias με τους Πέρσες και η προδοσία του, τότε οι Σπαρτιάτες κατηγορήσαν το

Θεμιστοκλή, ότι γνώριζε τις συνεννοήσεις. Και δεν τις συμμεριζόταν βέβαια, αλλά και δεν τις είχε καταγγείλει. Έπομένως ήταν συνενόχος με τον Πausanias. Έστειλαν μάλιστα άδυσπία από τη Σπάρτη να τον συλλάβουν. Ο Θεμιστοκλής, γνωρίζοντας τι τον περίμενε, αν έπεσε στα χέρια των Σπαρτιατών, έφυγε κρυφά από το Άργος και πήγε στην Κέρκυρα και κατόπιν στην Περσία.

Ο Άρταξέρξης, που βρισχες τότε, τον δέχτηκε με μεγάλες τιμές. Θαύμαζε τη μεγαλοφυΐα του Θεμιστοκλή και ήθελε να τον χρησιμοποίησι ενδεχομένως εναντίον της Ελλάδας. Του έδωσε πλούσια δώρα, μία Περσία για γυναίκα και τον έκανε ήγεμόνα στη Μαγνησία. Καί κατά την περσική συνήθεια, του χάρισε τρεις πόλεις: τη Μαγνησία για το ψωμί του, τη Λαμψάκη για το κρασί του και τον Μιούντα — μία άλλη μεγάλη πολιτεία — για το πρόσφαγο του. Και ο φιλοχρηματός Θεμιστοκλής φρόντισε να εξασφαλίση πλουσιοπάροχα και τα τρία. Ο Θουκυδίδης αναφέρει πως μόνο από τη Μαγνησία έτρεψαν το χορό 300 χιλιάδες άττικές δραχμές. Ποσό μυθώδες για την εποχή εκείνη, αφού με μία άττική δραχμή την ήμερα ζούσε καλά μία άττική οικογένεια στην Αθήνα.

Στη Μαγνησία ο Θεμιστοκλής έμεινε ως το τέλος της ζωής του. Έμιασε την περσική γλώσσα και έφερε την οικογένειά του από την Αθήνα.

Όταν πέθανε το 461 π. Χ. — 19 χρόνια μετά τη ναυμαχία της Σαλαμίνος — ήταν 65 χρόνων. Οι κάτοικοι της Μαγνησίας του έστησαν λαμπρό μνημείο και τον ανδριάντα του στην άγορά της πόλεως. Έπι αλώνες κατόπιν των λάρτρων σαν ήρωα κι' έκαναν θυσιές την επέτειο του θανάτου του.

Άλλα και οι συμπατριώτες του δεν ύστέρησαν σε απόδοσι τιμών. Ανήγειραν και αυτό ένα μεγαλόπρεπο μνημείο στην πειραιϊκή ακτή — πιθανώς απέναντι από την Ψυτάλεια — ώστε όλοι έμπαναν στο λιμάνι του Πειραιώς να βλέπουν τον τάφο του μεγάλου ναυμάχου και του θεμελιωτή του αθηναϊκού ναυτικού. Στο μνημείο αυτό οι συγγενείς του Θεμιστοκλή είχαν μεταφέρει από τη Μαγνησία και είχαν τοποθετήσει τα οστά του.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΙΜΟΤΑΝΕ ακόμα η Σούζη, δ. των άκούστηκε από μέσα η φωνή της μητέρας της:

— Σύνγα και μεσημέριασε! Έντεκα η ώρα... Σου φέρανε κι' ένα νουάμια...

Μόλις άκουσε τη λέξι νουάμια η Σούζη πετάχτηκε από το κρεβάτι της, άναμάλιασμένη κι' έτρεξε να το άρπάξη από τα χέρια της κυρα-Καλλιόπη, με την κρυφή έλπίδα πως θα εύρισκε μεσα την ποθητή ποτασι για συνενόασι από καιμιά κινηματογράφηκι εταίρια. Έσκισε με άναπομονησία το φάκελλο και διάβασε με άπληστία το περιεχόμενό του. Αυτά που διάβασε ήταν πολύ ένδιαφέροντα. Γιατί ο φάκελλος περιείχε μία πρόσκλησι, που έναρσε τα έξω:

«Δεσποινίς Σούζη, παρακαλούμεν θερμώς, όπως τιμήσετε δια της παρουσίας σας την έρετεινήν χοροεπιδείξι, (μπαλ-μασκέ), των άστέρων της όθνης, η όποια όιόεται την 14ην τρέχοντος εις τας

πολυτελείς αίθουσας του έστιατορίου (Τα Βαρδούσια Όρη).

Η παρουσία σας, ως άστέρος πρώτου μενέθους, έκρηξη άπαραίτητη, παρά την άντιδρασιν μερικόν «άστερίσκων» δευτέρου διαλόγου. Έως άναμενόμεν όθεν με άνοκίτες άγκάλας. Περιττόν να σας τονίσω ότι οι συνάδελφοι άστέρες, Κωνσταντάρ, Μήρκουλης, Χόρν, Νικολινάκος, όοντας, Κακαβάς και Χατζήκρητος, πληροφωρηθέντες ότι θα μετάσχετε της χοροεπιδείξεως μας, σας έτοιμάζουν λαμπρόν υποδοχόν, η όποια θα κινηματογραφηθή από το συννεύριον επικαίριον. Με συνάδελφους χαιρετισμούς. Η Όρεωναντις Έπιτροπή».

Η Σούζη τα έκασε. Δεν περίμενε τέτοια τιμή από τους συνάδελφους της άστέρων της όθνης. Ήταν φανερό πως η όψη της είχε πιά επιέλθη στους καλλιτεχνικούς κύκλους κι' έδεόλκασε τη χαρά της με μία διάτορη κραυγή ένθουσιασμού:

— Μάδερ, τίς έσάρωσα όλες! Έπρεξε σαστισμένη η κυρα-Καλλιόπη!

— Μπα, σε καλό σου, παιδάκι μου! Τι στρινγνίσεις; Ποιές έσάρωσες;

— Τις διάφορες δεντετούλες, μάμ... Όθιαύδες! Με προσκαλούν στο χορό τους, ως άστέρα πρώτου μενέθους!

— Βρε μάζεψε τα μυαλά σου και γινάμνε ρεζίλι! την άποήρε η κυρα-Καλλιόπη.

Παρά ταύτα, η Σούζη πεπεισμένη ότι έφθασε η ώρα της καλλιτεχνικής της άναγνώρισεως, ψιθύριζε ικανοποιημένη:

— Τώρα θα δούνε μερικέδες-μερικές πρωταγωνιστριούλες τύπου Βουνιουκλάκη, Κρεζέ, όόνσου και Σία, που σπικώσαν νύτη, τί πάει να η Σούζη Ντρίφο!

Σαφινάκι έπρεπε το μάτι της στο ήμερολόγιο και άνεπείθησε:

— Πά! πά! Σήμερα είναι ο χορός! Άυστυχία μου! Μόλις πσφταινω να έτοιμασώ!...

Και το οποεταίο ήταν που δεν

Ο χορός των Άστέρων.

την έπαιρνε ο χρόνος να νά βοή κατάλληλη άμεινι και να ντυθή μασκέ. Κατόπιν αυτού άπεφάσισε να πάν στο χορό, φρονώντας την η ό έξαλλη τουαλέττα της με την έλπίδα να νοντεύσει όλους τους άρσενικούς άστέρες και ιδίως τον Κωνσταντάρ, που είναι η άδυναμία της. Βέβαια και ο Χόρν δεν της είναι άδιάφορος, ούτε και τον Μήρκουλη άποροίτη. Έξ άλλου της άρέσει και ο Νικολινάκος, συμπαθεί και τον όόντα, την τραβάει και ο Κακαβάς. Όσο για το Χατζήκρητος, έχει κι' αυτός ο άθλιος την τραδηκτική του. Άς είναι, θάπνεται και κανόντας... Πάνω σ' αυτές τις σκέψεις χτυπάει το τηλεφώνο. Τρέχει η Σούζη και σπκνέει το άκουστικό.

— Άλλο! Ποιές τηλεφωνεί;

— Από την άλλη άκρη άκούστηκε μία φρενιασμένη νυναικεία φωνή:

— Μην τολήσεις, κακομοίρα μου, να έρθης άπόψε στο χορό των άστέρων, γιατί θα σου βγάλω τα μάτια!

— Μπα! Και ποιά είσαι σύ που θα με έμποδίσας; άπάντησε είωνικά η Σούζη. Άλλα περιττόν να μου πης. Είσαι η Βουνιουκλάκη. Μμμ!

— Καλά που το κατάλαδες! συνέχισε η ίδια φωνή. Γιατί θα έρθης έσύ στο χορό, ποιος θα νυρίση να κυττάξη έμένα;

— Περιττή η συζήτησι! είπε με ύψη η Σούζη, συζητήσι! είπε με ύψη η Σούζη, συζητήσι!

Και κλείνοντας το τηλεφώνο, πρόσθεσε σε θοιμαυετικό τόνο:

— Θα σε μάθω εγώ γράμματα, δεσποινίς Βουνιουκλάκη! Όχι παίζουμε!

Και ένθουσιασμένη που έδωσε ένα καλό μάθημα στην καλλιτεχνική της αντίκλη, άρχισε τις προετοιμασίες για το χορό των άστέρων, ενώ η κυρα-Καλλιόπη είχε κρυφά έτοιμα ό,τι άπνυναι με τα καμώματα της κόρης της.

Κατά τις έντεκα τη νύχτα, η Σούζη ντυμένη μ' ένα παρδαλό φόρεμα έξωφρενικής μόδας, έκαμε την είσοδό της στο χορό των άστέρων. Κυττάζε νύμφ-νύμφ την περιμεναν στην πόρτα, την συνάδελφον τιμητικώς στην αίθουσα όπου ένα έτερόκλητο πλήθος από μασκαρεμένους και μη, διασκέδαζε σε άτιμόφαρη κεφιού, ενώ στην πίστα χορεύανε τσάμικο.

Η Σούζη έκανε ένα μορφασμό άποδοκιμασίας για το τσάμικο!

Και άκούστηκε τσάμικος σε χορό άστέρων. Και κύτταζε νύμφ-νύμφ για να δει τους άστέρες και μη θάπνεται κανένας, έπνευσαν να έκφορσιν την άπορία της στους νεαρούς συνοδούς της:

— Καλέ, που είναι οι συνάδελφοί μου οι στά;

— Ω, μά είναι όλοι μασκέ, δεσποινίσι! Νά, βλέπετε αυτή την τοιγνάνα με τη μασκα εκεί κάτω; Είναι η Βουνιουκλάκη. Έκείνη η άπάχισσα στο βάθος είναι η όόντα. Κι' αυτή η βλαχοπούλα δεξιά είναι η Άναυτή...

— Και οι άρσενικοί άστέρες; — Το ίδιο, δεσποινίς. Όρίστε, αυτός ο πιερότος είναι ο Χόρν, ο ίππότης ο Μήρκουλης, ο πειρατής άσπτερος είναι ο Νικολινάκος κι' αυτός εκεί ο άρλεκίνος ο Χατζήκρητος. Δε σας πρήσαν φαίνεται είδησι να τρέσουν να σας υποδεχθούν...

— Κι' ο Κωνσταντάρ; ρώτησε η Σούζη πάλι δείχνοντας ιδιαίτερο ένδιαφέρον για τον νοντευτικό πρωταγωνιστή.

— Μαί... αυτός εκεί στην άκρη, με τα ψεύτικα μουστάκια! άποκρίθηκε ένας νεαρός, κλείνοντάς το μάτι στους άλλους.

— Μπα! έκανε με άπορία η Σούζη. Μά έκανε του μοιάζει...

— Είναι... έρερε... τα... μουστάκια! τα μουστάκια ο νεαρός.

Η Σούζη βάδισε τώρα κατ' ευθείαν για το μουστακαλή νόν.

— Άλλο, λάμψο! του είπε μόλις τον πλησίασε.

Τάχαος έκείνος και την κύτταξε σαστισμένος.

— Σε μένα μιλήσατε, δεσποινίς; — Έλα τώρα, πονηρέ, μετάξυ μας! πρόσθεσε η Σούζη οκασμένη στα νύχια.

Και χωρίς να χάση καιρό, άπλωσε το χέρι της και του τράβηξε με δύναμη τα ψεύτικα μουστάκια για να τον άποκαλύψη.

— Όχι! τσίριξε αυτός από τον πόνο. Τι κάνεις εκεί, άναίδεσά τι; Με τα μουστάκια μου τα έβαλες που να πάω ο διάβολος; Δε με λένε Λάμπρο...

— Καλέ, δεν είναι ψεύτικα; — Τόν κακό σου τον φλόρο είναι! ούρλιαξε έκείνος.

Και ο νεαρός έπνευσε να πάρωχη έπληνση:

— Ω, συγγνώμη δεσποινίς, έκανα να είναι λάθος. Ο Κωνσταντάρ θα είναι άλλος! Του κυρίως τα μουστάκια είναι άληθινά!

Στο μεταξύ, με το σούσουρο

Που άκούστηκε τσάμικος σε χορό άστέρων. Και κύτταζε νύμφ-νύμφ για να δει τους άστέρες και μη θάπνεται κανένας, έπνευσαν να έκφορσιν την άπορία της στους νεαρούς συνοδούς της:

— Καλέ, που είναι οι συνάδελφοί μου οι στά;

— Ω, μά είναι όλοι μασκέ, δεσποινίσι! Νά, βλέπετε αυτή την τοιγνάνα με τη μασκα εκεί κάτω; Είναι η Βουνιουκλάκη. Έκείνη η άπάχισσα στο βάθος είναι η όόντα. Κι' αυτή η βλαχοπούλα δεξιά είναι η Άναυτή...

— Και οι άρσενικοί άστέρες; — Το ίδιο, δεσποινίς. Όρίστε, αυτός ο πιερότος είναι ο Χόρν, ο ίππότης ο Μήρκουλης, ο πειρατής άσπτερος είναι ο Νικολινάκος κι' αυτός εκεί ο άρλεκίνος ο Χατζήκρητος. Δε σας πρήσαν φαίνεται είδησι να τρέσουν να σας υποδεχθούν...

— Κι' ο Κωνσταντάρ; ρώτησε η Σούζη πάλι δείχνοντας ιδιαίτερο ένδιαφέρον για τον νοντευτικό πρωταγωνιστή.

— Μαί... αυτός εκεί στην άκρη, με τα ψεύτικα μουστάκια! άποκρίθηκε ένας νεαρός, κλείνοντάς το μάτι στους άλλους.

— Μπα! έκανε με άπορία η Σούζη. Μά έκανε του μοιάζει...

— Είναι... έρερε... τα... μουστάκια! τα μουστάκια ο νεαρός.

Η Σούζη βάδισε τώρα κατ' ευθείαν για το μουστακαλή νόν.

— Άλλο, λάμψο! του είπε μόλις τον πλησίασε.

Τάχαος έκείνος και την κύτταξε σαστισμένος.

— Σε μένα μιλήσατε, δεσποινίς; — Έλα τώρα, πονηρέ, μετάξυ μας! πρόσθεσε η Σούζη οκασμένη στα νύχια.

Και χωρίς να χάση καιρό, άπλωσε το χέρι της και του τράβηξε με δύναμη τα ψεύτικα μουστάκια για να τον άποκαλύψη.

— Όχι! τσίριξε αυτός από τον πόνο. Τι κάνεις εκεί, άναίδεσά τι; Με τα μουστάκια μου τα έβαλες που να πάω ο διάβολος; Δε με λένε Λάμπρο...

— Καλέ, δεν είναι ψεύτικα; — Τόν κακό σου τον φλόρο είναι! ούρλιαξε έκείνος.

Και ο νεαρός έπνευσε να πάρωχη έπληνση:

— Ω, συγγνώμη δεσποινίς, έκανα να είναι λάθος. Ο Κωνσταντάρ θα είναι άλλος! Του κυρίως τα μουστάκια είναι άληθινά!

Στο μεταξύ, με το σούσουρο

Που άκούστηκε τσάμικος σε χορό άστέρων. Και κύτταζε νύμφ-νύμφ για να δει τους άστέρες και μη θάπνεται κανένας, έπνευσαν να έκφορσιν την άπορία της στους νεαρούς συνοδούς της:

— Καλέ, που είναι οι συνάδελφοί μου οι στά;

— Ω, μά είναι όλοι μασκέ, δεσποινίσι! Νά, βλέπετε αυτή την τοιγνάνα με τη μασκα εκεί κάτω; Είναι η Βουνιουκλάκη. Έκείνη η άπάχισσα στο βάθος είναι η όόντα. Κι' αυτή η βλαχοπούλα δεξιά είναι η Άναυτή...

— Και οι άρσενικοί άστέρες; — Το ίδιο, δεσποινίς. Όρίστε, αυτός ο πιερότος είναι ο Χόρν, ο ίππότης ο Μήρκουλης, ο πειρατής άσπτερος είναι ο Νικολινάκος κι' αυτός εκεί ο άρλεκίνος ο Χατζήκρητος. Δε σας πρήσαν φαίνεται είδησι να τρέσουν να σας υποδεχθούν...

— Κι' ο Κωνσταντάρ; ρώτησε η Σούζη πάλι δείχνοντας ιδιαίτερο ένδιαφέρον για τον νοντευτικό πρωταγωνιστή.

— Μαί... αυτός εκεί στην άκρη, με τα ψεύτικα μουστάκια! άποκρίθηκε ένας νεαρός, κλείνοντάς το μάτι στους άλλους.

— Μπα! έκανε με άπορία η Σούζη. Μά έκανε του μοιάζει...

— Είναι... έρερε... τα... μουστάκια! τα μουστάκια ο νεαρός.

Η Σούζη βάδισε τώρα κατ' ευθείαν για το μουστακαλή νόν.

— Άλλο, λάμψο! του είπε μόλις τον πλησίασε.

Τάχαος έκείνος και την κύτταξε σαστισμένος.

— Σε μένα μιλήσατε, δεσποινίς; — Έλα τώρα, πονηρέ, μετάξυ μας! πρόσθεσε η Σούζη οκασμένη στα νύχια.

Και χωρίς να χάση καιρό, άπλωσε το χέρι της και του τράβηξε με δύναμη τα ψεύτικα μουστάκια για να τον άποκαλύψη.

— Όχι! τσίριξε αυτός από τον πόνο. Τι κάνεις εκεί, άναίδεσά τι; Με τα μουστάκια μου τα έβαλες που να πάω ο διάβολος; Δε με λένε Λάμπρο...

— Καλέ, δεν είναι ψεύτικα; — Τόν κακό σου τον φλόρο είναι! ούρλιαξε έκείνος.

Και ο νεαρός έπνευσε να πάρωχη έπληνση:

— Ω, συγγνώμη δεσποινίς, έκανα να είναι λάθος. Ο Κωνσταντάρ θα είναι άλλος! Του κυρίως τα μουστάκια είναι άληθινά!

Στο μεταξύ, με το σούσουρο

Που άκούστηκε τσάμικος σε χορό άστέρων. Και κύτταζε νύμφ-νύμφ για να δει τους άστέρες και μη θάπνεται κανένας, έπνευσαν να έκφορσιν την άπορία της στους νεαρούς συνοδούς της:

— Καλέ, που είναι οι συνάδελφοί μου οι στά;

— Ω, μά είναι όλοι μασκέ, δεσποινίσι! Νά, βλέπετε αυτή την τοιγνάνα με τη μασκα εκεί κάτω; Είναι η Βουνιουκλάκη. Έκείνη η άπάχισσα στο βάθος είναι η όόντα. Κι' αυτή η βλαχοπούλα δεξιά είναι η Άναυτή...

— Και οι άρσενικοί άστέρες; — Το ίδιο, δεσποινίς. Όρίστε, αυτός ο πιερότος είναι ο Χόρν, ο ίππότης ο Μήρκουλης, ο πειρατής άσπτερος είναι ο Νικολινάκος κι' αυτός εκεί ο άρλεκίνος ο Χατζήκρητος. Δε σας πρήσαν φαίνεται είδησι να τρέσουν να σας υποδεχθούν...

— Κι' ο Κωνσταντάρ; ρώτησε η Σούζη πάλι δείχνοντας ιδιαίτερο ένδιαφέρον για τον νοντευτικό πρωταγωνιστή.

— Μαί... αυτός εκεί στην άκρη, με τα ψεύτικα μουστάκια! άποκρίθηκε ένας νεαρός, κλείνοντάς το μάτι στους άλλους.

— Μπα! έκανε με άπορία η Σούζη. Μά έκανε του μοιάζει...

— Είναι... έρερε... τα... μουστάκια! τα μουστάκια ο νεαρός.

Η Σούζη βάδισε τώρα κατ' ευθείαν για το μουστακαλή νόν.

— Άλλο, λάμψο! του είπε μόλις τον πλησίασε.

Τάχαος έκείνος και την κύτταξε σαστισμένος.

— Σε μένα

«ΤΣΙΜΠΗΜΑ» ΚΑΙ ΑΥΣΤΗΡΟΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΧΑΤΖΗΓΑΓΑΣ: Β. 50 χρόνων. ΑΝΘΙΠ. ΠΗ: Γυναίκα του. 45 χρόνων. ΤΑΣΣΟΣ: Γιος τους. Έπαινος. 22 χρόνων. ΜΠΕΛΛΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ: Τη- τευτική ζωντοχώρα, 30 χρόνια, που λέει και φαίνεται «έ- κος οχτώ». ΤΣΕΝΝΥ: Κόρη της. Χαριτωμένη, πικάντικη, συναρ- παστική. Είκοσι χρόνων, που λέει δεκαεπτά για κατήρι της μά- μας. ΝΤΟΡΑ: Γεροντοκόρη. Φίλη της κυρίας Άνθιπης.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σπίτι των Χατζηγάδων. Όλοι βγαίνουν νευρικά. Στιγμή μεγάλου ένκεινισμού οικογενειακής σκηνής.)

ΑΝΘΙΠΗ: ...Ο γάμος αυτός δε μπορεί να γίνει! Ουδένι λά- γω!... Έπ' ουδένι!...

ΤΑΣΣΟΣ: Έ, τι θά θέλατε, λοι- πόν, μαμά; Ν' αυτοκτονήσουμε; Θά σ' ήσαν ευχάριστο αυτό;

ΑΝΘΙΠΗ: Οί εκδίσμοι σου δεν περιμένει! Παράθε ή έποχή του Μιμικού και της Μαρίνας!...

ΤΑΣΣΟΣ: Κάνετε με άλλο λά-θος... Κάθε μέρα γίνονται αυτά! Φαίνεται πως δε διαβάσετε έφημε- ρίδες!...

ΑΝΘΙΠΗ: Περικλή, δε μιλάς έσο;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι να πω... Έλ- πίζω πως ο Τάσος θα σκεφθί μά- νος του ψυχραιμότερα και θα άν- τιληφθί πως ο γάμος αυτός δεν είναι εκείνο που όνειρευόμαστε...

ΤΑΣΣΟΣ: Έσείς, αλή τι ό- νειρευόσαστε; Την κό- του Παρ- τσαλή; Ένα έντρομα με προίκα;

ΑΝΘΙΠΗ: Φυσικά! Γάμος δε σημαίνει «φλέρρ»! Ο γάμος θέλει σύνεσι και υπολογισμό! Θέλει σκέ- ψη!... Βεβαίως, προίκα θέλουμε!

ΤΑΣΣΟΣ: Έσο, μαμά, πήρες προίκα; Έγώ ξέρω πως ή υπτέρα σου κι' έσο τον μαζεύατε στο σπίτι το μπαμπά και τον κουκουλάσατε!

ΑΝΘΙΠΗ: Σιωπή, θρασυτάτε!

Έγινες και τέτυ-μυδός;

ΤΑΣΣΟΣ: Ά, έτσι; Όταν λέω μια αλήθεια, που δε σ' ας συμφέρε, είναι τετυμυδομυδός;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Είναι ασεβεία! Γά παιδιά δεν έλέγουν τους γονείς.

ΤΑΣΣΟΣ: Έ, να μην έλέγουν κι' αυτοί τα παιδιά όταν κάνουν τα ίδια που κάναμε και οι γονείς!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Έ, νά! Αυτό εί- ναι τετυμυδομυδός! Έχει δική η υπτέρα σου!

ΤΑΣΣΟΣ: Το δικό είναι υπόθε- ση υποκειμενική. Έσείς το βλέπε- τε έτσι. Έγώ το βλέπω αλλοίως. Και ή Τζέννυ, πάρτε το άπόφασι, θά την κάνα γυναίκα μου!

ΑΝΘΙΠΗ: Χωρίς τη θέλησή μου;

ΤΑΣΣΟΣ: Χωρίς!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και πως θά ζή- σετε;

ΤΑΣΣΟΣ: Δεν ξέρω. Θά κάνω δ.τιδήποτε. Θά πουλήσω λεμόνια! Θά πάω χαμάλης στο λιμάνι του Πειραιώς.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Αυτά λέγονται, άλ- λά δε γίνονται.

ΤΑΣΣΟΣ: Έσο πως πούλησες λεμόνια; Ο ίδιος μ' ας πεις πη!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Έ,... αυτά γίνον- ται, αλλά δε λέγονται!

ΤΑΣΣΟΣ: Δε μπορεί να κατα- λάθω πότε λες αλήθεια! Και δε μπορώ να καταλάβω επίσης ποιος είναι ο λόγος, που δε βινετε τη συγκτάθεσή σας στο γάμο μου με ή Τζέννυ!

ΑΝΘΙΠΗ: Γιατί... είναι κόρη της υπτέρας της!

ΤΑΣΣΟΣ: Σ' ας παρακαλώ, μα- μά! Αυτή είναι μια κυρία, που α- πό έγώ θά ή λέω «υπτέρα»! Πάρ- την προσβάλλετε;

ΑΝΘΙΠΗ: Μπά; Σοθ θέλαμε... την οικογένειά σου;

ΤΑΣΣΟΣ: Βεβαίως! Έχετε να ήπτε τίποτα για την κυρία Μπέ- λα; Είναι... ανήλικη;

ΑΝΘΙΠΗ: Δεν ξέρω. Είναι χίρα από νεαροτάτης ηλικίας!

ΤΑΣΣΟΣ: Αυτό είναι δυστύχη- μα! Δεν είναι τίγμια!

ΑΝΘΙΠΗ (με κακία): Δυστύ- χημα... με τά έπακούουθά σου!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Το πιστεύω!

ΜΠΕΛΛΑ: Πρέπει να το πιστεύε- τε! Θά πάρτε ακόμα ένα λικέρ; ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ζαλίχομαι... Αλλά θά πάω. Δε ήται μόνο το λικέρ που ζαλίχομαι!

ΜΠΕΛΛΑ (Τόν κυττάζει στα μά-τια): Άλλά;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (κατακόκκινος): Κι' έσείς!

ΜΠΕΛΛΑ: Ω! Ευχαριστώ πολ- λή!... (Σερβίρει και σ' αυτόν ένα ποτήρι). Κι' έγω έχω λίγο «τράκο»! Δεν ξέρω πού να το άπο- δώσω... (Κάθεται). Κάτι θέλατε να μου ήπτε... για τον Τάσσο και ή Τζέννυ...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ά, τίποτα «ό- σπουδάσθ». Μοθ ζήτησε ο Τάσος την άδεια να πάει εκδρομή με ή Τζέν- νυ. Κι' έλεγα μήπως έχετε αντίο- ρη;

ΜΠΕΛΛΑ: Καθόλου. Άς πάει.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Αυτό λέω κι' έγώ. Μπορούσατε, μάλλον... να πάμε και οι τέσσερις. Έμεις και τά παι-διά. Δέχεστε;

ΜΠΕΛΛΑ: Γιατί όχι; Πολύ ευχα- ρίστως! Η κυρία...;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ά, ή γυναίκα μου δεν είναι άνθρωπος για τέτοια. (Περικλούς). Δυστυχώς, κυρία μου... ή ζωή μου είναι μαρτυρική!

ΜΠΕΛΛΑ (συμπνευτικά): Άλή-θεια; Δεν τό φανταζόμουν.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Άρρ... άρεξ-άρες σκέπτομαι ν' αυτοκτονήσω.

ΜΠΕΛΛΑ: Μά τί λέτε τώρα; Έ- νας τέτοιος άνθρωπος; Νίκος, όμορ-φος και με τόσο προσωπικότητα; Άν είσθε δυστυχής, άπλως να χα- ριστείτε!... Η ζωή... είναι μπρο-στά σας!...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (τήν κυττάζει): Ποαγματικός!

ΣΚΗΝΗ 3η (Στο σπίτι)

ΑΝΘΙΠΗ: ...Μά με βασανί- ζεις αφάνταστα! Γιατί δε μου λες καθαρά: Τι συμπαθήσατε;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Σέ... σέ... σε λί- γες μέρες φεύγωμε!

ΑΝΘΙΠΗ: Φεύγωμε; Τι «φεύ- γουμε»; Έμεις;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (νευρικά): Όχι, ά- δερές, μη μ' ένοχλήσι! Σέ λίγες μέρες φεύγουμε, ήθελα να πω! Η κυρία Λουλουδιά κι' ή κόρη της.

ΑΝΘΙΠΗ: Πόσα λεπτά θέλει;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μη με σκοτίζης, σέ παρακαλώ! Άσε με ήσυχο!

ΑΝΘΙΠΗ: Νά μη ρωτήσω για τά λεπτά μας;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Όχι, να μη ρωτή- σης! Δικά μου είναι τά λεπτά!

ΑΝΘΙΠΗ: Μπά; Από πότε;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι θά ή από πό- τε; Από πάντα!

ΑΝΘΙΠΗ: Δε σέ αναγνωρίζω, Περικλή!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και πού είσ' ά- κόμη!

ΑΝΘΙΠΗ: Όρείσεις να μου έ- δηγήσης ή στάσι σου!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πήγαμε στον άγύ- ριστο, σέ παρακαλώ! Πήγαμε κι' άφσμε με ήσυχο!...

(Βροντάει την πόρτα και φεύ- γει).

ΣΚΗΝΗ 4η (Σέ είκοσι μέρες)

ΝΤΟΡΑ (με φαρμακωμένη «λύ-πη»): ...Ταράχτηκα τρομερά!... «Χωρίζε ή Άνθιππη», μου λέει ή Νίτσα ή Παπαχρυσόθακοπούλου, γιατί ο άντρας της έρωτεύθηκε ή Μπέλλα ή Λουλουδιά και έφυγε άπ' το σπίτι. Έφυγε, αλήθεια;

ΑΝΘΙΠΗ: Έφυγε, νά!... Τώ- ρα ο μόνος τρόπος είναι να παν- τρεύω το γιό μου με ήν κόρη της Λουλουδιάς...

ΝΤΟΡΑ (θριαμβευτικά): Μά... αυτό έγινε! Δεν τό έξερεις;

ΑΝΘΙΠΗ (εξοργισμένη): Τι;

ΝΤΟΡΑ: Βεβαίως! Τώρα; Έσο και ή γυναίκα είναι παντρεμένη κρυφά! Ο Τάσος μ' ας έστειλε και κρυφά! Νόμισα πως τόδερες!

ΑΝΘΙΠΗ: Λίγη κολώνια!... Λί- γο αιδέσαι! Θά τον άγνοήσω από παιδί μου!

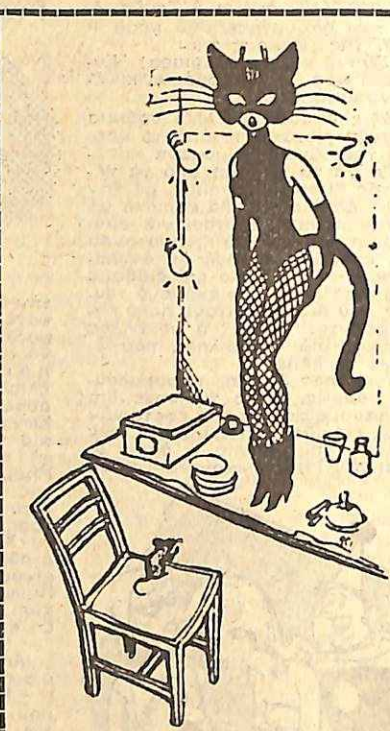
ΝΤΟΡΑ: Έμ' τώρα δε σ' έχει ανάγκη! Δίνει ο άντρας σου τά λε- φτά με ήν σέσουλα στη συμπεθέρα! Και μή... νομίζης πως δε μπορεί να ήν παντρευτή κι' αυτός! Δεν άπαγορεύεται! Δεν τό έξερεις;

ΑΝΘΙΠΗ: Άχι! Λίγο αιδέσαι! Λίγο αιδέσαι!... Στρίγγλα!

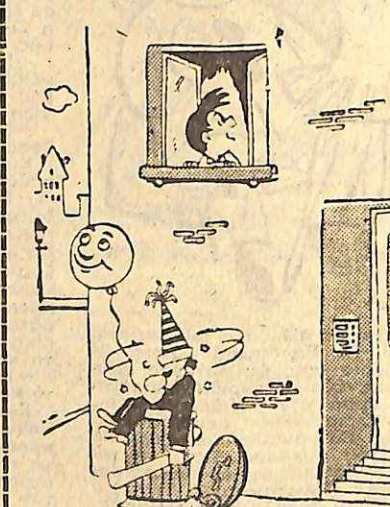
ΝΤΟΡΑ: Καλέ, τί φταίω έγώ; Μη, σέ καλώ σου!... Αυτό δά μου- λειτε νά βρώ και τό μπελό μου, έπειδή έσώ... διέλυσα τό σπίτι σου! Όρρω κι' αυτό!...

(Αυλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

Αποκρίτικες έπληήξεις!

Μαμά! Έσθ έρριξες τό μπα- μπα στον γενεκή με τά σκουινίδια;

ΣΚΗΝΙΑ

— Θεωρώ καθήκον μου να πληρο- σορήσω τον κύριο πως ή κυρία με την όποια φεύγει δεν είναι εκείνη με την όποια ήθελε!...

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΙ: Μιχούν για τά τραγούδια τους

— Ζοζέφ, Ζοζέφ!... Σταμάτησε, καθώς περπατούσε άγανά- άγογά στο πλακόστρωτο της πλατείας της Δη- μοκρατίας, λές και χάριζε με τό λιόλουστο χειμα- νιατικό πρωινό, με τους πυκνούς διαβάτες και με τις γλάστρες από άνθη που στολίζουν τις προσόψεις των γνωστών μικρών άνθοπωλείων. Έστρεψε γύρισε, έρευνώντας ν' ανακαλύψη από πού έρχόνταν οι φωνές, και γώ βάλθηκα να τον κυττάω με εύχαιρη έκπληξη. Ήλθον- τας να έπιστημάνω τά σημάδια που του είχε ά- φησει ο χρόνος στα είκοσι χρόνια που είχα να τον δω.

Ο Ζοζέφ Κορίνθιος, ο άλχημονήτος με- στρος τόσων μεγάλων έπιτυχιών, ο «Έντοναό- ντο Μπιάνκο» της Έλλάδος, όπως είχε άπο- κληθί στα χρόνια του μεσοπολέμου, ή καλύ- τερα ο «Έλληνας βασιλιάς του Ταγκό» όπως τον είχε βαφτίσει ή νεολαία της προπολεμι- κής περιόδου, στεκόταν μπροστά μου, έλαφρώς παχύτερος άπ' ό,τι τον γνώριζα, έλαφρώς γε-ρασμένος και έλαφρώς πολυάσχολος.

Κατά τά άλλα διατηρήσιμα καλά.

— Ζοζέφ, έδώ.

Με είδε και τά χείλη του άνοιξαν σε πλατύ χαμόγελο.

— Βρέ, βρέ, βρέ. Μεγάλωσες. Σέ θυμάμαι πιτσιρίκο τον καιρό που...

★

Κολλήσαμε στο «πού», Και πως να γινόταν, αλλοίως, άφού ο Ζο- ζέφ Κορίνθιος βασιλιάσε σε περασμένα χρόνια; Όχι, πως σήμερα δεν είναι ένα όνομα και μία «φίρια» άνώμεσα στις τόσες που λαμπύ- ρουν τό έλαφρά μας τραγούδι. Ούτε έσθσε,

Ο Ζοζέφ Κορίνθιος

Ζοζέφ Κορίνθιος

ούτε ξεχάστηκε, ούτε κι' έπαψε να ύπνοετή στο ναό της μελωδίας και της συνθέσεως, παρ ό,τι σήμερα παράλληλα επαγγέλλεται τον διαφημιστή καλλιτεχνικών γεγονότων και διατηρεί και σχετικά γραφεία.

Άλλά ο Ζοζέφ είναι κυρίως παρελθόν, Έ- να παρελθόν γεμάτο μουσική, τραγούδια, ξε- νοιαστιά και έρωτικό πάθος.

Γά νάμιασε άκριθείς, στον Κορίνθιο φυσι- κά άνήκουν τά τραγούδια και ή μουσική. Ό- σο για τό έρωτικό πάθος αυτό άνήκει στη νεολαία της προπολεμικής έποχής, την ξυνο- στη εκείνη νεολαία, που νοιώθοντας να ζυγώ- νη ο πόλεμος με τά βροχά ματωμένα του βή- ματα, τόχρ ρίξει στον έρωτα.

Τροβαδούροι του έρωτα αυτού ήσαν δυο μεγάλοι συνθέτες του καιρού. Ο Σουγιούλ κι' ο Ζοζέφ Κορίνθιος.

Ο πρώτος νάθηκε πρόωρα. Ο δεύτερος... στέκεται μπροστά μου για να έμπνηση ένα ά- ξεχαστο παρελθόν.

— Λέγε λοιπόν Ζοζέφ, ήατί σέ βάφτισαν βασιλιά του ταγκό;

★

Πως αλλοίως να τον βάφτιζαν; Στα χρόνια του μεσοπολέμου δεν είχε ανα- κάλυψη ακόμη τό «ρόκ» ή τό «τσά-τσά». Τό ταγκό και τό βάλε μεσουρανούσαν τότε.

Αυτά χορεύονταν, αυτά τραγουδούνταν, αυ- τά βροσκονταν στα χείλη του κόσμου. Ίδιως τό πρώτο.

Κι' ο Κορίνθιος σ' αυτό «μοντάρισε» τά τραγούδια του.

— Πόσα τραγούδια είχες γράψει, Ζοζέφ;

— Τρακόσα πενήντα. Τά περισσότερα από αυτά ήσαν ταγκό και μερικά βάλε.

— Και... σταματήσε;

— Κάθε άλλο. Την «γλυταία πενταετία έ- γραφα άλλα 87. Κι' έχω άκούη την δρχήστρα μου, με την όποια δίνω μουσικές παραστά- σεις.

— Μπορείς να θυμηθής, ποιά από τά ταγ-

γουδούσαν ένα παλιό βαλσάκι, γεμάτο δρο- σιά και νοσταλγία;

«Απόψε τά μεσάνυχτα ήγάπη μου μισάνυχτα ής τά παράθυρά σου...»

Φυσικά θά μαντέψατε, ποιά ήσαν. Έκείνο όμως που δε μαντέψατε, είναι πως δίπλα ένας γεροστειλός με τό μπλε κασέτο του, άρ- χισε ξαφνικά να κουνά τις βρύσες του στο ρυθμό του βάλε, καθώς γυάλιζε τά παπούτσια κάποιου μεσκόπου, ο μεσκόπος άρχισε κι' αυτός να σιγοφουρίζη στον ίδιο σκοπό και μια κυρία που κατέβαινε φωτωμένη με τις τσάν- τες της γεμάτες φώνια, στέθηκε διακριτικά στην άκρη και παρακολουδούσε. με ένα χαμο- γελο μακροχρής ευτυχίας καρσόμενο στο μά- γουλο κι' ένα γαλάζιο όνειρο, ανέγγιχτο άπ' τά χρόνια καρστισμένο στα μάτια.

— Ζοζέφ, ή το θεό. Άς σταματήσουμε.

Άς σταματήσουμε γιατί, πως να στο πώ, τά πόδια μου άρχισαν να έπαναστατούν κι' αϊ- σθάνομαι πως θ' άρχίσουν να κάνουν τρέλλες.

— Διηλαδή;

— Δεν ύπταται δηλαδή. Τι, βάθελες τώρα να άοχίσω και να χορεύω έδώ να;

Ένα χαμόγελο φώτισε τά μάτια του. Τά λόγια μου, είπωμένα άεσα, ήσαν γι' αυτόν, ένα είδος δικαιώσεως για όσα είχε προσφέρει με την καρδιά του και τον μόχθο του σε μιάν ολόκληρη έποχή, σε μιάν ολόκληρη νεολαία.

★

Ο Ζοζέφ Κορίνθιος, ποιν γίνη «βασιλιάς του ταγκό και του βάλε», μαζί με τον μακα- ρίτη τον Σουγιούλ, ήσαν... Συμμετοχή.

Έκεί γεννήθηκε, εκεί μεγάλωσε, κι' εκεί έ- νειωσε πως στις φλέβες του κυλούσε μαζί με τό αίμα του, ή μελωδία. Δεν πρόφτασε άστο- ρο να δώση εκεί τά πρώτα δείγματα του τα- λέντου του γιατί ήρθε ή Μικρασιατική κατα- στροφή.

Τό 1928 ήρθε στην Έλλάδα και τό 1931 εμφανίστηκε μ' ένα χαδανέικο συγκρότημα στην άδελάστη «Μάντρα του Άττικ». Η ύπο- δοχή που του έπιφύλαξε τό κοινό ήταν τέτοια, ώστε τον έπόμενο χρόνο σχημάτισε δικό του συγκρότημα και ρίχτηκε με τά μουτρα στη δουλειά, δηλαδή στο τραγούδι. Ός τό 1940 είχε κατορθώσει να κερδίση τό στέμνιο του βασιλιάς του ταγκό και του βάλε και πέ- ραν από αυτό να δημιουργήσι μερικά τραγού- δια διεθνούς προβολής, όπως τό «Άσε πιά αυτά τά πείσιμα», τό «Γιούρτη μη ήττά» και τό χαριτωμένο εκείνο «Τό κοκκοράκι κι- κι-κι-κι» που έξακολουθεί να παίζεται κάθε πρωί στον Ραδιοσταθμό του Λονδίνου.

Παράλληλα με ή δουλειά του συνθέτη και δημιουργού ο Ζοζέφ Κορίνθιος στάθηκε προ- στάτης μερικών «νέων ταλέντων» που άργότε- ρα έγιναν φίρμες του τραγουδιού. Μεταξύ αυ- τών είναι ο Νίκος Γούνσης, ή Νάντια Κων- σταντοπούλου, ή Γιούδαν, ο Νάσος Πατέσης, ή Ζαίρα, ο Γιώργος Πάσης και τό νέο σημε- ρινό άστέρη Σάκης Παπανικολάου.

Τώρα ο Ζοζέφ ζή με ή γυναίκα του και τά δυο του παιδιά, τον Μίκυ και την Λεία στο Μοσχάτο, έξακολουθώντας να συνθέτη που και πού, και ν' άπολαμβάνη τό... παρα- δόκι που του άπέφεραν τά 350 τραγούδια του και πού, όπως λέγεται, δεν είναι εύκαταφρό νητο.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Όσοι άγαπάνε τά τριαντάφυλλα θά υπο- ρουν στο έξής να στολίζουν μ' αυτά τό σπίτι τους σε όποιόδήποτε έποχή τό έτους. Γιατί προβλέπεται πως πολύ γρήγορα θά βοη ήνι- κή έφαρμογή ένα μέθοδος που έπινοήθηκε από τους τεχνικούς ενός έργοστασίου κατεψυγμέ- νων τροφίμων της Σκατίας; Τά τριαντάφυλ- λα κόβονται, υπομυμποιεία ακόμη άποβά- λονται σε κατάψυξη, όπως γίνεται για τά κρέατα ή για τά ψάρια. Στην κατάσταση αυ- τή μπορεί να διατηρηθούν άναλλοιώτα και ό- λοφρεσκα επί ο μήνες, μέσα στο ψυγείο. Ό- τον έπαγωγούν ύστερα, άνοίγουν σε 2—3 μέρες και φαίνονται σαν να κόπηκαν την ώρα εκείνη άπ' τον ήπτο. Διατηρούν δε ή φρεσκά- δα τους μια ολόκληρη βδομάδα.

Η ίδια μέθοδος πρόκειται να δοκιμασθή και σ' άλλα λαλούδια.

είπε ο Ραγκαστέν στην κυρία Μα-
γιέτ. "Όταν έρθουν, πείτε τους
ότι τους ζητάω."

Η μικρή συντροφιά ξεκίνησε κα-
τόπιν για το εξοχικό σπίτι, όπου
είχε εγκατασταθεί η Ρολάνδη.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΝΟΧΟΙ

Ο τροχός, σταματώντας, είχε
βάλει σ' ενέργεια κάποιο ελατή-
ριο, που ξανάφερε το πάτωμα του
σιδερένιου κλουβιού στη θέση του.
"Ετσι, ο Πινάκλ έπεσε πάνω σ'
αυτό. Άλλα τα δυο χτυπήματα
που του είχε δώσει η Ρολάνδη ή-
ταν τρομερά κι' έμεινε στη θέση
αυτή αναίσθητος πολλές ώρες. Συν-
ήλθε, τέλος, και κατάφερε να συρ-
θεί σε μία από τις πλευρές του
κλουβιού. Εκεί, έβλεπε το δαχτυλό
του σ' ένα ωριμένο σημείο. Ένα
κομμάτι από το σιδερένιο τοίχα-
μα υποχώρησε τότε κι' ο Πινάκλ
βγήκε. "Όλο του το σώμα πονούσε
και κατάφερε με μεγάλο κόπο να
φτάσει σ' ένα μικρό όπιομερο δω-
μάτιο, που το είχε διασκευάσει σε
καταφύγιο, για την περίπτωση ά-
νάγκης."

Ο Ραγκαστέν κι' η Ρολάνδη,
άραγε, βρίσκονταν ακόμη στον
πύργο; Δε μπορούσε να ξέρει τί-
ποτα γι' αυτό. Τό μόνο που τον
ενδιέφερε, ήταν να γίνει καλά, για
να υπακούει να γίνει.

Ο Πινάκλ δεν αποχωριζόταν πο-
τέ μερικές αλοιφές, που τις έ-
φτιαχνε μόνος του και που φαίνε-
ται πως ήταν πολύ αποτελεσμα-
τικές, γιατί, έπειτα από δυο μέ-
ρες, ήταν τελείως καλά ή τουλά-
χιστον τόσο καλά, ώστε να μπορεί
να ξαναπαίρει το δρόμο του Παρι-
σιού.

Την ημέρα εκείνη, ο Ραγκαστέν
είχε πάει στο Παρίσι, για να βοη-
θή τους δυο συντρόφους του, που αι-
σθανόταν την έλλειψή τους. Και,
ξαφνικά, καθώς περνούσε από την
δόδο Ψηφύ, είδε σε μικρή απόστα-
ση τον Πινάκλ.

— Διάβωλε, αυτός ο άνθρωπος
πρέπει να έχει πολύ γερό τομάρι!
ακέφτηκε.

Κι' έτοιμάστηκε να όρμησει πά-
να του. "Άλλ' άμέσως άλλαξε
γνώμη."

— Ο Πινάκλ μπορεί να μου
χρειαστεί μία μέρα, για ν' απο-
δείξω, ότι η Ρολάνδη είναι κόρη
του πρίγκηπα ντε Μονκαπέ, ψιθύ-
ρισε. Γι' αυτό, όμως, να τον έπιτη-
ρώ. Και, πρώτα-πρώτα, ας δούμε
που πηγαίνει.

Δεν άργησε να το μάθει.
Ο Πινάκλ πήγε σε λίγο στο
μέγαρο Σοριέντες.

Ο δούκας κουδούνιζε εκείνη
την ώρα μέσα στο γραφείο του με
την μία από τις δυο γυναίκες με
τά γκριζα. "Η γυναίκα αυτή, βλέ-
ποντας τον Πινάκλ, γύρισε προς
το μέρος του και του είπε επί-
τακτικά:

— Μίλησε άσφαι."

Ο Πινάκλ έκανε μία μικρή υπό-
κλιση, γιατί το κορμί του πονού-
σε ακόμη και δε μπορούσε να σκύ-
ψη περισσότερο.

— Τα νέα που φέρνω είναι ε-
σχημα, απάντησε.

— Άρσες μήπως τη δεσποινί-
δα ντ' Ορμπερίδ να σου ξεφύγει;
ρώτησε η συνομιλήτριά του.

— Ναι, όμως, όπως ταπεινά ο
Πινάκλ, κι' εκτός απ' αυτό, πρέ-
πει να σας φανερώσω κι' ένα άλλο
λάθος μου. "Η Ρολάνδη ντε Μον-
καπέ είναι ζωντανή. Την κρατούσα-
με στα χέρια μας και την άφισα-
με να μάς ξεφύγει. Γιατί η Ρολάν-
δη ντε Μονκαπέ κι' η δεσποινίς ντ'
Ορμπερίδ είναι το ίδιο πρόσωπο."

— Βλέπετε, αγαπητή μου, ότι
κάνετε σχήμα να μη μ' ακούσετε;
είπε ο Σοριέντες.

— Τό ήξερα, ότι είχατε δίκιο,
απάντησε η γυναίκα με τα γκριζα.
"Άλλ' είχα μία στιγμή αδυναμίας.
Αυτό θα μου χρησιμεύσει για μά-
θημα στο μέλλον..." "Άλλ' ας ακού-
σωμε τον Πινάκλ. Φοβάμαι, ότι τα
σχήματα νέα που μάς φέρνει, δεν ε-
ίναι αυτά μόνο."

— "Η κυρία τό μόντεψε, είπε ο
Πινάκλ. Τό πιο δυσάρεστο από τα
νέα που φέρνω είναι, ότι ο Ιππό-
κρης ντε Ραγκαστέν ζει."

— "Είπα, ότι είχατε δίκιο,"
είπε ο Σοριέντες.

— Τό ήξερα, ότι είχατε δίκιο,
απάντησε η γυναίκα με τα γκριζα.
"Άλλ' είχα μία στιγμή αδυναμίας.
Αυτό θα μου χρησιμεύσει για μά-
θημα στο μέλλον..." "Άλλ' ας ακού-
σωμε τον Πινάκλ. Φοβάμαι, ότι τα
σχήματα νέα που μάς φέρνει, δεν ε-
ίναι αυτά μόνο."

— "Η κυρία τό μόντεψε, είπε ο
Πινάκλ. Τό πιο δυσάρεστο από τα
νέα που φέρνω είναι, ότι ο Ιππό-
κρης ντε Ραγκαστέν ζει."

Τό Μυστικό μίας γυναίκας ξύλοχισμένης

Νά τι μάς γράφει μία κυρία:

«Ο άντρας μου, μου λέει πάντα ότι
μέ βρίσκει κάθε μέρα και πιό όμορφη.
Αυτό βεβαίως μ' εύχαριστεί αλλά δεν
τό πιστεύω. Έν τούτοις πρέπει να
ομολογήσω ότι η επίδερμής μου είναι
σήμερα πιό δροσερή και νεανική από
τόν καιρό που ήμουν 25 χρονών.

Την εποχή εκείνη τό δέρμα μου
είχε μαύρα στίγματα, διεσταλμένους
πόρους, κοκκινίλες κλπ. Σήμερα η
επίδερμής μου φαίνεται απαλή, δροσερή
σάν βελούδο.

Δέν πρόκειται βεβαίως περι-
θαύματος. "Απλώς περιποιούμαι κάθε
μέρα τό δέρμα μου με την Κρέμα
σας. Πιστεύω ειλικρινώς ότι η Κρέμα
ΤΟΚΑΛΟΝ είναι τό πιό αποτελεσματικό
μέσο για την όμορφιά του προσώπου...»

Δοκιμάστε και σεις την Κρέμα
ΤΟΚΑΛΟΝ.

Χρησιμοποιώντας τακτικά, κάθε
μέρα την Κρέμα ημέρας ΤΟΚΑΛΟΝ θα
επιτύχετε θαυμαστά αποτελέσματα,
πολύ καλλίτερα από κάθε άλλη
πολυδάπανη μέθοδο.

Η Κρέμα ημέρας ΤΟΚΑΛΟΝ θα σας
δώσει ό,τι επιθυμείτε περισσότερο από
κάθε άλλο. Δηλαδή, μία δροσερή
επίδερμίδα που λάμπει από όμορφιά.

Δοκιμάστε την Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ
σήμερα κι' όλες.

Tokalon

Ο Σοριέντες αναπήδησε από τό
κάθισμά του.

— Αυτό είναι αδύνατο! είπε.
— Ο Ιππόκρης ντε Ραγκαστέν
είναι ζωντανός, ξαναείπε ο Πινάκλ.
Τόν είδα στο Μονκαπέ... Τού μί-
λησα... Βρέθηκε μπροστά μου και
μου πήρε την πριγκήπισσα... αφού
πρώτα με ξάπλωσε αναίσθητο. Δεν
επιτρέπεται καμιά αμφιβολία, αλ-
θέςτα. "Αν θέλετε, μπορώ να σας
δείξω τις πληγές μου."

— Διάβωλε! είπε ο Σοριέντες.
Τό ότι γλύτωσε από τό πτώσι-
δι, όπου τον είχαμε, δείχνει καθαρά
πως έχωμε εδώ έναν τυροδότη, που
πρέπει να τον ανακλύψουμε άμέ-
σως.

— Δε χρειάζεται να τον ανα-
καλύψω, γιατί τον έζηρε, είπε
η γυναίκα με τα γκριζα. Δε μπο-
ρούμε, δυστυχώς, να κάμωμε τίπο-
τα εναντίον αυτού του προδοτή.
— Πιστεύετε, λοιπόν, ότι είναι
αυτός;

— Και ποιός άλλος θέλετε να
είναι; Τώρα που ξέρει, ότι η Ρο-
λάνδη είναι ζωντανή, δε σκέφτεται
τίποτα άλλο παρά πώς να τη σώ-
σει και να της ξαναδώσει την πε-
ριουσία της. "Η αδελφή μου, όμως,
με λατρεύει και δε θα βελήξει πο-
τέ να μου κάμη κακό. Είμαι βέ-
βαιη πως δε θα μάς καταγγείλει.
Μόνο, ότι είναι πολύ έντιμη. Και,
με την έντιμότητά της, μπορεί να
μάς καταστρέψει αν την αφήσουμε
ελεύθερη να κάνει ό,τι θέλει."

— Θα πρέπει τότε να την έ-
πιτηρώμε από κοντά, παρατήρησε
ο Σοριέντες.

Ο Πινάκλ δεν ήταν εύχαριστη-
μένος απ' αυτή τη λύση. Κατά
τη γνώμη του, έπρεπε να βγάλουν από
τη μέση τό εμπόδιο. Αυτή τη γνό-
μη του, όμως, δεν τόλμησε να την
πεί. Κι' αλλιώς, δεν του τη ζή-
τησε κανείς.

Η γυναίκα με τα γκριζα πρό-
σταξε:

— Πέστε μας τί σας συνέβη
και πώς έγιναν τα πράγματα.

Ο Πινάκλ αφηγήθηκε τα γεγο-
νότα με τρόπο αρκετά κολακευτι-
κό για τό θάρρος και τις ικανό-
τητές του. "Ετσι η αδελφός μου,
τό συμπέρασμα ήταν, ότι ο Ραγ-
καστέν είχε ελευθερώσει την πριγ-
κήπισσα κι' ότι συνέχισε τον α-
γώνα του."

Έπειτα από αυτή την αφήγηση,
συγκροτήθηκε ένα είδος πολεμικό
συμβουλίου κι' οι τρεις συνενοχοί
πήραν διάφορες αποφάσεις, που
δε θ' άργήσουμε να τις δούμε στην
εφαρμογή τους. Στο τέλος, η γυ-
ναίκα με τα γκριζα είπε:

— Αναλαμβάνω τη Ρολάνδη. Κι'
αυτή τη φορά, δε θα τη λυπηθώ.
Μπορείτε να είσαστε βέβαιοι γι'
αυτό."

— Κι' εγώ, είπε ο Σοριέντες,
αναλαμβάνω αυτό τό μικρό τυχο-
διώκτη, τό Ραγκαστέν. Κι' είμαι
βέβαιος, ότι δε θα μου γλυτώσει."

— Σας, είπε η γυναίκα με τα
γκριζα στον Πινάκλ, θ' ασχοληθή-
τε πρώτα με τα πράγματα, που
έχετε να κάμετε εδώ. Θα ξαναπαί-
ξετε ύστερα τη θέση σας κοντά
στο βασιλιά... Πηγαίνετε τώρα και
να είσαστε έτοιμοι να ενεργήσετε,
μόλις σας δώσω τη διαταγή."

Ο Πινάκλ υποκλίθηκε και βγήκε.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΙΝΑΚΛ

"Έπειτα από δυο περίπου ώρες,
ο Πινάκλ έφυγε από τό μέγαρο Σο-
ριέντες και διευθύνθηκε πεζή στο
Λούβρο."

Εκείνη την ώρα, ο βασιλιάς
Έρρικος ο 3ος βρισκόταν στο γρα-
φείο του και κουδούνιζε με μεγα-
λό οικειότητα μ' έναν άνθρωπο,
που, δεν ήταν άλλος από τον Πι-
νάκλ ή που, αν δεν ήταν ο ίδιος,
τό έμοιαζε καταπληκτικά. Φορού-
σε τό ίδιο κοστούμι από μαύρο
βελούδο, είχε την ίδια κόκκινη μά-
σκα στο πρόσωπο κι' από τό σα-
γόνι του κρεμόταν ένα μικρό μυ-
τερό γενάκι. Ο άνθρωπος αυτός
είχε επίσης τις ίδιες κινήσεις και
μιλούσε απαράλλαχτα όπως κι' ο
Πινάκλ.

Αυτός ο ύπ' ασιθ. 2 Πινάκλ έ-
λυνε εκείνη την ώρα στο βασίλειο:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Τό "ΛΕΥΚΟ τυροδάμαρο."

Στις χιονισμένες πλαγιές των Άλπεων,
πλέκει τα είδύλλια της και παντρολογείται
ή διεθνής ύψηλη κοινωνία

Απόλυτα την προσωνομία του
«Λευκού τυροπάζαρου», που τους
έχει δώσει ο γεωγραφικός τύπος.
Και κέντρο του τυροπάζαρου αυ-
τού είναι, κυρίως, τό Γκστάαντ,
τό πιο «στή μόδα» σήμερα ανά-
μεσα στα κέντρα «χειμερινών δια-
κοπών». Κι' από τό Γκστάαντ μα-
ζεύονται, όπως στο μέλι οι μέλισ-
σες, όλες οι προσωπικότητες της
κοσμολογικής ζωής, οι νεώτε-
ρες με την προσωπική ενός είδυλ-
λίου και οι ώριμότερες με την
προοπτική... να κρουσμπολέψουν
τα είδύλλια των άλλων!

Γι' αυτός γαλαζοαίματος προ-
παντός, τό Γκστάαντ είναι τό ι-
σχύοντα «χειμερινό σπόρο»!

Ασφαλώς, πολλοί άπλοι άγ-
θρωποι, σ' όλο τον κόσμο, άπο-
ρούν πως συμβαίνει να ενδιόφε-
ρονται τό χειμερινά αυτά σπόρο ό-
λες σχεδόν τις γαλαζοαίματες ύ-
ψηλότητες, άδους τους πρωταγω-
νιστές τό διεθνούς κοσμικού
κουτσομπολιού, τους διαπρεπέ-
στερους από τους σπαρ της άθώ-
νης και τους περισσότερους από
τους βασιληάδες του πλούτου.

Φυσικά, μία τέτοια σύμπτωση —
να ενδιόφερονται όλοι αυτοί με
πάθος για τις άπολαύσεις του
σκι—θα ήταν τουλάχιστον περίεο-
γη. Στην πραγματικότητα, όμως,
πολύ λίγοι ενδιαφέρονται. Οι όλοι
δίνουν απλώς τό «παρών»

στην κοσμολογική συνέλευση, που
γίνεται κάθε χρόνο στις Άλπεις,
και κάνουν λίγο σκί... για τό μα-
τιά! Τόν υπόλοιπο καιρό τους,
τόν περνούν άδρανώς στο
μπάρ, στο ρεστωράν και στο χώλ
των ξενοδοχείων...

Πέρα, ωστόσο, από άπλη κο-
σμική υποχρέωση, ή διέλευσι από
τά κέντρα χειμερινών σπόρο, έχει,
για τό μεγαλύτερο μέρος της πε-
λατείας τους, κι' ένα έντελώς ξε-
χωριστό ενδιαφέρον: Εκεί, στις
χιονισμένες πλαγιές των Άλπεων,
στό επιβλητικό κατάλευκο περι-
βάλλον, γίνονται τό περισσότερα
παντρολογήματα μεταξύ των κο-
σμολογικών προσωπικότητων!

Άπειρα είδύλλια γεννήθηκαν από
ένα—συμπτωματικό ή σοφά προ-
μελετημένο—ερωτικό παιχνίδι, με
τά σκί, στο χιόνια και άμεση-
κτάωρο, όλες σχεδόν οι εύρωπαι-
κές ύψηλότητες, και θεωρείται φυ-
σικό να «συμπέσει» να συναντη-

θούν ένας πρίγκηπας και μία
πριγκήπισσα. Φυσικά, αυτό δεν
εμποδίζει τό κουτσομπολιό να όο-
γιάζει έπειτα από κάθε τέτοια
συνάντησι—άκουη και όταν ή συ-
νάντησι αυτή είναι πραγματικά
τυχαία και έντελώς άθώα.

Αυτό συνέβη π.χ. όταν την έ-
πομένη ακριβώς άφού έφθασε στο
Γκστάαντ ο διάδοχος της Έλλά-
δος Κωνσταντίνος, έφθασε εκεί, ά-
προεξοποίησε και ή πριγκήπισ-
σα Βεατρίκη της Ολλανδίας. Α-
μέσως διαδόθηκε πως ή πριγκή-
πισσα ήθελε σκοτώ να προσεγ-
γιστή τον διάδοχο Κωνσταντίνο,
που θεωρείται σαν ένας από τους

σώτατου Ιταλού κόμητος, και
σιγούρος μέλλον σύζυγος της Μα-
ρίας-Γαβριέλλας, αν ο πατέρας
της, ο πρώην βασιλιάς Ουέβε-
ρος, συγκρατούσε...

Τις ίδιες μέρες, ένέσκηψε στο
Γκστάαντ, με την προοπτική να
ξανακερδίσει την καρδιά του συ-
ζύγου της, του Σαντρουντιν-Χάν,
ή Νίνα Ντάιερ. Τόν βρήκε, όμως,
μαζί με τη μητέρα της αντίληλο,
την πρωταθλήτρια της κολυμβή-
σεως και του σκι Μαρίνα Ντόρια
και, άφού κατέβαλε μία άπεινω-
σμένη προσπάθεια να την έκτοπι-
ση, απέχωρησε νικημένη.

Γι' αυτή την καρδιά ένός άλλου
Χάν, του πεοιζήτητου Καρίμ, έ-
σπευσε στο Γκστάαντ από τό Πα-
ρίσι και ή Νανούτσκα ντε Μέν.
Και στάθηκε τυχερή, γιατί τό εί-
δύλλιο τους, που είχε σημειώσει
μία προσωρινή κάμψι, άνακωνο-
γήθηκε πάλι, με αποτέλεσμα να
ένισχυθούν σημαντικά οι έλπίδες
της Νανούτσκα να γίνει Μπεγ-
κούμ. «Όλα θαυμάσια!» τηλε-
γράφησε λακωνικά στον πατέρα
της.

Άκόμη ένα «φλέρετ» που συζη-
τήθηκε ζωηρότατα στους κοσμो-
πολιτικούς κύκλους του Γκστάαντ
είναι τό φλέρετ της κ. Τίνας Λιθα-
νού—πρώην Ίλντρεκ—με τον Γερ-
μανό Μάξ φον Όπελ. Πάντως, ή
κ. Λιθανού και ο φον Όπελ δια-
κινούνται πως δεν είναι παρά δυο
«καλοί φίλοι», που τους ένώνει ή
«κοινή τους αγάπη για τό σκί».

Τό αίσιο προσήκμα... λέει οι
άλλοι, ξέροντας πως τό τέμα
πολλών τέτοιων χιονοδρομικών έ-
ξορμήσεων στάθηκε ο γάμος!

Από την γλώσσα του κοσμικού
κουτσομπολιού δεν γλύτωσε ούτε
ή Άλεξάνδρα του Κέντ, που έ-
φθασε στο Γκστάαντ συνοδευμέ-
νη από τον σταυλάρχη της Νίκο-
λας Χάντ, για νά προτιμήσει, ό-
μως, κατόπιν ως «παρτεναίρ» της
τόν πολύ γοητευτικότερο σηνα-
γό Μπίλλυ Ίντρεκ, άεροπορικό
ακόλουθο της βρετανικής πρε-
σβείας.

Φυσικά, ώργιάσαν οι φήμες
περι είδύλλιου Άλεξάνδρας —
Ντρεκ και πολλοί έφθασαν στο
σημείο να μιλήσουν για συνάντη-
σι προσχεδιασμένη, για την όποια
μόνον ο Χάντ—ερωτευμένος, κα-
τά τις φήμες, και αυτός με την
Άλεξάνδρα—δεν είχε ιδέα!

Την δεύτερη άμέσως θέση μετά
τό Γκστάαντ σε κίνησι προσωπι-
κοτήτων, άνάμεσα στα κέντρα
των χειμερινών σπόρο, την κατέ-
χει τό Σαιν-Μόρις, τό άποκα-
λούμενο από τον εύρωπαϊκό τύπο
«βασιλεία τό έφοπλιστό Στάυ-
ρου Νισόχου». Και σε τούτη θέση
άκολουθεί τό Σαιντ-Άντον, στις
Αυστριακές Άλπεις, όπου, καθώς
είναι γνωστό, πλέχτηκε πέτσι το
είδύλλιο του Μπωντουέν με την
Αλεξιόλα. Έξέτος, στο Σαιντ-
Άντον, άναμένεται ή πριγκήπισ-
σα Σοράνγια και, μερικές μέρες
άρονότερα, ή Ραβμόντο Όρσίνι,
που σχεδιάζει ένδεχόμενος μία ύ-
στατη προσπάθεια να νά κάνει...
τά ρέβα να ξαναγίνει!

Όπωσδήποτε, ύπ' άσθύν Ι
κέντρο του τυροπάζαρου παραμέ-
νει τό Γκστάαντ—γι' αυτό και οι
άνυπαρτες της ύψηλης άριστο-
κρατίας τό προτιμούν. Βρίσκου-
ντας προσφών τις χιονισμένες
πλαγιές του καταλλήλότερες από
τις άλλες για... σκί!

Τέσσερις από τις προσωπικότητες, που έλαμψαν έφέτος με την παρουσία τους στο χειμερινό κέν-
τρο των Άλπεων. Από τό άριστερό προς τό δεξιό: Η Μπεττιν, ή Μαρία-Γαβριέλλα, ή Τίνα Λιθανού
και ή βασιλίσσα Σιακίτ του Σιάμ.

Τέσσερις από τις προσωπικότητες, που έλαμψαν έφέτος με την παρουσία τους στο χειμερινό κέν-
τρο των Άλπεων. Από τό άριστερό προς τό δεξιό: Η Μπεττιν, ή Μαρία-Γαβριέλλα, ή Τίνα Λιθανού
και ή βασιλίσσα Σιακίτ του Σιάμ.

Τέσσερις από τις προσωπικότητες, που έλαμψαν έφέτος με την παρουσία τους στο χειμερινό κέν-
τρο των Άλπεων. Από τό άριστερό προς τό δεξιό: Η Μπεττιν, ή Μαρία-Γαβριέλλα, ή Τίνα Λιθανού
και ή βασιλίσσα Σιακίτ του Σιάμ.

Τέσσερις από τις προσωπικότητες, που έλαμψαν έφέτος με την παρουσία τους στο χειμερινό κέν-
τρο των Άλπεων. Από τό άριστερό προς τό δεξιό: Η Μπεττιν, ή Μαρία-Γαβριέλλα, ή Τίνα Λιθανού
και ή βασιλίσσα Σιακίτ του Σιάμ.

Τέσσερις από τις προσωπικότητες, που έλαμψαν έφέτος με την παρουσία τους στο χειμερινό κέν-
τρο των Άλπεων. Από τό άριστερό προς τό δεξιό: Η Μπεττιν, ή Μαρία-Γαβριέλλα, ή Τίνα Λιθανού
και ή βασιλίσσα Σιακίτ του Σιάμ.

Τέσσερις από τις προσωπικότητες, που έλαμψαν έφέτος με την παρουσία τους στο χειμερινό κέν-
τρο των Άλπεων. Από τό άριστερό προς τό δεξιό: Η Μπεττιν, ή Μαρία-Γαβριέλλα, ή Τίνα Λιθανού
και ή βασιλίσσα Σιακίτ του Σιάμ.

Τέσσερις από τις προσωπικότητες, που έλαμψαν έφέτος με την παρουσία τους στο χειμερινό κέν-
τρο των Άλπεων. Από τό άριστερό προς τό δεξιό: Η Μπεττιν, ή Μαρία-Γαβριέλλα, ή Τίνα Λιθανού
και ή βασιλίσσα Σιακίτ του Σιάμ.

Απόλυτα την προσωνομία του
«Λευκού τυροπάζαρου», που τους
έχει δώσει ο γεωγραφικός τύπος.
Και κέντρο του τυροπάζαρου αυ-
τού είναι, κυρίως, τό Γκστάαντ,
τό πιο «στή μόδα» σήμερα ανά-
μεσα στα κέντρα «χειμερινών δια-
κοπών». Κι' από τό Γκστάαντ μα-
ζεύονται, όπως στο μέλι οι μέλισ-
σες, όλες οι προσωπικότητες της
κοσμολογικής ζωής, οι νεώτε-
ρες με την προσωπική ενός είδυλ-
λίου και οι ώριμότερες με την
προοπτική... να κρουσμπολέψουν
τα είδύλλια των άλλων!

Γι' αυτός γαλαζοαίματος προ-
παντός, τό Γκστάαντ είναι τό ι-
σχύοντα «χειμερινό σπόρο»!

Ασφαλώς, πολλοί άπλοι άγ-
θρωποι, σ' όλο τον κόσμο, άπο-
ρούν πως συμβαίνει να ενδιόφε-
ρονται τό χειμερινά αυτά σπόρο ό-
λες σχεδόν τις γαλαζοαίματες ύ-
ψηλότητες, άδους τους πρωταγω-
νιστές τό διεθνούς κοσμικού
κουτσομπολιού, τους διαπρεπέ-
στερους από τους σπαρ της άθώ-
νης και τους περισσότερους από
τους βασιληάδες του πλούτου.

Φυσικά, μία τέτοια σύμπτωση —
να ενδιόφερονται όλοι αυτοί με
πάθος για τις άπολαύσεις του
σκι—θα ήταν τουλάχιστον περίεο-
γη. Στην πραγματικότητα, όμως,
πολύ λίγοι ενδιαφέρονται. Οι όλοι
δίνουν απλώς τό «παρών»

στην κοσμολογική συνέλευση, που
γίνεται κάθε χρόνο στις Άλπεις,
και κάνουν λίγο σκί... για τό μα-
τιά! Τόν υπόλοιπο καιρό τους,
τόν περνούν άδρανώς στο
μπάρ, στο ρεστωράν και στο χώλ
των ξενοδοχείων...

Πέρα, ωστόσο, από άπλη κο-
σμική υποχρέωση, ή διέλευσι από
τά κέντρα χειμερινών σπόρο, έχει,
για τό μεγαλύτερο μέρος της πε-
λατείας τους, κι' ένα έντελώς ξε-
χωριστό ενδιαφέρον: Εκεί, στις
χιονισμένες πλαγιές των Άλπεων,
στό επιβλητικό κατάλευκο περι-
βάλλον, γίνονται τό περισσότερα
παντρολογήματα μεταξύ των κο-
σμολογικών προσωπικότητων!

Άπειρα είδύλλια γεννήθηκαν από
ένα—συμπτωματικό ή σοφά προ-
μελετημένο—ερωτικό παιχνίδι, με
τά σκί, στο χιόνια και άμεση-
κτάωρο, όλες σχεδόν οι εύρωπαι-
κές ύψηλότητες, και θεωρείται φυ-
σικό να «συμπέσει» να συναντη-

θούν ένας πρίγκηπας και μία
πριγκήπισσα. Φυσικά, αυτό δεν
εμποδίζει τό κουτσομπολιό να όο-
γιάζει έπειτα από κάθε τέτοια
συνάντησι—άκουη και όταν ή συ-
νάντησι αυτή είναι πραγματικά
τυχαία και έντελώς άθώα.

Αυτό συνέβη π.χ. όταν την έ-
πομένη ακριβώς άφού έφθασε στο
Γκστάαντ ο διάδοχος της Έλλά-
δος Κωνσταντίνος, έφθασε εκεί, ά-
προεξοποίησε και ή πριγκήπισ-
σα Βεατρίκη της Ολλανδίας. Α-
μέσως διαδόθηκε πως ή πριγκή-
πισσα ήθελε σκοτώ να προσεγ-
γιστή τον διάδοχο Κωνσταντίνο,
που θεωρείται σαν ένας από τους

σώτατου Ιταλού κόμητος, και
σιγούρος μέλλον σύζυγος της Μα-
ρίας-Γαβριέλλας, αν ο πατέρας
της, ο πρώην βασιλιάς Ουέβε-
ρος, συγκρατούσε...

Τις ίδιες μέρες, ένέσκηψε στο
Γκστάαντ, με την προοπτική να
ξανακερδίσει την καρδιά του συ-
ζύγου της, του Σαντρουντιν-Χάν,
ή Νίνα Ντάιερ. Τόν βρήκε, όμως,
μαζί με τη μητέρα της αντίληλο,
την πρωταθλήτρια της κολυμβή-
σεως και του σκι Μαρίνα Ντόρια
και, άφού κατέβαλε μία άπεινω-
σμένη προσπάθεια να την έκτοπι-
ση, απέχωρησε νικημένη.

Γι' αυτή την καρδιά ένός άλλου
Χάν, του πεοιζήτητου Καρίμ, έ-
σπευσε στο Γκστάαντ από τό Πα-
ρίσι και ή Νανούτσκα ντε Μέν.
Και στάθηκε τυχερή, γιατί τό εί-
δύλλιο τους, που είχε σημειώσει
μία προσωρινή κάμψι, άνακωνο-
γήθηκε πάλι, με αποτέλεσμα να
ένισχυθούν σημαντικά οι έλπίδες
της Νανούτσκα να γίνει Μπεγ-
κούμ. «Όλα θαυμάσια!» τηλε-
γράφησε λακωνικά στον πατέρα
της.

Άκόμη ένα «φλέρετ» που συζη-
τήθηκε ζωηρότατα στους κοσμο-
πολιτικούς κύκλους του Γκστάαντ
είναι τό φλέρετ της κ. Τίνας Λιθα-
νού—πρώην Ίλντρεκ—με τον Γερ-
μανό Μάξ φον Όπελ. Πάντως, ή
κ. Λιθανού και ο φον Όπελ δια-
κινούνται πως δεν είναι παρά δυο
«καλοί φίλοι», που τους ένώνει ή
«κοινή τους αγάπη για τό σκί».

Τό αίσιο προσήκμα... λέει οι
άλλοι, ξέροντας πως τό τέμα
πολλών τέτοιων χιονοδρομικών έ-
ξορμήσεων στάθηκε ο γάμος!

Από την γλώσσα του κοσμικού
κουτσομπολιού δεν γλύτωσε ούτε
ή Άλεξάνδρα του Κέντ, που έ-
φθασε στο Γκστάαντ συνοδευμέ-
νη από τον σταυλάρχη της Νίκο-
λας Χάντ, για νά προτιμήσει, ό-
μως, κατόπιν ως «παρτεναίρ» της
τόν πολύ γοητευτικότερο σηνα-
γό Μπίλλυ Ίντρεκ, άεροπορικό
ακόλουθο της βρετανικής πρε-
σβείας.

Φυσικά, ώργιάσαν οι φήμες
περι είδύλλιου Άλεξάνδρας —
Ντρεκ και πολλοί έφθασαν στο
σημείο να μιλήσουν για συνάντη-
σι προσχεδιασμένη, για την όποια
μόνον ο Χάντ—ερωτευμένος, κα-
τά τις φήμες, και αυτός με την
Άλεξάνδρα—δεν είχε ιδέα!

Την δεύτερη άμέσως θέση μετά
τό Γκστάαντ σε κίνησι προσωπι-
κοτήτων, άνάμεσα στα κέντρα
των χειμερινών σπόρο, την κατέ-
χει τό Σαιν-Μόρις, τό άποκα-
λούμενο από τον εύρωπαϊκό τύπο
«βασιλεία τό έφοπλιστό Στάυ-
ρου Νισόχου». Και σε τούτη θέση
άκολουθεί τό Σαιντ-Άντον, στις
Αυστριακές Άλπεις, όπου, καθώς
είναι γνωστό, πλέχτηκε πέτσι το
είδύλλιο του Μπωντουέν με την
Αλεξιόλα. Έξέτος, στο Σαιντ-
Άντον, άναμένεται ή πριγκήπισ-
σα Σοράνγια και, μερικές μέρες
άρονότερα, ή Ραβμόντο Όρσίνι,
που σχεδιάζει ένδεχόμενος μία ύ-
στατη προσπάθεια να νά κάνει...
τά ρέβα να ξαναγίνει!

Τι τ'ίσ ΜΗΤΕΡΕΣ

Προβλήματα των παιδιών

ΟΛΑ τα παιδιά παρουσιάζουν κάποτε προβλήματα, περισσότερο ή λιγότερο σοβαρά. Σε τέτοια περίπτωση, η άγνοια ή η προσοχή της μητέρας μπορεί να ανακουφίσει το παιδί.

Όταν λέμε άγνοια, δεν εννοούμε μόνο τα χάδια και την τρυφερότητα—μολοντί κι' αυτά είναι σπουδαία—αλλά και την επιθυμία και την ικανότητα να γνωρίσετε πραγματικά το παιδί σας, να αντιμετωπίσετε με ύπομονη τις δυσκολίες και τις ανάγκες του, αντί να κυττάτε μόνο τη δική σας ευκολία.

Θα δούμε πιο κάτω, με συντομία βέβαια, μερικά από τα κοινότερα προβλήματα των παιδιών και το φρονιμότερο τρόπο αντιμετώπισής τους εκ μέρους σας.

Κάποτε, ένα παιδί τρώει διάφορα παράξενα πράγματα: μπαμπούκια απ' το πάμπλα, βώλους χύμα, χαρτιά, σουκτες αμμου, κλπ. Αυτή η ιδιοτροπία του μπορεί να σας άνησυχήσει, συνήθως όμως δεν είναι βλαβερή.

Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει πως δεν πρέπει να κάνετε τίποτε σε τέτοια περιπτώσεις. Επειδήλλεται απόλυτως να το επιδίδεστε και να του εξηγήτε, ήσυχα και ήπια, πως το χύμα ή τα χαρτιά δεν είναι φαγώσιμα, συγγνώμες δε να του προσφέρετε αντί γι' αυτά ένα υπτισκοτάκι ή ένα φρούτο.

Βεβαιώστε πως τρώει άκετα απ' τη σωστή τροφή του. Και προσπαθήστε να βρείτε—σβε κοντά του περισσότερο απ' το συνηθισμένο, για ένα χρονικό διάστημα, ώσπου να του κόψετε σιγά-σιγά αυτή τη συνήθεια—πράγμα που δεν αργεί συνήθως να συμβεί, με μία λογική μεταχείριση.

Ένας νομοταγής Βρεταννός

Τόν πέταξε έξω η γυναίκα του

—ΠΟΤΕ δε μπορούσαμε να φανταστούμε, δήλωσαν εκπληκτικοί οι ένοικοι μιάς πολυκατοικίας στο Δυτικό Βερολίνο, πως οι Άγγλοι είναι πιο νομοταγείς πολίτες από εμάς τους Γερμανούς!

Τη διαπίστωσε αυτή, που τους ξάφνιασε, για την άκρα υποταγή των Άγγλων στους νόμους, οι ένοικοι της βερολινέζικης πολυκατοικίας την συναντώντας από την νομοταγήσαστη πράγματι συνηθισμένη του Βρεταννίου συγκατοίκου τους Έντουαρντ Μίλαν, που περπατάει, ο άμοιρος, μαύρες—κυριολεκτικά!—νιμέρες στην καρβουνιοθήκη της πολυκατοικίας, επειδή η Γιοκάννα Μίλαν, τόν πέταξε έξω από το διαμέρισμά τους!

Η Γιοκάννα δεν τή πίναινε καθόλου καλά, τον τελευταίο καιρό, με τόν Άγγλο συζυγό της, που έρνιζε τα ψέφου του γόνος σ' ένα έδοντοάριο του Δυτικού Βερολίνου, και οι άλλες απάλληλες συγκρούσεις, που είχαν μεταξύ τους—κατά τις οποίες εκείνη εφώνιζε, ενώ αυτός την έξενωνε με τη ριπή του!—κατάληξαν σε μία δραματική σκηνή. Η Γιοκάννα,

να, έξω φρενών, έκλεψε τόν φλεγματικό Έντουαρντ έξω από το διαμέρισμά, που είχαν στην πολυκατοικία και πήγε να εγκατασταθί στο σπίτι της μητέρας της, σ' ένα προάστιο, όπου Έντουαρντ κατέφυγε τότε.

Τη διαπίστωσε αυτή, που τους ξάφνιασε, για την άκρα υποταγή των Άγγλων στους νόμους, οι ένοικοι της βερολινέζικης πολυκατοικίας την συναντώντας από την νομοταγήσαστη πράγματι συνηθισμένη του Βρεταννίου συγκατοίκου τους Έντουαρντ Μίλαν, που περπατάει, ο άμοιρος, μαύρες—κυριολεκτικά!—νιμέρες στην καρβουνιοθήκη της πολυκατοικίας, επειδή η Γιοκάννα Μίλαν, τόν πέταξε έξω από το διαμέρισμά τους!

Η Γιοκάννα δεν τή πίναινε καθόλου καλά, τον τελευταίο καιρό, με τόν Άγγλο συζυγό της, που έρνιζε τα ψέφου του γόνος σ' ένα έδοντοάριο του Δυτικού Βερολίνου, και οι άλλες απάλληλες συγκρούσεις, που είχαν μεταξύ τους—κατά τις οποίες εκείνη εφώνιζε, ενώ αυτός την έξενωνε με τη ριπή του!—κατάληξαν σε μία δραματική σκηνή. Η Γιοκάννα,

να, έξω φρενών, έκλεψε τόν φλεγματικό Έντουαρντ έξω από το διαμέρισμά, που είχαν στην πολυκατοικία και πήγε να εγκατασταθί στο σπίτι της μητέρας της, σ' ένα προάστιο, όπου Έντουαρντ κατέφυγε τότε.

σθην πως δεν τ' αγαπάνε άκετα, ή κάποιας φόβος. Κάποτε, μαζί με τ' ούζαγμα του δαχτύλου, τραβάει τ' αμαλλία του ή τ' η μήτη του ή τ' ην άκρη του αυτίου του. Όλ' αυτά είναι σημεία άνησυχίας και νευρικής υπερεπέντασης.

Πρέπει ν' αναρωτηθήτε τότε τί είναι αυτό που τ' αράζει και πως μπορείτε να τ' ανακουφίσετε. Έχει ν' ασχοληθή με άκετα ενδιαφέροντα πράγματα; Του προσφέρετε άκετη άγάπη και προσοχή; Τ' αμαθαίνετε με ύπομονη και δίχως βία πως πρέπει να τρώη, να κοιμάται, να περιποιήται τόν έαυτό του;

Μπορείτε να κόμπετε πολλά πράγματα, για να βοηθήσετε το παιδί που βυζαίνει τ' ούχτυλό του. Ένα όμως πρέπει πάντως να αποφεύγετε: τ' ν' ασχοληθήτε άμεσα και είδικα μ' αυτό τ' ούχτυλό.

Μ' άλλα λόγια, δεν πρέπει να τ' αμαλώνετε, να τ' τιμωρήτε, να τ' γκρινιάζετε γι' αυτό. Θά είναι άδικος κόπος, γιατί ποτέ δε θά στερηθή τήν ανακούφισή που τ' ού δίνει τ' ούζαγμα του δαχτύλου, αν δεν τ' ού προσφέρετε γι' αντίλλαγμα κάτι άλλο, πιο ευχάριστο.

Μελετώντας τ' ού προσεκτικά, θα υπομείνετε ν' ανακαλύψετε την αιτία της δυστυχίας του, που βρίσκεται συνήθως στις σχέσεις του με τούς γονείς του. Έκείνο που τ' ού χειράζεται κυρίως, είναι έστωσά και κατανοήσι. Αρίστε τ' ν' αναπτύσσεται και να ζή με τ' ού δικό του ρυθμό, αντί να προσπαθήτε να τ' ού προσαρμόσετε στο δικό σας. Έχετε ύπ' όψη σας ότι οι διάφορες άλλανές γύρω του, όπως π. χ. οι μετakinήσεις σε άλλο περιβάλλον, ή άπουσία τ' ού πατέρα του ή τ' γέννησι ένος άλλου παιδιού στην οικογένεια, αλξάνουν τήν ανάγκη του για ψυχική ανακούφισή.

Αν νοιώση πως τ' αγαπάνε τρυφερά, αν βοη ύπομονη και κατανοήσι εκ μέρους σας, γρήγορα θά πάψη να βυζαίνει τ' ού δαχτύλό του.

Ανολογν προέλεσι έχει κι' η συνήθεια τ' ού «φαγώματος» τών νυχιών. Τη συναντούμε κυρίως στα παιδιά τ' ού σχολείου. Μπορεί όμως να ύπάρχη σε κάθε ηλικία, ακόμα και στους ένηλικούς. Αποτελεί δε συνήθως σημείο νευρικής υπερεπέντασης και άγωνίας.

Τ' ού παιδί άρχίζει να τρώη τ' ούχτα του—χωρίς καν να καταλαβαίνει τί κάνει—κάθε φορά που βρίσκεται σε στενόχωρη θέση. Π. χ. στην περίοδο τών διαγωνισμών τ' ού σχολείου, ή όταν φοβάται πως θά τ' ού αλώσουν για κάτι που έκανε.

Ψυχικά, η συνήθεια αυτή παροισιάζεται συχνότερα στα νευρικά παιδιά, παρά στα ήρεμα.

Δε θεραπεύεται με τ' ού μώλωμα και τήν τιμωρία. Αντίθετως μάλιστα, η τακτική αυτή μπορεί να χειροτερέψη τήν κατάσταση. Έκείνο που επιβάλλεται, είναι να βοηθή τήν κρυμμένη αιτία τ' ού έκνευρισμού τ' ού παιδιού και να τήν εξουδετερώσετε όσο είναι δυνατόν.

Φροντίστε να κοιμάται άκετα. Επικοινωνήστε με τ' ού δάσκαλό του, για να βεβαιωθήτε αν πηγαίνει καλά στο σχολείο. Προκειμένου για κορίτσι, θά βοηθήσει πολύ στο κόψιμο αλξής της συνήθειας αν τ' ού χαρίσετε ένα νεσεσάρ τ' ού μανικιού και τ' ού βοηθήσετε για να τ' ού χρησιμοποιή. Όταν κάνει τόσο κόπο για να τ' ού τρώη τ' ούχτα του και τ' ού καμαρώνη, θά πάψη πιά να τ' ού τρώη.

ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙΑ ΓΙΑ... ΜΑΣΚΩΤ

Οι Άγγλοι πιστεύουν τώρα πως δεν ύπάρχει ζωό που να φέρη σ' ένα σπίτι περισσότερη τύχη από ένα μικρό γουρουνάκι. Έτσι τ' α ζώα αυτά που έθεωρούντο σύμβολα άκαθάρσιας έγιναν έστωσά και κατανοήσι. Αρίστε τ' ν' αναπτύσσεται και να ζή με τ' ού δικό του ρυθμό, αντί να προσπαθήτε να τ' ού προσαρμόσετε στο δικό σας. Έχετε ύπ' όψη σας ότι οι διάφορες άλλανές γύρω του, όπως π. χ. οι μετakinήσεις σε άλλο περιβάλλον, ή άπουσία τ' ού πατέρα του ή τ' γέννησι ένος άλλου παιδιού στην οικογένεια, αλξάνουν τήν ανάγκη του για ψυχική ανακούφισή.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ Μιά νέα πρόλα έχει προσβάλει τούς Ιταλούς και προβάλλεται πως σύντομα θά έλθ' από τ' ού Ιταλικά ούνοα και θά έλθ' όλη σ' έλόκληρη τήν Εύρώπη. Πρόκειται για ένα νέο παιγνίδι, τ' ού «καγκουρί», που αποτελείται από ένα μπαστούνι έρω, διασπώμενο σ' ένα ισχυρό έλατήριο και επιπρόκει σ' ένα άσβεστο που να έκτελλ' ηχηματία, σαν τ' ού καγκουρί. Στ' ούτωσά, φια μια ή γυναική θεαγέτα τ' ού τραγουδιού Βίλιαν ντ' Αντέλ με τ' ού «καγκουρίνο» της στο Ζωολογικό ήπτο τ' ού Μιλάνα, όπου θέλανε να πάρη μαθήματα από ένα άληθινό καγκουρί.

Σ' όλα τ' επιστημονικά έργαστήρια νίνονται έρευνες για τήν προστασία τ' ού ανθρώπου από τήν θανατηφόρο γρίπη.

Έρχεται από τήν Άγγλία Η ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΣ ΓΡΙΠΗ!

Τί λένε οι είδικει για τ' ού προφυλακτικά μέτρα και τ' ού θεραπεία της

ΜΑΣ έρχεται, λοιπόν, με τ' ού δρεπάνι της άκονιμένο ν' γρίπη:

Η είδησι, από έπίσημη πλεονία, άναφέρεται στο Έπιδημιολογικό Δελτίο της Πανκοσμίου Όργανώσεως Υγείας τ' ού 27ης Ιανουαρίου. Τ' ού κρούσματα της γρίπης στην Άγγλία είναι τόν τελευταίο καιρό αλξνμένα και νίνονται έντατικές έργαστηριακές έρευνες για τήν ανακάλυψη τ' ού θανατηφόρου ιού της.

Οι Άγγλοι είδοποίησαν όλα τ' ού νοσοκομεία να μη δέχωνται παρά μόνο άσθενείς που είναι βαρύν, ώστε να έχουν έναν αριθμό κρεβατιών στη διάθεσι τών γριππιώντων, που θά παρουσάσουν άσφαλώς έστωσά και πόνους πνευμονικής περαπλοκής. Και πράγματι στο Νότινγκχαμ σημειώθηκαν κιάλες έξη χιλιάδες κρούσματα. Έπίσης στο Λάιτσεστερ έπτάμιας χιλιάδες. Από πολλά νοσοκομεία και από τις δημόσιες ύπηρεσίες ένας σημαντικός αριθμός υπαλλήλων άπουσάει, γιατί ούκονοι. Σε πολλά δε μέρη της Άγγλιας και είδιατερα στην Ουαλλία σημειώθηκαν 358 θάνατοι από τ' ού γρίπη. Κι' ο αριθμός αυτός, μέσα στις τ' ού βδομάδες τ' ού Ιανουαρίου, ξεπέρασε τούς 650 θανάτους. Κρούσματα γρίπης, αλλά σε κάπως ήπιώτερη μορφή, σημειώθηκαν στην Ιαπωνία, Ιταλία και Έλβετία. Όλες ούμως οι χώρες από ημερών άρχισαν να λαμβάνουν έκετα ύπηρεσιονικά μέτρα και συγχρόνως ύποβάλλονται σε άυστηρό έλεγχο οι εισερχόμενοι στη χώρα από άερος, θαλάσσης και έπρας.

Και στην Έλλάδα. Τί νίνονται: Ο Γενικός Διευθυντής Υγιεινής κ. Μαυρουλίδης, σε σχετικές άνακοινώσεις του, έσπευσε να καθυστερήσει τόν κόσμο, που έχει τρομοκρατηθή:

«Δεν πρέπει, δήλωσε, ν' άνησυχούμε και τόσο. Αν μάς έρθη η γρίπη, θά έρθη έκφυλισμένη, σ' όχι τόσο ισχυρή θανατηφόρα μορφή. Γιατί έχει παρατηρηθή ότι, αν κανείς έχη από τ' ού χώρα που έμωσνίζεται, είναι ήπιότερης μορφής και τ' ού κρούσματα της δεν είναι θανατηφόρα».

Είναι άνοιξη, ωστόσο, στη γρίπη, είναι καθάρη ζήτνια οργάνισιου. Αν ο οργάνισμός είναι χαλάρωστος, τότε δε φοβάται τίποτα. Μά αν κανείς έχη κάποια άσφυα, δε πρέπει ν' άσφορήση και να μη λάβη έστω και τ' ού στοιχειώδη μέτρα προφυλάξεως! Να άποσύνη τούς κλειστάς χώρους, τ' ού συγχρόνως με νωπιπνίσματα τήν κούραση, τις ψύσεις και κάθε είδους κατακαυσιές.

Τί είναι η γρίπη; Οι έπιστήμονες, που άσυχλήθηκαν μ' αυτήν σ' όλο τόν κόσμο, ύποστηρίζουν ότι είναι νόσος ερωμώδης. Άπλάστ ότι όφείλεται να έλθ' από τ' ού παρόντα, που μπορεί να πολλάπλασιασθή και να μεταδοθή από έναν άνθρωπο άσυντομ' σ' έναν ύνι. Όσα μικρόβια βρέθηκαν στις έστωσά και στις άνικνεύσεις τών διαφόρων έργαστηρίων, διαπιστώθηκε ότι δεν έχουν καμιά είδικη σχέση με τήν

αίτιολογία της γρίπης, αλλά συντελούν στην ανάπτυξη διαφόρων επιπλοκών, που έπιδρούνουν τήν πρόγνωση της άρρώστιας. Οι τελευταίες διαπιστώσεις της έπιστήμης είναι ότι η γρίπη όφείλεται σε είδικό διηθητό ιό. Κατάφεραν δε τ' ού έλξ: Σ' ένα ύνι άνθρωπο μετέδωσαν τή γρίπη με τήν απλή έπαση στις ρινικές κοιλότητες (ο πύματος ρινοφαρυγγικού έκκριματος νωπιπνίστος).

Πως μεταδίδεται η γρίπη; Έχει διαπιστωθή ότι ο νωπιπικός ιός όφείλεται στο ρινοφάρυγγα. Η μόλυνση μεταδίδεται με τ' ού μολυσμένα σταγονίδια κατά τόν βήχα ή τ' ού φτάρνισμα. Έτσι είναι άκετό ν' α να κολλήση κανείς τ' ού γρίπη, να παραμείνη έλάχιστα λεπτά σ' ένα μολυσμένο χώρο.

Η γρίπη τασκίζει κυριολεκτικά τούς άνθρώπους στις έπιδειμες με τόν άνασπώμενο άπιοσφαρικό άερα, όπου αιώρονται μολυσμένα σταγονίδια ύδατος. Σπουδαίο ρόλο στην εξέλιξη της γρίπης παίζουν οι άνώμαλες μετεωρολογικές άλλανές, οι άποτομες μεταβολές της θερμοκρασίας, της βαρομετρικής πίεσης και της ύνροσκοπικής καταστάσεως.

Στ' ού εξέλιξη της γρίπης και στην άσθενή τ' ού άρρωστού τών θυμάτων της συμβάλλει πάντα η κοινωνική άδελότητα, ο ύποσπιτισμός, οι συγκεντρώσεις σε κλειστούς ή άκατάλληλους χώρους, με δυο λόγια κάθε κατάσταση που έλαττώνει τήν άμυνα τ' ού οργάνισιου. Κι' έχει διαπιστωθή ότι οι άρρωστοι προσβάλλονται περισσότερο από τ' ού γρίπη σε ηλικία από 15-40 χρόνων. Η έρεση και η γενική ηλικία προσβάλλονται λιγότερο.

Πως μπορεί τώρα να καταλάβη κανείς ότι έχει γρίπη; Οι είδικοι έπιστήμονες λένε ότι η γρίπη στην απλή μορφή της έμφανίζεται σε λίγες ώρες μέχρι δυο ήμερες. Ο άνθρωπος κυριεύεται από ρίγος, δυσφορία, έχει ένα αίσθημα κοπώσεως και πονοκεφάλους. Η θερμοκρασία του άναβαίνει σε 39-40 βαθμούς. Νιώθει φοβερή εξάντλησι, πόνους στη μέση, στο θώρακα και στα άκρα. Δεν έχει όρεξι κι' η νύχτα του νίνεται σά... ταααααα! Νιώθει έπίσης ότι φλογίζεται κι' ο φάρυγγας του είναι έπρος. Βήχει μ' ένα έπρό βήχα, δε θνάζει φλεγμονή. Τέλος η όκμοσά περνά σε 3-5 μέρες.

Στ' ού καταρροϊκή μορφή της γρίπης, έχει άκμην τ' ού συμπτώματα: άσθενος συνάχι, ο φάρυγγας είναι πολύ άσθενος, στους πνευμονες παρουσάιζεται βρογχίτις με ήπρους και ύντρος ρόνχους. Η ναστρεντερική μορφή της γρίπης παρουσάιζεται σαν λοιμώ. Τ' ού σκόπι διογκώνεται.

Η νευρική μορφή της είναι άκμην πιο έπικίνδυνη γιατί παρουσάιζεται σπασμωδικά φαινόμενα, δυνατόι νόνοι στους μύς, συσπάσεις, ελάττωσι της γεύσεως, της άκοψ, θόλωσι της όράσεως και παράλλοιατα.

Τέλος, η κορόνης μορφή της γρίπης, τασκίζει κυριολεκτικά τόν άνθρωπο: Τ' ού πρόσωπό του νίνεται κιτρινόφαιο, τ' ού χείλη του μελανιάζουν, η γλώσσα του είναι κόκκινη και έερη. Ο άνθρωπος πέφτει σε ήμικωμάθη κατάσταση, τ' ού χείλη του νίνονται διαρκώς, σαν να θέλουν να πιάσουν κάτι και η κατάσταση του όλο και χειρότερη.

Όσο για τις έπιπλοκές της γρίπης, είναι σοβαρές, όπως η πνευμονική συμφόρησι, η δύσπνοια, η βρογχοπνευμονία, η πλευριτίδα, η μυοκαρδίτιδα. Επίσης η γρίπη δημιουργεί κι' ένα πλθθος ψυχώσεων.

Υπάρχει τρόπος να προφυλαχθή κανείς από τ' ού γρίπη; Οι γιατροί ύποστηρίζουν ότι τίποτα δε μπορεί να τήν άντιμετώπησι. Κανένα φάρμακο, κανένα άντιεπιτοτικό, καμιά έστωσά και ν' α γρίπη τις ήμερες της. Η μόνη προστασία, που πρέπει να καταβάλλεται, είναι η συστηματική προσώλασι τ' ού άρρωστού και η ίσχυρη τόνωσι τ' ού οργάνισιου του. Τ' ού μόνο που επιβάλλεται να γίνη είναι τ' ού δωματίο τ' ού άρρωστού να έχη μια σταθερή θερμοκρασία 18 βαθμών, ο άερας ν' άναευνεται και ο άνθρωπος, που έχει γρίπη πρέπει να μένη στο κρεβάτι μέχρι να τ' ού περάση όλότλα ο πυρετός.

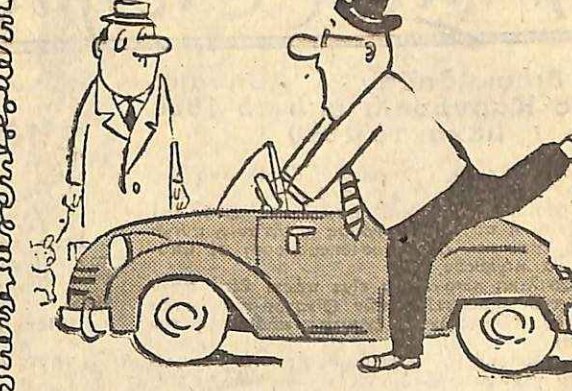
Μά μπορεί να μείνη κανείς τόσες μέρες στο κρεβάτι; Κι' η δουλειά; Και οι ευθύνες της οικογενείας; Κι' η έξοικονόμηση τών κοπιώντων που κρεάζονται για τόν ύπερσπιτισμό τ' ού άρρωστού!

Τ' ού μόνο παρήγορο σ' όλη αυτή τήν ιστορία είναι ότι σίμωνα με τις διαβατώσεις τών άρρωστων, συνήθως η θανατηφόρος γρίπη, όταν περνά τ' ού σύνορα της χώρας όπου έκανε τήν έμσώνισή της, έσφυλίζεται και νίνεται πιο ήπιας μορφής.

— Δυστυχώς, αγαπητέ, δεν έχω να σε πληρώσω που έφαγα κι' έπειδή τυγχάνει να μην έχω και που να κοιμηθώ, φώναξε τήν άστυνομία να με πιά μεσα!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

— Έμεινα από βενζίνα!

— Γρήγορα! Δίνα καταποσύντικα χάπια! Κι' ένα παθού γερό, για να τ' ού πάρω άμέσως!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Η ΑΠΟΚΡΙΑ στην Αθήνα ήταν πάντα το βαρ-
ρόμετρο της ευτυχίας, του πλούτου και του
κεφιού του αθηναϊκού λαού.

Η Αθήνα, από το 1885, μέχρι το 1887, είχε
αποκοιμηθεί, είχε απονεκρωθεί. Συμπληρώσε
σύντομα, επιστρέφει, εκλογές, διακοινώσεις, τε-
λεσιγράφος, απειλές πολέμου, αποκλεισμός. Φτώ-
χεια και πείνα.

Στα 1888 άρχισε η αναδιοργάνωση. Δάνεια,
προμήθειες, έργα ξένων και ομογενών επιχειρη-
ματιών. Οι ένοικοι κατεβαίνουν στην Ελλάδα κι
«ή λίσσα κυλάει στους δρόμους». Πλησιάζουν κι
οι «Αποκριές».

Η «Ακατορία» του Γαλιπιδίου, θέλοντας να
χαρίσει την ευθύμια και το γέλιο στους Αθη-
ναίους, σίχισε την ιδέα να γίνουν αποκριάτικες
παρελάσεις με χρηματικά βραβεία.

Και τότε ακριβώς συστάθηκε και το πρώτο
Κομιτάτο. Την επιτροπή σχημάτισαν δημοτικοί
σύμβουλοι του Δήμου Αθήνας κι άλλοι πολι-
τες από τον έμπορικό κόσμο. Επί κεφαλής της
επιτροπής ήταν ο καθηγητής του Πανεπιστημίου
Κ. Φραερίτης, άνθρωπος με εδύμην ψυχική δά-
θεση, που είχε ανατραφεί στη Ζάκυνθο κι είχε
ωραίες αναμνήσεις από τους μακαρόνες του
νησιού του.

Η επιτροπή του Κομιτάτου απέδωσε σε νε-
κρώτερη ιδέα: την καθιέρωση της Αθηναϊκής
Αποκριάς, που σιγά-σιγά να γίνονται γνωστή
παντού. Για να έλκη και ξένο κόσμο στην πρω-
τεύουσα. Τότε, για πρώτη φορά, είδε η Αθήνα
καθαίσθητες παραστάσεις να διασχίζουν τους

σημαίες με τα γράμματα «Ζήτω η Ευθύμια»!

Το Άρμα της Αποκριάς ακολουθούσε ένα κα-
ράβι με ανοιγμένα πανιά, όπου ήταν γραμμένα:
«Εφθασαν οι Αποκριές». Πάνω στο καράβι
βρισκόνταν μεταμφιεσμένοι οι αντιπρόσωποι των
διαφόρων συνοικιών της Αθήνας.

Ο λαός υποδέχτηκε την πομπή αυτή με ζη-
τακραγές και χειροκροτήματα. Η οδός Αιό-
λου, στην οποία μήκη από την Ομόνοια το
Άρμα της Αποκριάς, ήταν αδιάβατη. Αμέτρη-
τα κιόλας έκαναν μεγάλες προσπάθειες για ν'
αφίσουν λίγο χώρο να περάσει η Τρελή Βα-
σίλισσα της Ευθύμιας, για να καταλήξει στην
πλατεία του Συντάγματος, όπου θα την προσ-
φωνούσε ο καραγκιόλης των συνοικιών, σε στί-
χους, που είχε γράψει ο Σουρής, μέλος του Κο-
μιτάτου των Αποκριών.

«Βασίλισσα της Ζευκεϊκιάς, βασίλισσα της
Τρέλλας,

των νταουλιών, των τραγουδιών, της τού-
(τρας, της βαρβάλας,

ήμεις οι αντιπρόσωποι εκάστης συνοικίας
ο' υποδεχόμαστε θερμώς με ανοιχτά αν-
(κάλας

με όλους σου τους ύπουλους, με όλ-
(σου το άλας).

ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΑ ΓΕΝΤΙΑ

στην Πλατάνη Αθήνα

Πώς διασκεδάζαν οι Αθηναίοι
με το Καρναβάλι από το 1885
μέχρι το 1920

Κεντρικούς δρόμους. Ο κόσμος όλος, από τις
συνοικίες, είχε συγκεντρωθεί στα πεζοδρόμια των
οδών Σταδίου, Αιόλου και Ερμού, απ' όπου και
θα γινόταν η παρέλαση. Τόσος δέ ήταν ο συνω-
στισμός, που και οι ιπποσιδηρόδρομοι δε μπο-
ρούσαν να κινηθούν.

Η βασιλική οικογένεια είχε πάρει θέσι στον
εξώστη του υπογείου των Οίκων των Κλη-
τών του Κλαυδίου, έχοντας πλάι της τον
Τριαντάφυλλο.

Στην πλατεία του Συντάγματος, τα μπαλκώ-
νια ήταν γεμάτα από ωραίες κυρίες και δεσπο-
νίδες.

Λίγο πριν φανεί το Άρμα της Αποκριάς, πέ-
ρασε από τους δρόμους ο Φασουλής, πάνω σ'
ένα φορτηγό βρατάκι, με μια επιγραφή με με-
γάλα γράμματα: «Προσέχτε στα ρολόγια σας»!

Κι ο Φασουλής, που ήξερε να κάνει τον κόσμο
να γελά, έλεγε διάφορα σατυρικά τραγούδια, ο-
πως:

«Τόν Περικλέα το λινερό
προχώρα τον πήνα ο' ένα χορό.
Χορεύουν πρόσωπα μασκαρεμένα
και τρίζουν κόκκαλα φτιασιδωμένα.

Κύττα, του λέγω, τί πλάτες κι' ώμοι!
Ο Ζεύς, αν πτο θες άκούη,
με ποιάν απ' όλες, ρωσ Περικλή,
θα μās γεννούσε τον Ήρακλή!...»

Το Φασούλι και τον Περικλή ακολουθούσαν
πολλοί, «ντομινοφόροι», Μακεδόνες και
«βρακάδες», κι' άλλοι πάνω σε γαϊδουράκια και
μουντζουρωμένοι με καπνιά από τα τσιγάρα. Άν-
θρωποι πάλι ήταν τυλιγμένοι σε σεντόνια και με
πιναλίες από μπογιά των παπουτσιών στα πρό-
σωπά τους, ενώ οι μάγκες της Αθήνας, πετών-
τας τους δαχτυλίδες, τους φώναζαν: «Ήλιος! Ή-
λιος!».

Ακολουθούσε κατόπιν το Άρμα. Πή-
γαιναν μπροστά τέσσερις ιππείς, που απ' αύ-
τους ο ένας ήταν φουσανελάς. Τρίτηνα πέντε
μουσικοί, μεταμφιεσμένοι σε παλιάντους, έπαι-
ζαν ένα εδύμιο αποκριάτικο έμβατήριο, που είχε
τονισθεί επίτηδες για την ημέρα αυτή.

Σε λίγη απόσταση, τέσσερα άλογα έφεσαν
το Άρμα. Όσοι βοσκοί ήταν πάνω του, ήταν
μεταμφιεσμένοι. Ένας απ' αυτούς, φορούσε
στολή κόκκινη Μεριστοφελή με φτερά, άλλος ή-
ταν βρακοφόρος, κι' άλλοι φορούσαν πεοίεργες
στολές, που όλες ήταν καλλιτεχνικές. Στη μέση
του Άρματος, πάνω σε πανωψηλό θρόνο από
θαλασσί μεταξωτό, στολισμένο με αστέρια, μια
ωραία κοπέλλα, που παρίστανε την Αποκριά,
σκορπούσε στον κόσμο άνθη και κομψέτι. Από
τη μία μεριά και την άλλη του θρόνου, υπήρχαν

Στην προσφώνησι αυτή απάντησε κάποιος,
που παρίστανε τον πρωθυπουργό με τις λευκές
φοβόριτες του και με το παλιό του φράκο, ως
έξης:

«Μετά μεγάλης μου χαράς κυττάω συνν-
τους μασκαράδες τους κλεινούς του πρό
(αίμων νένους
και νεγνούια τί φωνή, σάς λέγω φανερά,
πως είν' αί σχέσεις ήμαλαι με κάθε μα-
(οκαρά».

Το Φεβρουάριο του 1882 είχε δοθεί μεγάλος
χορός μεταμφιεσμένων, στο μέγαρο του κ. και
της κ. Μιχ. Μελά, στην οδό Πανεπιστημίου.
Όλη η αθηναϊκή κοινωνία έτοιμαζόταν, πριν
από ένα μήνα, για το νηό αυτό. Πολλές κυρίες
έχαν παραγγείλει τα κοστούμια τους στο Πα-
ρίσι, ενώ άλλες είχαν καταφύγει στα φώτα της
μεγάλης μοδίστρας Λιζίε, που είχε το κατάστη-
μά της στην Καπνικαρέα. Οι άνδρες είχαν συμ-
βουλευθεί το Γάλλο ράφτη Μπεριέ.

Ο χορός εκείνος είχε κάνει μεγάλη εντύπωσι.
Δεσποινίδες, κυρίες και κύριοι, είχαν συναγωνι-
σθή ποιάς θα φορούσε το καλύτερο κοστούμι.

Πρώτη η κ. Μελά, με αμφοί «Ισπανίδας, υ-
ποδεχθηκε θέες του Όλμπιου, μαρκισίνας, δού-
κισσας, διαδόχισσας, Κινέζας, Ρωζίδες, γωρικές,
Ναπολιτάνες, κιθαρίστρες, Ίνδες, Μαργαρίτες
του Φάουστ, τοιγυνίες.

Άλλα και οι κυρίες ήταν ωραία ντυμένες. Ο
Μεν. Νεγροπόντης παρουσιάστηκε ως φουσα-
νελάς των παλιών ένδοξων χρόνων, με τα του-
ζουλουκία και το χρυσόφανετο μιντάνι, ο Ρο-
δής σαν άγριος Κιολάρης του χορευιού, ο
Ανδρέας Συγγρός με φράκο και ταινία του Έ-
ρνεστ Σταυρού. Άλλοι ήταν μεταμφιεσμένοι σε
Σάτυρους, Κινέζους, Δόν Ζουάν και Ναρκί-
σους!

Στο χορό αυτό διακρίθηκε, ντυμένη ως «Αρ-
μενιά, με τη φανέρα στον ώμο, μια πολύ ο-
μορφη μελαχροινή δεσποινίδα από τον Πειραιά,
που είχε γίνει και άφορμή μονομαχίας, ώστε
ο άδελφός της να σκοτώσει το διοικητή της φά-
λαγγας Βούρβαχη.

Για την πομπή αυτή Πειραιωτοπούλα, ο Βα-
σίλειος Γεωργίου Α' έδειχνε ιδιαίτερη συμπά-
θεια. «Αλλά κι ο τότε νηαδός Άγγελος προ-
σευτής Φόρντ την ακολουθούσε παντού, λέγον-
τάς της:

— Είμαι, δεσποινίς, από τους μεγαλύτερους
θαυμαστάς σας!

Κι' εκείνη τον αποστόμωνε:
— Εύτυχος που έχω και μικρότερους!

Τα χρόνια εκείνα είχε πιάσει την Αθήνα χο-
ρομανία! Οι πρώτοι άριστοκρατικοί χοροί, ο-
πως της βαρωνιάς Κοζακ, συζύγου του τότε
πρεσβευτού της Αυστρίας, της Ζηνοβίας Ψύχα,
του Άντ. Μαυρομιχάλη, του Παπαούδωφ, του
Στεφ. Δραγούμη, του Καραπάνου και πολλών
άλλων, έδωσαν το σύνθημα για να γενικευθεί
ο χορός κι' η αποκριάτικη διασκέδασι. Έτσι,
στη μικρή τότε κοινωνία των Αθηνών, ο κόσμος
δέ χορεύε μόνο στα άριστοκρατικά μέγαρα. Υ-
πήρχε η συνήθεια να πηγαίνουν οι Αθηναίοι
στα σπείτια, που δελόντουσαν μεταμφιεσμένοι.
Αυτό ήταν μία διασκέδασι καθαρά αθηναϊκή, που
έγκαινιάθηκε άγνωστο από ποιούς, γιατί η υ-
ποδοχή μεταμφιεσμένων δε γινόταν σε καμμία
πόλη της Ευρώπης.

Στα 1898, μόλις άρχιζαν ν' ακούγονται το
ντέφι της γκαμήλας κι' η φωνή του Φασουλή,
άντηχούσε κι' η φουσαρόνικα σ' όλα τα σπείτια
των λαϊκών συνοικιών της Αθήνας. Μαζί με τη
φουσαρόνικα άκουγε κανείς και το λαϊκό τρα-
γούδι «Μπαρμπα Θεοδωρή, γιατί μου κάνεις το
βαρ...».

Η φουσαρόνικα ήταν η ψυχή των λαϊκών
«σοσάρδων». Η κιθάρα, το μαντολίνο, η όκα-
ρίνα έρχόντουσαν κατόπιν. Για την κιθάρα και
το μαντολίνο έπρεπε να ήταν ειδικό άνδρες ή
γυναίκες, που να παίζουν καλά τα όργανα αυτά,
ενώ την όκαρίνα την έπαιζαν συνήθως νέοι.

Φουσαρόνικα μάλιστα ήξερε όλος ο μορτάκο-
σμος της Αθήνας. Γι' αυτό, στα λαϊκά αποκριά-
τικα γλέντια, αν δεν υπήρχε φουσαρόνικα, οι
διασκεδάοντες θ' αποκοιμόντουσαν στις θέσεις
τους. Και δεν ήταν μόνο μία, αλλά δύο και
τρεις. Γινόταν δε πανσυρλισμός στα στενωπώρα
δωμάτια των μονοκατοικιών, όταν άρχιζε η πόλ-
κα. Καί το γλέντι, στο φως, βέβαια, της λαύ-
ρας του πετρελαίου, από το βράδυ, καταντούσε
να τελειώνει στις έφτα το πρωί. Οι μασκαράδες,
με τις φουσαρόνικες, μπαίνοντας στα σπείτια,
άρχιζαν να λένε:

«Ήθα με τη φουσαρόνικα,
γιατί δεν σ' αλπουίνωσα...»

Και συνέχιζαν:

«Κάθε μας λύπη μακούα
κι' αδειάζει τα βαρέλια
πρ' η Τρέλλα Αποκριά
με ζουρλές και με νελιά!...»

Μα το χρόνο εκείνο οι Αποκριές ήταν ανά-
λατες και σαχνές. Καμμία παρέα, έξ αιτίας
του κρύου, δεν ξεμύτιζε στους έρημους δρόμους.
Ούτε ντόμινα, ούτε μασκαράδες, ούτε κορδέλλες
ποικιλόχρωμες κι' αμφοίεες παρδαλές, ούτε γέ-
λια, ούτε κρυφολήματα, πειράγματα και σκου-
τήματα στους δρόμους. Πού οι χοροί κι' οι μα-
σκαράδες και τα γέλια και τα πανηγύρια των
προηγούμενων χρόνων!

Τα ντόμινα περιορίστηκαν να μασκαρεύουν...
τις βιτρίνες των καταστημάτων. Μασκαράς κα-
νένας! Διακόσιαι ως τριακόσιαι άνθρωποι γλεν-
τησαν μονάχα. Όλη-όλη η διασκέδασι ήταν οι
χοροί στο «Κατέ», τον ύπγειο παράδεισο, και
στο «Καφέ Σαντάν» του κύρ-Θόδωρου, από τη
Μονεμβασία. Στο τελευταίο αυτό συχνάζαν κου-
τσάδαδες, μαθητούδια, μόρτηδες, άνθρωποι
έργατικοί, υπηρέτες μαγαζιών.

Το «καφέ σαντάν», που χάλασε κόσμο, ήταν
το «Βαριετέ» του Άσλιν, όπου συχνάζαν τα
καλύτερα παιδιά της Αθήνας κι' όπου κατα-
βροχιάστηκαν ολόκληρες περιουσίες.

Στα 1899 δημοσιεύθηκε στις έφημερίδες η πα-
ράκατο αστυνομική διάταξι:

«Απαγορεύεται στους μεταμφιεσμένους Αθη-
νών Πειραιώς να εισέρχονται εις τας οικίας,
φέροντες προσωπίδας, άνευ της άδείας του οι-
κοδομητού και της Αστυνομίας».

Επίσης, η Αστυνομία απαγορεύει στους
πολίτας να μασκαρεύουν το στρατό, τον κληρο-
νους πολιτικούς».

Κι' ο τότε τύπος της Αθήνας, ο Ιεροκήρυκας
Μυριανθούσης, μόλις έλαβε γνώσι αυτής της α-
στυνομικής διατάξεως, έλεπε:

— Έγώ να βγά έξω τη νύχτα της Αποκριάς;
Θεός φυλάξη! Θα με δούν με τα ράσα και θα
νομισούν, ότι... μασκαρεύω τον κληρό!...

Τη χρονιά αυτή, την είσοδο του Καρναβάλου
έκανε πρώτος ο πασιγικός Αθηναίος μαγά-
δης Γρίβας, μαζί με το δημοφιλέστατο και πάν-
τα κεράτο ποιητή του κάρρου, Θεοδοσίου, που
προσφώνησε το Κομιτάτο ως έξης:

«Αναπτόν και προσφιλές συνάμα Κομιτά-
(τον

δεχτήτε κι' ένα ποιητήν του κάρρου, μα
(βαρόβαν.

Δέν όμιλώ στον «Παονασό», ουδέ εις άλ-
(λο μέρος

υόν' με τ' άμάξι μου νυρνώ πρ'ός άλλα-
(γνή άερος...»

Τόν ποιητή του κάρρου ακολουθούσε ο μου-
τζουρωμένος γκαμηλιέρης με το τουμπλεκι του,

που για να τραβήξει περισσότερο όχι την προσοχή
στα χροματικά άλματα της γκαμήλας του, άλλα
της δεκάρες των βεατών, έφελνε, σε ήχο άμανέ,
τό:

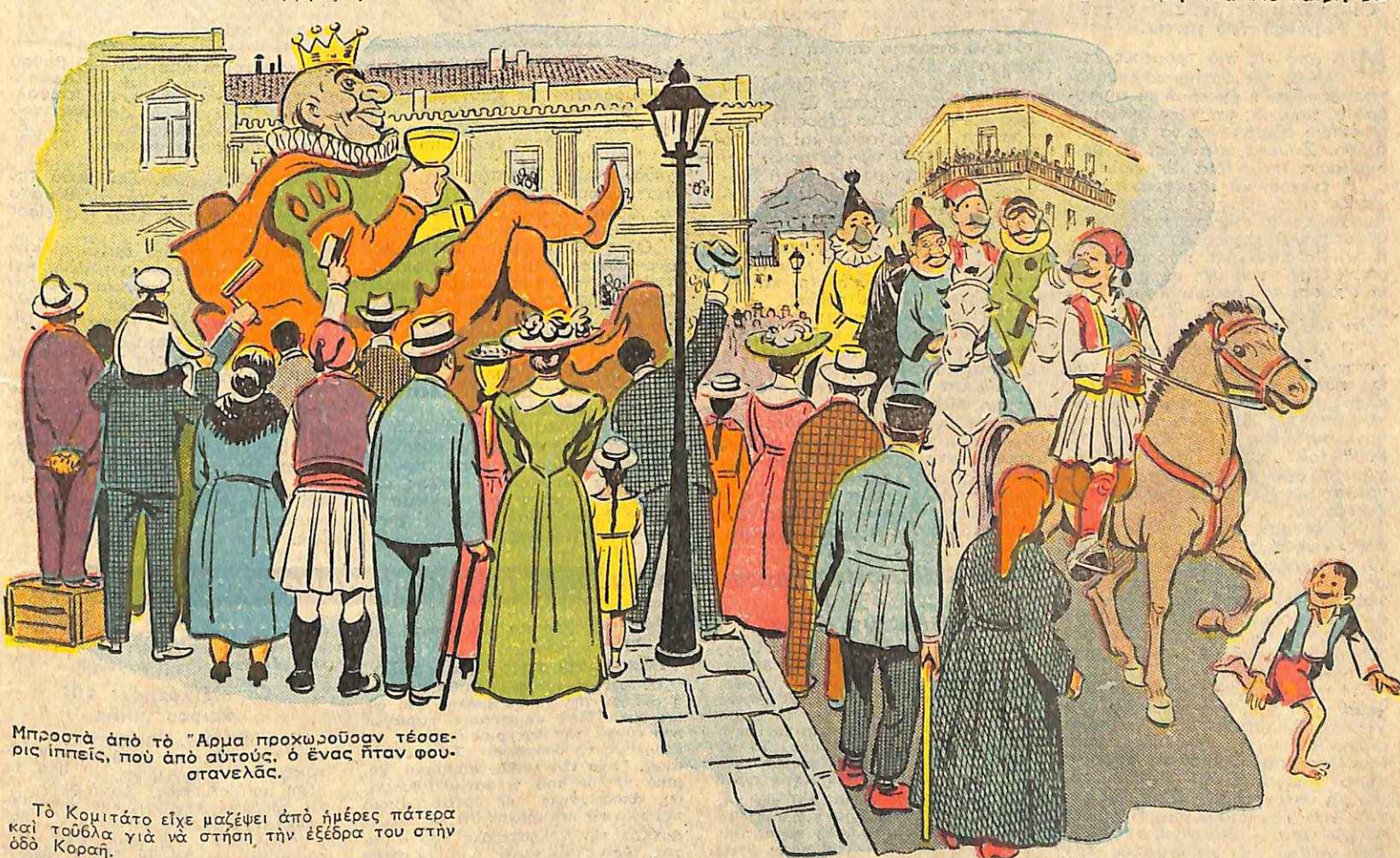
«Αί, κυρά Νταρνόντα
ποστοκάλι ψάρεψε...»

για να καταλήξει στο:

«Γιά σαρλέ υαολί, υαορλέ
νιά να πιούμε ναρνιλέ!»

Μετά τη γκαμήλα, ο απαραίτητος Φασουλής,
που έφερον το βρατό του, που ήταν ολο-όλο
πέντε πήγες πανί και δύο πάσσαλοι! Μαζί μ'
αυτά, κουβαλούσε και ευδ-τρία κομμάτια σανί-
δες, με τις οποίες ξυλοκοπούσε κατακεφαλα πό-
τε τον Άράπη, πότε τον Έβραίο, πότε τον αν-
τίζηλο και γενικά τους έχθρους και αντιπάλους
του, που όλους αυτούς τους αντιπροσώπευε ο
Περ' κλέτος.

Το Φασούλι ακολουθούσαν το Γαϊτανάκι και
τα Ρόπαλα, που πρωτοεμφανίζονταν στις συνοι-
κίες. Στα Ρόπαλα λάμβαναν μέρος και διάφο-
ροι ταχυδακτυλουργοί. Ένας μάλιστα απ' αυ-
τούς, μόλις τελειώναν οι επιδείξεις των άλλων,
άρχιζε τις ταχυδακτυλουργίες του. «Ε-
δγάσε πρώτα-πρώτα απ' το στόμα του πήγες
ολόκληρες κορδέλλες κι' ύστερα... μακαρόνια!
Κι' ο παλιάντος, που συνώδευε τα Ρόπαλα, του
φώναζε: «Μωρέ κακομοίρη, έσύ τρώμας να φας
μία μερίδα μακαρόνια και τι βγάζεις πάλι!...».

Μπροστά από το Άρμα προχωρούσαν τέσσε-
ρις ιππείς, που από αυτούς, ο ένας ήταν φου-
σανελάς.

Το Κομιτάτο είχε μαζέψει από ημέρες πάτερα
και τούδα για να στήσει την εξέδρα του στην
οδό Καραή.

Εκτός από την παρέλασι των μεταμφιεσμέ-
νων και των άμαξων, είχαν έτοιμασθή και πολλά
ωραία άρματα. Η κίνησι ήταν ζωηρότατη και
τα έμπορικά καταστήματα άναψάντων κυριολε-
κτικά. Μόνο το ασπέν και το μεταξωτό, που ζο-
δέτηκε για ντόμινα, για τα άρματα και τ' ά-
μάξια, έφτασε να δώσει μεγάλη δουλειά στο έμ-
πόριο.

Οι κεντρικοί δρόμοι της Αθήνας, πότε άλ-
λοτε δεν είχαν δι' τόση κίνησι κόσμου. Από τις
12 το μεσημέρι, οι πλατείες του Συντάγματος
και της Ομόνοιας κι' οι οδοί Σταδίου, Αιόλου,
Ερμού, Πανεπιστημίου, είχαν γεμίσει από το
πλήθος.

Τα μπαλκόνια του Φωτιάδου, του Καλλιγιά-
του Βουδού, της Ιονικής Τραπεζής, του Λυ-
ντερ, του Ξενοδοχείου των Αθηνών, του Τσι-
μανιδού, του Ζέγγελη, του Ξενοδοχείου «Μινερ-
βα» κλπ., έδωσαν όμη πανηγυρική στην Αθήνα.

Οι πριγκίπισσες Σοφία και Μαρία, ο διάδο-
χος Κωνσταντίνος, ο πρίγκιπας Νικόλαος κι'
ο Ανδρέας, είχαν τόσο ένθουσιασθή με την ω-
ραία εκείνη παρέλασι, που βεβαίωσαν, ότι «ή
αθηναϊκή αυτή γιορτή είχε υπερβή και την έσοθ
της Νίκαιας». Κι' όταν η παρέλασι τελείωσε,
η επιτροπή άπένειμε τιμητικό έπαινο στη μαν-
δελιάντα του Μαλαφέστα. Το α' βραβείο από
200 δραχμές μοιράστηκε στον Όρβιό Όμιλο
του Στρομπούλη και στο Μουσικό Όμιλο του

Λάσκαρη, που τραγούδησε μια σύνθεση του Ρο-
δίου.

Το Γαϊτανάκι κι' ο Φασουλής είχαν πάρει από
100 δραχμές, Διπλό βραβείο, 100 δραχμών, δό-
θηκε στο Θεοδοσίου. Η Γκαμήλα πήρε 75 δραχ-
μές και τα Ρόπαλα 50.

Το 1900, η Μουσική Έταιρεία είχε ιδρύσει
την «Έταιρεία των Έορτών» και της είχε ά-
ναθέσει την πρωτοβουλία και την οργάνωσι του
αθηναϊκού Καρναβάλιου.

Κι' η Έταιρεία έστησε εξέδρα στο Σύνταγμα
στολίσε μεγαλοπρεπώς κατακεφαλα πό-
τε τον Άράπη, πότε τον Έβραίο, πότε τον αν-
τίζηλο και γενικά τους έχθρους και αντιπάλους
του, που όλους αυτούς τους αντιπροσώπευε ο
Περ' κλέτος.

Τις ημέρες όμως εκείνες, μια αθηναϊκή έφη-
μερίδα έγραψε, ότι στο Συμβούλιο της Έται-
ρείας των Έορτών γινόντουσαν καταχρήσεις.
Τα μέλη της τότε, που ήταν άνθρωποι άνωτε-
ροι από κάθε ύπόνοια, άποκαρδιώθηκαν και πα-
ραιτήθηκαν.

Και, στα 1903, έπειδή η έμπορική άγορά κιν-
δυνε να νεκρωθεί όλοτετα, ανέλαβε την οργά-
νωσι των αποκριάτικων έσοτων ο Δήμος Αθη-
ναίων. Κι' έκανε τότε έξοδα πάνω από 20.000
δραχμές, ενώ οι εισπράξεις ήταν πενιχρές.

Στα 1904 παρουσιάστηκε ο Σύνδεσμος Συν-
τακτών, που είχε ιδρυθή στα 1903, και ανέ-

κιν. Διήλωσε άκόμη, ότι, μετά το τέλος της
παρελάσεως, κοντά το βραδάκι, θα γινόταν η
πανηγυρική εμφάνισι του άρματος του Διονύσου
με λαμπροφωρία. Συγχρόνως, όρισε να γίνη και
χορός στο Δημοτικό Θέατρο. Ο κανονισμός, μί-
λιστα, του χορού είχε ως έξης:

«1) Οι κύριοι να φέρουν επίσημον ένδυμα έ-
σπριδός (φρσκό) ή να είναι μετρημεισμένοι.
Εις τους μη μετρημεισμένους απαγορεύεται να
φέρουν τόν πήλον τους μέσα εις την αίθουσαν.

«2) Απαγορεύεται εις τας μετρημεισμένας
κυρίες να φέρωσι πήλον έν τώ θεάτρω.

«3) Το κάπνισμα επιτρέπεται μόνον εις την
μεγάλη μαρμυρίαν κλίμακα.

«4) Επιτρέπεται έν τώ θεάτρω η χρήση μό-
νον κομψέτι, σερπαντέν και χαρτινών άντικειμέ-
νων.

«5) Απαγορεύεται τό ίστασθαι εις τας κλί-
μακας της αίθουσης.

«6) Απαγορεύονται αι άπρεπείς μεταμφιέ-
σεις.

«7) Την έν γένει έποπτείαν του χορού έχη η
Κοσμητεία της Μουσικής Έταιρείας.

«8) Το κομψέτι θα πωλήται πρ'ος 3 δρχ. ο
σάσκος της μιάς όκάς»!

Και το πρόγραμμα των χορών έχει ως έξης:
«Μέρος πρ'ο τ'ον: Πόλκα, Βάλσερ, τετρά-
χορος, πόλκα, Βάλσερ.

«Μέρος δεύτερον: Τετράχορος, βάλ-
σερ, «πά ντε πατινέρ», «πά ντε κάτρ», βάλ-

σερ, τετράχορος, πόλκα (Πιπίνος και Πιπίνα)
και Βάλσερ».

Για την τήρησι της τάξεως πάρθηκαν τα κα-
τάλληλα μέτρα:

«Η Δ'εύθυνσις της Αστυνομίας θ' άποστεί-
λη 24 αστυφύλακες, υπό ένα ενωμοτάκιον, οι
οποίοι θα τεθούν εις την διάθεσιν του γενικού
κοσμητ'ος του χορού, κ. Ηπίτη».

«Αλλά και τα μετέπειτα χρόνια η Αποκριά
γιορταζόταν με ώργανωμένους μασκαράτες. «Αο-
ματα πολυτελή δεν υπήρχαν. Μα η άτελείωτη
σειρά των στολισμένων και μη άμαξων και οι
πολλές μασκαράδες έκαναν ωραία εμφάνισι.

Στα 1911 έγινε παρέλασι από μασκαράδες
στην οδό Σταδίου, όπου σκάνονταν συνέχεια
σκόνες! Τα βράδια της Αποκριάς, οι «κοντά-
δες» έδιναν κι' έπαιρναν!

«Ήθε δμως τό 1912 κι' έκλεισε η παλιά πε-
ρίοδος της αθηναϊκής αποκριάς. Τό 1913, ο πό-
λεμος! Νέκρας ο' όλη την Αθήνα. Τό 1916 νέα
επιστράτευσι. Η Αστυνομία απαγόρευσε τη
μάσκα. Και μόλις στα 1920 η μάσκα έκανε πάλι
την εμφάνισι της, σε κλειστούς χώρους και
χορούς

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Η έγκεφαλική αιμορραγία μπορεί να προληφθῇ

Οι πολύτιμες ενδείξεις του βυθού του ματιού

ΜΙΑ από τις πιο τρομερές επιπλοκές της αρτηριακής υπέρτασης είναι η έγκεφαλική αιμορραγία, που, ως προχέτης άκομης, ή επισημνή αδυνατούσε να την προβλέψει. Σήμερα, ευτυχώς, δε βρίσκουμε στην ίδια αδυναμία. Η έγκεφαλική αιμορραγία εμφανίζεται συνήθως σε άτομα που πάσχουν από άκομο καιρό από υπέρταση, αδιάφορο αν το ξέρουν ή όχι. Η επισημνή μπορεί σήμερα να την προβλέψει με μία ειδική εξέταση του οφθαλμού, που καλείται βυθοσκόπηση, δηλαδή εξέταση του βυθού.

Ο αμφιβλυστροειδής χιτών του ματιού είναι μία προεκτασία του έγκεφαλικού που αείμα που κυκλοφορεί μέσα σ' αυτόν προέρχεται από τις αρτηρίες αυτού του οφθαλμού. Έτσι, εξετάζοντας το βυθό του ματιού, όπου κατολήγουν οι έγκεφαλικές αρτηρίες, είναι σαν να εξετάζουμε τον ίδιο τον έγκεφαλό.

Η εξέταση του αμφιβλυστροειδούς γίνεται μ' ένα ειδικό όργανο, που καλείται ηλεκτρικό οφθαλμοσκόπιο. Αυτό το όργανο επιτρέπει στο γιατρό να δει δια μέσου της κόρης ολόκληρη την επιφάνεια του βυθού, που αλλοιώνεται από ένα πλέγμα φλεβών και αρτηριών.

Η παρατήρηση αυτών των αλλαγών λέει πολλά πράγματα στο γιατρό. Σε περίπτωση αρτηριοσκληρώσεως π.χ., οι φλέβες παίρνουν ένα χαρακτηριστικό μπρούτζινο χρώμα. Είναι δυνατόν, όμως, η υπέρταση να μη συνοδεύεται από αρτηριοσκληρώση, αλλά να οφείλεται σ' ένα είδος σπασμού του μυϊκού περιεχίσματος των αρτηριών. Αυτό τον σπασμό ο γιατρός τον διακρίνει επίσης στο βυθό του ματιού, γιατί οι φλέβες αντανακλούν πιστά κάθε τροποποίηση της αρτηριακής κυκλοφορίας.

Ο γιατρός θα αναζητήσει άκομη το καλούμενο «σημείο της διασταυρώσεως» που έχει ιδιαίτερη σημασία. Η άρρωστη αρτηρία συμπιέζει βαθμιαία τις φλέβες με τις οποίες διασταυρώνεται. Η φλέβα πλαταίνεται τότε προς το κάτω μέρος, ενώ στενεύει προς το κάτω. Σε μερικές περιπτώσεις, η φλέβα παρουσιάζει μικρές προεξοχές προς τα έξω. Αυτές οι προεξοχές προαναγγέλλουν τη θρόμβωση.

Εξαιρετική σπουδαιότητα έχει επίσης η μέτρηση της τάσεως της κεντρικής αρτηρίας του αμφιβλυστροειδούς. Γιατί μας δείχνει την αρτηριακή τάση μέσα στον ίδιο τον έγκεφαλό. Η μέτρηση αυτής της πίεσεως γίνεται μ' ένα ειδικό

όργανο, που είναι ένας βαθμολογούμενος σωλήνας. Ο γιατρός πιέζει βαθμιαία με την άκρη αυτού του σωλήνα την επιφάνεια του οφθαλμικού βολβού. Από την επιφάνεια η πίεση μεταδίδεται και στις αρτηρίες που βρίσκονται στο βάθος του ματιού. Το όργανο δείχνει τότε το βαθμό της τάσεως των.

Κατά κανόνα, η γενική αρτηριακή τάση και η τάση του αμφιβλυστροειδούς πρέπει να είναι ισοδύναμες. Η ύπαρξη διαφοράς ανάμεσα στους δύο αριθμούς δείχνει ότι κάτι το ανώμαλο συμβαίνει. Πρέπει να εφοδισθεί τότε την έγκεφαλική αιμορραγία. Όσο μεγαλύτερη είναι η διαφορά μεταξύ των δύο αριθμών, τόσο μεγαλύτερος είναι και ο κίνδυνος της αιμορραγίας.

Όταν τα τοιχώματα των αρτηριών δεν παρουσιάζουν καμιά ανωμαλία — σκλήρωση, σπασμούς κτλ. — ο κίνδυνος δεν είναι άμεσος. Συνήθετα, όμως, τα τοιχώματα των αρτηριών, σε περίπτωση υπέρτασης, παρουσιάζουν ελαττωμένη αντοχή. Είναι εύκολο τότε να σπάσουν από τη μία στιγμή στην άλλη.

Έτσι, η εξέταση του βυθού του ματιού μας επιτρέπει να εξακριβώσουμε από το ένα μέρος την κατάσταση των αρτηριών και από το άλλο αν η τάση των αρτηριών του έγκεφαλου παρουσιάζει ή όχι διαφορές από εκείνη των άλλων αρτηριών του οργανισμού. Μπορούμε, λοιπόν, να πούμε ότι υπάρχει κίνδυνος έγκεφαλικής αιμορραγίας όταν έχουμε μία παρατεταμένη υπέρταση, που συνοδεύεται και με αλλοιώσεις των αρτηριών.

Εκτός από τα σημεία που αναφέραμε, υπάρχουν και άλλα, που προαναγγέλλουν μία επικείμενη έγκεφαλική αιμορραγία.

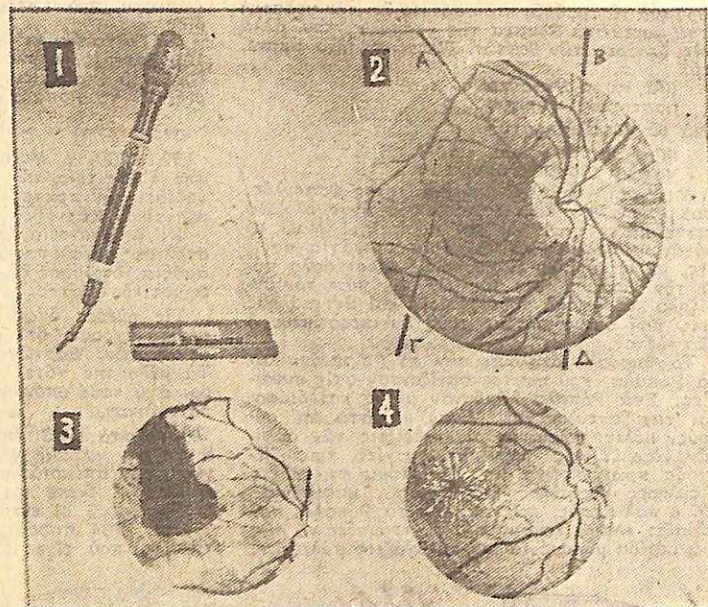
Σ' ένα προχωρημένο στάδιο, οι αρτηρίες στενεύουν και γίνονται νηματοειδείς. Παίρνουν τότε ένα χρώμα ασημί. Σε μερικά σημεία τους, κοντά στην περιφέρεια, μόλις, γίνονται λευκές, σαν να μην έχουν καθόλου αίμα. Από τ' άλλο μέρος, οι φλέβες πλαταίνουν και παίρνουν ένα σκούρο χρώμα.

Τα πολύτιμα άλατα

Το σώμα μας περιέχει 65% νερό, 30% λευκάματα και λίπη και 5% άλατα (ιδίως νατρίου, καλίου, ασβεστίου, φωσφόρου, σιδήρου και μαγνησίου). Αυτά τα στοιχεία, που αποτελούν το μικρό ποσοστό όλων των εξαρτήσεων κυρίως, κατατάσσονται στις ύψεις μας. Το να τρουν, με τη μορφή χλωριούχου νατρίου, ρυθμίζει την ποσότητα νερού που υπάρχει στο σώμα, και την κανονική λειτουργία της καρδιάς. Το καλίου διατηρεί σε καλή κατάσταση τους μύες. Πολλοί μικροί πόνοι οφείλονται σε έλλειψή του. Το ασβέστιο είναι απαραίτητο, για να γίνονται γερά τα δόντια και τα δόντια. Έπισης εμποδίζει τη θρόμβωση του αίματος και βοηθεί τα νεύρα και τους μύες να λειτουργούν κανονικά. Ο φωσφόρος χρειάζεται για την άφομοίωση των σκελετικών και των λιπών της τροφής. Τέλος, ο σίδηρος αναλαμβάνει τη μεταφορά του οξυγόνου σ' όλο το σώμα, με την αιμοσφαιρίνη (που είναι ένωση σιδήρου). Η έλλειψή του προκαλεί αναιμία, εύθροστα νύχια και γενική μυϊκή κόπωση.

Καθυστερημένοι τοκετοί

Οι μαυιτήρες διαφάνουν για το τι πρέπει να γίνεται όταν μία έγκυος γυναίκα δε φέρει στον κόσμο το παιδί της στην προβλεπόμενη ημέρα. Ώριμοι φρονούν ότι, αν ο τοκετός καθυστερήσει περισσότερο από την 42α εβδομάδα, χρειάζεται άμεση χειρουργική επέμβαση. Άλλοι όμως πιστεύουν ότι πρέπει ο γιατρός να φέρει πάντα τον τοκετό να συντελεσθεί μόνος του. Οι καθυστερημένοι παραινέται ιδίως σε νέες γυναίκες που γίνονται για πρώτη φορά μητέρες.

1) Το οφθαλμοσκόπιο με το οποίο γίνεται η εξέταση του βυθού του ματιού. 2) Πώς φαίνεται ο βυθός του ματιού με το οφθαλμοσκόπιο. Α: Κεντρική φλέβα. Β: Κεντρική αρτηρία. Γ: Οφθαλμική κηλίδα. Δ: Οπτικό νεύρο. 3) Έκτεταμένη αιμορραγία του αμφιβλυστροειδούς, που σκεπάζει την οφθαλμική κηλίδα. 4) Άστρο που σχηματίζεται από αποθέματα ούριας.

σχεδόν μαύρο Ταυτόχρονα, στις διασταυρώσεις μεταξύ φλεβών και αρτηριών σχηματίζονται μικρές αιματηρές διογκώσεις. Όλες αυτές οι ανωμαλίες αντανακλώνται και στον αμφιβλυστροειδή, που παρουσιάζει μικρές αιμορραγίες και σημεία λευκά σαν από βαιμάκι. Τα λευκά αυτά σημεία είναι αποθέματα ούριας. Εκτός από την αρτηριακή υπέρταση, έχουμε, δηλαδή, μία σοβαρότατη διαταραχή της λειτουργίας των νεφρών.

Σ' ένα τελευταίο στάδιο, η επιφάνεια του αμφιβλυστροειδούς παρουσιάζει μία εξοχή, που έχει χροιά κιτρινωπή. Μικρές αιμορραγίες, καθώς και αποθέματα ούριας, διακρίνονται εδώ κι εκεί. Και το οπτικό νεύρο φαίνεται ε-

πίσης αλλοιωμένο. Στο βυθό του ματιού, εξάλλου, τα αποθέματα της ούριας σχηματίζουν ένα είδος άστρου.

Κατά το στάδιο αυτό, οι κίνδυνοι είναι μεγαλύτεροι, αλλά δεν αναπόφευκτοι. Η έγκαιρη θεραπευτική αγωγή μπορεί και πάλι να προλάβει την έγκεφαλική αιμορραγία και ταυτόχρονα να εξαλείψει την ούρια του αίματος σε κανονική επίθετα.

Γι' αυτό, εκείνοι που πάσχουν από αρτηριακή υπέρταση δεν πρέπει να παραμελούν την εξέταση του βυθού του ματιού. Αυτή η εξέταση θα τους πληροφορήσει για την κατάσταση της υγείας τους και θα τους προστάσει από δυσσχεστές κι επικίνδυνες εκπλήξεις.

Μικρά επιστημονικά νέα

ναίκες που γίνονται για πρώτη φορά μητέρες.

Ελαττώνει τη χοληστερόλη Θεωρείται πια αναμφισβήτητο ότι η αύξηση της χοληστερόλης στο αίμα είναι ένας σημαντικός παράγοντας που ευνοεί την αρτηριοσκληρώση, κι' επομένως τη θρόμβωση των στεφανιαίων. Ένα νέο λοιπόν φάρμακο, η κλινικά πεφάρμακα ότι ελαττώνει δραστή την χοληστερόλη του αίματος, τόσο στους υγιείς όσο και στους αρτηριοσκληρωτικούς. Δεν προκαλεί δε σοβαρές παρενέργειες, όπως οι οιστρογόνοι ορμόνες που χρησιμοποιούνται για τον ίδιο σκοπό.

Νέο φάρμακο κατά του βήχα

Οι Γάλλοι επιστήμονες παρασκεύασαν ένα καινούριο φάρμακο έναντι του βήχα, που έχει στη βάση του την καμφορθεϊκή νωκωτή. Προσφέρεται με τη μορφή δισκίου, από τα οποία μπορεί κανείς να πάρει 2-6 την ημέρα. Το φάρμακο αυτό ενδείκνυται σε περιπτώσεις τραχειίτιδας βρογχίτιδας, κοκκύτη, κατάρρου των βρόγχων, φυματιώσεως κτλ. Έπενεργεί επίσης καταπραυντικά και σε περιπτώσεις καρδίου των πνευμόνων.

Εξοφάνει τη φανούρα

Ένα μεγάλο έλβετικό εργοστάσιο κατασκευής φαρμακευτικών προϊόντων παρασκεύασε μία αλοιφή, που συνδυάζει την υδροκορτιζόνη με ένα άπολυμνητικό φάρμακο, που είναι παράγωγο της δεκινολίνης. Η αλοιφή αυτή ενδείκνυται σ' όλες τις περιπτώσεις ερεθισμού και φλογώσεως του δέρματος, είτε έχουν μικρο-

βασκή προέλευση, είτε οφείλονται σε μυκητίες. Καταπραύνει τη φλόγωση και εξαφανίζει τη φαγούρα.

Οι ειδικοί της χειρουργικής

Πριν από λίγες δεκαετίες, οι γενικοί χειρουργοί αναλάμβαναν οποιαδήποτε έγχειρηση, σ' όλα τα μέρη του σώματος. Σήμερα, όμως, με τις προόδους της Ιατρικής, δημιουργήθηκαν διάφορες ειδικοί, που μονοκάλυσαν τις αντίστοιχες χειρουργικές επεμβάσεις. Έτσι σήμερα οι έγχειρησεις στα μάτια γίνονται από οφθαλμίατρο, στα δόντια από οδοντολόγο, στον εγκέφαλο από νευροχειρουργό, στο στομάχι από οδοντο-ιατρό, στη μήτη, το λαιμό και τ' αυτιά από ωτορινολαρυγγολόγο, στα γεννητικά όργανα από γυναικολόγο, στο δέρμα από πλαστικό χειρουργό κλπ.

Ο γενικός χειρουργός περιορίστηκε λίγο-λίγο στην κοιλιά. Άλλα κι' εκεί ακόμη δεν είναι απόλυτα ασφαλή, εφόσον έχει ήδη δημιουργηθεί η ειδικοί του πρωκτολόγου (χειρουργού του παχέος εντέρου).

Το έλκος προτιμάει τους άντρες

Τα έλκη του στομάχου είναι σήμερα τετραπλάσια από όσα ήταν πριν από 20 χρόνια. Ένώ τότε η αναλογία τους έφτανε μόλις στα 3 ο 100, τώρα έχει ανέβει στα 14 ο 100. Οι στατιστικές μας πληροφορούν ότι το έλκος παρουσιάζει τη μεγαλύτερη συχνότητα σε άντρες ηλικίας 35-44 ετών και σε γυναίκες 45-54 ετών. Πάντως, οι άντρες έλκοπαθείς είναι τριπλάσιοι από τις γυναίκες.

Η ΜΗΝΙΑΙΑ «ΑΔΙΑΘΕΣΙΑ»

Ποιές είναι οι ανωμαλίες που μπορεί να παρουσιάσει

ΕΝΩ άλλοτε το θέμα της εμμήνου ρύσεως έθεωρετο «ταμπού» — τουλάχιστον έξω από τα Ιατρικά περιοδικά και βιβλία — σήμερα οι κοπέλες μαθαίνουν από νωρίς, δι. αφορά την τόσο σπουδαία αυτή σωματική λειτουργία τους. Ακόμα και στα σχολεία θηλέων των πιο εξελιγμένων χωρών γίνονται ειδικά μαθήματα πάνω σ' αυτό το θέμα. Όσοι αναγνώστες μας έχουν ακόμα ώριμες άποψεις ή αμφιβολίες, θα θρούνε την απάντησή στις παρακάτω ερωτήσεις, που δημοσιεύθηκαν στο αμερικανικό περιοδικό «Σεξολογία»:

1) Σε ποιά ηλικία συνεχίζεται η εμμήνου ρύση; — Κατά μέσον όρον ως τα 45-50 χρόνια. Κάποτε όμως μέχρι τα 60.

2) Γιατί σε άλλες κοπέλες η εμμήνου ρύση άνομιζει από 11 ετών και σ' άλλες πολύ αργότερα; Αυτό εξαρτάται από την ύ. πόρου, που φέρνει τη σεξουαλική ώριμότητα και την εμμήνου ρύση σε διάφορες ηλικίες, από 10 ως 17 ετών (με μέσον όρο τα 13 χρόνια, για τα δικά μας κλίματα). Μόνο αν τα συμπτώματα της γενικής ωριμότητας (ανάπτυξη του στήθους, εμφάνιση τριγών στην μασχάλη και στην ήβη, κλπ.) παρουσιαστούν πριν από τα 10 ή μετά τα 17 χρόνια, πρέπει να συμβουλευθούμε γιατρό.

3) Ποσο πρέπει να διακοπή κανονικά η εμμήνου ρύση; — Από 2 ως 7 ημέρες, με μέσον όρο 3-5.

4) Ποσο είναι η ποσότητα του αποβαλλόμενου αίματος; — Κατά μέσον όρο 50 γραμμάρια, ή 3 γεμάτες κουταλιές της σούπας. Μπορεί όμως να ποικίλλει από 30 ως 150 γραμμάρια.

5) Η παρουσία θρόμβων αίματος αποτελεί άνωμαλία; — Συνήθως παρατηρείται όταν το αίμα είναι άφθονο. Δεν πρέπει ωστόσο να σάς άσπασήσουν εφόσον είναι μικροί, όσο ένα υπίλη. Αν όμως είναι μεγαλύτεροι, όσο μία δραχμή, πρέπει να συμβουλευθείτε το γιατρό.

6) Αν μία εμμήνου ρύση έρθει νωρίτερα ή αργότερα από το κανονικό, υπάρχει λόγος ανησυχίας; — Όχι, καθόλου. Η προσωρινή αυτή μεταβολή μπορεί να οφείλεται σε πολλούς παράγοντες, μεταξύ άλλων σε λήψη για το σώμα ενός συγγενούς, σε νασά για ένα προεγχείση γάμο, σε μάζι, ή άκρια και σ' ένα αεροπορικό ταξίδι.

7) Αν η εμμήνου ρύση είναι έντελως άνωμαλη ή με μεγάλες διακυμάνσεις ως προς την ποσότητα, πρέπει να συμβουλευθείτε το γιατρό; — Ναι. Το ίδιο κι' όταν συνοδεύεται από ισχυρούς πόνους ή μεγάλη νευρικήτητα.

8) Είναι φυσιολογικοί οι πόνοι πριν από την εμμήνου ρύση ή κατά τη διάρκειά της; — Δεν υπάρχουν πάντα, αλλά και δεν αποτελούν άνωμαλία εφόσον δεν είναι πολύ δυνατοί. Αν όμως δεν υποχωρούν με λίγες άσπιρίνες ή ζεστές κομπρέσες, πρέπει να συμβουλευθείτε το γιατρό.

9) Γιατί παρουσιάζεται συνήθως κάποιας έντασης και σωματικές ιδιοτροπίες, πριν και στο διάστημα της εμμήνου ρύσεως; — Γιατί διαταράσσεται τότε η ισορροπία των ορμονών μέσα στον οργανισμό, κι' αυτό επιδρά στον ψυχικό κόσμο.

10) Γιατί επιδρά το υπάριο, το ντούς και το κολύμπι κατά την εμμήνου ρύση; — Όχι μόνο επιτρέπονται, αλλά και συνιστώνται, και μάλιστα κάθε μέρα. Οι μόνες έπι-δολόμενες προφυλάξεις είναι αυτές που αναφέρονται, π.χ., να μην είναι το νερό πολύ κρύο ή πολύ ζεστό και να μην κούραστε μετά το υπάριο. Το κολύμπι απαγορεύεται μόνο τις μέρες που υπάρχει πόνος. Τις άλλες επιτρέπεται, άρκει να μην είναι πολύ κουραστικό.

11) Επιτρέπεται η γυμναστική και τα σπορ; — Ναι. Και όφελουν μάλιστα, εφόσον η γυναικεία είναι ήδη συνθιτισμένη σ' αυτή και δεν κάνει κατάποση.

12) Επιτρέπεται η κοσμητική εργασία; — Καλλίτερα ν' άποφεύγεται, εκτός αν η γυναικεία είναι συνθιτισμένη σ' αυτήν κι' αν είναι μικρή η ποσότητα του αίματος.

13) Η εμμήνου ρύση προκαλεί σπείρακια στο πρόσωπο, και γιατί; — Συνήθως δ. νι. Αν όμως υπάρχουν ήδη μία τέτοια προ-διάθεση, την επιδεινώνει. Η αιτία είναι και πάλι η διαταραχή της ορμονικής ισορροπίας.

14) Αν άσπαιρεθούν οι δώθηκες ύστερης εμμήνου ρύσης; — Παίει, όταν άσπαιρεθούν κι' οι δύο δώθηκες. Αν όμως έρη άσπαιρεθεί μόνο η μία, εναγνίεται κανονική η εμμήνου ρύση, όπως ήταν και πριν.

15) Μπορεί ν' άνοδηθεί για μερικές μέρες η εμμήνου ρύση; — Ναι, αυτό μπορεί να γίνει με δαρμονικά φάρμακα που χορηγούνται από το στόμα, όταν υπάρχει μία σοβαρή άσπαιρη (γάμος, ταξίδι, κλπ.). Καλλίτερα όμως ν' άποφεύγεται.

Πέντε χάπια έναντίον του κρυολογήματος

Η άποτελεσματική μέθοδος του δόκτορος Στήβενς, που θεραπεύει το κρυολόγημα στα 90 % των περιπτώσεων

ΟΠΩΣ είναι γνωστό, η Ιατρική επιστήμη, παρ' όλες τις τεράστιες προόδους, που σημείωσε στον αιώνα μας, δεν έχει κατορθώσει ακόμη να βρει το άποτελεσματικό φάρμακο για την «πυλωση» και πίο συνήθισμένο άπ' όλες τις άρρώστιες: το κρυολόγημα!

Πολλοί πιστεύουν πως, επειδή το κρυολόγημα είναι κάτι το άσηματό και άνώδυνο, που δεν άδνηγει σε συνέπειες επικίνδυνες, η Ιατρική επιστήμη δεν καταδέχτηκε να ε-σολήσει σοβαρά μαζί του και πως σ' αυτό οφείλεται το ότι δε θρόθηκε ακόμη το άποτελεσματικό φάρμακο για την άμση θεραπευ-ση. Η τόσο διαδεδομένη, όμως, αυτή αντί-ληψη δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Σοβαρότατοι επιστήμονες σ' όλες τις γλώσσες, και ιδίαιτερα στην Άγγλικά και στην Αμερική, καταβάλλανε επαιτηλημένες άπο-πειρες για την άνακάλυψη του φαρμάκου, που θα «έξαφανιζε» το κρυολόγημα — άσπ-τως, αν οι άποπειρες αυτές καταλήζαν σε μία ελκινική άποτυχία άποτυχία! Και έ-κείνο, που τις είχε ύπαγορεύσει, ήταν άκρι-βώς η πεποίθηση πως το κρυολόγημα είναι άπο λιγότερο άσηματό και άκίνδυνο άπ' όπο γενικά πιστεύεται. Προδόν, επειδή άποτέλεσμα να έξαθθενή το άργανισμός, με άποτέλεσμα να τον καθιστά πίο εύπροςθλή-το στις «σοβαρότατες» άρρώστιες και, δέυ-τερον, επειδή προέβει, με τον τεράστιο ά-ριθμό άσων άπέναν από τις έργασίες τους ές ές αίτιας ενός κρυολογήματος, σημαντικώτα-τες ζυμίες στην έθνική οικονομία κάθε γώ-ρας. Πέριος, για παράδειγμα, οι στατιστι-κές ύποκειες των Ήνωμένων Πολιτειών εί-γαν ύπολογιστεί πως τα κρυολογήματα των Αμερικανών έργαζομένων είχαν προκαλέσει, μέσα σ' ένα χρόνο, συνολική έζημία 5 δισε-κατομμυρίων δολλαρίων στην άμερικανική έ-θνική οικονομία!

Προσκινομένοι, λοιπόν, και άπό το κρά-τος, που ένδιαφέρεται άμεσώτατα για την περσιολόγηση των κρυολογημάτων, τόσο οι Αμερικανοί όσο και οι Άγγλοι γιατροί κα-ταβάλλανε, τα τελευταία χρόνια, σκληρές προσπάθειες για να άσσουν μία θετική λύ-ση στο πρόβλημα, με άποτέλεσμα να φανή η

πρώτη άκτινα άσιοδοξία, όταν οι Βρεταν-νοί επιστήμονες ένος έργαστηρίου του Σάλ-σπερς κατόρθωσαν, έπιτέλους, ν' άπομώ-σουν τον ίο του συνηγίου. Ωστόσο, η έργα-στηριακή αυτή έπιτυχία έμεινε χωρίς τη θε-τική συνέπεια που προοιωνίζε. Και φέτος μό-νο, ένας άλλος Άγγλος επιστήμονας, ο δό-κτωρ Α. Στήβενς, ύπορεσε, έκινώντας, έ-μως άπό έντελως άφοροετική κατεύθυνση, να σημειώσει ότι τούς άλλους συαδέλφους του, ο δόκτωρ Στήβενς δεν άποπειράθηκε να άνακάλυψη το «φάρμακο-θαύμα», που θα έ-ξαφανιζε, μία για πάντα, το κρυολόγημα. Πιστώσεως να έξέταστο το έδεγόμενο ήπιος θά ήταν δυνατό, μ' ένα συνδυασμό των γνο-στών μέσων, που διαθέτει η επιστήμη, να ά-δηγηθί στο άποτέλεσμα που το καθένα άπό αυτά τα μέσα, χωριστά, ήταν άνικανο να έ-ξαφαιρίσει.

Έτσι έπειτα από μακροχρόνιες έρευνες, κατέληξε σ' έναν συνδυασμό άπό πέντε γά-πια, που ο κρυολογημένος πρέπει, κατά τον δόκτωρ Στήβενς, να τ' άπαιρνει συνηγώς, άμέσως μόλις άισθανθί τη πρώτη συμπτω-ματα του κρυολογήματος. Τα δύο πρώτα ά-πό αυτά πιά χάπια, περιέχουν ένα δόκιλο πο-φορτίο άπό θιαιμίνες C — τότες, άσες πε-ριέχονται σ' ένα γεμάτο κιβώτιο με λευά-νια! Τα δύο άλλα άποτέλουν σύθεσι γνω-στών άντιγλυπινικών Ιδιοσκευασμάτων, με θέσι την άσπιρίνη και το πέμπτο μία σύθεσι άντιθιπινικών.

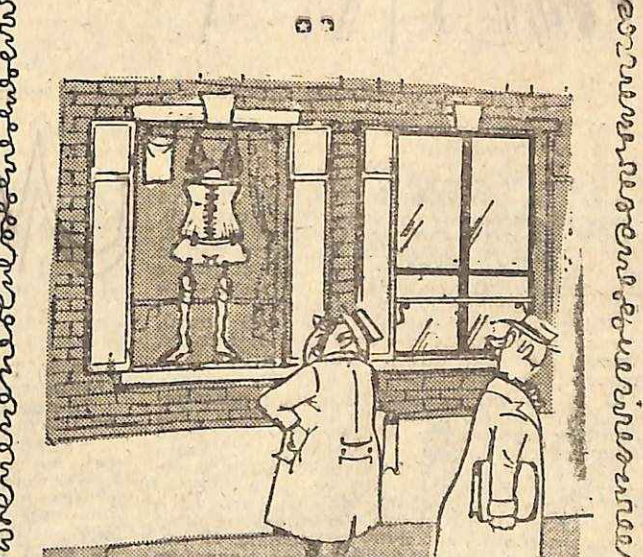
Η έπιτυχία που σημείωσε η άποσοδοκή-τη αυτή λύση του προβλήματος για την άν-τιμετώπιση του κρυολογήματος, στάθηκε ά-ληθη ά εκπληκτική: Ο δόκτωρ Στήβενς δό-κλωσε τη μέθοδό του σε 6.000 Άγγλους έργαζομένους, με άποτέλεσμα στα 90% των περιπτώσεων, να έκοπι με μαγαρίο το κρο-ολόγημα και να αναγνωρίσουν οι κρυολο-γημένοι, το άλλο παλι, στη δουλειά τους!

Ο ίδιος Βρετανός επιστήμονας ίσχυοί-ζετα πως κατέγει και την άποτέλεσματική του περ ά ως τώρα συνταγή για την πρόληψη του κρυολογήματος. Η συνταγή αυτή είναι να άποφύγη κανείς τα πολύ ζεστά ρούχα, την άποφύγη θερμότητα στο γάμο που μένει ή ύπερβολική θερμότητα στα νύχια άπό 18 ποδο έονάξετα — ποτέ παραπάνω άπό 18 ποδο — και να κόπη, τους χειμερινούς ήπιες, μεγάλη κατανάλωση θιαιμινών C, που περιέχονται κυρίως στα λευάνια και, κατά δέυτερο λόγο, στις πατάτες, στα λαχανικά και στο γάλα.

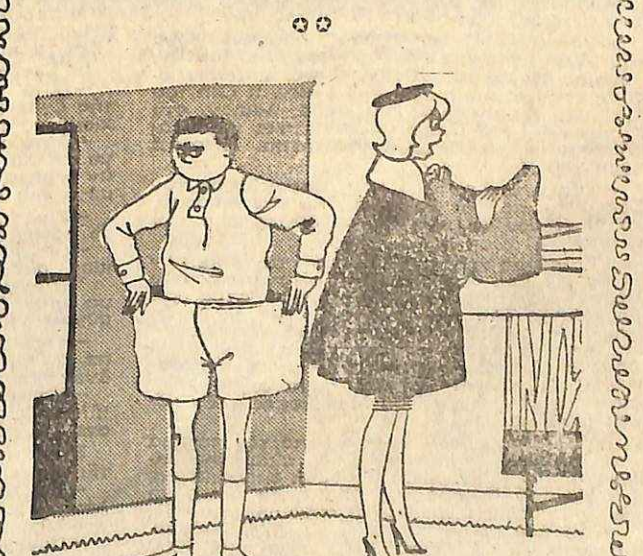
Γελοιοθεραπεία

— Θέλω να μου δακιστείς, χουρή μου πως θα βάνω τα μαλλιά σου μαύρα όταν θα σε βαρεθώ ως ξανθιά!...

— Άγλατα!... Σου είπα τόσες φορές να μη τ' άπλώσης έτσι τα έσώρονα σου!...

— Μπορεί να σου είναι μεγάλη. Τα βοήμα δ-μως στην ίδια τιμή με τα μικρά!...

— Καλώς ήρθατε! του είπε ολόχαρη η Σουζάνα.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Είχε για σύζυγο θα ήταν πολύ ευτυχισμένος. Κυτάχτηκαν στα μάτια. Αυτό το βλέμμα έλεγε περισσότερα από όσα μπορούσαν να πουν με τα χείλη.

Μέσα στο μυαλό του Σερτάνγκ, η εικόνα της αραβωνιαστικής του έδωθε σιγά-σιγά και τη θεοί της έπεισαν κάποια άλλη. Και, ξαφνικά, αφήνοντας κατά μέρος τους τύπους, της είπε:

— Σουζάνα, μου φαίνεται πως ζω ένα παράξενο όνειρο. Γιατί η τύχη έμοιζε απόψε τους δρόμους μας.

— Δύο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της νεαρής γυναίκας.

— Γιατί έπρεπε να μάθετε κάποτε πως σάς αγαπώ, απάντησε χαμογελώντας ανάμεσα στα δάκρυά της. Ίσως μια μέρα να μπορέσετε να μ' αγαπήσετε και σεις...

— Ο Σερτάνγκ ήταν έτοιμος ν' απαντήσει, όταν ξαφνικά, ακούστηκαν δυνατά χτυπήμα τα στην πόρτα.

— Έν' ονόματι του νόμου, ανοίχτε, είπε μία βαρεία φωνή απ' έξω.

— Η Σουζάνα έσπρωξε τον Σερτάνγκ στο δωμάτιο όπου κοιμόταν ο νυιός της. Γύρισε έπειτα και μισόνοιξε την πόρτα.

— Τι ζητάτε; ρώτησε.

— Ψάχνουμε στα σπλάχνα για ν' ανακαλύψουμε μήπως κρύβονται σ' αυτά βασιλικοί, της απάντησε ο υπαξιωματικός, που θριασκόταν επί κεφαλής της δημοκρατικής περιπόλου.

— Ξέρετε σε ποιο σπλίτ βρίσκόμαστε;

— Ξέρομε ότι εδώ μένει ο πολίτης Μελινιάν.

— Ο πολίτης Μελινιάν λείπει, απάντησε ο κύριος. Δεν υπάρχει κανένας βασιλικός εδώ. Νομίζω πως ο λόγος μου είναι αρκετός.

— Έχω απόλυτη εμπιστοσύνη στο λόγο της κόρης του Μελινιάν, απάντησε ο υπαξιωματικός. Άλλα το καθήκον μου επιβάλλει να ψάξω... Κι' αλλωστε, οι καλοί πατριώτες πρέπει να δίνουν το παρόδινμα και να συμμορφώνονται με τις διαταγές της δημοκρατίας.

— Εσπώνωμε κι' όλες με το χέρι του την πόρτα για νά περάσω. Η Σουζάνα έσκυψε

Ματωμένο ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Η ΛΥΩΝ είχε αντίστασι κάμπορες βδομάδες στον επαναστατικό στρατό. Άλλά, σ'ε τέλος, η πείνα την ανάγκασε να παραδοθή. Κι' ενώ οι δημοκρατικές δυνάμεις έψαιναν από την κεντρική πυλή, ο στρατηγός Ζαν ντε Πρεσί, με τα λείψανα του βασιλικού στρατού, έφευγε βιαστικά από την αντίθετη πλευρά, προς το μέρος του Βάλα, από όπου έληξε να φτάσει στην Έλβετία. Έπειτα οι πύλες ξανάκλεισαν. Η πόλις βρισκόταν τώρα κάτω από την εξουσία των δημοκρατικών.

Ένας από τους αξιωματικούς του Πρεσί, ο νεαρός υπολοχαγός Ραούλ ντε Σερτάνγκ, ωστόσο, δεν είχε φύγει. Όχι γιατί δεν πρόφτασε. Άλλά γιατί δεν το θέλησε.

Ο Σερτάνγκ, μερικές βδομάδες πρωύτερα, ενώ συνεχιζόταν ακόμη η πολιορκία, είχε αρραβώνασε με την Άλις ντε Βορένγκ, που λογαριασε να την κάνει γυναίκα του. Σκέφτηκε, λοιπόν, ότι δε μπορούσε να φύγει χωρίς να την αποχαιρετήσει. Και γι' αυτό έμεινε.

Η πρώτη του δουλειά ήταν ν' ανταλλάξει τη στρατιωτική στολή του μ' ένα τριμμένο κοστούμι, που τούδεκε ένας παλιτζής. Μ' αυτό το κινδύνους λιγώτερο, Άλλά δε μπορούσε ακόμη να πάει στο σπλίτ της μνηστής του, που βρισκόταν στην κεντρική πλατεία. Έπρεπε να περιμένει μερικές μέρες, ώπου να κοπάζει ο επαναστατικός άγδουσιασμός.

Άλλά, στο μεταξύ, πού θα καυόταν; Ένα όνομα ήρθε, ξαφνικά, στο μυαλό του.

Από τους πιο φανατικούς δημοκρατικούς της Λυών ήταν ένας έμπροσθεν μεταξωτών, κάποιος Μελινιάν. Όταν, όμως, η πόλι πέρασε στην εξουσία των βασιλικών, η ζωή του έβρεθηκε σε κίνδυνο. Μία μέρα, λοιπόν, στο στρατιωτικό του Πρεσί εμφανίστηκε μία νεαρή γυναίκα, με δάκρυα στα μάτια. Ήταν η κόρη του Μελινιάν.

— Σώστε τον πατέρα μου, παρακάλεσε τον Σερτάνγκ, που τη δέχτηκε. Αν τον πιάσουν, το παιδί μου κι' εγώ θα πεθάνουμε από την πείνα.

Ο πατέρας της, του έζηνησε, την είχε παντρεύει μ' ένα νέο από καλή οικογένεια, που ήταν, όμως, καρποαίκτης και άσματος και σπατάλησε όλη της την περιουσία μέσα σε μερικούς μήνες. Ανακατεύτηκε ύστερα σε ύποπτες δουλειές κι' ένα βράδυ όρθηκε το θάνατο σε μία συμπλοκή μέσα σ' ένα κατάνυγιο. Η νεαρή γυναίκα ξαναγύρισε τότε στον πατέρα της και σε λίγο έφερε στον κόσμο ένα παιδάκι.

— Άλλά τι μπορώ να κάνω για τον πατέρα σας; ρώτησε ο Σερτάνγκ, που είχε συγκινηθή από τα λόγια και τη δροσερή ομορφιά της.

— Να του δώσετε μια άδεια για να φύγει από τη Λυών, απάντησε η συνομιλήτριά του. Αυτό που του ζητούσε ήταν πολύ σοβαρό, θάρρεπε να το αναφέρει στο στρατηγό. Άλλ' αν ο Πρεσί άρνιόταν... Στο τέλος, πήρε μία έντυπη άδεια, έγραψε το όνομα του Μελινιάν και την υπόγραψε.

— Η Σουζάνα Μελινιάν δε θα ξεχάσει ποτέ ότι σε σάς χρωστάει τη ζωή του πατέρα της, του είπε η νεαρή γυναίκα, παίρνοντας αυτή την άδεια.

Να γιατί, το βράδυ εκείνο του Ίουνίου

1793, ο Ραούλ ντε Σερτάνγκ σκέφτηκε να ζητήσει καταφύγιο στο σπλίτ της.

Το πρόσωπο της Σουζάνας έλαμψε από χαρά μόλις τον είδε.

— Καλώς ήρθατε, του είπε. Ήμουν βέβαιη, ότι, αν ποτέ κινδυνεύατε, θα σκόσατε εδώ.

— Είσατε μόνη; ρώτησε ο Σερτάνγκ.

— Μόνη μαζί με το νυίό μου, που κοιμάται, απάντησε η Σουζάνα. Μπορείτε να μείνετε εδώ όσο θελήσετε. Κανείς δε θα σκεφθή ποτέ να ψάξει στο σπλίτ του Μελινιάν.

Χαμψίλωσε το φως και τούδεκε ένα κοιμάτι κρηναρίο ψωμί και λίγο ζαμπόν γ'ά να φάει.

— Δεν έχω, δυστυχώς, τίποτα άλλο να σας προσφέρω απόψε, του είπε. Μά σας ύποσχομαι ν'ά αύριο ένα καλύτερο μενού.

Ο Σερτάνγκ, που ήταν πεσμένος από την πείνα, έφανε με όρεξη αυτό το λιτό δείπνο. Έπειτα κοιμόβεντασαν.

Η Σουζάνα του έδειξε το παιδί της.

— Αυτό το παιδί, μ' όλες τις περιπέτειες της ζωής σας, θα πρέπει να σας κάνει ευτυχισμένη, της είπε ο Σερτάνγκ.

— Αυτό είναι αλήθεια, συμφώνησε η Σουζάνα. Άλλά με βασανίζει πάντα η σκέψη πως, αν ο πατέρας μου κι' εγώ λείψουμε, θα μείνει μόνο του στον κόσμο.

— Είσατε πολύ νέα για να σκεφτώσατε το θάνατο, είπε ο Σερτάνγκ.

— Οι άνθρωποι πεθαίνουν σ' όλες τις ηλικίες, απάντησε η νεαρή γυναίκα.

Ήταν καθισμένη απέναντί του και το βλέμμα της έδειχνε κάτι περισσότερο από απλή ευγνωμοσύνη.

— Θοβόμουν μήπως με είχατε ξεχάσει, είπε ο Σερτάνγκ, πού, από κάμπορες στιγμές, ένοιωθε μ'ά παρμένη παρική.

— Να σας ξεχάσω; απάντησε η Σουζάνα. Άλλά ξεχνάει κανείς ποτέ τον ήλιο; Είσατε ν'ά μένα...

Σταμάτησε ξαφνιασμένη για τα λόγια που της είχαν ξεφύγει.

— Συγχωρέστε με, τράυλισε. Δεν ξέρω τί λέω... Είσατε έλευθερος;

— Όχι.

— Παντρεμένος;

— Όχι. Είμαι αραβωνιασμένος.

— Η Σουζάνα ανατέναξε.

— Ευτυχισμένη η γυναίκα που θα σας έχει για σύζυγο, είπε.

— Ο Σερτάνγκ χαμογέλασε.

— Την ίδια σκέψη έκανα για σας, απάντησε.

— Ποιά σκέψη;

— Σκεφτόμουν πως ο άντρας που θα σας

τότε και του είπε:

— Λυπηθήτε με... Έχω εδώ το φίλο μου. Γλυτώστε με από τη ντροπή.

— Δε μπορώ, απάντησε ο υπαξιωματικός. Πρέπει να ιδώ...

Και την έσπρωξε με δουή. Μπήκε κατόπιν στο δωμάτιο μαζί με δυο-τρεις από τους άντρες του... Την ίδια στιγμή, ανείζε η πόρτα του βάρους κι' εμφανίστηκε ο Σερτάνγκ.

— Αυτή η γυναίκα είπε ψέματα για να με σώσει, φώναξε. Λέγομαι Ραούλ ντε Σερτάνγκ και είμαι υπαξιωματικός του στρατηνού Πρεσί.

— Πως; ρώτησε εκπληκτός ο υπαξιωματικός.

— Η κόρη του Μελινιάν έκρυβε ένα βασιλικό... Είμαι υποχρεωμένος να σε συλλάβω μαζί του, πολίτις.

— Θα πρέπει τότε να πάρω και το νυίό μου, είπε η Σουζάνα.

Ο Σερτάνγκ παρενέβη.

— Πολίτα, είπε στον υπαξιωματικό, αναθέστε σ' έναν από τους άντρες σας να πάει αυτό το παιδάκι στη δεσποινίδα ντε Βορένγκ, στην πλατεία Μπελκούρ. Θα της πη ότι είναι ο θετός νυιός του μνηστήρα της.

Η Σουζάνα έριξε ένα βλέμμα πλημμυρισμένο από ευγνωμοσύνη στον άνθρωπο που ελάτρευε.

— Είμαι τώρα έτοιμος να σας ακολουθήσω παντού, του ψιθύρισε.

Η περιπόλος ξανάφανε σε λίγο παίρνοντας τον Σερτάνγκ και τη Σουζάνα.

Ξε δυο-τρεις έτασε στη Λυών ο θουσί, σταλμένος από την Έπιτροπή Κοινής Σωτηρίας του Παριού, με έκτακτη πληρεξουσιότητα να πάρει όποια μέτρα έκρινε κατάλληλα για την προστασία της δημοκρατίας.

Κι' ο θουσί προτίμησε τις διαδικές έκτελέσεις, που, για να κάνουν μεγαλύτερη έντυπωσι, προτάζε να γίνουν με το κανόνι.

Μερικές ημέρες αργότερα, έσπρωξαν μέσα σ' ένα παλιό λατομείο διαδές από βασιλικούς και ύποπτους, που ήταν θεμενίοι ο ένας με τον άλλον, σε τρόπο που να μη μπορούν να κινηθούν. Άρχισαν έπειτα να τους χτυπάνε με μερικά κανόνια, που είχαν στήσει σ' ένα γειτονικό λόφο... Όταν τέλειωσε το φορικό μακελίο, ο θουσί έγραψε στην Έπιτροπή Κοινής Σωτηρίας:

«Εξάντωσα με τον κραυνό διακόσιους έχθρους».

Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν ο Σερτάνγκ κι' η Σουζάνα. Ο θάνατος τους είχε ένωσει για πάντα.

ZAN ΓΚΑΝΙΕΡ

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΕΣ

Ζυγάτες

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ
ΣΑΡΑ ΜΠΟΥΑΓΙΕ
ΑΝΡΥ ΒΙΝΤΑΛ
ΑΝΤΡΕ ΛΥΓΚΕ
ΝΑΝΤΙΑ ΓΚΡΕ-Υ.
ΝΟΕΛ ΡΟΚΒΕΡ

ΜΠΡΙΖΙΤ
ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΚΑΡΟΛΟΣ
ΜΙΣΕΛ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΛΩΡΙΕ
Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΝΤ' ΕΡΜΠΛΑΙ

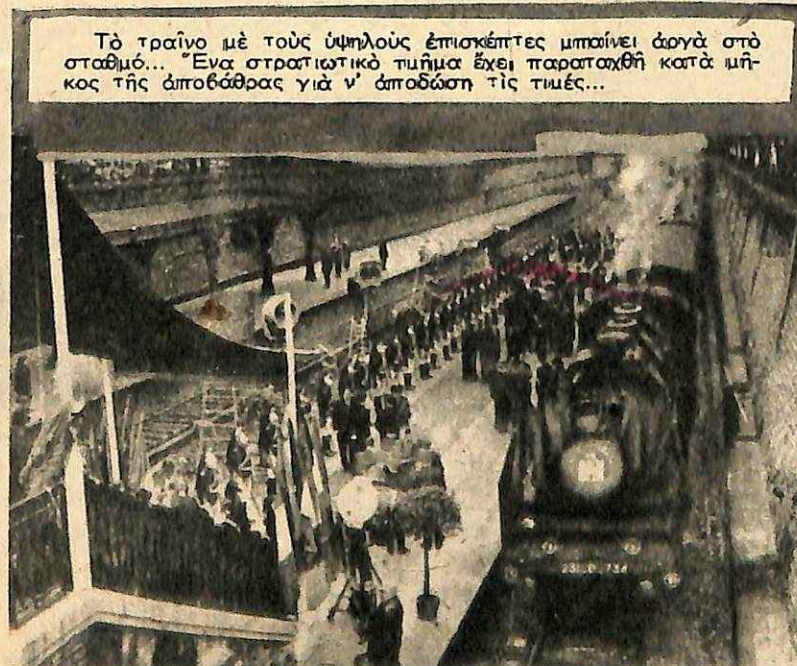
Θον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Μισέλ Λεγκράν είναι διευθυντής του ιδιαίτερου γραφείου του προέδρου της Βουλής Λωριέ. Η Μπριζίτ, η όμοια κόρη του προέδρου, αγαπάει το Μισέλ και κατορθώνει με διάφορα τεχνάσματα να τον παντρευτή. Πιστεύει όμως πως οι άμεσότητες πα-

λαιές κατακτήσεις του αποτελούν σοβαρό κίνδυνο και έπιστα-φοντάς από το γαμήλιο ταξίδι αποκαλύπτει στον πατέρα της πως άρχισε να μετανόη, που παντρευτηκε ένα Καζανόβα... Τού δηλώνει πάντως πως αν ο Μισέλ τολήσει να την άπατηση, θα τον πληρώσει άμέσως με το ίδιο νόμισμα.

— Το καπέλλο μου!... Δός μου άμέσως το καπέλλο μου!... Η Βασίλισσα Γκρέτα και ο πρίγκηψ Κάρολος φτάνουν σε λίγο στο σταθμό... Το ταξίδι αυτό έχει εξαιρετική σημασία για τη Γαλλία!...

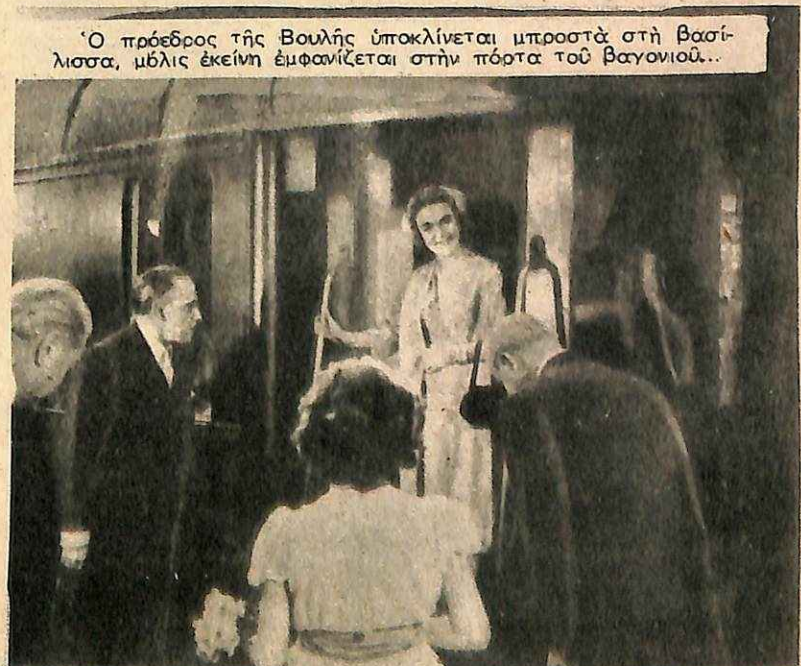

Το τρένο με τους ύψηλους έπισκέπτες μπαίνει άσρα στο σταθμό... Ένα στρατιωτικό τιμήμα έχει παραταχθή κατά μήκος της άποβάθρας για ν' άποδώσει τις τιμές...

... Καμιά άλλη φορά, λοιπόν, συζητούμε τις έρωτοδουλειές σου!... Συμφωνοί;...

Η Μπριζίτ δε μπορεί παρά να ύποχωρήσει... Είναι άλλωστε ευχαριστημένη, που είχε το θάρρος ν' άρχισή μιιά τέτοια συζητήσι, την όποια ο πατέρας της της ύποσχέθηκε να συνεχίσουν...

Ο πρόεδρος της Βουλής ύποκλίνεται μπροστά στη Βασίλισσα, μιλίς εκείνη εμφανίζεται στην πόρτα του βαγονιού...

"Ένα μικρό κοριτσάκι πλησιάζει τη βασίλισσα και της προσφέρει μια ωραία ανθοδέσμη..."

"Ο βασιλικός πρίγκιπας σφίγγει τα χέρια των επισήμων, που του εύχονται το «καλώς ήρθε»..."

"Υστερα η πομπή κατευθύνεται προς την έξοδο του σταθμού. Τη βασίλισσα συνοδεύει ο ίδιος ο πρόεδρος της Δημοκρατίας..."

Με απλότητα, που συγκινεί τα πλήθη, ο πρίγκιπς Κάρολος περνώντας μπροστά από τον οδηγό και το μηχανικό του τρένου τους σφίγγει το χέρι. Ο κόσμος χειροκροτεί τη δημοκρατική αυτή χειρονομία.

"Ο πρίγκιπς έκδηλώνει στον πρόεδρο Λωριέ, που τον συνοδεύει, τη χαρά του, που ξαναδρίσκει στο Παρίσι."

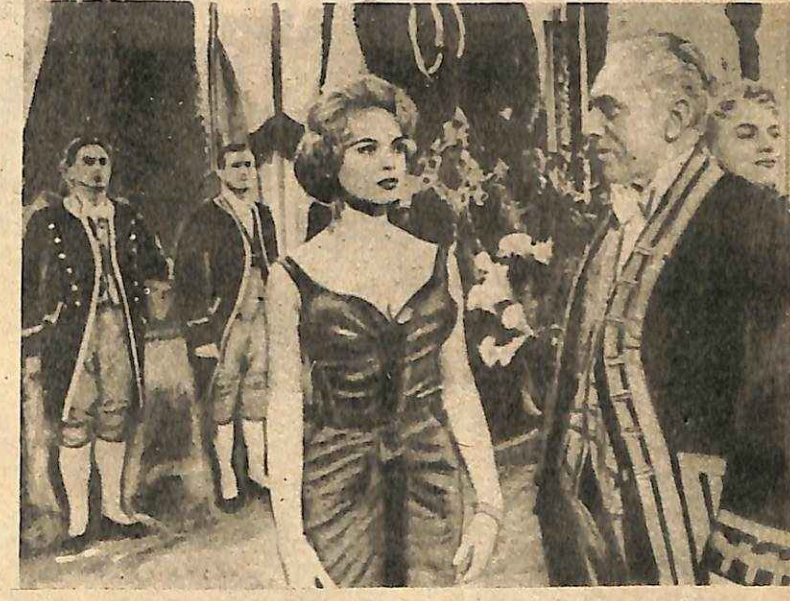
"Όλη η πομπή κατευθύνεται στ' αεροδρόμιο και ακολουθεί στο Δημοαρχείο, όπου γίνεται η πρώτη επίσημη δεξίωση."

Στο σπίτι της η Μπριζίτ έτοιμάζεται κι' αυτή για τη δεξίωση, όταν ξαφνικά χτυπάει το τηλέφωνο. Είναι η Μονικ Ουίλσον, μια παλαιά φίλη του Μισέλ, που ήρθε από την Αμερική και άγνοει το γάμο του.

— Νά του πήτε πως η Μονικ είναι και πάλι στο Παρίσι... Αυτό θα τον κάνει να χαρή... Θα του ξανατηλεφωνήσω αύριο το πρωί!...

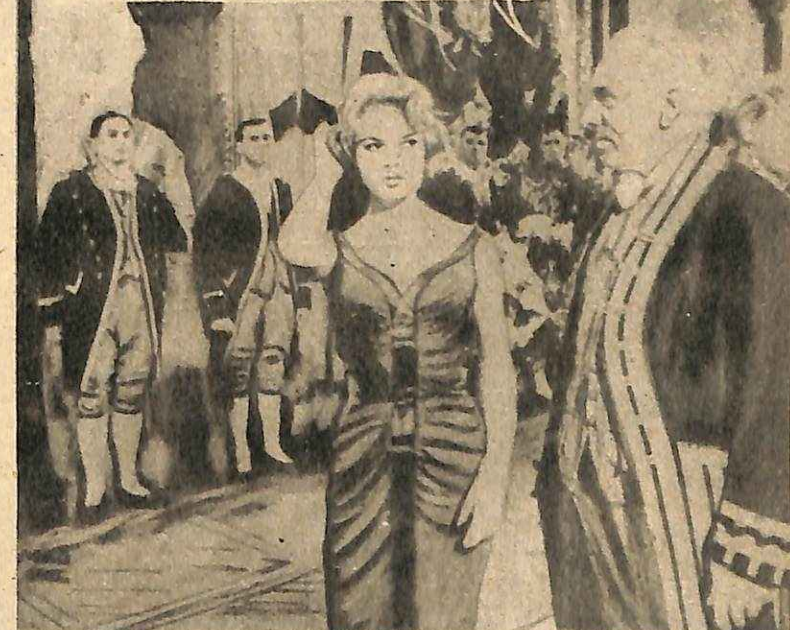
Μ' ένα θαυμάσιο κόκκινο φόρεμα, που αξιοποιεί το πλαστικό σώμα της, η Μπριζίτ φτάνει στη μεγάλη αίθουσα των δεξιώσεων και κυττάζει γύρω, για να βρή τον άντρα της.

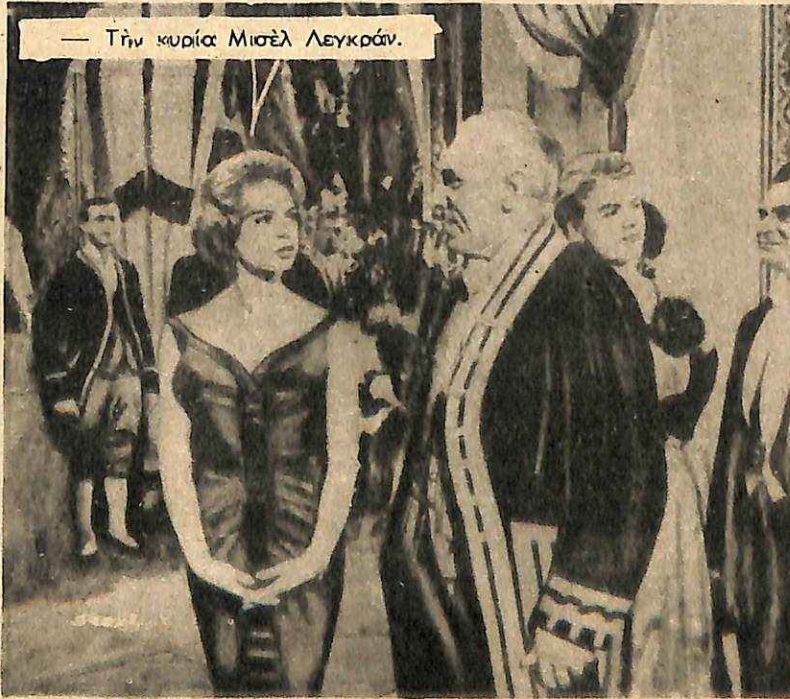
Βλέπει τον πατέρα της όρθιο πίσω από τη βασίλισσα.

— Ποιόν θα αναγγείλω, παρακαλώ;

— Την κυρία Μισέλ Λεγκράν.

"Η Μπριζίτ προχωρεί και κάνει μπροστά στη βασίλισσα μια άψογη υπόκλιση."

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια."

Η ΤΡΕΛΛΗ ΝΥΧΤΑ

ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

μιας άγνωστης

ΤΟ ΧΙΟΝΙ έπεφτε άνάλαφρα πάνω στα θολά παράθυρα του τράινου, που ξεκινούσε, ενώ τα φώτα του σταθμού έσβυναν. — Άντίο ώραία Βιέννη! είπε ο Όλιβερ Μπράντλεϋ, κλείνοντας νοσταλγικά τα μάτια του. Μά, όταν τα ξανάνοιξε, είδε μ' εύχαριστησι πώς ή ώραία πόλι τούχε χαρίσει μια εξάισια συνταξιδιώτισσα. Ήταν μια σταρτάτη γυναίκα, που καθόταν στον άπέναντι καναπέ. Δε μπορούσε να διακρίνη το πρόσωπό της, γιατί ήταν χαμένο κάτω από το μικρό μαύρο καπελάκι της... Ο Όλιβερ σκέφτεται τώρα πώς άξιζει τον κόπο να θαυμάη τη γυναίκα αυτή, που είναι βυθισμένη σε μια όνειροπόλο έκσταση και κιντάζει από το παράθυρο τις φευγαλέες σκιές της νύχτας. Νοιάζει κιόλας κάτι να τον τραβά. Είναι τόσο χαριτωμένη! Θέλει να διασταυρώση το βλέμμα του με το δικό της, γιά να βρη μια άφορη νά της μιλήση. Άλλά πώς; Ξαφνικά, ή άγνωστη σηκώνει το κεφάλι της. Τα φωτεινά μαύρα μάτια της συναντούν γιά μια στιγμή τα δικά του. Ο Όλιβερ άκούει την καρδιά του να χτυπά παράξενα. Ή νεαρή γυναίκα άνοίγει την τσάντα της και βγάδι ένα φάκελλο με φωτογραφίες. Τις κιντάζει μιά-μιά. Είναι μια εύκαρία. Ο Όλιβερ τη ρωτάει δειλά: — Μήπως σάς ένοχλει τό κάπνισμα; — Παρακαλώ, όχι! — Μαύ επιτρέπετε να σάς προσφέρω ένα ελληνικό τσιγάρο; — Ένα γλυκό χαμόγελο ξεσκεπάζει τα δόντια της, που άστράφταν. — Ευχαριστώ, καπνίζω σπάνια, άλλ' άφου είναι ελληνικό... — Η κίτρινη φλόγα, που πετάχτηκε από τό σπέρτο, έκανε άκόμη πιο έντονα τα ρουμπινιά χείλη της. — Τι ώραίες, που είναι οι φωτογραφίες σας! Μαύ επιτρέπετε να τις θαυμάσω; — Παρακαλώ... Μόλις τις πήρα από τη Βιέννη. Στο Ζέμμερινγκ θά τις ταχυδρομήσω της μητέρας... — Θά μείνετε στο Ζέμμερινγκ; — Ναι, θά περάσω εκεί τό Σάββατόβραδο της Άποκριάς. — Θαυμάσια! Κι' εγώ πάω εκεί! Σε ποιά ξενοδοχείο θά μείνετε; — Στο «Πάνχανς». Έχει μεγάλη συγκέντρωση απόψε... — Ώραία! Εκεί θά μείνω κι' εγώ. Θάμουν πολύ εύτυχής αν μου χαρίζατε τη συντροφιά σας. Είμαι τόσο μόνος!... — Ζέμμερινγκ! άκούστηκε ή φωνή ενός σιδηροδρομικού.

Πήραν δυό διπλανά θαμάτια. Το Β 47 έκεινος και τό Β 48 έκεινη. Τι χαρούμενος που ήταν! Καλότυχη ή έμπνευσι του πρεσβευτού του, που τον διάλεξε γι' αυτή την άποστολή... Φόρεσε με ιδιαιτέρη επιμέλεια τό κομμό σμόκιν του, πέρασε στη μπουτονιέρα του ένα έροσπέρο λουλούδι και κιντάχτηκε φιλάρεσκα στον καθρέφτη. Τι ώραίο ναίαν κανείς τριάντα χρόνων, ναίαν διπλωματικός υπάλληλος, και ναύη συντροφιά μια όμορφη γυναίκα! Ωστόσο, πριν βγη, βεβαιώθηκε άκόμη μια φορά πώς τα διπλωματικά έγγραφα, που του εμπιστεύθηκαν, βρίσκονταν πάντα μέσα στο λεπτό φάκελλο, που ήταν σφιχτοδεμένος στο στήθος του. Ο Όλιβερ Μπράντλεϋ πήγαινε στο Βερολίνο να τα παραδώση στην πρεσβεία της χώρας του. Ένα βράδυ, καθυστέρησι στο Ζέμμερινγκ, δε σήμαινε τίποτα. Θάπαιρνε τό άεροπλάνο και θά κέρδιζε τό χαμένο χρόνο. Κατέθηκε στην άπέραντη φωτολουσμένη αίθουσα, που ήταν γιορτινά διακοσμημένη. Έπιασε ένα τραπέζι και περιμενε. Σε λίγο φάνηκε εκείνη στην είσοδο. Φορούσε μια τουαλέττα λαμέ, που άφηνε γυμνούς τους ώλαδαστρίνους ώμους της. Ένα περιδέριο από μαργαριτάρια στόλιζε τό λαιμό της. Άριστέρα, πάνω από την καρδιά της, είχε κορφισώσει τό θαυμάσιο μπουκετάκι των μενεξέδων της Πάρμας, που έκεινος της έστειλε στο δαμάτιό της. Ο Μπράντλεϋ την κιντάζε μ' άφωνο θαυμασμό. Σάοιαζε σά βασιλοπούλα του παραμυθιού. Σας εύχαριστώ γιά τα ώραία σας λουλούδια, του είπε άμέσως μ' ένα συναρπαστικό χαμόγελο. — Κανένα λουλούδι δεν είναι άντάξιο σας!... — Πώς με κολακεύετε! Άλλά σας συγχωρώ! Είναι μια νύχτα καρναβαλιού... Ο Όλιβερ γέμισε τό ποτήρι της με σαμπάνια. — Άς πιούμε, της έπε με συγκινημένη φωνή, γιά την όμορφη φιλία μας! Μη σας φανή παράξενο. Νοιώθω κιόλας γιά σας κάτι περισσότερο από φιλία. Κι' όμως μου ελθε όλότελα άγνωστη. — Μη παραξενεύεσθε. Δεν υπάρχει τίποτ' άλλο, που να φλογίζη περισσότερο τη φαντασία μας από τό μυστήριο ενός άγνωστου προσώπου. Οι πιο όμορφες μάσκες είναι εκείνες που φορούν δυό άνθρωποι, πριν γνωριστούν.

— Ελθε υπέροχη! — Ή όρχήστρα άρχισε ένα λικνιστικό ταγκό. — Ελάτε να χορεύωμε... — Όταν πήρε τό αιδέριο κορμί της στα μπράτσα του, νόμισε πώς τα φώτα έλαμπαν πιο ζωηρά και πώς ή αίθουσα μωσχοβολούσε από άρώματα. Την ώρα αυτή, ο Όλιβερ είχε την έντύπωσι πώς όνειρευόταν, πώς ήταν τάχα ένας παραμυθένιος ίππότης, που στροβιλίζονταν με τη μαντόνα των στοχασμών του. Ο κόσμος τούς χειροκροτούσε μ' ένθουσιασμό. Οι σερπαντινές και οι μενεξέδες, που τους έρρινχαν, τους είχαν κλείσει σ' ένα λουλουδιό δίχτυ. Τότε έκεινος άκούμπησε τ' άναμμένα χείλη του στο κοχύλι του αυτιού της. — Σ' άγαπώ!... της ψιθύρισε. — Όχι! όχι! του άπάντησε εκείνη, με φωνή που μισότρεμε. Είναι μια μεγάλη λέξι! Μιλήστε μου καλύτερα γιά τους τρελλούς έρωτες του καρναβαλιού... Την πήρε και κάθισαν. Την κιντάζε με άπορία. Δε μπορούσε να έξηγηση γιάτί τα μάτια της βούρκωναν. Ξαφνικά, τα φώτα έσβυσαν. Κανένας φαρσέρ κατέβασε τον κεντρικό διακόπτη ή κάηκαν οι άσφάλειες; Ό,τι κι' αν ήταν, ο κόσμος ένθουσιάζτηκε. Άκούστηκαν χαρούμενες φωνές, γλκαναστενάγματα, ήχοι φιλιών. Τη στιγμή εκείνη ο Όλιβερ ένοιωσε τα θαυμάσια μπράτσα της φίλης του να τυλίγονται στο λαιμό του και τα διψασμένα χείλη της να ζητούν τα δικά του. — Άγαπημένη μου!... — Ήταν ένα φιλι ίλιγγου, ένα τρελλό φιλι. Ωστόσο, ο Όλιβερ δεν κατάλαβε πώς τό τρυφερό χέρι εκείνης που φιλούσε, έπριξε κρυφά μια σκόνη στο ποτήρι του. *

Με μισοκλεισμένα βλέφαρα, βαρυά από ένα γλυκό και βαθύ ύπνο, ο Όλιβερ άπλώνει τα χέρια του ν' άγκαλιάση τη γυναίκα που είχε μείνει μαζί του, αλλά δεν τη βρίσκει. Άνασπώνεται, άνοιγοκλείνει μά μάτια του και γυρίζει τό διακόπτη. — Έφυγε; άναρωτιέται με έκπληξι. Γιατί; — Κιντάζει τό ρολόι του. Είναι μεσημέρι. Τι βαρύ ύπνος που τον πήρε! Κιντάζει τριγύρω. Πάνω σε μια πολυθρόνα είναι ριγμένος τό μπουκετάκι με τους μενεξέδες, που φορούσε στο στήθος της. — Μα γιάτί, άραγε, έφυγε; άναρωτιέται ξανά. Μια φριχτή σκέψη φέρνει σπασμαδικά τό χέρι στο στήθος του. Τα διπλωματικά έγγραφα έχουν εξαφανιστή! Πετιέται πάνω κεραυνωμένος. Τρέχει στο διπλανό δαμάτιο. Τίποτα! Ή μυστηριώδης γυναίκα δεν είναι εκεί. Χτυπάει σάν τρελλός τα κουδούνια. Το ξενοδοχείο άναστατώνεται, ο γκρουμ έρχεται ξαφνιασμένος. — Ποιά είναι ή κυρία του Β 48; — Έφυγε τό πρωί, κύριε... Άφησε γιά σας ένα γράμμα... — Φέρο, γρήγορα! στενάζει ο Όλιβερ. — Ένας παγωμένος ιδρώτας του φέρνει ρίγος, που τον τραντάζει σύκορμπο. — Τι ήλίθιος που ήμουνα! Τώρα δε μου μένει παρά τό πιστόλι... Ο γκρουμ του φέρνει λαχανιασμένος ένα ρός φάκελλο. Τον άνοίγει τρέμοντας και διαβάει: — Άγαπητέ μου φίλε, Πρώτη φορά στη ζωή μου νοιώθω τόση ντροπή γιά τό έπάγγελμά μου. Μια κατάσκοπος δεν πρέπει ναύη καρδιά. Έτσι πίστευα κι' εγώ, αλλά χτες τό βράδυ ή καρδιά μου με πρόδωσε. Πάλεσα πολύ με τον έαυτό μου. Θάδινα κι' αυτή τη ζωή μου, γιά να άποφύγω τό κακό που σάς έκανα, αλλά, δυστυχώς, ή ζωή μου δε μου άνηκει. Οι συνάδελφοί μου με παρακολουθούν άγρυπνα. Ωστόσο, γιά να σας σώσω από τις θλιβερές συνέπειες, που θά είχατε, πηγαίνοντας μ' άδειαν χέρια στον προορισμό σας, φωτοτύπωσα τα χαρτιά σας, κράτησα τ' αντίγραφα και τα πρωτότυπα τα κατέβασα κέπι συστάσει στο ταχυδρομείο του Ζέμμερινγκ. Πηγαίνετε να τα πάρετε, γιά να συνεχίσετε άμέσως τό ταξίδι σας. Μη φοβάσθε, σας υπόσχομαι πώς ή υπόθεσι θά μείνη άπόλυτα μυστική... Πήρα άκόμη εκείνη την καμέλια, που είχατε στη μπουτονιέρα σας. Ήθελα να κρατήσω κάτι, που να μου θυμίζη τό πιο άγαπητό άντρα που γνώρισα στη ζωή μου. Άραγε, θά με συγχωρήσετε ποτέ;». Γιά ύπογραφή, βρήκε τό κόκκινο άποτύπωμα των χειλιών της. — Όταν ο Όλιβερ Μπράντλεϋ ένοιωσε μ' άνακούφισι τα χαρτιά να φουσκώνουν πάλι στο στήθος του, πήρε τό πρώτο τράινο γιά τό Βερολίνο. Ταξιδεύοντας με τις συνταρακτικές άναμνήσεις του, άναπολεί τη μοιραία γυναίκα του Καρναβαλιού και λέει μέσα του: — Είναι τόσο όμορφη, τόσο γοητευτική, που θά μπορούσε να τη συγχωρώ...

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

Όταν κάθισαν, την κιντάζε με άπορία. Δε μπορούσε να έξηγηση γιάτί τα μάτια της είχα βούρκωσαν.

Ένα αντρόγυνο ΧΟΡΕΥΕΙ!

ΕΧΕΤΕ δὴ ποτὲ δρόμους μὲ... μάτια; Καὶ ὄχι μονάχα μὲ μάτια, ἀλλὰ καὶ μὲ ψυχὴ καὶ μὲ αὐτιά καὶ μὲ ἀντηνότη!

Δρόμους πού ν' ἀφαινεῖται, πού νὰ αἰσθάνονται καὶ νὰ βλέπουν, καὶ νὰ τρίβουν τὰ μάτια τους ἀπὸ ἐκπλήξι, κάτω ἀπ' τὸ φῶς τῶν ἀστειῶν, περασμένα μεσάνυχτα.

Κι' ὅμως αὐτὸ συνέβη προχτές, ἐκεῖ πέρα στὰ στενά τῆς γυλιότροφου Πλάκας, κάτω ἀπὸ τὴν πιὸ παράξενη συνθήκη.

Ἦταν νύκτα ἀποκριῶς.

Μέσ' στὶς ταβέρνες, τὰ κοσμικὰ κέντρα καὶ τὰ ὑπόγεια ταβερνάκια τὰ γεμάτα καπνούς, καὶ ποτῆρια μὲ ρετσίνα καὶ μεθυσμένους θαμῶνες, τὸ τσακίρι κέφι εἶχε φτάσει στὸ ἀποκορύφωμά του. Τὰ τραγούδια νέμίζαν τὴν σάλ-

ΤΑΚΗΣ ΒΑΡΛΑΜΟΣ ΜΑΡΙΑ ΝΤΕ ΠΕΤΡΙΛΛΟ

— Καὶ πῶς σὰς ἦθε αὐτὴ ἡ τρέλλα; "Ε-
τσι ἑσθινικά:

Δὲν ἦταν τρέλλα. Ὅτε φημίζονται γιὰ «τρέλλοι» ὁ Τάκης Βαρλάμος καὶ ἡ Μαρία ντε Πετρίλλο, τὸ ἔξοχο αὐτὸ χορευτικὸ ζευγάρι, πού κατέγει μιά ἀπὸ τὴν πιὸ ἐπιζήλιος θέσεις στὸν κόσμο τῆς ἑλληνικῆς χορευτικῆς Τέχνης.

Σεμνοὶ ἀνθρώποι κι' οἱ δύο, χορευτὲς ἀξί-
ας, καὶ... παντρεμένοι, ἐνὺν ἐδῶ καὶ τέσσε-
ρα-πέντε χρόνια, ἀπὸ τότε πού γύρισαν ἀπ' τὴν
Ἰταλία, κατακτῶντες τὴν καρδίαν τῶν θεατο-
φίλων τῆς Ἀθήνας, μὲ τὴν προσωπικότητά
τους καὶ τὸ χορὸ τους, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἥσυχη
ζωή τους, τὴ δίκως καλλιτεχνικὴ ἐξαλλοσύνη
καὶ ἑπερασμένους υποκρισμούς.

Ἐνα ζευγάρι παραιοστὸ, ἴσως τὸ πιὸ ται-
ριαστὸ τοῦ καλλιτεχνικοῦ μας κόσμου, γεμά-
το νεῖα καὶ ἀμορφιά, ἀφιερωμένον στὴν τέχνη
τοῦ καὶ τὴν ἥσυχη ἰκονοεικὴ ζωὴ του.

Αὐτὰ ἦσαν γιὰ τὸ Βαρλάμο καὶ τὴ γυναί-
κα του καὶ παρτεναῖο τοῦ, τῆς Μαρίας, πράγμα-
τα πού ἔδρε ἀλλωστὲ ὅλος ὁ κόσμος, ὅταν
προχτές περασμένα μεσάνυχτα, μὲ ἐξάντλησαν
μὲ τὸ ἀναπάντεχο χορευτικὸ ρεσιτάλ τους στὸ
στενὸ δρομάκι τῆς Πλάκας.

Τοὺς τῶπα:

— Πῶς σὰς ἦθε ἡ τρέλλα νὰ χορεύετε στὸ
δρόμο, παιδιά;

Χαμονέλασαν καὶ συνέχισαν τὸ τραλλὸ
στροβιλισμό τους.

Ἦταν ἕνα θέαμα ἐκπληκτικὸ, γεμάτο ζω-
τάνια, κέφι, καὶ οὐμὸ, ἕνα ποίημα οὐμὸ
καὶ κινήσεως μὲς στὸ σκοτάδι τῆς νύκτας.

Ἐνα πῆδημα, μιά φιογούρα, μιά κλακέτα
στὸ στενὸ πλακοστρωμένον πεζοδρόμι, κι' ὅ-
στερα μιά σιωπηλὴ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι, μὲ
τὴν ἀέρος κινήσεις τῶν χειρῶν.

Τὸ φῶς τοῦ ηλεκτρικοῦ εἶνε ἀπίθανος φω-
τοσκίσεις στὸ φυσικὸ σκηνικὸ τοῦ δρόμου,
καὶ τὸ φεγγάρι θαρρεῖς πῶς εἶχε μαγευτῇ,
καὶ σκόρπισε τ' ἀσπρῆμα τοῦ στὸ δρομάκι τῆς
Πλάκας, σὰν εἶδος χειροκροτήματος.

Σιγὰ-σιγὰ τὸ θέαμα μὲ συνεπῆρε, καθὼς

ὁ χορὸς συνεχιζόταν. Καὶ ὄχι μονάχα ἐμῶν·
Κάποια γριλλία μισάνοιξε γιὰ ν' ἀκούσῃ, καὶ
τὸ στενὸ δρομάκι θαρρεῖς πῶς ἀναδεύθηκε γιὰ
νὰ δῇ.

— Τρελλαθήκαμε, ὅλοι μας λοιπόν;
Σταμάτησαν.

— Ποιοὶ ὅλοι;

— Ἐσεῖς, ἡ γριλλία, τὸ φεγγάρι, ὁ δρόμος,
ἐγὼ ἡ νύχτα...

Ὁ Τάκης πλησίασε. Τὰ μαῦρα μάτια του
ἐλαμπαν μὲ μιά παράξενη ἀόλγα.

Μίλησε λαχανιάζοντας:

— Μὰ ἡ νύχτα ἀπόψε εἶναι τρελλή. Δὲν
τόξερες;

— Ὄχι. Γιατί;

— Εἶναι Ἀποκριάτικη.

— Σωστά. Ἀλλὰ γιὰ τὸ κοινό. Γιὰ τοὺς
πρωκτὲς τῶν κέντρων πού δεχόθηκαν νὰ δευ-
τώσουν. Οἱ καλλιτέχνες ὅμως δὲν εἶναι... πε-
λάτες. Καὶ οἱ χορευτὲς χορεύουν γιὰ τὴν τέ-
ση τῶν ἄλλων.

— Κι' ἡ δική τους τέση; Καὶ ἡ δική τους
χαρά;

Ἦταν ἡ Μαρία ντε Πετρίλλο πού πετάξε
τὴν ἐρώτησι.

— Δηλαδή, Μαρία, θες νὰ πῆς, πῶς ὁ χο-
ρὸς δὲν εἶναι ἐπαγγέλμά σου, ἀλλὰ καὶ παρ-
σωτικὴ σου χαρά;

Ἡ φωνὴ τῆς, σιγαλὴ καὶ ἐσπῆ, δονήθηκε
ἀπὸ παράξενο πάθος καθὼς ἀπαντοῦσε.

— Ὄχι μόνο χαρά. Εἶναι ἡ ζωὴ μου. Ὁ
ἐαυτός μου. Τὸ αἷμα μου.

Σάπασε γιὰ μιά στιγμὴ. Κάποιος διαβῶ-
της προσπέρασε σκουτοφυλῶντας στὸ δρόμο.
Ἐνα αὐτοκίνητο, γεμάτο ἀνθρώπους πού «ρα-
γουδοῦσαν ἐστρίψε στὸ βάθος. Ὁ θυρωρὸς κά-
ποιου κέντρου μακριά, φάνηκε νὰ ὑπακλίνε-
ται σὲ μιά παρέα πού βγήκε ἀπὸ μιά φωτι-
σμένη πόρτα.

Ἐστερα ἡ Μαρία ντε Πετρίλλο πρόσθεσε:

— Χορεύουμε μπροστὰ στὸ κοινό, στὸ κο-
σμικὸ κέντρο, πού ἐργαζόμαστε μετὰ τὸ θέα-
τρο. Ἐστερα βγήκαμε στὸ δρόμο μὲ τὸν Τά-
κη. Θέλαμε νὰ χορεύουμε καὶ γιὰ τὸν ἐαυτό
μας. Γιὰ τὴν νύχτα. Γιὰ τὴ δική μας τὴν κα-
διὰ καὶ τὴν ἀγάπη.

— Κι' ἦρθα ἐγὼ νὰ σὰς καλῶ τὴν ὁμορ-
φη στιγμὴν, ἔ;

— Ὄχι! ὄχι! Ἀλλωστὲ οἱ ὁμορφὲς στιγμὲς
δὲν χαλοῦν ποτέ. Ἰδίως ὅταν εἶναι Ἀποκριά.

Στὸ σκοτάδι τοῦ στενοῦ δρόμου, ὁ Τάκης καὶ
ἡ Μαρία συνεχιζοῦν τὸ χορὸ μὲ μοναδικὸ
κοινό τὴ νύχτα. «Ἄς χορεύουμε λίγο καὶ
γιὰ τὸ κέφι μας», λένε.

Λες, οἱ σεραπαινῆτες υπέρβουν τὰ πρόσωπα
κι' ἔνωναν τὴν καρδίαν καὶ τὰ «πασά-πασά» καὶ τὰ
«μάμπα» ἔδιναν διέξοδο στὴν ἀνυσίαν τῆς
νεολασίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνέγερστος γερο-
σίας.

Εἶχαν κουρασθῇ ἀπ' τὴν τσίρκαν τῶν φαγιῶν
καὶ τοὺς ἀτμούς τῆς ρετσίνας, καὶ ὄγῃκα στὸ
δρόμο ν' ἀναπνεύσω, ὅταν...

★

— ὦ, Μαρία, κολληστέρα!
Γέλασε ἡ ὁμορφὴ εὐαγεῖα κοπέλλα μὲ τὸ
κυστάλλινο γέλιο τῆς. Σπαιμάτισε στὴν σκο-
τεινὴ γωνία τοῦ δρόμου, κοιτασσαίνοντας καὶ
διόρθωσε μὲ τὰ σπασμένα ἑλληνικά τῆς:

— Καλημέρα, τέλεις νὰ πῆς.

— Σὰν νάχης δίκιο. Καλημέρα, λοιπόν.

Πές μου, ὅμως τί κάνεις τέτοια ὥρα ἐδῶ, ντυ-
μένη... κολληστέρα;

— Χορεύω.

— Στὸ δρόμο; Μονάχη;

— Χά, χά, Ναί, Μονάχη.

Ἡ σκοτεινὴ γωνία πνίγηκε στ' ἀσπρῆμα
γέλια τῆς. Ἐστερα ἡ κοπέλλα ὁμολόγησε:

— Ὄχι, μόνη. Ψέματος σου εἶπα. Εἶναι
καὶ Τάκης ἐντῶ. Ὁ ἀντρας μου. Νάπος, εἶναι
ὁ... Πιερότος.

Ὅσα! Τὸ ἀντρόγυνο πᾶνι στὴν πίστα ἐκτε-
λεῖ μὴ νοπομνοκῶν φινιέρ, ἐντὶ τὸ
μπαλλέτο πλασιόνει τὸ σκέτο, ἀκίνητο στὸ
βάθος.

Ὁ Τάκης κάνει ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι στὴ γυναίκα του τὴ Μαρία, χορεύοντας: «Εἶσαι ἡ αἰ-
νία παρτεναῖο στὸ χορὸ καὶ στὴ ζωὴ μου».

Μιά σεραπαινῆνα τύλιξε ἐσθινικά τὰ πλατι-
νένια μαλλιά τῆς. Μιά σεραπαινῆνα ὀλοκόκι-
νη, πού ἔφυγε ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀνδρός τῆς.

Μοῦ φάνηκαν κι' οἱ δύο τόσο εὐτυχισμένοι.

Κίνησαν νὰ φύγουν.

— Σὰς ἀφίνω λοιπόν στὴ «στιγμὴ» σας.

Κατὶ τέτοιες στιγμὲς πρέπει νὰ κρατοῦν ὡς
τὸ πρῶτο. Σὰς ἀφίνω μὲ τὸν ἐαυτό σας, δηλα-
δὴ μὲ τὸν... χορὸ.

Καθὼς ἐξαίρετα, εἶχαν δοθῇ πάλι στὸ
τρέλλο τους στροβιλισμό.

— Καλὴ Ἀποκριά.

★

Εἶδα τὸ ἀγαπημένον ἀντρόγυνο καὶ ἔξοχο
χορευτικὸ ζευγάρι ἀγὰν τὴν ἄλλη μέρα τὸ
μεσημέρι, νὰ κατεβαίνει τὴν ὁδὸ Ἰπποκρά-
τους.

— Γεῖά σας, παιδιά.

— Γεῖά καὶ χαρά.

— Για πού, ἡ καλὴ ὥρα;

— Πᾶμε στὸ θέατρο.

— Παράστασι τέτοιαν ὥρα;

— Ὄχι, φυσικά.

— Τότε;

— Πρόβα.

— Χορὸς, δηλαδή.

Γέλασαν.

— Τί ἄλλο; Χορὸς.

— Τί ἀκριβῶς;

Μοῦ ἐξήγησαν.

Ὁ Τάκης Βαρλάμος, πού ἐκτὸς ἀπὸ χο-
ρευτὴς εἶναι καὶ ἐξαίρετος χορογράφος, εἶχε
μιὰν ἰδέαν γιὰ καινούργια χορογραφία.

— Μιὰ ἰδέαν πού μοῦ γεννήθηκε χτές τὴ
νύχτα. Ἡ μάλλον σήμερον τὰ χαράματα.

— Φυσικά. Οἱ ἰδέες μοιάζουν μὲ τὰ... μα-
ρά. Γεννιοῦνται γὰ χαράματα. Καὶ τί «λέει»
ἡ ἰδέα;

— Εἶναι ἕνας... μονόδρομος. Βλέπεις ἔ-
χουμε τὴν μόδαν τῶν μονόδρομων τώρα. Ὁ μο-
νόδρομος εἶναι ἡ ζωὴ.

— Σωστά. Λοιπόν;

— Στὸ μοιόδρομο βρίσκεται ἕνα ζευγάρι.

Ὁ νέος εἶναι ρομαντικός. Ἡ νέα ἕνα ὁμορφο
σύγχρονο κορίτσι. Ἀρχίζουν μὲ ἀργὲς πλαστι-
κὲς κινήσεις νὰ ἐκφοράζουν τὴν ἀγάπην τους.
ὥσπου...

Τὸν διέκοψε. Πρὸς τί νὰ τὸν ἀφήσω νὰ συ-
νερίσῃ; Στὰ μάτια μου δὲν εἶχε σημασία ὁ
μῦθος ἡ ἱστορία καὶ τὸ ἐξέλιγμα τῆς ἰδέας
του, ὅσο τὸ γεγονός ὅτι ἡ «ἰδέαν» αὐτὴ ἦταν
γύρω ἀπὸ τὸ «πῶς».

Τοῦ τῶπα καὶ στάθηκε νὰ μὲ κυττάει ἀπο-
ρώντας.

— Δηλαδή, τί τὸ παράξενο, βλέπεις;

— Τίποτα. Ἀπλῶς διαπίστῶνα κατὶ πού
μοῦ εἶπε γτὲς ἡ Μαρία. Ὅτι ἡ ζωὴ σας εἶναι
χαρὸς καὶ μόνο χορὸς. Μιὰ γουδοκόκινη φλό-
γα γύρω ἀπ' τὴν ὁποία πετάτε σὰν τὴν πετα-
λούδες.

— Καὶ λοιπόν; Τί θες νὰ πῆς;

— Τίποτα. Μακάρι αὐτὸ νὰ συνέβαινε γιὰ
ὅλους τοὺς Ἕλληνες καλλιτέχνες. Ἡ τέχνη
τους νὰ γίνεταί· καὶ ἡ ζωὴ τους καὶ ἡ ζωὴ τους.
τέχνη τους.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΟ ΠΑΣΤΙΤΣΙΟ

Ὁ μακαρίτης Δημήτριος Κιμπούρογλου σὲ νεαρή
ἡλικία διέθετε κλασσικοὺς ποιητές.

Μιὰ μέρα ὁ καθηγητὴς τῶν ἐλλομένων τὸ ταλέντο
τοῦ μαθητοῦ του, τὸν ρώτησε:

— Δικά σου ποιήματα δὲ μπορεῖς νὰ κάνεις;

— Μπορῶ, ἀλλὰ προσομῶ τοὺς κομικοὺς στί-
χους.

Ἦταν τότε ἡ βασιλεία τοῦ ρομαντισμοῦ. Ὁ
Ἄχιλ. Παράσχος, ὁ Κ. Παπαρηγόπουλος, ὁ Ἀ.
Ρισα, Βαλαωρίτης, ὁ Βασιλειάδης κι' ὅλοι δὲν ἔ-
γραφον παρά ἐμμελῆς θρηνηδίες.

Καὶ τώρα «ζῆτω». Ζῆτω ὁ Βαρλάμος, ἡ Πε-
τρίλλο καὶ ἡ... Ἀποκριά.

Ὁ κόσμος ἀνέβηκε νὰ διψήσῃ γιὰ κάτι νέο.
Καὶ σ' ἕνα Βουτυρναῖο διαγωνισμὸ οἱ κριτὲς ἀ-
πέριψαν ἔργα γλωσσῶν ποιητῶν κι' ἐβράβευσαν
μιὰ αὐλομένη μὲ τὸν τίτλο «Ἡ φωνὴ τῆς καρδίας
μου».

Ὁ Κιμπούρογλου, πού θρασυόταν στὴν αἴθουσα,
ἀκούσε ἐκπληκτικὸς νὰ φωνάζουν τὸ ὄνομά του. Εἶχε
δώσει στὸν καθηγητὴ νὰ διαβάσῃ τὴν ποιητικὴν του
αὐλομένη, χωρὶς νὰ φαντασθῇ ὅτι ἐκεῖνος θὰ τὴν ἐ-
στέλνε στὸ διαγωνισμὸ.

Τὴν ἄλλη μέρα, δὶς οἱ ἀποροισθέντες ἀρχισαν
νὰ παραδίδουν τὰ ποιήματα τοῦ Κιμπούρογλου. Κι'
αὐτὸ, γιὰτὶ αὐτὴ αὐλομένη τοῦ ὁ Κιμπούρογλου ὁ-
μοῦσε δύο κυρίως πρόσημα: «Ἡ καρδία καὶ τὰ
παστίτσια».

Ὅταν ἐξεβόδη «Ἡ φωνὴ τῆς καρδίας μου», ἔ-
φυγε ἕνα θρόνος Ἀποκριῶς, νὰ δερῇ ὁ Κιμπούρο-
γλου στὸ σπῆν τοῦ φέλου τοῦ Ἡλιόπουλου, Ἐσθι-
κά, εἶδε νὰ υπαίνη μιά παρέα ἀπὸ μακαράδες. Μιὰ
νέα ἀπὸ τοὺς μακαράδες, πλησίασε τὸν Κιμπού-
ρογλο καὶ τὸν ρώτησε:

— Ἐσεῖς εἶστε ὁ ποιητὴς πού γράφετε γιὰ εἰς
κορίτσα καὶ νὰ πασιτῶσ;

— Μάλιστα!

— Καὶ τί προτιμᾶτε; Τὰ κορίτσα ἢ τὰ πασιτῶσ;

— Κατὰ τὰ κορίτσα καὶ κατὰ τὰ πασιτῶσ.

— Ἐμένα ἢ ἕνα πασιτῶσ;

— Ἐνα πασιτῶσ!

Τὴν ἰδέαν ἐκείνη στιγμὴν μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὴν παρέα
τῶν μακαράδων ἀκούστηκε:

— Τὴν Ἐσθινῆς, Φρόσα!

Κι' ὅλοι, ἔσκασαν στὰ νέλια καὶ πρώτ-πρώτ, ἡ
Φρόσα Βυζαντιοῦ.

Καιρικά Κακώματα

Οι καιρικές συνθήκες μας και οι μεταβολές
εφέτος παραγίνανε τοσάλλες και παροδάλες
και βλέπουμε άλλοι εκπληκτικοί και άλλοι με κατάνυξι.
δτι συγγρόνως έχουμε γειώματα. Θέρος κι' ανοίξι!

Αλλάζει ο τρελλόκαιρος εφτά φορές την ώρα
κι' εκεί που ανοιξιάτικη λιακάδα σου γαρίζει,
ξασπά σε λίγο υπόρα
κι' ο κόσμος πλημμυρίζει...
Έκει που η υπόρα μαίνεται και ο βορράς μουγκοίζει,
σε ζέστη αγγονοστατική και πάλι το γυροίει
κι' εκεί που βλέπεις γύρω σου γ' ανθίζουν τα κλώνια,
τά πάντα, σ' ένα τέταστο, καλύπτονται μέ... γιόνια!

Καιρού μεγάλη αστάθεια συνέχεια μ'ας δέρνει
και ταχυικά στη σκίψι μας και στο μυαλό μας φέρνει
πολλά μοντέρνα θηλυκά
και ζευγαώκια ερωτικά,
γιατί κι' αυτά με πάμπολλα καπρίτσια εμφανίζονται
και τον καιρό τόν... άστατο συγγαυνίζονται!

Κ' εν πρώτοις, αγαγνώστες μου, αν πάτε στα δασύλλια,
όπου συνήθως πλέκονται λογής-λογής ειδύλλια,
θα δήτε ζεύγη φανερά
ή ζεύγη αφανέστατα
να εκδηλώνουν ζωηρά
τον... φλογερό τους έρωτα
και λίγο πιο παραύρα πολλά ζευγάκια πάλι,
που μεταξύ τους δείχνουν... ψυγρότητα μεγάλη!

Στην ίδια την ομήγυρι και την δειτροστοιχία,
θα δήτε ζεύγη... λάμποντα από την ευτυχία
και ζύγη ώριμα
δυσειά... συννεφιασμένα!
Ζευγάκια που ύπασονται τον ούσανό με... τ' άστρα,
και πουν σε λίγο πέφτουν σε καιρική γαλάστρα,
γιατί ένσκηπτει βλοσυρός
δ' αδελφός ο τιωρός
κι' εκεί που η αγάπη τους αϊθιάν εμφανίζει,
σε λίγα δευτερόλεπτα, κομπόζα «ιππομυονίζει»!

Τα καιρικά κακώματα κι' εν γένει τα «γυρίσματα»
με τις γυναικες έχουνε πολλά κοινά γνωρίσματα
και στην περή μας εποχή θα δήτε όπωσδήποτε,
αδρές υπάρξεις άκοιτες που... κλαίνε με το τίποτε.
Κι' αν κάπως δυστοπήσετε
να ικανοποιησετε
κι' αυτό το πιο παρόλογο κι' απίθανό τους αίτημα,
στα δύο τους μάτια έχουνε τα «πρωτοδρόγια» έτοιμα!

Θα δήτε στην πρωτεύουσα και πλείστες σωφερίνες
με τους πεζούζ να παλκίζονται, ή μ' άλλες λιμωζίνες
κι' ενώ συμβαίνει ο ούρανός
γάναι τελείως γαλανός
και πουθενά δεν φαίνεται κι' ελάχιστο νεφέλωμα,
τό ταντ αφήνουν ξαφνικά,
—οι σωφερίνες φωνικά—
κι' έντος όλίγου, «σύννεφο» πηγαίνει τό... φασκέλωμα!

Θα σ'α δοθούν φαντάζομαι, ποικίλες ευκαιρίες,
να δήτε και άμετρητες νεάζουσες κυρίες,
που συγγνωμονιόρονται χωρίς οικονομίες
και μέσ' στους δρόμους θγαίνουμε σωστές... πολυγλωσσίες!
Έτσι, αγαγνώστες μου κι' ενώ
είναι ένα θείο δειλινό
σωστό καλοκαιριάτικο κι' από τα πλέον σπάνια,
αβρόδα εμφανίζονται τα... «τόξα τα ούράνια»!

Υπάρχουν, τέλος, άπειρες μοντέρνες παντρεμένες,
που λέτε πως γι' απόλυτη γαλήνη ελγαι πλασμένες,
μα σ'α γελάει άφάνταστα το ήπιό τους ύφος
και θγαίνει, αναντίρρηση, ή πρόσληψι σας τζιφος...
Διότι αν οι σύζυγοι λιγάκι αγαπατηθούν,
τ' άβρα εκείνα πλάσματα θ' άστράψουν, θά... θροντήσουν
κι' οι άντρες τους θα νιώσουν, στη υπόρα τη μεγάλη
(τους),
ώς και... καρεκλοπόδαρα να βρέχουν στο κεφάλι τους!

Επιστημονικός
Αναγνώστης
Αναγνώστης Τ.

Συγκλονιστικό, δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα από Καρολίνα Τρεβαντίσο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο αυστηρός και αυταρχικός κό
μης Ρολάντο Βεργκάνι έχει χη
ρέψει και ζή μονάχος στην έσο
κική βίλλα του με την αγαπημέ
νη κόρη του Κλάρα, ένα άγγελο
καλωσύνης και αθωότητας. Όταν
η κοπέλλα γίνεται 18 χρονών, ο
νέρος και πιστός υπηρέτης Νέμ
μο της παραδίνει ένα γράμμα,
που του είχε εμπιστευθεί η μη
τέρα της, πριν πεθάνει. Μέσα σ'
αυτό, η κόμης αποκρυπτεύεται
στην κόρη της ότι έχει ένα μι
κρότερο αδελφό, που ο κόμης
τον κατόχευε, γιατί πίστευε πως
δεν ήταν δικό του παιδί, αλλά
καρπός κάποιου σφάλματος της.
Την ίκετεύει δέ να τον προστά
τέψη αυτή. Η Κλάρα δέ μπορεί
να πιστέψει πως ο άναπημένος
της πατέρας φέρθηκε τόσο σκλη
ρά. Ώστόσο, με τις υποδείξεις
του Νέμμο, πηγαίνει και βρίσκει
τον αδελφό της, που λέγεται
'Αλφόνσο και ζή δυστυχισμένος
κοιτά σ' ένα βουκό, το Ρόκκο,
νομιώντας πως είναι παιδί του.
Του φανερώνει την αλήθεια, και
τα δύο αδελφά αναπάντων βα
θεία και τρυφερά. Συναντιούνται
δε κάθε μέρα, κρυφά απ' τον κό
μητα. Ο 'Αλφόνσος γίνεται σιγά
σιγά άλλος άνθρωπος, με την έ
πίδοξή της Κλάρας. Συντάει ή
καλλινομένη αντίληψι του.
Παρ' όλη τη θλίψη της που θά
τον χάσει, ή Κλάρα τον στέλνει
μαζί με το Νέμμο σε μία μεγάλη
πολι νιά, να μορφωθεί. Κι' ο βο
σκός, συννενοημένος μαζί τους,
λέει στον κόμητα πως ο 'Αλφόν
σος έπεσε σ' ένα κρεού και σκο
τώθηκε. Έκείνος δέ μπορεί να
κούφι την καρδιά του για το θά
νατο του μικρού αυτού παιδιού.

2ον

—'Ω, αυτό θάνα εν
κολο... όταν θα βρισκό
μαι κοντά της και θα τη
συλλογίζομαι!
'Ενώ ο 'Αλφόνσος προσπαθούσε
μ' αυτά τα λόγια να καταπραύνη
τον πόνο του, ή Κλάρα γύριζε στο
σπίτι της, συλλογισμένη.
Ζήτησε άμέσως τον πατέρα της.
Της είπαν πως είχε βγεί με τον
αιγιοδόσκ, αλλά είχε γυρίσει πριν
από λίγα λεπτά κι' είχε κλειστή
στην κάμαρά του, δηλώνοντας πως
δεν ήθελε να δει κανένα.
'Η καρδιά της κοπέλλας χτύπη
σε δυνατά. Είχε λυπηθεί, λοιπόν,
ο πατέρας της απ' την είδησι του
θανάτου του 'Αλφόνσου...
Μά γιατί είχε βγεί με το βουκό;
Πού είχε πάει;
Θάθελε να δει τουλάχιστον το
ποσωπό του, για να κρίνει την
ψυχική του κατάσταση. Πώς θ
μωός...
'Αφού δίστασε για λίγο, πήγε
και χτύπησε την πόρτα της κάμα
ράς του. Δεν πήρε στην αρχή ά
πάντησι. Ξαναχτύπησε. 'Ακούστηκε
τότε από μέσα ή άπότομη φωνή
του κόμητος:
—Είπα πως δε θέλω να δώ κα
νένα!
—'Εγώ είμαι, μπαμπά, απάν
τησε ή Κλάρα, με στοργικό τόνο.
—Ο κόμης της άνοιξε άμέσως.
—'Ελα μέσα, κορούλα μου, της
είπε. Σήμερα όμως δεν έχω διάθε
σι για κουβέντα.
'Η Κλάρα τον άγκάλιασε και τον
φίλησε τρυφερά.
—Μήπως είσαι αδιάθετος, μπα
μπά; τον ρώτησε ύστερα. Μου φαί
νεται λίγο χλωμός.
—'Οχι, είμαι πολύ καλά. Πο
τέ δεν ήμουν τόσο καλά...
'Η Κλάρα άρχισε να τρέμει, ενώ
τα μπράτσα της λύνονταν απ' το
λαίμό του πατέρα της. Μά δεν εί
χε λοιπόν καρδιά αυτός ο άνθ
ρωπος, που τον είχε τόσο αγαπήσει
από μικρή και που της είχε φανή
πάντα τόσο καλός; 'Η είδησι του
θανάτου του 'Αλφόνσου, αντί να
του φέρη τύψεις, αντί να τον κάνει
να δακρύσει, τον είχε άφίσει άπα
θη. Βεβαίως μάλιστα πως ποτέ
δεν είχε αισθανθεί τόσο καλά τον
εαυτό του.
Ο κόμης δέν πρόσεξε την ξαφνι

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΠΕΘΑΙΜΕΝΗΣ

Θε μέρα στους άπρόσεχτους.
—Θέλησα να δώ το μέρος, που
έπεσε, το καύμένο το παιδί.
—'Εσύ... 'Εσύ... φώναξε ο
κόμης.
Αυτή τη φορά χλώμιασε κι' άγ
κάλισε την κοπέλλα, με μία σπα
σμαδική κίνησι.
—Δε σκέφθηκες λοιπόν τον κίν
δυνο... πρόσθεσε.
'Εκείνη τον κύτταξε άθωα, με τα
άρατια βουρκωμένα μάτια της.
—'Οχι, μπαμπά. Τη στιγμή
έκεινη, σκεπτόμουν μονάχα το ά
μυρο αγοράκι.
—Στο διάβολο να πάει κι' α
τό! φώναξε ο κόμης με θυμό.
Βλέποντας όμως την κόρη του
να χλωμιάζει σ' αυτά τα λόγια
του, σά να κόντευε να λιποθυμήσει,
πρόσθεσε:
—'Ε, τί έπαθες τώρα;
—'Ω, μπαμπά, μ' έκανες τόσο
να πονέσω!...
—'Εγώ; Με ποιόν τρόπο;
—Μιλώντας έτσι γι' αυτό τ
δυστυχισμένο παιδί.
—Μά, στο κάτω-κάτω, δέν τ
είχες δη ποτέ! παρατήρησε ο κό
μης μ' άμυμονησία.
—'Οχι, μπαμπά. Σκέπτομαι ό
μως πως είχε στο σπίτι του μία
μητέρα που το περίμενε.
—Μά όχι, ήταν όρφανό...
—Πού το έρεεις; άπόρησε τά
χα ή Κλάρα. Μήπως του είχες μι
λήσει;
—'Οχι, δέν το γνώριζα καθό
λου... 'Αφες όμως τώρα, σε πα
ρακαλώ, αυτή τη συζήτησι! Με τα
ράβει, γιατί σκέπτομαι τον κίνδυ
νο που διέτρεφε τόσο ασυλόγι
στα.

κή αλλαγή της. Είχε πέσει σε μία
πολυθρόνα.

—Είχες βγεί περίπατο σήμερα
το πρωί; τη ρώτησε έπειτα από
ένα λεπτό σιωπής.

—Ναι, μπαμπά.

—Πήγες να έπισκεφθής- τους
φτωχούς σου;

—Ναι. Μου είχανε πη πως
χρειάζονταν τη βοήθειά μου κάποιος
χωρικός, που μένει αρκετά μακριά
απ' τη βίλλα μας.

—Είσαι άγγελος καλωσύνης,
Κλάρα μου!

—'Ω, με κάνεις να κοκκινίζω
μ' αυτά που λες, μπαμπά... Πήγα
να τον Ρόδο, λοιπόν, αυτό το δυσ
τυχισμένο. Μένει σε μία άδεια κα
λύδα... Την ώρα που βρισκόμουν έ
κει, μπήκε ένας άλλος χωρικός και
μ'α άναγγειλε ένα τρομερό δυστυ
χημα που συνέβη. 'Ενα αγοράκι, ο
γινός κάποιου βουκού...

—'Ω, αυτό θάνα εν
κολο... όταν θα βρισκό
μαι κοντά της και θα τη
συλλογίζομαι!

—'Ενώ ο 'Αλφόνσος προσπαθούσε
μ' αυτά τα λόγια να καταπραύνη
τον πόνο του, ή Κλάρα γύριζε στο
σπίτι της, συλλογισμένη.

Ζήτησε άμέσως τον πατέρα της.

Της είπαν πως είχε βγεί με τον
αιγιοδόσκ, αλλά είχε γυρίσει πριν
από λίγα λεπτά κι' είχε κλειστή
στην κάμαρά του, δηλώνοντας πως
δεν ήθελε να δει κανένα.

—'Η καρδιά της κοπέλλας χτύπη
σε δυνατά. Είχε λυπηθεί, λοιπόν,
ο πατέρας της απ' την είδησι του
θανάτου του 'Αλφόνσου...

Μά γιατί είχε βγεί με το βουκό;
Πού είχε πάει;

Θάθελε να δει τουλάχιστον το
ποσωπό του, για να κρίνει την
ψυχική του κατάσταση. Πώς θ
μωός...

—'Αφού δίστασε για λίγο, πήγε
και χτύπησε την πόρτα της κάμα
ράς του. Δεν πήρε στην αρχή ά
πάντησι. Ξαναχτύπησε. 'Ακούστηκε
τότε από μέσα ή άπότομη φωνή
του κόμητος:

—Είπα πως δε θέλω να δώ κα
νένα!

—'Εγώ είμαι, μπαμπά, απάν
τησε ή Κλάρα, με στοργικό τόνο.

—Ο κόμης της άνοιξε άμέσως.

—'Ελα μέσα, κορούλα μου, της
είπε. Σήμερα όμως δεν έχω διάθε
σι για κουβέντα.

—'Η Κλάρα τον άγκάλιασε και τον
φίλησε τρυφερά.

—Μήπως είσαι αδιάθετος, μπα
μπά; τον ρώτησε ύστερα. Μου φαί
νεται λίγο χλωμός.

—'Οχι, είμαι πολύ καλά. Πο
τέ δεν ήμουν τόσο καλά...

—'Η Κλάρα άρχισε να τρέμει, ενώ
τα μπράτσα της λύνονταν απ' το
λαίμό του πατέρα της. Μά δεν εί
χε λοιπόν καρδιά αυτός ο άνθ
ρωπος, που τον είχε τόσο αγαπήσει
από μικρή και που της είχε φανή
πάντα τόσο καλός; 'Η είδησι του
θανάτου του 'Αλφόνσου, αντί να
του φέρη τύψεις, αντί να τον κάνει
να δακρύσει, τον είχε άφίσει άπα
θη. Βεβαίως μάλιστα πως ποτέ
δεν είχε αισθανθεί τόσο καλά τον
εαυτό του.

Ο κόμης δέν πρόσεξε την ξαφνι

—'Ενώ ο 'Αλφόνσος προσπαθούσε
μ' αυτά τα λόγια να καταπραύνη
τον πόνο του, ή Κλάρα γύριζε στο
σπίτι της, συλλογισμένη.

Ζήτησε άμέσως τον πατέρα της.

Της είπαν πως είχε βγεί με τον
αιγιοδόσκ, αλλά είχε γυρίσει πριν
από λίγα λεπτά κι' είχε κλειστή
στην κάμαρά του, δηλώνοντας πως
δεν ήθελε να δει κανένα.

—'Η καρδιά της κοπέλλας χτύπη
σε δυνατά. Είχε λυπηθεί, λοιπόν,
ο πατέρας της απ' την είδησι του
θανάτου του 'Αλφόνσου...

Μά γιατί είχε βγεί με το βουκό;
Πού είχε πάει;

Θάθελε να δει τουλάχιστον το
ποσωπό του, για να κρίνει την
ψυχική του κατάσταση. Πώς θ
μωός...

—'Αφού δίστασε για λίγο, πήγε
και χτύπησε την πόρτα της κάμα
ράς του. Δεν πήρε στην αρχή ά
πάντησι. Ξαναχτύπησε. 'Ακούστηκε
τότε από μέσα ή άπότομη φωνή
του κόμητος:

—Είπα πως δε θέλω να δώ κα
νένα!

—'Εγώ είμαι, μπαμπά, απάν
τησε ή Κλάρα, με στοργικό τόνο.

—Ο κόμης της άνοιξε άμέσως.

—'Ελα μέσα, κορούλα μου, της
είπε. Σήμερα όμως δεν έχω διάθε
σι για κουβέντα.

—'Η Κλάρα τον άγκάλιασε και τον
φίλησε τρυφερά.

—'Εκείνη τον κύτταξε άθωα, με τα
άρατια βουρκωμένα μάτια της.

—'Οχι, μπαμπά. Τη στιγμή
έκεινη, σκεπτόμουν μονάχα το ά
μυρο αγοράκι.

—Στο διάβολο να πάει κι' α
τό! φώναξε ο κόμης με θυμό.

Βλέποντας όμως την κόρη του
να χλωμιάζει σ' αυτά τα λόγια
του, σά να κόντευε να λιποθυμήσει,
πρόσθεσε:

—'Ε, τί έπαθες τώρα;

—'Ω, μπαμπά, μ' έκανες τόσο
να πονέσω!...

—'Εγώ; Με ποιόν τρόπο;

—Μιλώντας έτσι γι' αυτό τ
δυστυχισμένο παιδί.

—Μά, στο κάτω-κάτω, δέν τ
είχες δη ποτέ! παρατήρησε ο κό
μης μ' άμυμονησία.

—'Οχι, μπαμπά. Σκέπτομαι ό
μως πως είχε στο σπίτι του μία
μητέρα που το περίμενε.

—Μά όχι, ήταν όρφανό...

—Πού το έρεεις; άπόρησε τά
χα ή Κλάρα. Μήπως του είχες μι
λήσει;

—'Οχι, δέν το γνώριζα καθό
λου... 'Αφες όμως τώρα, σε πα
ρακαλώ, αυτή τη συζήτησι! Με τα
ράβει, γιατί σκέπτομαι τον κίνδυ
νο που διέτρεφε τόσο ασυλόγι
στα.

—'Εκείνη τον κύτταξε άθωα, με τα
άρατια βουρκωμένα μάτια της.

—'Οχι, μπαμπά. Τη στιγμή
έκεινη, σκεπτόμουν μονάχα το ά
μυρο αγοράκι.

—Στο διάβολο να πάει κι' α
τό! φώναξε ο κόμης με θυμό.

Βλέποντας όμως την κόρη του
να χλωμιάζει σ' αυτά τα λόγια
του, σά να κόντευε να λιποθυμήσει,
πρόσθεσε:

—'Ε, τί έπαθες τώρα;

—'Ω, μπαμπά, μ' έκανες τόσο
να πονέσω!...

—'Εγώ; Με ποιόν τρόπο;

—Μιλώντας έτσι γι' αυτό τ
δυστυχισμένο παιδί.

—Μά, στο κάτω-κάτω, δέν τ
είχες δη ποτέ! παρατήρησε ο κό
μης μ' άμυμονησία.

—'Οχι, μπαμπά. Σκέπτομαι ό
μως πως είχε στο σπίτι του μία
μητέρα που το περίμενε.

—Μά όχι, ήταν όρφανό...

—Πού το έρεεις; άπόρησε τά
χα ή Κλάρα. Μήπως του είχες μι
λήσει;

—'Οχι, δέν το γνώριζα καθό
λου... 'Αφες όμως τώρα, σε πα
ρακαλώ, αυτή τη συζήτησι! Με τα
ράβει, γιατί σκέπτομαι τον κίνδυ
νο που διέτρεφε τόσο ασυλόγι
στα.

—'Εκείνη τον κύτταξε άθωα, με τα
άρατια βουρκωμένα μάτια της.

—'Οχι, μπαμπά. Τη στιγμή
έκεινη, σκεπτόμουν μονάχα το ά
μυρο αγοράκι.

—Στο διάβολο να πάει κι' α
τό! φώναξε ο κόμης με θυμό.

Βλέποντας όμως την κόρη του
να χλωμιάζει σ' αυτά τα λόγια
του, σά να κόντευε να λιποθυμήσει,
πρόσθεσε:

—'Ε, τί έπαθες τώρα;

—'Ω, μπαμπά, μ' έκανες τόσο
να πονέσω!...

—'Εγώ; Με ποιόν τρόπο;

—Μιλώντας έτσι γι' αυτό τ
δυστυχισμένο παιδί.

—Μά, στο κάτω-κάτω, δέν τ
είχες δη ποτέ! παρατήρησε ο κό
μης μ' άμυμονησία.

—'Οχι, μπαμπά. Σκέπτομαι ό
μως πως είχε στο σπίτι του μία
μητέρα που το περίμενε.

—Μά όχι, ήταν όρφανό...

—Πού το έρεεις; άπόρησε τά
χα ή Κλάρα. Μήπως του είχες μι
λήσει;

μ' όλο που το νομίζει νεκρό...μουρ
μούρισε. Θεέ μου, αν ήξερε πως εί
ναι ζωντανό κι' έλεύθερο, χάρις σε
μένα!... 'Αλφόνσο, δέν έχεις άλλ
ον από μένα στον κόσμο, που να
σ' αγαπάει... 'Η μητέρα μας θά
μ'α προστατεί απ' τον ούσανό...
και θά παρακαλή το Θεό γ' αλλά
ξη την καρδιά του μπαμπά, αγα
πημένο μου αδελφούλη!

Μετά την αναχώρησι του αδελ
φού της, πέρασαν θλιβερές μέρες
για την Κλάρα. Ο κόμης είχε γί
νει ακόμα πιο σκυθρωπός κι' άμ
ιλητος.

Είχε βάλει να ψάξουνε για το
πτώμα του 'Αλφόνσου. Μά δέν τ
είχαν βρή πούθενά.

—'Η μόνη ποσυχονιά της Κλάρας
ήταν τα γράμματα του αδελφού της
και του Νέμμο. Ο γέρος ύποπτης
της δηγιόταν με αληθινή ικανο
ποίησι τις πρόσδους του παιδιού
και τα εξαιρετικά χαρίσματα του,
που το κάνανε αγαπητό σ' όσους
το πλησιάζανε.

Φεύγοντας, ο Νέμμο είχε άφίσει
ένα λακωνικό σημείωμα στον κόμη
τα. Τούγραφε πως είχε κουρασθή
πιά να μείνι στην υπηρεσία του,
τώρα μάλιστα που δέν τον χρεια
ζότανε πιά ή Κλάρα. Κι' εκείνος
ευχαρίστησε το Θεό που τον είχε
ξεφορτώσει.

—'Η Κλάρα ύπόφερε απ' την ά
πουσία του 'Αλφόνσου. Τον σκεπτό
τανε διαρκώς. Τον ένοιωσε όλο
τε δικό της, δημιούργημα της. Για
τί, από ένα αγριόπαιδο, είχε φτια
στεί ένα πλάσμα ευγενικό, καλό,
μο...μμένο.

—'Ωρες δλόκληρες, του μιλούσε με
τη συναισσία της, στο δηγιότανε
τις στενοχώριες της κι' ένοιωσε
αληθινή ανακούφισι.

Στ'.

—'Ενα πρωί, ή Κλάρα θέλησε να
ξαναδεί τα μέρη που είχε περάσει
τόσες ευτυχισμένες άρες με τον
'Αλφόνσο. Ξεκίνησε λοιπόν απ' τη
βίλλα, με τ' άλόγο της, δίχως καν
να είδοπο ήση τη κουβερνάντα της.

—'Αφού έτρεξε λίγο, άπολαμβάνον
τας τον άνεμο, που της χάριζε τον
μέτωπο κι' έπαιξε με τα έλανε της
μαλλιά, άφησε χαλαρά τα χαλινά
ρια του άλόγου και βυθίσθηκε πά
λι στη σκέψι της.

—'Ερτασε έτσι στο μέρος, όπου
ξεπέφανε συνήθως, για να πάρη το
μονοπάτι που έβγαζε στην καλύδα
του βουκού. Ξαφνικά, το άλογο τρέ
μαζε, από μία όμπρελλα που κρε
μότανε σ' ένα δέντρο, κι' άρχισε
να τρέχει σ' ένα κατήφορο.

—'Εκείνη τον κύτταξε άθωα, με τα
άρατια βουρκωμένα μάτια της.

—'Οχι, μπαμπά. Τη στιγμή
έκεινη, σκεπτόμουν μονάχα το ά
μυρο αγοράκι.

—Στο διάβολο να πάει κι' α
τό! φώναξε ο κόμης με θυμό.

Βλέποντας όμως την κόρη του
να χλωμιάζει σ' αυτά τα λόγια
του, σά να κόντευε να λιποθυμήσει,
πρόσθεσε:

—'Ε, τί έπαθες τώρα;

—'Ω, μπαμπά, μ' έκανες τόσο
να πονέσω!...

—'Εγώ; Με ποιόν τρόπο;

—Μιλώντας έτσι γι' αυτό τ
δυστυχισμένο παιδί.

—Μά, στο κάτω-κάτω, δέν τ
είχες δη ποτέ! παρατήρησε ο κό
μης μ' άμυμονησία.

—'Οχι, μπαμπά. Σκέπτομαι ό
μως πως είχε στο σπίτι του μία
μητέρα που το περίμενε.

—Μά όχι, ήταν όρφανό...

—Πού το έρεεις; άπόρησε τά
χα ή Κλάρα. Μήπως του είχες μι
λήσει;

—'Οχι, δέν το γνώριζα καθό
λου... 'Αφες όμως τώρα, σε πα
ρακαλώ, αυτή τη συζήτησι! Με τα
ράβει, γιατί σκέπτομαι τον κίνδυ
νο που διέτρεφε τόσο ασυλόγι
στα.

—'Εκείνη τον κύτταξε άθωα, με τα
άρατια βουρκωμένα μάτια της.

—'Οχι, μπαμπά. Τη στιγμή
έκεινη, σκεπτόμουν μονάχα το ά
μυρο αγοράκι.

—Στο διάβολο να πάει κι' α
τό! φώναξε ο κόμης με θυμό.

Βλέποντας όμως την κόρη του
να χλωμιάζει σ' αυτά τα λόγια
του, σά να κόντευε να λιποθυμήσει,
πρόσθεσε:

—'Ε, τί έπαθες τώρα;

—'Ω, μπαμπά, μ' έκανες τόσο
να πονέσω!...

—'Εγώ; Με ποιόν τρόπο;

—Μιλώντας έτσι γι' αυτό τ
δυστυχισμένο παιδί.

—Μά, στο κάτω-κάτω, δέν τ
είχες δη ποτέ! παρατήρησε ο κό
μης μ' άμυμονησία.

—'Οχι, μπαμπά. Σκέπτομαι ό
μως πως είχε στο σπίτι του μία
μητέρα που το περίμενε.

—Μά όχι, ήταν όρφανό...

—Πού το έρεεις; άπόρησε τά
χα ή Κλάρα. Μήπως του είχες μι
λήσει;

—'Οχι, δέν το γνώριζα καθό
λου... 'Αφες όμως τώρα, σε πα
ρακαλώ, αυτή τη συζήτησι! Με τα
ράβει, γιατί σκέπτομαι τον κίνδυ
νο που διέτρεφε τόσο ασυλόγι
στα.

—'Εκείνη τον κύτταξε άθωα, με τα
άρατια βουρκωμένα μάτια της.

—'Οχι, μπαμπά. Τη στιγμή
έκεινη, σκεπτόμουν μονάχα το ά
μυρο αγοράκι.

—Δέν έχεις παράπονο, κομπόζα! 'Ηθα με σκόνη στο
χορό, όπως μου τηλεγράφησες!...

(Του Μ. 'Ανατόπουλου)

κατάμαυρα μαλλιά και γλυκερά και περήφανη ματιά.

— Ποιά μπορεί να ναι;... μουρμούρισε. Τύχη που είχα σήμερα! Αν άκουγα εκείνο τον τρελό, τον Αρσένιο, κι έμενα σπύτι όλο το πρωί, δε θα μου συνέβαινε αυτή η περιπέτεια... Μα τί να κάνω τώ-

ρα, για να συνέλθω ή κοπέλλα; "Αν υπήρχε τουλάχιστον λίγο νερό εδώ κοντά...

— Σωθίστε με, κύριε, απάντησε ο νέος με συγκίνηση.

Και τότε ξέγνησε τί είχε συμβεί. "Αλλωστε κι εκείνη τα θυμότανε τώρα όλα. "Ήθελε να μιλήσει, αλλά δεν εύρισκε λόγια για να εκφράσει ό,τι αισθανόταν η καρδιά της...

Τέλος, απίλησε το νεράκι της στο νερό και του είπε σιγανά:

— Σας ευχαριστώ, για μένα και για τον πατέρα μου...

Σκεπτότανε τώρα πόσο είχε τρομάξει ο κόμης, τη μέρα που του διηγήθηκε πως είχε πέσει ως το γκρεμό, όπου πίστευε πως είχε πέσει ο "Αλφόνσος. Κι' έλεγε με τόσο τον της πώς, αν πέθανε, δε θ' άργουσε να την ακολουθήσει κι' ο πατέρας της.

Η φωνή της αντήχησε σά μαγευτικό τραγούδι μέσα στην ψυχή του νερού.

Έκανε ότι θάκανε καθένας στη θέση του, της απάντησε. Δε μου χρυσάτε καμιά εύγνωμοσύνη. Έγω θάρρεπε μάλλον να σας ευχαριστήσω, για την ευτυχία που μου δώσατε.

Η Κλάρα χαμογέλασε άδωα. Γιατί, παρ' όλα τα 22 χρόνια της, έμενε πάντα ένα έπραγο κοριτσάκι και δεν είχε δοκιμάσει ακόμα τις συγκινήσεις του έρωτα.

Δε συνέβαινε όμως το ίδιο και με το νερό, που είχε φέρει μπροστά της η Τύχη. Αυτός λεγότανε κόμης Γκουίντο Ραμπάλντι. Είχε μείνει ορφανός από μικρός. Κι' από πολύ νέος, είχε ριχτεί σε μία ξέφρενη ζωή γλεντιού και απολαύσεων, σπαταλώντας τα χρήματα, την υγεία και τα νεύρα του.

Τώρα ένοιωσε κούραση, πληγή, και δεν ήξερε πια πώς να χρησιμοποιήσει τον καιρό του και τη λίγη περιουσία που του άπαινε.

Η Κλάρα είχε σηκωθεί άδωα. Μα δεν τη βαστούσαν τα πόδια της.

Λυπάμαι που δεν έχω να σας διαβάσω ένα μεταφορικό μέσο, της είπε ο νέος. Είμαι όμως ξένος σ' αυτά τα μέρη. Φιλοξενούμαι στη βίλλα ενός φίλου μου, του μαρκησιού Φερράτι.

Ο μαρκήσιος έχει μία αδελφή... δεν είν' έτσι; ρώτησε ζωηρά η Κλάρα.

Μάλιστα, δεσποινίς. Μια αδελφή, που πρόκειται να παντρευτεί σε μερικές μέρες με κάποιο ξένο αριστοκράτη. Μα σας άπασχολώ τώρα με τις φλυαρίες μου, αντί να σας βοηθήσω να στάσετε ως το σπίτι σας. Μου επιτρέπετε...

— Ό, ναί! Γιατί θέλω να μάθω ο πατέρας μου ό,τι κάνατε για μένα!

— Έριξε μία ματιά στο σκοτωμένο αλόγο της και πρόσθεσε:

— Το κακόμοιρο! "Ήταν πάντα τόσο βουκό, τόσο υπάκουο! "Αν δεν ήταν εκείνη η όμπρέλλα, που κρεμόταν στο δέντρο...

— "Α, ναί, την είδα κι' εγώ. Πιστεύω πως άηκε σ' ένα γέρο ζωγράφο, που συνάντησα εδώ κοντά.

— Δε φταίει καθόλου αυτός ο άνθρωπος. "Ωστόσο, λυπάμαι πολύ που χάθηκε τ' αλόγο μου...

Ο Γκουίντο προσπάθησε να την παρηγορήσει. "Υστερα της πρόσφερα το μπράτσο του.

— Στο δρόμο, της είπε, τ' όνομά του και της μίλησε για τη ζωή του.

— Εκείνη τον άκουσε με προσήλωσι. Και δε μπορούσε να εξηγήσει γιατί η καρδιά της χτυπούσε πιο γοργά και το μπράτσο της έτρεμε, κάθε φορά που τσόφγιγε πάνω του ο Γκουίντο για να τη συγκρατήσει.

Μα κι' ο κόμης Ραμπάλντι ένοιωσε μία παράξενη, γλυκερά, πρωτογνωρίστη ταραχή, με την έπαφή της κοπέλλας εκείνης, που του χαμογέλουσε με τόσο ειλκρινεία. "Η καρδιά του άρχισε να φάλλει. — Για πρώτη φορά — τον όμνο του έρωτα!

Πλησιάζανε πια στη βίλλα, όταν η κοπέλλα είδε στην καγκελλόπορτα τον πατέρα της. Έτρεξε ά-

— "Ανοίξε τα μάτια της. Βλέποντας όμως το νέο, που είχε γονατίσει δίπλα της και την κτύπαζε έκτακτικά, κατακοκκίνισε.

— "Η καρδιά της χτύπησε δυνατά. "Ανοστήκωθηκε και ρώτησε με τρεμουλιαστή φωνή:

— Πού είσαι;... Σωθίστε με, κύριε, απάντησε ο νέος με συγκίνηση.

Και τότε ξέγνησε τί είχε συμβεί. "Αλλωστε κι' εκείνη τα θυμότανε τώρα όλα. "Ήθελε να μιλήσει, αλλά δεν εύρισκε λόγια για να εκφράσει ό,τι αισθανόταν η καρδιά της...

Τέλος, απίλησε το νεράκι της στο νερό και του είπε σιγανά:

— Σας ευχαριστώ, για μένα και για τον πατέρα μου...

Σκεπτότανε τώρα πόσο είχε τρομάξει ο κόμης, τη μέρα που του διηγήθηκε πως είχε πέσει ως το γκρεμό, όπου πίστευε πως είχε πέσει ο "Αλφόνσος. Κι' έλεγε με τόσο τον της πώς, αν πέθανε, δε θ' άργουσε να την ακολουθήσει κι' ο πατέρας της.

Η φωνή της αντήχησε σά μαγευτικό τραγούδι μέσα στην ψυχή του νερού.

Έκανε ότι θάκανε καθένας στη θέση του, της απάντησε. Δε μου χρυσάτε καμιά εύγνωμοσύνη. Έγω θάρρεπε μάλλον να σας ευχαριστήσω, για την ευτυχία που μου δώσατε.

Η Κλάρα χαμογέλασε άδωα. Γιατί, παρ' όλα τα 22 χρόνια της, έμενε πάντα ένα έπραγο κοριτσάκι και δεν είχε δοκιμάσει ακόμα τις συγκινήσεις του έρωτα.

Δε συνέβαινε όμως το ίδιο και με το νερό, που είχε φέρει μπροστά της η Τύχη. Αυτός λεγότανε κόμης Γκουίντο Ραμπάλντι. Είχε μείνει ορφανός από μικρός. Κι' από πολύ νέος, είχε ριχτεί σε μία ξέφρενη ζωή γλεντιού και απολαύσεων, σπαταλώντας τα χρήματα, την υγεία και τα νεύρα του.

Τώρα ένοιωσε κούραση, πληγή, και δεν ήξερε πια πώς να χρησιμοποιήσει τον καιρό του και τη λίγη περιουσία που του άπαινε.

Η Κλάρα είχε σηκωθεί άδωα. Μα δεν τη βαστούσαν τα πόδια της.

Λυπάμαι που δεν έχω να σας διαβάσω ένα μεταφορικό μέσο, της είπε ο νέος. Είμαι όμως ξένος σ' αυτά τα μέρη. Φιλοξενούμαι στη βίλλα ενός φίλου μου, του μαρκησιού Φερράτι.

Ο μαρκήσιος έχει μία αδελφή... δεν είν' έτσι; ρώτησε ζωηρά η Κλάρα.

Μάλιστα, δεσποινίς. Μια αδελφή, που πρόκειται να παντρευτεί σε μερικές μέρες με κάποιο ξένο αριστοκράτη. Μα σας άπασχολώ τώρα με τις φλυαρίες μου, αντί να σας βοηθήσω να στάσετε ως το σπίτι σας. Μου επιτρέπετε...

— Ό, ναί! Γιατί θέλω να μάθω ο πατέρας μου ό,τι κάνατε για μένα!

— Έριξε μία ματιά στο σκοτωμένο αλόγο της και πρόσθεσε:

— Το κακόμοιρο! "Ήταν πάντα τόσο βουκό, τόσο υπάκουο! "Αν δεν ήταν εκείνη η όμπρέλλα, που κρεμόταν στο δέντρο...

— "Α, ναί, την είδα κι' εγώ. Πιστεύω πως άηκε σ' ένα γέρο ζωγράφο, που συνάντησα εδώ κοντά.

— Δε φταίει καθόλου αυτός ο άνθρωπος. "Ωστόσο, λυπάμαι πολύ που χάθηκε τ' αλόγο μου...

Ο Γκουίντο προσπάθησε να την παρηγορήσει. "Υστερα της πρόσφερα το μπράτσο του.

— Στο δρόμο, της είπε, τ' όνομά του και της μίλησε για τη ζωή του.

— Εκείνη τον άκουσε με προσήλωσι. Και δε μπορούσε να εξηγήσει γιατί η καρδιά της χτυπούσε πιο γοργά και το μπράτσο της έτρεμε, κάθε φορά που τσόφγιγε πάνω του ο Γκουίντο για να τη συγκρατήσει.

Μα κι' ο κόμης Ραμπάλντι ένοιωσε μία παράξενη, γλυκερά, πρωτογνωρίστη ταραχή, με την έπαφή της κοπέλλας εκείνης, που του χαμογέλουσε με τόσο ειλκρινεία. "Η καρδιά του άρχισε να φάλλει. — Για πρώτη φορά — τον όμνο του έρωτα!

Πλησιάζανε πια στη βίλλα, όταν η κοπέλλα είδε στην καγκελλόπορτα τον πατέρα της. Έτρεξε ά-

μέσως κοντά του και χάθηκε στην αγκαλιά του.

— "Αν ήξερες, μπαμπά, πόσο κινδυνεύω!... του είπε.

— Πάλι; "Αχ, άμυαλη κοπέλλα! Μα πού είναι τ' αλόγο σου;

— Το σκοτώσε αυτός ο κύριος, για να μου σώσει τη ζωή. Σ' αυτόν το χρωστάς, αν με σφίγεις πάλι στην αγκαλιά σου...

Ο κόμης δεν καταλάβαινε τίποτα... "Αλλά ο Ραμπάλντι τον πλησίασε, τον χαιρέτησε μ' ευγένεια, του συστήθηκε και του διηγήθηκε ό,τι είχε συμβεί.

Εκείνος τον άκουσε με αγωνία, φιλώντας κάθε τόσο με λαχτάρα την κόρη του. "Εσφίξε ύστερα το χέρι του νέου και του είπε με συγκίνηση:

— Δε θα ξεχάσω ποτέ ό,τι κάνατε για μένα. Σώζοντας την κόρη μου, μου σώσατε και παραπάνω απ' τη ζωή μου!

— Δεν έκανα παρά το καθήκον μου, κύριε κόμης.

— Υπάρχουν καθήκοντα, που τίποτε δε μπορεί να τ' αντισταθεί!... Είπατε πως είσαστε ορφανός και μόνος στον κόσμο. Θέλετε να γίνετε γυιό μου, αδελφός της Κλάρας μου;

Η κοπέλλα κατακοκκίνισε κι' έκρυψε το πρόσωπό της στο στήθος του πατέρα της.

Ο Γκουίντο υποκλίθηκε ελαφρά κι' απάντησε:

— Κύριε κόμης, η ζωή μου δεν αξίζει πολλά πράγματα. "Αλλά απ' αυτή τη στιγμή είναι δική σας!

— Ένα μήνα αργότερα, η Κλάρα κι' ο Γκουίντο βρίσκονταν στον κήπο της βίλλας. Η Κλάρα καθότανε σ' ένα παγκάκι κι' ο Γκουίντο το δίπλα της.

— Κλάρα, έλεγε ο νέος, με την αρμονική φωνή του, ανακινώντας στον πατέρα σας την απόφαση απ' την οποία εξαρτάται η ευτυχία της ζωής μου.

Ο πατέρας σας είναι συμφωνός. Περιμένω όμως μία λέξη απ' τα χείλη σας, για να βεβαιωθώ πως δεν έλπισα μάταια... Θέλετε να γίνετε γυναικά μου, Κλάρα;

Η κοπέλλα έμενε με το κεφάλι σκυφτό...

— Κυττάχτε με μία στιγμή! συνέχισε ο Γκουίντο. Έχω να διαβάσω την τύχη μου στα μάτια σας, που δεν ξέρουν να λένε ψέμματα. Μ' αγαπάτε και σεις, Κλάρα;

— "Αν λέγεσαι έρωας ή συγκίνησι που νοιώθω αυτή τη στιγμή στην ψυχή μου, η γλυκύη που μου πλημμυρίζει την καρδιά... ναί, Γκουίντο, σας αγαπώ! απάντησε η κοπέλλα σιγα-σιγα αλλά σταθερά.

Ο νέος ένωσε τα χέρια του έκστατικά.

— Δε μπορείτε να φαντασθήτε πόσο καλό μου κάνουν τα λόγια σας! Δεν είχα γνωρίσει κι' εγώ ως τώρα τον έρωτα, όπως και σεις. Μα, απ' τη μέρα που σας είδα, η ζωή μου δεν ήταν πια παρά μία ελπίδα: να μ' αγαπήσετε, να γίνετε γυναικά μου. "Ήμουν τόσο δυστυχισμένος, πριν σας γνωρίσω!...

— Και τώρα δεν είσαστε πια;... "Ό, όχι... απ' τη μέρα που σας είδα να χαμογέλατε!

Η Κλάρα σκούπισε κρυφά ένα δάκρυ, που κυλούσε στο μάγουλό της. Σκεπτόταν τον αδελφό της...

— "Θα μ' κάνει ο Γκουίντο να τον ξεχάσω... αναρωτιότανε. Πρέπει ταχα να εμπιστευθώ σ' αυτό το μεγαλόκαρδο νέο, που μ' αγαπάει τόσο: την ιστορία του "Αλφόνσου!... Θα δεχότανε τότε να τον πάρουμε κοντά μας;...

Ναί, μα τότε θάρρεπε να όμολογήσει και το σφάλμα της λατρείης της μητέρας. Θάρρεπε ακόμα να κατηγορήσει τον πατέρα! της, που τον έκτιμούσε τόσο ο Γκουίντο, άνωώντας τα θλιβερά περασμένα.

— "Όχι, όχι! Θα κρατούσε το μυστικό της...

Ο Γκουίντο δε μπορούσε να φαντασθεί τί τάραιε έτσι την ψυχή της. Πίστευε πως ήταν η συγκίνηση της άγνης κοπέλλας, που βόσκειται για πρώτη φορά κοντά στον αγαπημένο της.

Ναί, ήταν σίγουρος πως τον ά-

γαπούσε! Κτύπαζε άχόρταγα την αγγελική εκείνη νέα κι' όρκιζότανε στον εαυτό του να την κηνή τρισευτυχισμένη. "Ήταν βέβαιος πως δε θ' άγαπούσε ποτέ άλλη γυναίκα, γιατί καμιά δε μπορούσε να συγκινήσει μ' αυτήν.

Μα κι' η Κλάρα ένοιωσε τέτοια μεγάλη χαρά, ώστε θέλησε ν' ανοίξει άμέσως την καρδιά της στον αδελφό της. Τούγραψε ένα μακροσκελέστατο γράμμα, γεμάτο τρυφερότητα. Τού μίλησε για το Γκουίντο, αράδιαζε τα χαρίσματά του, τον παρίστανε σαν ήρωα, σαν ένα ανώτερο όν.

Παράξενο!... Ο "Αλφόνσος έκλαψε, διαβάοντας το γράμμα αυτό της αδελφής του. Και, δίχως να ξέρη το γιατί, αισθανότανε άμέσως μία ένστικτη αντίπαλεια για το νέο εκείνο, που τούκλειδε την καρδιά της Κλάρας του.

— "Όχι, πώς φοδόνανε μήπως τον ξεχάση η κοπέλλα. "Ήταν τόσο σίγουρος γι' αυτήν! "Ωστόσο ένοιωσε θυμό και ζήλεια έναντιον του παρειακτου, και τάβαζε με το Νέμμο, που δε μπορούσε να τον δικαιώσει.

— Μα πρέπει να συμμερίζεσθε και σεις την ευτυχία της Κλάρας, τούλεγε ο καλός γέρος. Είχε τόσο ανάγκη από μία καρδιά που να την καταλαβαίνει, από ένα δυνατό μπράτσο για ν' ακουμπήσει!

Ο "Αλφόνσος χλώμισε, δεν της έφτανε εγώ; μουρμούρισε.

— "Εσείς είσαστε ακόμα παιδί... "Όταν καταλάβετε τη ζωή, θα δώτε πως υπάρχουν αισθήματα διαφορετικά απ' αυτά που ενώνουν έναν αδελφό με μία αδελφή.

— Μα πως μπορούνε ν' αγαπηθούνε άλλοις δυο άνθρωποι; απάντησε ο "Αλφόνσος. "Η καρδιά μας δε είναι πάντα η ίδια. "Όταν τη δώσουμε σε κάποιον, συγγενή μας ή ξένο, πώς μπορούμε να την πάρουμε πίσω, για να την προσφέρουμε σ' άλλον;

Ο Νέμμο κούνησε το ασπρόμαυρο κεφάλι του.

— Δε θέλετε να με καταλάβετε, "Αλφόνσο, είπε. Δεν άλλαξε η καρδιά της Κλάρας, είναι πάντα δική σας. Μα αυτό δεν την έμποδίζει ν' αγαπάει και άλλον... "Αργότερα, θα βρήτε μόνος σας την εξήγησι αυτού του αινίγματος... Γράψτε τώρα στην αδελφή σας και πείτε της πως συμμερίζεσθε τη χαρά της.

— Ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλο του παιδιού.

— Ναί, θα της γράψω ό,τι θέλεις, είπε. Το αξίζει, είναι καλή... "Εκείνον όμως... όχι, δε μπορώ να τον αγαπήσω! Τον φαντάζομαι άσχημο, κακό, κι' άς μη τον ξέρω...

Ο Νέμμο χαμογέλασε.

— "Αν ήταν έτσι, θα τον αγαπούσε ποτέ η αδελφή σας, που είναι ένας άγγελος;

— "Εχεις δίκιο, είμαι τρελλός... Μα τί τα θέλεις, δε μπορώ να τον χωλέσω!...

— "Αν σας άκουγε η αδελφή σας, θα στενοχωριότανε πολύ.

— "Ό, μη της πής τίποτα!... Ναί, ναί, είμ' ευτυχισμένος που θα παντρευτεί το νέο που αγαπάει, είμ' ευχαριστημένος που είναι ευτυχισμένη...

Το παιδί δε μόρεσε να εξακολουθήσει, γιατί ένας κόμπος τού έσφιξε το λαιμό κι' έβαλε τα κλάματα.

Ο Νέμμο τον κύτταζε με συμπόνια. "Ωστόσο τον άφησε να ξεθυμάνει.

Και, πραγματικά, ο "Αλφόνσος ήλπιε σιγα-σιγα και χαμογέλασε πάλι.

— Είμαι κακός, έ; είπε, κλαίω δίχως λόγο. Μα πονούσε τόσο η καρδιά μου!... Τώρα ωστόσο είμαι καλύτερα... Θα γράψω στην Κλάρα.

Και κάθισε για να γράψει. "Αλλά δεν το κατώρθωσε. Έξοκισε πέντε-ξη φύλλα χαρτί, ώσπου να μπορέσει να ετοιμάσει ένα γράμμα στοργικό — που θα πρόδινε όμως σ' ένα προσεχτικό παρατηρητή την ταραχή της ψυχής του.

Τη νύχτα, είδε ένα άσχημο όνειρο: "Ονειρεύτηκε πως του παίρνανε την Κλάρα και πως εκείνη τού άπλωνε τα χέρια της, ικετεύοντάς τον να τη σώσει απ' τον άνθρωπο που την άπαψε...

Εκείνος έτρεμε, λαχναρισμένος απ' την αγωνία, μα δεν κατώρθωνε να τους φτάσει.

Ο άντρας που κρατούσε την Κλάρα, ήταν ψηλός, δυνατός, όμορφος. Είχε όμως μία μοχθηρή ματιά και φαινότανε να διασκεδάζει με την ατελεισία του θύματος του... Κι' ο "Αλφόνσος έτρεχε, έτρεχε και φώναζε:...

— "Αφσέ την, κακούργε!... Εί- ναι αδελφή μου... Κλάρα, Κλάρα μου, θα σε σώσω ή θα πεθάνω κι' εγώ μαζί σου!...

Πρίν όμως τη φτάσει, σκόνταψε, έπεσε... και ξύπνησε.

— "Ενοιωσε έκπληξι κι' ανακούφισι, γιατί βρέθηκε στο κρεβάτι του, στην καμαρούλα του, επίπλωμένη όμοια με της Κλάρας — για να του τη θυμίζει.

— "Ήταν όνειρο, εφιάλτης! μουρμούρισε. Αυτή τη ώρα, η Κλά-

ρα κοιμάται ήσυχα! Προσπάθησε να χαμογέλασει, να ήρεση. Μα το αγωνιάδες εκείνο όνειρο τον είχε άφισει ταραγμένο.

Ήταν, άραγε, μία προαισθήσι για το μέλλον της αγαπημένης του αδελφής;...

Η... Ο γάμος της Κλάρας έγινε στην έλπιση του χωριού, που είχε γείμει από κόσμο. "Όλοι οι χωρικοί είχαν μαζευτεί για να συμμερίσουν τη χαρά της αγγελικής κοπέλλας, που την αγαπούσαν και τη θαύμαζαν.

Όταν έμφανίσθηκε η νυφούλα, στο μπράτσο του πατέρα της, τη ζητωκραύγασαν μ' ένθουσιασμό και την έφρσαν με λουλούδια.

Με το άσπρο νυφικό της, φαινόταν σαν ούρανια όπτασία. Η γλυκερά όμορφή της σκλάβωνε όλες τις ματιές κι' όλες τις καρδιές. Κύτταζε γύρω της, μ' εύγνωμοσύ-

νη, εκείνους που της χαμογέλασαν. Ο κόμης φαινόταν περήφανος γι' αυτές τις εκδηλώσεις αγάπης στην κόρη του. Για πρώτη φορά είχε χα-ραχθεί ένα χαμόγελο στα χείλη του κι' ένα δάκρυ ύγραινε τα μάτια του.

Ο Γκουίντο πλημμύριζε από ευτυχία. Κύτταζε με τόσο πάθος, με τόσο λατρεία, την κοπέλλα που θα γινότανε σε λίγο σύντροφος της ζωής του, ώστε όλοι τους καμαρώνανε κι' ήταν σίγουροι πως θα ζούσανε τρισευτυχισμένοι...

Όταν τελείωσε το μυστήριο και το ζευγάρι ξαναβγήκε απ' την εκκλησία, ο κόσμος το υποδέθηκε μ' ένα σαστό παραλήρημα θαυμασμού κι' ένθουσιασμού.

Νοιώθοντας να τρέμει το μπράτσο της Κλάρας, ο Γκουίντο την κύτταζε, έκπληκτος, και την είδε κατάχλωμη.

Μάλιστα, κύριε πρόεδρε, τον έδεира. Δεν τ' άρνούμαι. "Αλλά ξέρετε γιατί; είναι αυτός που έδωσε το «κάθε φορά που πίνω ένα ποτήρι νερό, θυμάμαι την ΙΖΟΛΑ».

Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΟΙΚΙΑΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

Μεγαλώννει και όμορφαίνει

Η υγιής και όμορφη ανάπτυξη είναι το μυστικό της έφηβικής ηλικίας ενός κοριτσιού. Η απόκτησις ενός καλλιγράμμου σώματος και ενός μεταξωτού δέρματος τονώνουν την αυτοπεποίθησι στην ηλικία των 13 ετών.

Το Μουρουνέλιον SEVEN SEAS, όταν δίδεται από τη βρεφική ηλικία, θα εξασφαλίσει στο παιδί κατά την κρίσιμη αυτή περίοδο όλη του τη ζωηρότητα. Διότι η τροφή αυτή που έρχεται από τη θάλασσα περιέχει όλα τα αξιόλογα πρόσθετα στοιχεία (απαρές ουσίες, θερμίδες και θιταμίνες) σε μία κατάλληλη αναλογία και στή φυσική τους έπαρκεσι.

SevenSeas

Φοβάκια τροφή από τη θάλασσα

Γενικός αντιπρόσωπος δια την Ελλάδα: Κ. ΚΑΝΑΡΟΓΛΟΥ

Ίπποκράτους 12, Αθήνα.

‘Η NIVEA θριαμβεύει από γενεά σέ γενεά

Μάδετε πως είμαι ιδιαιτέρως ικανοποιημένη. Από παιδι ακόμη ή μητέρα μου μου έβαζε κρέμα NIVEA. Η μικρότερη αδελφή μου που ζή εδώ και 23 χρόνια στην Αμερική μου γράφει: «Προτιμώ, όπως πάντα, την NIVEA. Η μητέρα μας είχε δίκαιο!» Στά 50 χρόνια της ζωής μου ή NIVEA διητήρησε πάντοτε θριαμβευτικά την τιμητική θέσι που της αξίζει. Μένω πιστή στην NIVEA.

NIVEA Creme

Εύτυχως υπάρχει ή κρέμα NIVEA!

— Τί έχεις; της ψιθύρισε.
— Εκείνη κάρφωσε πάνω του τα δ-
μορφα κι' άγνα μάτια της.
— Γιατί μου κάνεις αυτή την
έρωτησι;
— Γιατί αισθάνθηκα να τρέμω
το μπράτσο σου και μου φαίνεται
λίγο κουρασμένη.

— Δεν έχω τίποτα, σέ βεβαίω.
Μα η Κλάρα έλεγε ψέματα, αυ-
τή τη στιγμή.
— Άνάμεσα στο πλήθος, που ήταν
μαζεμένο έξω απ' την έκκλησί, εί-
χε διακρίνει το Ρόνκο, τον αϊγο-
δοσκό, που της έκανε ένα αδιόρα-
το νόημα, σά να της έλεγε πως ή-

θελε να της μιλήση.
Μα πώς να μπορέσει η Κλάρα;...
Πώς να ξεφύγει απ' τους καλεσμέ-
νους κι' απ' το Γκουίντο;
— Στη βίλλα του κόμπετος, έπρό-
κειτο να δοθεί γεύμα. Τα σαλόνια
ήταν γεμάτα κόσμο.

Οι νεόνυφοι πέρασαν ανάμεσα
απ' τους καλεσμένους, έχοντας μιά
λέξι κι' ένα χαμόγελο για τον κα-
θένα τους. Μα η Κλάρα ήταν ανή-
συχη, στο βάθος της ψυχής της...
— Άφρη ξαφνικά το μπράτσο του
Γκουίντο.

— Περιμένε με μιά στιγμή, του
είπε.

— Πού πάς; τη ρώτησε ο πατέ-
ρας της, που βρισκόταν πίσω τους.

— Να βγάλω το πέπλο μου. Θα
ξαναγυρίσω άμέσως.

— Μην αργήσεις! της σύστησε
ο Γκουίντο, φιλώντας το χεράκι
της.

— Η Κλάρα έτρεξε στην παρβενι-
κή της καμαρούλα. Ή γκουβερνάν-
τα της την είχε ακολουθήσει.

— Θέλετε να σας βοηθήσω; της
πρότεινε.

— Όχι. Κάνε μου όμως μιά χά-
ρι! Ήρθα εδώ με μιά πρόφασι,
για να μην υποπτευθώ τίποτα ο
Γκουίντο.

— Η γκουβερνάντα την κύταξε, εκ-
πληκτι.

— Τί θέλετε να πείτε; ρώτησε
αυτή.

— Η Κλάρα της μίλησε τότε για
το Ρόνκο.

— Σίγουρα, θέλει να μου μιλή-
ση, πρόσθεσε ζωηρά.

— Μα σάς φαίνεται σωστό να
δεχθείτε ένα βοσκό, τέτοια ώρα;...

— Αν το καταλάβω ο πατέρας σας;...

— Άφρη καλύτερα να του μιλήσω
εγώ.

— Η κοπέλλα άνασκήρτησε.

— Όχι, όχι! Όχι κάτι σπου-
δαίο να μου εμπιστευθώ ο Ρόνκο.

— Σέ μένα μόνο... Σέ παρακαλώ, φρό-
ντισε να τον φέρεις εδώ, χωρίς να
τον δη κανείς, κι' άφρη με ένα
λεπτό μονάχη μαζί του! Είναι η
τελευταία χάρι που σου ζητώ... από
σένα που μ' αγάπησες τόσο και
στάθηκες σά δεύτερη μητέρα μου.

— Η γκουβερνάντα είχε τόσο συγ-
κινήθη, ώστε δέ μπόρεσε ν' άρνη-
θώ. Βγήκε απ' το δωμάτιο και ξα-
ναγύρισε σέ λίγα λεπτά, μαζί με
τον αϊγοδοσκό, που είχε φροντίσει
να χωθή στον κήπο της βίλλας και
να περιμένει.

— Πέντε λεπτά μόνο, γιατί μπο-
ρεί να σας ζητήσω ο γαμπρός, είπε
η γκουβερνάντα στην Κλάρα. Έγώ
θα φυλάξω έξω απ' την πόρτα.

— Εύχαριστώ! Εύχαριστώ!
Μέλις βγήκε η γριά, η φυσιο-
γνομία της κοπέλλας άλλαξε εκ-
φρασι.

— Μίλησε, είπε στο βοσκό. Τί
θέλεις από μένα;... Γρήγορα, για-
τί δεν έχω καιρό!

— Θα σάς εξηγήσω με δυο λό-
για, κυρία, άπάντησε ο Ρόνκο. Φέ-
γετε σήμερα... δεν είν' έτσι;

— Ναι. Θα λείψω μερικούς μη-
νες, με τον άντρα μου. Μα θα ξα-
ναγυρίσω.

— Δεν έχω καιρό να περιμένω
ώς τότε. Χρειάζομαι λεφτά.

— Ο άπότομος τρόπος του Ρόνκο
έκανε την Κλάρα να κοκκινίση.

— Λεφτά; επανέλαβε μηχανικά.

— Ναι... Δεν καταλάβατε ακό-
μα; Λεφτά... Ο πατέρας σας μ'
έδωσε εξ' αιτίας σας, και με φοβέ-
σε μάλιστα να με καταγγείλη για
δολοφόνο του παιδιού...

— Η Κλάρα έγινε κατάχλωμη. Φο-
βόταν αυτό τον άνθρωπο. Θέλησε να
ζητήσει βοήθεια. Μα τη συγκράτησε
η σκέψι αυτών που θα συνέβαιναν
ύστερα...

— Έβαλε όλα της τα δυνατά για
να φανή ψυχραμένη.

— Καλά, λοιπόν, είπε, θα σου
δώσω όλα λεφτά έχω εδώ μέσα.

— Άνοιξε μιά κομψή κασσετίνα, ο-
που έκρυβε τα γράμματα του α-
δελφού της. Πήρε από κεί μέσα
μερικά χαρτονομίσματα και τάδω-
σε στο Ρόνκο. Εκείνος τ' άποασε
κι' έδλωσε:

— Θα ξανάβω, όταν γυρίσετε
απ' το ταξίδι σας. Το νου σας θ'
μωσ, μην αργήσετε πολύ, γιατί θ'
σας γράψω, ή θάρω να σας βρω.

— Η Κλάρα δέ μπόρουσε να μιλή-

ση, από τρόμο, περιφρόνησι και
αδία. Θάθελε να φύγει, κι' όμως
έμενε καρφωμένη στη θέσι της...

— Μ' εξυπηρετούσε πολύ εκείνο
το παιδί, συνέχισε ο Ρόνκο. Τώρα
πρέπει να πληρώσω, για να έχω βο-
θό... Τελειώνοντας, σάς φωνάζω, δε-
σποινίς...

— Ναι, φύγε, φύγε!

— Ά, με διαχύνετε και σεις, ο-
πως ο πατέρας σας; Άν διηγηθώ
σ' αυτόν και στον άντρα σας την
ιστορία του 'Αλφόνσου...

— Σώπα, για το Θεό! φώναξε
η Κλάρα, με αλλοιωμένη τη φυσιο-
γνομία της. Θα σου στείλω όσα
θέλεις... Μα άφρη με!

— Τη στιγμή εκείνη, η γκουβερνάν-
τα χτύπησε την πόρτα και είπε
απ' έξω:

— Κυρία! Ο άντρας σας...

— Έρχόταν ο Γκουίντο;... Και τώ-
ρα πώς θα βγαινε ο Ρόνκο;... Πώς
θα μπόρουσε να εξηγήσει την πα-
ρουσία του στην καμαρά της;

— Μα κι' εκείνος ήταν παραγμένος
μ' όλο που ήθελε να κάνει τον α-
διάφορο.

— Από πού πρέπει να περάσω;
ρώτησε.

— Περιμένε. Κρύψου πίσω απ'
το κρεβάτι μου, όταν βγω από δω.

— Θα σε παραλάβω ύστερα η γκου-
βερνάντα μου.

— Η πόρτα ξαναχτύπησε. Τώρα ή-
ταν ο Γκουίντο.

— Κλάρα, αγάπη μου... τί κά-
νεις; ρώτησε.

— Η Κλάρα έτρεξε, άνοιξε την
πόρτα κι' έπεσε στην αγκαλιά του.

— Πάμε, Γκουίντο μου! φώναξε
χωρίς να τον κυττάζει στα μάτια.

— Μας περιμένουν οι καλεσμένοι μας.

— Μα εκείνος άνασκήκωσε το κεφα-
λι της, την κύταξε κι' έδγαλε μιά
φωνή:

— Τί έχεις; Τί έπαβες;

— Τίποτε, αγάπη μου τίποτε.

— Με είχε ζαλίσει λίγο η ζέση της
έκκλησίας... Μα τώρα πέρασε.

— Και προσπάθησε να τον τραβή-
ξη προς τη μεγάλη σάλλα. Άλλ-

ο νέος αντίσταθηκε και την πήρε
μ' ή του στην αδειανή σέρα. Ή
Κλάρα έτρεμε μήπως της κάνει καμ-

μιά έρωτησι που δέ θα μπόρουσε
να του άπαντήσει. Για να τον προ-
λάβω, του είπε:

— Μας περιμένει ο μπαμπάς.

— Το τραπέζι είν' έτοιμο κι' οι κα-
λεσμένοι θ' άνυπομονούνε.

— Άς άνυπομονούνε!... Έκτός
αν δέ σ' άρέση να μείνεις μονάχη
μαζί μου...

— Γκουίντο! Δέ μπορεί να πι-
στεύεις αυτό που λές! διαμαρτυρή-
θηκε η νέα.

— Εκείνος τη φίλησε με πάθος.

— Ό, αγάπη μου, φοβάμαι... φο-
βάμαι πάντα μήπως είναι όνειρο ή
ευτυχία μου... Μίλησέ μου, πές
μου! Δέ μετανάστευες που μου χά-
ρισες τα νειάτα σου, τη ζωή σου,
όλο σου το μέλλον;

— Η Κλάρα τον άγκάλιασε και του
ψιθύρισε, με φωνή άπαλη σά χάδι:

— Σ' αγαπώ, Γκουίντο!

— Εύχαριστώ, αγάπη μου, εύχα-
ριστώ... Ό, δεν ξέρεις πόσο καλό
μου κάνεις, τί μεθύσι που νοιώθω
σφίγγοντάς σε στο στήθος μου!...

— Σέ λατρεύω, γλυκειά μου Κλάρα.
Θά είσαι ο άγγελος της ζωής μου!

— Κοντά σου, βρίσκομαι στον Παρά-
δεισο!

— Σφιχταγκλιασμένοι οι δυο τους,
ξεχνούσαν όλο τον άλλο κόσμο...

— Ο κόμης τους ζητούσε παντού.

— Όταν τους βρήκε, έπιτέλους, τους
μάλωσε τρυφερά:

— Ά, παλιόπαιδα, το σκάσατε
χωρίς να μου πείτε τίποτα! Και
με κάνετε να ψάχνω παντού και να
με κοροϊδεύουν οι καλεσμένοι μας...

— Εμπρός, πάμε τώρα! Έχετε και-
ρό μπροστά σας για να χαρήτε
την αγάπη σας. Σήμερα έχετε ύ-
ποχρεώσεις!

τα, που τον είχε βγάλει απ' το
σπίτι, δέν κατάλαβε την κλοπή.

Ο'.

Οι πρώτοι μήνες του γάμου της
Κλαρας πέρασαν γρήγορα, σαν ο
νεύρο. Ή νέα γυναίκα δέν πίστευε
πως μπόρουσε να υπάρχει τσση ευ-
τυχία στη γη, κι' έπαυσε μαγικά
όνειρα για το μέλλον.

Δέν είχε μπόρουσε να γράψη ού-
τε μιά φορά στον άδελφό της. Άλ-
λά φροντίσε γι' αυτόν. Μια και
της είχε γράψει ο Νέμμο πως ο
'Αλφόνσος είχε μεγάλη κλίσι στα
εμπόρια και στα ταξίδια, τον σύ-
στησε σ' ένα φίλο βιομηχανο, κι'
εκείνος της ύποσχέθηκε να τον έχη
σαν παιδί του.

Ήταν άσυχνη, λοιπόν, για το
μέλλον του. Πονούσε στο βάθος
της καρδιάς της, γιατί ζούσε χω-
ρία του, αλλά δέν έχασε την ελ-
πίδα πως θα τον ξαναβλεπε γρή-
γορα και θα τον έσφιγγε στην α-
γκαλιά της.

Άφου πέρασαν το μήνα του μέ-
λιτος στη βίλλα Ραμπάλντι, οι
νεόνυφοι είχαν πάει στο Παρί-
σι, όπου είχαν μιά ζωή όνειρε-
μένη. Είχαν εγκατασταθή σ' ένα
κομψό διαμέρισμα και άπολάμβαν-
αν, μαζί με τον έρωτά τους, κι'
ότι μπόρουσε να τους προσφέρει η
γαλλική πρωτεύουσα.

Την εποχή εκείνη, οι Παρισινοί
είχαν ξετρελλαθή με μιά χορεύτρια
της Όπερας, μιά Γιάβανέζα, με
κατάμαυρα μάτια, σκουρομελάχρο-
νη, μ' άκατανίκητη γοητεία.

Ο Γκουίντο κι' η Κλάρα την εί-
χαν θαυμάσει κι' αυτόι. Ήταν ό-
μως τόσο άπορροφημένοι απ' τον
έρωτά τους, ώστε δέν ενδιαφέρον-
ταν για τίποτ' άλλο.

Μιά μέρα, μετά το φαγητό, η
Κλάρα έπαβε κάτι σά λιποθυμία.

Άλλα συνήλθε άμέσως κι' εξήγη-
σε χαμογελώντας στον άντρα της,
που πήγε να τρελλαθή απ' την ά-
γωνία του:

— Πιστεύω πως μαντεύω το λό-
γο αυτής της άδιαισθήσεως μου...

— Εκείνος κατάλαβε κι' έδγαλε μιά
φωνή:

— Είσαι βέβαιη;... Ό, γλυκειά
μου! Ένα παιδί, ένα δικό μας
παιδί!... Πόσο θα τ' αγαπάμε!...

— Είμαι σίγουρος πως θα σου μοιάζι.

— Έγώ θάρω να μοιάζι σέ
σένα...

— Όχι, γιατί τότε δέ θάταν
όμορφο, όπως το όνειρεύομαι!...

— Μεθυμένος από χαρά, ο Γκου-
ντο έσφιγγε στο στήθος του τη
γυναίκα του και τη γέμιζε φιλή.

Μα η Κλάρα, που είχε σκεφθή
πως έπρεπε πιά να γράψη στον α-
δελφό της, που τον είχε άφισει
τόσο καιρό χωρίς ειδήσεις της, είπε
με χαϊδευτικό τόνο στον άντρα της:

— Άκου, αγάπη μου! Έχω ά-
νάγκη τώρα να μείνω μονάχη, να
άναπαυθώ... Πήγαινε ένα περίπατο
στο Δάσος, όπως κάθε μέρα. Δέν
πειράζει που δέ βαίμαι μαζί σου.

— Θα σε παρακολουθώ από μακριά,
μέ τη σκέψι.

— Ο Γκουίντο την ξαναφίλησε.

— Θέλεις, αλήθεια, να φύγω;
τη ρώτησε.

— Μα ναι, βέβαια.

— Θα μου επιτρέψεις όμως να
γυρίσω γρήγορα!

— Όσο γι' αυτό, δέν έχω καμ-
μιά αντίρρηση! φώναξε η νέα γυ-
ναίκα, μ' ένα γλυκό χαμόγελο στα
χείλη.

— Όρεθούαρ, λοιπόν, αγάπη
μου.

— Θάρω στο παράθυρο, να σε
δω που θα φεύγεις.

— Πραγματικά, όταν ξεκίνησε τ'
αυτοκίνητό του, ο Γκουίντο κύτα-
ξε ψηλά κι' είδε στο παράθυρο το
ξανθό κεφαλάκι της γυναίκας του.

Της έστειλε από μακριά ένα φιλή
κι' έξακολουθούσε να την κυττάζει
άσπον την έχασε πιά απ' τα μά-
τια του.

— Έπειτα ξαπλώθηκε στο κάθισμα
και ψιθύρισε, ευτυχισμένος και ι-
κανοποιημένος:

— Τί όμορφη που είναι!... Τί
γοητευτική! Καμιά άλλη γυναίκα
δέ μπορεί να της παραβή... Κι'
είναι δική μου... δική μου...

— Άπορροφημένος έτσι σέ γλυκές
σκέψεις, έφτασε στο Δάσος. Έκει,
κατέβηκε από τ' αυτοκίνητο και

προχώρησε πεζή στις δενδροστοι-
χίες, όπου έκανε συνήως τον πε-
ρίπατό του μαζί με την Κλάρα.

Είχε άπομακρυνθή άρκετά, όταν
ξαφνικά έφτασε σ' αυτή του μιά
πνιγμένη, μακρινή φωνή, φαινόταν
πως κάποια γυναίκα ζητούσε βοή-
θεια.

Ο Γκουίντο άρμωσε άμέσως
π' ός τ' άκεί. Και είδε, πραγμα-
τικά, μιά νέα και κομψή γυναίκα,
που προσπαθούσε ν' απαλλάξη από
ένα άντρα μερόκοπο. Εκείνος φαι-
νόταν πως ήθελε να την ξαναγα-
νώσει να τον ακολουθήσει.

— Όταν είδε το νέο, η άγνωστη
πήρε θάρρος. Άλλ' ο άντρας εξα-
κολούθησε να την κρατά.

— Αφάτη την! του είπε επι-
τακτικά ο Γκουίντο, μπαίνοντας
στη μέση.

— Ποιός είσαστε σεις και τί ά-
νακατεύετε στις δουλειές των άλ-
λων; διαμαρτυρήθηκε ο κύριος, κα-
τακόκκινος. Ξέρετε με ποιόν έχετε
να κάνετε;

— Συγχρόνως, άφρησε το μπράτσο
της νέας γυναίκας. Εκείνη φάνη-
κε να καθουαχάξη. Το πρόσωπό της
πηρε χαμογελαστή έκφρασι, σχεδόν
σαρκαστική, ενώ τα λαμπερά της
μάτια πήγαιναν απ' τον ένα άντρα
στον άλλο.

Ο Γκουίντο άνασκήκωσε άγέρω-
χα το κεφάλι του και δίλωσε:

— Βλέπω πως έχω να κάνω μ'

έναν άνθρωπο κακοανατεθραμμένο,
που θέλει ν' άναγκάση μιά κυρία
να τον ακολουθήσει δια της βίας!

— Άντί να θυμώση, ο άγνωστος
έσκασε στα γέλια.

— Μιά κυρία;... είπε. Είσαστε
λοιπόν ξένος και δέν ξέρετε πως
ώραία Νάρα; Μου φαίνεται πως
δέ χρειάζονται μεγάλες λεπτότητες
ν' αυτήν. Για ν' άπαιτώ δέ να έρθι
μαζί μου, θα πη πως είχα αυτό το
δικαίωμα!

— Η νέα γυναίκα, που ο κύριος εί-
χε ονομάσει Νάρα, δέν ήταν άλλη
απ' την περίφημη χορεύτρια, που
ξετρελλαινε όλους τους θεατές της
«Όπερας». Χλώμιασε σ' αυτές τις
λέξεις κι' άνοιξε το στόμα της

Ο Έρωτάς μου !..

ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΦΟΥΡΕ ION

- Ή έκπληξις που έπεφύλαξε για το μεγάλο κα-
ταναλωτικό της κοινόν ή σοκολατοποιία ION.
- Θα γίνη ο πιο γλυκός έρωτας της ζωής σας.
- Άπολαύστε την!..

ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΦΟΥΡΕ "ION"

ΦΡΑΟΥΛΑ — ΜΑΝΤΑΡΙΝΙ — ΚΟΚΤΕΪΛ — ΑΦΡΟΓΑΛΛΑ — ΠΡΑΛΙΝΕ

Προϊόν άνωτέρας ποιότητας

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Η γοητεία σας είναι οίγουρη!

ME TA ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΟΥΛΛΙΣ

GRÈME • NEIGE • MOUSSE • PERLE

Μέ 1 δραχμή 2 γεύματα

με προϊόντα ΓΙΩΤΗ

ΓΙΩΤΗ

ΑΝΘΩΣ ΟΡΥΖΗΣ-ΑΝΘΩΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ-ΚΟΡΝ ΦΛΑΟΥΡ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΤΡΟΦΩΝ Γ. ΓΙΩΤΗ Ο.Ε. ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΙΚΤΙΝΟΥ 3

για να μιλήσει. Άλλα την πρόλα-
βε ο Γκουίντο.

— Κανείς άντρας δεν έχει δι-
καιώματα να προσβάλει μια γυναίκα,
όποια κι αν είναι αυτή, δήλωσε.
Στράφηκε στη χορεύτρια και τη
ρώτησε σοβαρά:

— Δε θέλετε ν' ακολουθήσετε
τον κύριο;

— Όχι, όχι! φώναξε εκείνη. Τόν
μισώ, κι' ως είναι δούκας! Έπει-
δή έχει τίτλο και λεφτά νομίζει
πως μπορεί να με κάνει δ.τι θέλει!
— Όχι, δε θα πάω μαζί του. Τόν
έκλεισα δυο φορές την πόρτα του
σπιτιού μου, αλλά αυτός επιμένει.
Έχει στοιχηματίσει με τους φί-
λους του πως θα υποταχθώ στη
θέλησή του. Έγώ... Μά προτιμώ
να πέσω στο Σηκουάνα, με μια πέ-
τρα στο λαιμό!...

— Ο δούκας έτρεξε από αγανάκτη-
ση, ενώ ο Γκουίντο σάπαινε.

Σήμερα με παρακολούθησε,
συνέχισε η Νάρα. Ήρθε να κάνει
τον περίπατό μου σ' αυτά τα μέ-
ρη, γιατί μ' άρεσε η μοναξιά κι'
ήσυχια. Δε μπορούσα να υποθέ-
σω πως αυτός εδώ περίμενε την
ελευθερία για να μου επιτεθεί. Τόν
νόμιζα κύριο... Όποιος κι' αν εί-
σαστε, σας εύχνομαι που με σώ-
σατε απ' τα χέρια του!

— Ο δούκας δεν είχε διακόψει ού-
τε μια φορά τη χορεύτρια. Χαμο-
γέλυσε μόνο σαρκαστικά. Όταν
όμως την είδε να πηδία απ' το
μπράστο του Γκουίντο, τα μάτια
του πέσαν φωτιές.

— Ά, έτσι; φώναξε. Θα πλη-
ρώσει, λοιπόν, για σάς ο προστά-
της σας. Δεν παίζουμε μαζί μου!...
— Ίσως ο Γκουίντο να είχε μετα-
νοιώσει κιόλας κατά βάθος για
την επέμβασή του, γιατί σκεπτό-
τανε τις πιθανές συνέπειες. Άλλα
ή αξιοπρέπειά του δεν τον επέτρε-
πε πια να υποχωρήσει, κι' η αλ-
θαιότητα του άλλου τον εξερέθιζε.

— Νομίζετε πως θα με φοβίσε-
τε; του είπε.

— Θα το δούμε αύριο, όταν θα
δεχθώτε τους μάρτυρές μου.

— Ο Γκουίντο αναστάθηκε, γιατί
σκέφθηκε την άγαπημένη του
Κλάρα.

— Τους μάρτυρές σας; επανέλα-
βε μηχανικά.

— Ναί. Μήπως θ' άρνηθώ να
μονομαχήσετε; Κι' όμως μου φανή-
κατε ευγενής!...

— Και είμαι, κύριε! φώναξε ο
Γκουίντο.

— Έδωκε ένα μπιλιέτο του και
τδώσε στον αντίπαλό του, με μια
περιφρονητική χειρονομία.

— Ά, είσαστε Ιταλός; είπε έ-
κείνος.

— Μάλιστα!

— Οι Ιταλοί παριστάνουν πολύ
συχνά τους προστάτες των κυριών.

— Και δίνουν μαθήματα συμπε-
ριφοράς στους Γάλλους.

— Ο δούκας χλόμισε κι' έδωσε
κι' αυτός το μπιλιέτο του στο
Γκουίντο.

— Αύριο, κύριε, είπε, κάνοντας
να φύγει.

— Μια στιγμή! τόν σταμάτησε
ο Γκουίντο. Το μπιλιέτο μου δεν
αναφέρει κατοικία. Θα σάς βρώ
τη διεύθυνση ενός στενού φίλου
σμου, του μαρκησιού ντε Σάρτρ,
γιατί είμαι περαστικός απ' το Πα-
ρίσι.

— Δεν ήθελε να δώσει τη δική του
διεύθυνση, γιατί σκεπτότανε την
Κλάρα.

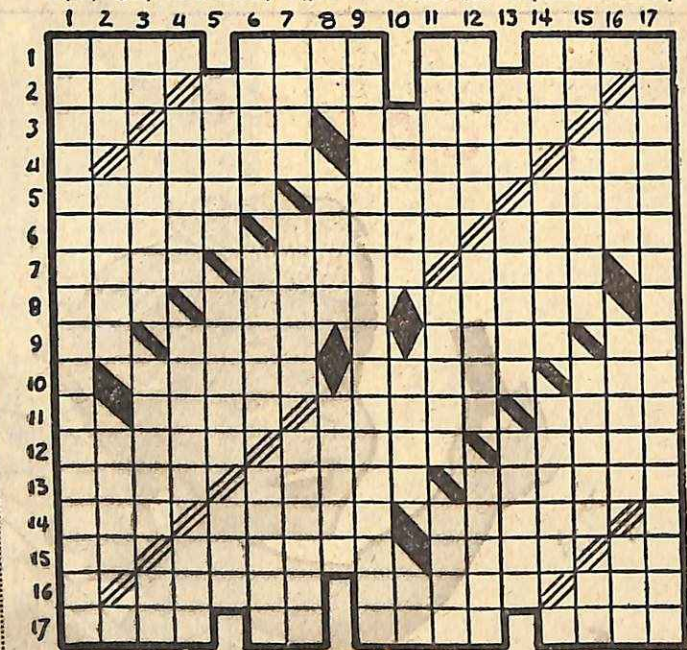
**ΕΠΙΠΛΑ
Γ. ΚΕΖΙΡΗ**
Μενάνδρου 75 και 72
Πλ. Βάθης τηλ. 525.638
**ΕΠΙΣΚΕΦΟΝΤΕ ΤΗΝ
ΝΕΑΝ ΜΑΣΕΚΕΩΣΙΝ**
Φιλελλήνων & Ψύλλα 2
Τηλ. 32.916
**ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ
ΠΛΗΡΩΜΗΣ**

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΑΒΟ ΠΙΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 837

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΘΕΤΩΣ

- Βασίζεται στην εντύπωση, που προκαλεί η φυσιογνωμία και η συμπεριφορά ενός ατόμου. — Γενέσιος... Γεωμόνος, φιλόλογος, που έγραψε πολλές μελέτες, μεταξύ των οποίων και τις «Μυστικές εορτές των αρχαίων». — Υποθετικός. — Θεός των αρχαίων.
- Νόμισμα βαλκανικής χώρας. — Λιμνη στη Σοβιετική δημο.
- Σύνολο φυσιογνωμικών φαινομένων, που έχουν για αιτία ή για αποτέλεσμα τη γένεση ηλεκτρονικών μέσων σε ζωντανό οργανισμό. — Ένδιαφέρει την όραση. — Ένας από τους 7 σφύους της άσπιδος. — Έμπνευσαν σε σάμ. — Άρθρο. — Άναταραχή. — Κάνει τον άνθρωπο αντιπαθή.

- κρατία της Καραίας — Τα έχουν τα ψάρια.
- Συνοδεύουν τα δυνάμια με-
ρικών αξιωματικών. — Στην
Ελλάδα φοριέται, — μεταφο-
ρικά. — Το πιο μεγαλόσωμο
ζώο. — Καί (ξεν.).
 - Νεκρό σώμα. — Δηλώνει πέν-
θος. — Νότα.
 - Βρισκόταν άλλοτε επί κεφα-
λής ευρωπαϊκής χώρας. — Ά-
παραίτητη στην κατηγορία
μετάλλων (καθαρ.). — Από-
θεμα εμπορευμάτων.
 - Ένδιαφέρει τους ήσποιοις. —
Έρπετο. — Όλκλρη.
 - Δεν του λείπει επιγραφές τι-
μίας. — ... ντελ Πόττιο. — Ι-
ταλικά στάρ. — Παρά τη θέ-
λησή του.
 - Χωρίς αυτό ή όραση αχρηστεύ-
εται. — Ευνόχο. — Έκει βα-
σιλεύει ο κερδοστής. — Έρμη-
νεύω, πραγματοποιώ. — Φάρ-
μακο. — Δυο συνεχόμενα σύμ-
φωνα του αλφαβήτου.
 - ... Καλέ: Γαλλικά στάρ. —
Οιαδήποτε εδαφική έκταση. — Το-
πικό έπαιρημα (δημοστ.).
 - Μία και μόνη φορά. — Απο-
κτάται με την πάροδο του
χρόνου. — Έδωσε το όνομά
του σ' ένα αλφάβητο.
 - Ανταλλάσσεται μεταξύ έρω-
τευμένων. — Κρόνος (Ιταλ.).
 - Επώνυμο πρωταγωνιστού
του θεάτρου μας.
 - Γένση της αρχαιότητας. —
Γεμάτα. — Έχει το χρώμα
τ' ουρανού (θελ.).
 - Αδιακρίτως αριθμού. — Δεν
υπερφηανεύεται για το ανά-
στημά της. — Συνοδεύουν τον
τοκοτό.
 - Βυζαντινή νότα. — Έφεύρε-
σι, που βοήθησε πολύ τους
συμμάχους κατά τον τελευταίο
πόλεμο. — Προφρονημένο ζώο.
 - Άρθρο (πληθ.).
 - Βρίσκεται επί κεφαλής άσθε-
της δύναμης. — Ακούγε-
ται συχνά στα θέατρα.
 - Βοή (δημ.). — Δικά σου. —
— Ένας του Τρωικού πολέμου.
— Τέλος προσευχής.
- Ξενική άνοση.
- Κρατικό έσοδο. — Θείας, χα-
ρός. — Τίτλος σε αφρικανική
χώρα.
 - Νησάκι των Κυκλάδων, Ν.Α.
της Νάξου. — Όταν είναι δυ-
στικός, προδίνει μεγάλες κατα-
στροφές. — Καλύπτουν τη μι-
ση Κασπία.
 - Βρίσκεται στον κέντρον. — Ο
κάτοικος της Κιλκίας. — Έ-
χασαν το ταίρι τους.
 - Εργαλείο των φυλουργών. —
Νησάκι της Αλβανίας. — Τό-
ποι διασκεδάσεως.
 - Δυο γράμματα, που θα βρήςτε
σε πολλές επιγραφές. — Κα-
πός πολύ κίτρινος. — Γλυκι-
σμα.
 - Μηχανήμα, στο οποίο βγάζουν
από τα τσιπουρά το ρακί (πλη-
θον.).
 - Ουνομασία διαφόρων μεγάλων
μονών. — Ντε... Ιταλός
ήσποιος και σκηνοθέτης. —
Μέτρο και νόμισμα της Κί-
νας.
 - Πρώτη ύλη για τους φοβή-
ρους (πληθ.). — Κούνα. — Έ-
ρωτηματική άνωυνμία (θελ.).
 - Όργανα του σώματός μας. —
Πρόσωπα που δε χόρεψαν το
χορό του 'Ησάα. — Η γύ-
ρις των ανέων.
 - Αρχικά αθλητικό όμιλο. —
Χρονικό και ποσοτικό έπαιρη-
μα. — Περιφημη έπερα.
 - Πρόθεσι. — Έργασία του γε-
ωργού. — Υπάρχουν πολλοί
σε μια αλευροβιομηχανία, εδώ
μόνον ένας.
 - Θεός των Αιγυπτίων. — Στη-
λη από ομοιωμορφα πράγματι.
— Νέες κοπέλλες (κοθ.). —
Μισή όμας.
 - Χρονικό διάστημα. — Συνο-
κία της Κωνσταντινουπόλεως.
— Ιστορικός πασάς.
 - Μηχανήμα, που βγάζει από το
στόμα ένα του τζιζάνι.
ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
(Στρουπ — Κατερίνης)
- Η λύσις του 836
στη σελ. 62

— Τόν ξέρω, το μαρκήσιο, είπε
ο άλλος.

— Τόσο το καλύτερο. Θα πά-
ρετε λοιπόν απ' αυτόν περισσότε-
ρες πληροφορίες για μένα.

Οι δυο άντρες ανταλλάσανε ένα
ψυχρό χαιρετισμό και χωρίστηκαν.

Η Νάρα είχε παρακολουθήσει τη
σκηνη εκείνη με φαινομενική από-
θεια. Μόλις όμως έμεινε μόνη με
το Γκουίντο, φώναξε με συγκίνηση:
— Διακινδυνεύετε τη ζωή σας
για μένα, κύριε!

— Δε μπορούσα να κάνω άλλοι-
ως, απάντησε ξερά ο νέος. Τώρα ό-
μως που δεν έχετε πια να φοβηθή-
τε τίποτε απ' αυτόν τον άνθρωπο,
επιτρέψτε μου να σας άφίσω.

— Δε θα σας ξαναδώ λοιπόν;

— Είμαι ξένος... περαστικός...
είπε ο Γκουίντο, ταραγμένος δίχως
να θέλη.

— Μά, αν τυχόν τραυματισθήτε
έξ αιτίας μου, θα τώκα βάρος στην
ψυχή μου...

— Ησυχάστε, δεν υπάρχει τέ-
τοιος φόβος...

— Θέω μου! Πώς να κάνω για
να έμποδίσω αυτή τη μονομαχία;

— Έλπίζω να μην κάνετε τί-
ποτε, αλλιώς θα μετανοιώσω πο-
λύ που σας βοήθησα.

— Πέστε μου τουλάχιστον πως
δε με περιφρονείτε, πως δε με θεω-
ρείτε άνοση να σφίξω το χέρι
σας...

Ο Γκουίντο ήταν ένκευρισμένος.
Της έδωσε το χέρι του κι' εκείνη
τσούφισε με υπερβολική διάχυση. — Υ-
στερα τη χαιρέτησε και, δίχως να
την κυττάξει, ξαναγύρισε στ' αυ-
τοκίνητο που τον περιμενε.

— Στο μέγαρο του μαρκησιού
ντε Σάρτρ, διέταξε το σωφέρ.

—

— Ο Γκουίντο είχε κοπιώσει πολύ
για να μη δείξει στη Νάρα την τα-
ραχή και το θυμό του. Μετανοιώ-
σε που είχε παρασυρθεί ως το ση-
μείο να μονομαχήσει με το δούκα.

Σκεπτότανε την Κλάρα, που τον
περίμενε στο σπίτι γεμάτη έρωτα
κι' εμπιστοσύνη. Πώς να της κρύ-
ψω, δ.τι είχε συμβεί...

Στην κατάσταση που βρισκόταν
ή νέα γυναίκα, θα ήταν τρομερή
η είδηση γι' αυτήν!

Ο Γκουίντο καταριότανε τη
στιγμή που συνάντησε τη Νάρα.

— Δεν έπρεπε να κάνω ένα τέτοιο
λάθος. — Έλεγε με το νου του. Μά
δεν υπερασπίσθηκα τη χορεύτρια,
αλλά τη γυναίκα! Πώς μπορούσα
ν' άρσία να την προσβάλλω...;

Δεν ήρθε, παρά μονάχα όταν
έφτασε στην πόρτα του μεγάρου
του φίλου του.

Ο μαρκήσιος τόν δέχθηκε με χα-
ρά και τσούφισε τα χέρια.

— Επιτέλους! φώναξε. Νόμιζα
πως είχα ξεχάσει το γέρο φίλο
σου! Οι νεύπαντροι είναι πάντα
έγωιστά!

— Έσύ δεν το θέλησες να σε
παρουσιάσω στη γυναίκα μου! δια-
μαρτυρήθηκε ο Γκουίντο.

— Είχα το λόγο μου... Σας εί-
δα μια φορά στο Δάσος και μια
γεύτηκα απ' την ομορφιά της. Σε
συγχάρω για την ευτυχία σου, οί-
λε μου... και σε συμβουλεύω να μη
τη συστήσεις σε κανένα απ' τους
φίλους σου, ούτε και στον πιο στε-
νό, γιατί τέτοιος πειρασμός πο-
ρεί να τόν κάνει να ξεχάσει τη φι-
λία σας!

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

— Ο Γκουίντο δε μπόρεσε να μη
χαμογέλασε.

— Ο ίδιος είσαι πάντα... είπε.
Μά εγώ σου έχω τόση εμπιστοσύ-
νη, ώστε άπόψε κιόλας θα σε συ-
στήσω στη γυναίκα μου. Σε χρειά-
ζεμαι, αγαπητέ μου!

— Τι θέλεις να πής; άπόρησε
ο μαρκήσιος.

— Θα σου εξηγήσω...

Κι' ο Γκουίντο διηγήθηκε, δ.τι
είχε συμβεί στο Δάσος. Ο μαρ-
κήσιος είχε σοβαρευτεί.

— Θα μου πεις γιατί αυτή τη
γυναίκα; μουρμούρισε, σά να μι-
λούσε στον εαυτό του.

— Δε μπορούσα να κάνω άλ-
λιώς, έτσι που ήρθαν τα πράγ-
ματά.

— Τελοςπάντων, τώρα πια έγινε
το κακό και δεν υπάρχει θεραπεία...

— Δέχεσαι, λοιπόν, να γίνης
μάρτυς μου.

— Άν δέχομαι; Πώς μπορείς
ν' άμφιβάλλεις;

— Σ' εύχαριστώ, αγαπητέ μου!

— Ναί, μα πως θα κρύψης την
αλήθεια απ' τη γυναίκα σου; πα-
ρατήρησε ο μαρκήσιος.

Ο Γκουίντο τόν κυττάζε με α-
γωνία.

Και όμως πρέπει! τόνισε. Η
Κλάρα είναι πολύ εύαισθητος τύ-
που. Στην κατάσταση δε που βρι-
σκεται, η είδηση της μονομαχίας
μου μπορεί να της κάνει μεγάλο
κακό!

— Την καύμενη!... μουρμούρισε
ο μαρκήσιος με συγκίνηση.

Ο Γκουίντο έσκυψε το κεφάλι
του, για να κρύψει ένα δάκρυ.

Κι' δλ' αυτά για μια τέτοια
γυναίκα... πρόσθεσε ο άλλος.

— Και σ' τα ίδια; φώναξε ζω-
ρά ο Γκουίντο. Μά ο κόσμος λέει
πως η Νάρα έχει μείνει τίμια άς
τώρα, πως έχει κρατήσει την ά-
ξιοπρέπειά της!

— Το πιστεύεις και σύ;... Η
Νάρα είναι μια γυναίκα παμπόνη-
ρη και τρομερή, ένας θηλυκός δαι-
μονας. Μόνον εγώ την έχω γνωρί-

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

— Έτσι που αφήνεις τη γυναίκα σου να γορεύη μ' όλο
τον κόσμο, στο τέλος κάποιος θα σου την πάρη!

— Αυτό ελπίζω κι' εγώ!

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Της άποφα άπ' τα χέρια τ' άγκά-
θια και της είπα αούτηρά:

— Τί κάλεις; Δε βλέπεις πως
πονάει η άδερφούλα σου;

— Έκείνη μουρμούριζε μία παράξενη
ματιά. — Έπειτα γέλασε δυνατά,
δείχνοντας τα, κατασπαρα δόντια
της και μου άπάντησε γαλλικά:

— Τί ανακατεύεις εσύ, ξένη;
Πήγαινε στη δουλειά σου. Μπορώ
να κάνω ό,τι μ' άρέσει στην άδελ-
φή μου.

— Συγχρόνως, έπιασε με τα δυο
της χέρια το κεφάλι του θυμάτος
κι' άόχισε να το χτυπή με δύνα-
μη σε μία πέτρα! — Έφριξα, βλε-
ποντάς την. Της πήρα απ' τα χέ-
ρια την άδω άδερφούλα της και
κατάφερα στο μικρό τέρας δυο γε-
ρά χαστοκία.

— Πολύ καλά έκανες! φώναξε ο
Γκουίντο, διακοπτόντας το φίλο
του.

— Θα μάντζεις σίγουρα πως η
άσπαυνη εκείνη μικρή, με τα κα-
κούργα ένστικτα, ήταν η Νάρα!

— Άδύνατο! μουρμούρισε ο
Γκουίντο, άνασκιρτώντας.

Ο μαρκήσιος χαμογέλασε με πι-
κρία και είπε αόγα:

— Άκούσε τη συνέχεια! Όταν
την τιμώρησα, δεν εξεγέρθηκε ού-
τε έκλαψε. Μά μουρμούριζε μία ματιά
γεμάτη τόσο μίσος, ώστε άνατρι-
χίζω ακόμα που το σκέπτομαι!...

Κάθισε σε μία πέτρα και πήρα
την άλλη μικρούλα στα γόνατά
μου, ενώ η Νάρα στεκότανε λίγα
βήματα πιο πέρα, με τα χέρια
σταυρωμένα στο στήθος, και με
κυττάζε προκλητικά.

— Μιλάς και σύ γαλλικά, κο-
ριτσάκι μου; είπα στο θυμά.

— Μάλιστα, κύριε, γιατί ο
μπαμπάς μας είναι Γάλλος... Δεν
αγαπάει όμως παρά τη Νάρα.

— Και ποιά είναι η Νάρα;

— Αυτή εκείνα μου είπε, δει-
χνοντας την κακή άδελφή.

— Δε σε υπερασπίζεται ή μα-
μά σου;

— Στο ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΜΑΤΙΕΣ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Οι τρυφερότητες του παπανάλου

Δυο Άγγλιδες, η Γίζαμπελ Ντόν-
τες κι' η Ντόροθυ Μπρόνκιν, ο πο-
στήριζαν η καθεμιά πως ένας πα-
παγάλος που είχε βρεθεί σ' ένα πάρκο

ήταν δικός της. Ο δικαστής ζήτησε
μια έκδελωση τρυφερότητας έκ μέ-
ρους του παπαγάλου. Πραγματικά, ο
παπαγάλος έτριψε το ράμφος του πά-
νω στο μάγουλο της Ντόροθυ Μπρόνκιν.

«Ο παπαγάλος είναι δικός
σας» της είπε ο δικαστής.

— Ένας άνθρωπος έχει το δικαίωμα
να κόμη κατάχρησι της εμπιστοσύ-
νης που τόν δείχνει μια οικογένεια,
για να συνάψη έρωτικές σχέσεις με
ένα μέλος της. π.χ. την οικοδόποι-
να; Το θέμα αυτό άσπαχόλασε τε-
λευταία τους Άγγλους δικαστές. Έ-
πρόκειτο για το έξης: Ο γιατρός
Τζάιμς ντε Γκρέγκορ, 51 χρόνων,
είχε έπαφελθεί από τις επαγγελματι-
κές έπισκέψεις του στην οικογένεια
Ράουιν, για να συνάψη σχέσεις με
την οικοδόποινα Σέιλα, ηλικίας 31
χρόνων. Το πράγμα άπεκαλύφθη κα-
τά τη γέννηση ενός παιδιού. Έκτος
από την καταπληκτική ομοιότητα του

ήταν δικός της. Ο δικαστής ζήτησε
μια έκδελωση τρυφερότητας έκ μέ-
ρους του παπαγάλου. Πραγματικά, ο
παπαγάλος έτριψε το ράμφος του πά-
νω στο μάγουλο της Ντόροθυ Μπρόνκιν.

«Ο παπαγάλος είναι δικός
σας» της είπε ο δικαστής.

— Ένας άνθρωπος έχει το δικαίωμα
να κόμη κατάχρησι της εμπιστοσύ-
νης που τόν δείχνει μια οικογένεια,
για να συνάψη έρωτικές σχέσεις με
ένα μέλος της. π.χ. την οικοδόποι-
να; Το θέμα αυτό άσπαχόλασε τε-
λευταία τους Άγγλους δικαστές. Έ-
πρόκειτο για το έξης: Ο γιατρός
Τζάιμς ντε Γκρέγκορ, 51 χρόνων,
είχε έπαφελθεί από τις επαγγελματι-
κές έπισκέψεις του στην οικογένεια
Ράουιν, για να συνάψη σχέσεις με
την οικοδόποινα Σέιλα, ηλικίας 31
χρόνων. Το πράγμα άπεκαλύφθη κα-
τά τη γέννηση ενός παιδιού. Έκτος
από την καταπληκτική ομοιότητα του

ήταν δικός της. Ο δικαστής ζήτησε
μια έκδελωση τρυφερότητας έκ μέ-
ρους του παπαγάλου. Πραγματικά, ο
παπαγάλος έτριψε το ράμφος του πά-
νω στο μάγουλο της Ντόροθυ Μπρόνκιν.

«Ο παπαγάλος είναι δικός
σας» της είπε ο δικαστής.

— Ένας άνθρωπος έχει το δικαίωμα
να κόμη κατάχρησι της εμπιστοσύ-
νης που τόν δείχνει μια οικογένεια,
για να συνάψη έρωτικές σχέσεις με
ένα μέλος της. π.χ. την οικοδόποι-
να; Το θέμα αυτό άσπαχόλασε τε-
λευταία τους Άγγλους δικαστές. Έ-
πρόκειτο για το έξης: Ο γιατρός
Τζάιμς ντε Γκρέγκορ, 51 χρόνων,
είχε έπαφελθεί από τις επαγγελματι-
κές έπισκέψεις του στην οικογένεια
Ράουιν, για να συνάψη σχέσεις με
την οικοδόποινα Σέιλα, ηλικίας 31
χρόνων. Το πράγμα άπεκαλύφθη κα-
τά τη γέννηση ενός παιδιού. Έκτος
από την καταπληκτική ομοιότητα του

ήταν δικός της. Ο δικαστής ζήτησε
μια έκδελωση τρυφερότητας έκ μέ-
ρους του παπαγάλου. Πραγματικά, ο
παπαγάλος έτριψε το ράμφος του πά-
νω στο μάγουλο της Ντόροθυ Μπρόνκιν.

«Ο παπαγάλος είναι δικός
σας» της είπε ο δικαστής.

— Ένας άνθρωπος έχει το δικαίωμα
να κόμη κατάχρησι της εμπιστοσύ-
νης που τόν δείχνει μια οικογένεια,
για να συνάψη έρωτικές σχέσεις με
ένα μέλος της. π.χ. την οικοδόποι-
να; Το θέμα αυτό άσπαχόλασε τε-
λευταία τους Άγγλους δικαστές. Έ-
πρόκειτο για το έξης: Ο γιατρός
Τζάιμς ντε Γκρέγκορ, 51 χρόνων,
είχε έπαφελθεί από τις επαγγελματι-
κές έπισκέψεις του στην οικογένεια
Ράουιν, για να συνάψη σχέσεις με
την οικοδόποινα Σέιλα, ηλικίας 31
χρόνων. Το πράγμα άπεκαλύφθη κα-
τά τη γέννηση ενός παιδιού. Έκτος
από την καταπληκτική ομοιότητα του

ήταν δικός της. Ο δικαστής ζήτησε
μια έκδελωση τρυφερότητας έκ μέ-
ρους του παπαγάλου. Πραγματικά, ο
παπαγάλος έτριψε το ράμφος του πά-
νω στο μάγουλο της Ντόροθυ Μπρό

—ΓΙΑΤΙ να κινδυνεύεις, αγαπημένε μου Πέντρο; Έμένα δε με νοιάζει κι' αν είσαι ένας φτωχός «γκάουτορ»! Όποτε θέλεις, θα γίνει νυναικά σου.

Οχι, Χουανίτα, είναι αδικία! Σέρρες πώς ο πατέρας μου είχε ένα μεγάλο κομμάτι γρόβια. Το φερνάντο του τα πήρε, εκδιάζοντάς τον με τον εισαγγελέα τρένο. Ήμουν τότε 15 χρονών και κινδύνευα να πεθάνω από μια δικασματία σιδερένια, αν δεν με γρήγαναν ενέκριναν στην πόλη, στο νιάτο... Ο μόνος που μπορούσε να με πάρει μέσα σε μια ώρα, ήταν ο φερνάντο, γιατί είχε το νονό του πρώτο αλγόνο της Άρρεντινίας.

—Δός μου το κοπάδι σου και θα σώσω το μονοκονυίο σου, είπε αδιάντροπα στον πατέρα μου. —Κι' εκείνος, που δεν είχε άλλο παιδί και μ' έδωσε σαν τη μοναδική χαρά των νερατειών του, δε δίστασε ούτε στιγμή... Βέβα α, τώρα που πέθανε ο πατέρας μου, ο μοναδικός μάρτυρας της παλην-ερωπίας του, ο φερνάντο, ισχυρίζεται πως τ' ανόρεξε το κοπάδι. Μα ενώ ξέρω την αλήθεια και θα το πάρω πίσω!

—Πώς είναι δυνατόν να πάρω ολόκληρο κοπάδι; ζήτησε η κοπέλλα.

—Ο φερνάντο δε δίστασε να με πάρει για βοσκό του, έζησαν ο νέος. Λείπει βρώμαδες ολόκληρες στην παμπά, με τα πρόβατα. Δε θα υποπτευθεί λοιπόν τίποτα, αν κάνω 20 μέρες να με δει... Και στο μεταξύ ενώ θα μολύνω το κοπάδι έξω απ' τα σύνορα της Άρρεντινίας.

—Θάρω κι' ενώ μαζί σου, δήλωσε αποφασιστικά η Χουανίτα. —Οχι, αγότι μου, δε θέλω να κινδυνεύω καθόλου! Απάντως ο Πέντρο αγκαλιάζοντάς την τρυφερά.

—Μα τότε... θα χωριστούμε, λοιπόν; ωστόσο απέλιπυμένη η κοπέλλα.

—Και τα μαύρα, φλονερά μάτια της νέμεισαν δάκρυα.

—Πώς το φαντασθήκατε αυτό, καλή μου; θα ποτιμώσα να πεθάνω, παρά να σε χάσω. Η φωνή του Πέντρο ήταν γεμάτη πάθος και ειλικρίνεια, καθώς προέφερε αυτά τα λόγια. Κι' η Χουανίτα σφιχτάει πάνω του, παρηγορημένη.

—Μόλις ασφαλίσω το κοπάδι, θάρω να σε πάρω, πρόσθεσε εκείνος. Θα με περνώνε;

—Σ' ελπίζω τη ζωή! του απάντησε.

—Τότε δε φοβόμαι τίποτα! εί-

Ένας ζωγράφος στον υποκόσμο του Πνεύματος

Πήρε το φάρμακο, που «τελλάνει»

Οι επιστήμονες ανακαλύπτουν τώρα χημικές οδούς, που βοηθούν τους γιατρούς στον αγώνα τους κατά των ψυχοπαθειών. Ήταν όμως γνωστό από αιώνας πως υπάρχουν φάρμακα, που οδηγούν άμεσα στον πόνο στα σκελετικά βασίλεια της τρέλλας!

Οι άρρωστοι Αιγύπτου, π.χ., έφεραν άρρωστα και παρμένες όπιας, απ' αυτές που αποπελούν το φανταστικό κόσμο των ψυχοπαθών.

Δεν είναι γνωστό πως ακριβώς έμεγαλυναν αυτά τα φάρμακα. Το πιθανότερο είναι ότι, ναρκώνοντας άρρωστα ανώτερα εγκέφαλικά κέντρα (της λογικής, της κρίσης, κλπ.), απαλλάσσονταν από φανταστικά από τον έλεγχο τους και άφηναν έλεονο πεδίο δράσεως στο υποσυνείδητο.

Ο μεσκόπος Άγγλος ζωγράφος Άλφρεντ Πόρτερ αποφάσισε να εξερευνήσει αυτό τον «υποκόσμο του πνεύματος», από ένδιαφέρον για την τέχνη. Μεταναστεύοντας σε μια από τις «ερωσιμώδους οδούς» (ένος υλικού που αναπτύσσεται σαν άρρωστα πάνω στο στήθος), πήρε δηλαδή μια ποσότητα απ' αυτό, αρκετή για να μείνει υπό την επίδρασή του επί ένα είκοσι τετράωρο.

—Σ' εύχαριστώ που με πληροφορήσατε ότι με περιμένουν οι φωνιές σου, για να τους αποφύγω... είπες ο «γκάουτορ» στο φερνάντο.

πε νελάντας ο νέος. Αύριο κι' ολος θα βάλω σ' εφαρμογή το σχέδιο μου. Έλα, φίλκε με... Κι' αντίο!

—Αντίο, αγαπημένε μου. Τα χείλη τους ενώνθηκαν σ' ένα δίφασμένο φιλί. Ύστερα ο νέος πήδησε σ' αλγόνο του και χάθηκε μέσα στη νύχτα...

Πέρασε ένας μήνας. Ώπου να καταλάβει ο φερνάντο τι είχε συμβεί, τότε σκύλασε απ' το κακό του. Παύσανε ανθρώπους για να πεθάνουν σ' ελπίτη παμπά. Μα το πουλί είχε τεταθεί πιά...

Δεν ήταν όμως ανόητος ο φερνάντο. Ήξερε, όπως όλοι, πως ο Πέντρο αναπούσε η Χουανίτα και σκέφθηκε πως θα τον πάρει κάποτε να τη συναντήσει, η πως θα της έστειλε κάποιο μήνυμα.

Αρχισε λοιπόν να παρακολουθεί συστηματικά την κοπέλλα. Κι'

Σ' αυτό λοιπόν το διάστημα, γνώρισε έμπράκτως τους ψυχικούς κλονισμούς και τα φοβικά δρώματα που καταδιώκουν τους τρελούς.

Τώρα ζωγραφίζει μια σειρά από πίνακες, που απανθάνουν τις άμεσες εντυπώσεις του από το είκοσι-τετράωρο έκλεινο μέσα σε μια ουστή κόλπο...

«Αλλά, ένας λόγος που πήρε το φάρμακο, ήταν για να κόψει για λίγο κάθε δεσμό με την πραγματικότητα και με τις συνθετικές ιδέες του περί ζωγραφικής.

«Αλλ' ως άφισουμε τον ίδιο να μας διηγήσει την παράξενη αυτή περιπέτεια του:

«Είπα σ' ένα γιατρό μιας κλινικής του Μπλουμινγκτον, ότι ήθελα να δω πως θα επηρέαζε το πείραμα τη ζωγραφική μου. Κι' εκείνος έφερε ενδιαφέρουσα την ιδέα μου, γιατί ήταν κάτι που δεν το είχε επιμελήσει κανείς ως τότε.

«Πήγα πραγματικά, στην κλινική του και πήρα λίγο απ' το φάρμακο —όχι περισσότερο απ' όσο θα σκέπασε το κεφάλι μιάς κορφίτσας. Αυτό έγινε στις 10.40' το πρωί. Μισή ώρα αργότερα, άρρωστα να εκδηλώνονται τα αποτελέσματα.

«Ήταν ένα πείραμα με διάφορες φάσεις.

«Πρώτα, μου φάνηκε ότι οι τοίχοι γύρω μου πλησίαζαν μεταξύ τους, ότι μικραίνει το δωμάτιο και τ' αντικείμενα έμεναν προς το μέσο μου. Άν, τίθετα, το ταβάνι γινόταν πανώλη και βολιτό.

«Ύστερα είδα ν' αλλάξει μορφή ο γιατρός, που καθόταν σε μια καρέ-

ύποχομαι πως θα καλοπεράσει... θα περιμένω να δω έσένα και θα βρεθεί μπροστά στους ανθρώπους μου. Θα τον δέσουν χειροπόδαρά και θα τον νυρίσουν απ' το ένα στο άλλο ανόρεκτο, από χωριό σε χωριό, για να δουν όλοι τι παθαίνει οποιος τολμάει να πει ράδι το φερνάντο!

—Οχι, όχι, δε μπορείς να το κάνεις, αυτό! φώναζε μ' απελπισία η Χουανίτα.

—Και γιατί δε μπορείς; ρώτησε κοροϊδευτικά ο φερνάντο. Θέλω να τον εκδικηθώ και θα το κάνω, θα τον εξευτελίω στα μάτια όλων των Άρρεντινών. Έκτος αν...

—Τι έκτος αν; είπες μ' αγωνία η κοπέλλα.

—Έκτος αν πιάς στο ραντεβού που σου έδωσα, και τού πιάς πώς δεν τον απαγάς πιά και πώς είσαι γ' λενάδα μου! Ένώ θα είμαι κρυμμένος εκεί κοντά, κι' αν τον αγνίσω ή τον προσδιορίσω για την παρουσία μου, θα του σπείρω μια σφαίρα στο κεφάλι... Άν όμως μ' ακούσεις, θα τον αφήσω να φύγει, ζωντανός κι' απείραχτος.

—Και τί θα κερδίσεις αν το κάνω αυτό; απάντησε η κοπέλλα.

—Τι θα κερδίσω ξεκιλώντάς του την καρδιά; λέλασε ο φερνάντο. Μα αυτή θα είναι η πιο σκληρή εκδίκη που μπορούσα να πάρω... Διάλεξε λοιπόν, τι προτιμάς, να ρεζιλεύεσαι ο καλός σου ή να χάσεις την ευτυχία του έρωτά σου.

Η Χουανίτα δε δίστασε ούτε στιγμή. Δε μπορούσε να ειδοποιήσει τον αναμνηστικό της και ήξερε πως, αν έπεσε στα χέρια του φερνάντο, αυτός θα τον σκότωνε άπαυτο.

Καλύτερα νάχανε την αγκαλιά της, παρά τη ζωή του!

✱

Ήταν μεσάνυχτα ακριβώς, όταν η Χουανίτα έφτασε στο μεγάλο κάκτο. Σχεδόν άμεσα ξεπρόβαλε μέσα απ' τη σκεπτική παμπά ο Πέντρο.

Για μια στιγμή, η κοπέλλα έκανε να ριχτεί πάνω του, αλλά θυμήθηκε πως ο φερνάντο παραφύλαγε, κρυμμένος εκεί κοντά, και συγκρατήθηκε.

—Αρρώστε να νυρίσει, Πέντρο. Δε υποπτεύω πια να σε περιμένω... είπες με αδιαφορία φωνή.

—Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε οσσημένος ο νέος. Θες να πιάς πιας απάντα άλλων;

—Ναι, το φερνάντο, δήλωσε η Χουανίτα θανατώντας τα χείλη της για να μην προδοθεί. Ούτε Πέντρο, δεν έχω πια καμιά δουλειά μαζί σου.

Και, καταλαβαίνοντας πως δεν άντεχε άλλο, πως θα ξεσπούσε σ' αναβρασμό, οσσημένος κι' αποκαρτερώντας τρέχοντας.

Δεν είχε κάνει ούτε εκατό μέτρα, όταν έβλεπε χέρι την άρπαξε απ' το υποπόδιο.

—Μπράβο, καλά τα κατάφερες, της είπες σαρκαστικά ο φερνάντο. Μόνο που σε κοροϊδεύω, χρυσή μου! Οι άνθρωποι μου περιμένουν το φιλαράκο σου πάνω στο δρόμο της παμπάς! Θα πεθάνει νομίζοντας πως τον προδώσες...

Δεν είχε προλάβει να τελειώσει τη φράση του, κι' η φωνή του «γκάουτορ» άντησε σαν κεραυνός σ' αυτή του:

—Καλά το υποπτεύθηκες πως κάτι τέτοιο συνέβη να... Βλέπεις, φερνάντο, όταν απαγάς μια κοπέλλα από παιδί, έρεας αν είναι ικανή να σε προσέψει ή όχι! Κατάλαβα λοιπόν ότι τα λόγια που έλεγε η Χουανίτα, δεν εδιναν απ' την καρδιά της, και την παρακαλούσα, αποφασισμένος να λύσω το μυστήριο.

Σ' εύχαριστώ που με πληροφορήσατε ότι με περιμένουν οι φωνιές σου, για να τους αποφύγω... Μην κουνιέσαι, αλλιώς θα σε πυροβολώ! Θα σε δώσω τώρα, θα σε φιμώσω, κι' όταν σύρω το πωλί σε βρούνε και σ' ελευθερώσουν, ενώ κι' η αγνιότητα μου θα βρακόμαστε πια με κορά, έξω απ' την Άρρεντινία.

Χουανίτα, ξεφωνητό της σκοπές σκέπασε το λυσοσμένο μονόκονο του ανόικου φερνάντο...

Μερικά λεπτά αργότερα, το ξενυάρι έπαυσε το δρόμο της ελευθερίας και της ευτυχίας.

«Πιστεύω ότι ο κόσμος όπου θρόνιζε για λίγες ώρες ήταν αυτός στον οποίο ζούσε μόνιμα ο πρελλός.

Και προσέθετε:

Α. ΣΩΛΚ

Είναι έδικινδυνα ΤΑ ΠΥΡΗΝΙΚΑ ΟΠΛΑ;

ΜΑΖΙ με την είδηση πως εξερράνη πυρκαγιά πάνω στο αμερικανικό αεροπλανοφόρο «Σαράτγκεν» ενώ βρισκόταν στις ελληνικές θάλασσες, οι έφημεριδες δημοσιεύσαν και μια πληροφορία αληθινή συνταρακτική: Οτι το τεράστιο αυτό πλοίο μετέφερε ένα όρμιον πυρηνικών όπλων, κι' ότι, αν η πυρκαγιά προκάλεσε την έκρηξή τους, θα θωνιζονταν τα νησιά μας και η Πελοπόννησος!

Οι Αμερικανοί δεν επιβεβαίωσαν άλλ' ούτε και διαψέψαν κατηγορηματικά την ύπαρξη αυτών των όπλων πάνω στο αεροπλανοφόρο. Έντελως άλλο ζήτημα όμως είναι αν ύπνοκε πραγματικά ο κίνδυνος της τυχαίας έκρηξής τους.

Πάνω σ' αυτό το θέμα, πρέπει να τονισθεί ότι οι Αμερικανοί — όπως και οι Ρώσοι αλλωστε — έχουν πάρει όλα τους τα μέτρα, ώστε ν' αποκλείεται τέτοιος κίνδυνος, τουλάχιστον όσο είναι ανθρωπίνως δυνατόν. Αν δεν ήταν έτσι, δε θ' αποφασίζαν ποτέ ν' αποθηκεύουν τις τόσο επικίνδυνες ατομικές βόμβες και τις ύδρονονοβόλες σε μικρές σκεπτικές αποθήκες από κατοικημένες περιοχές των Ηνωμ. Πολιτειών, είτε πάνω σε αμερικανικά πλοία και αεροπλάνα.

Οι ειδικοί του ύπουργείου Ατομικής και της Επιτροπής Ατομικής Ένεργειας έχουν τελεία επινοήσει των φερών συνεπειών μιας τυχαίας έκρηξης πυρηνικού όπλου. Σέρουν ότι μια βόμβα ύδρονόμου των 20 μεγατόνων μπορεί να ραρώσει τελείως μια μεγάλη πόλη, κι' ότι έχει την ίδια έκρηκτική δύναμη, υ' ένα όγκο τροτύλης ύψους 450 μέτρων και διαστάσεων όσο έξη οικοδομική τετράγωνα μαζί! (Ακόμα και οι ιερούστες ατομικές οδίδες Ισοδυναμούν μ' ένα ολόκληρο τόννο τροτύλης).

Σέρουν επίσης ότι κανένα πυρηνικό όπλο δε μπορεί να θεωρηθεί απόλυτως ασφαλές. Έχει φταχτή αλλωστε ακριβώς για να είναι επικίνδυνο.

Έχουν προβλέψει ακόμα τα «άτυχηματα» που μπορεί να συμβούν σ' ένα τέτοιο όπλο. Τα πυρκαγιά απ' αυτά είναι μια πυρκαγιά ή το περίοιο ενός αεροπλάνου εξοπλισμένου με πυρηνικές βόμβες. Σε καμμία λοιπόν από τις δυο αυτές περιπτώσεις δε μπορεί να εκραυνούν τα πυρηνικά όπλα.

Και πρώτα η πυρκαγιά αποκλείεται να προκληθεί την έκρηξή τους, για τον εξής λόγο:

Αυτός είναι ένας τύπος ατομικής βόμβας. Είναι όμως ακίνδυνος, αν δεν προκληθεί η έκρηξή του με ώριμένο τρόπο.

Αποκλείεται ή τυχαία έκρηξή τους

Η ατομική βόμβα αποτελείται βασικά από μια σφαίρα πλουτωνίου ή ουρανίου 235, νύω απ' την οποία βόσκονται αρκετά «φυσίνια» από κοινή εκπνκτική ύλη. Τα φυσίνια αυτά είναι έτσι σταν μένα, ώστε, όταν εκραυνούν, δλη η δύναμη της έκρηξής τους διευθύνεται προς τα μέσα. Έτσι συμπίεζεται από παντού, σχηματοποιείται η κεντρική σφαίρα του ατομικού υλικού, αποκτά τον λεγόμενο «κρίσιον όγκο» και άμεσως διασπνται. Μ' άλλα λόγια, τα εκπνκτικά «φυσίνια» είναι τα καθούλια που προκαλούν την έκρηξή της ατομικής βόμβας.

Στη βόμβα ύδρονόμου πάλι, πρέπει να εκραυνή πρώτα μια μικρή ατομική βόμβα, με τον τρόπο που περιγράψαμε, κι' απ' αυτήν να μεταδοθεί η έκρηξη στην κυρίως βόμβα.

Άλλα τα «φυσίνια» είναι απαραίτητα να εκραυνούν όλα σ' υν, χ' ο ν' υς, πράγμα που επιτυγχάνεται μόνο με το ηλεκτρικό ρεύμα μιας υπατοσάς. Αν ύπνοκε ή ελαχίστη διαφορά στο χρόνο της έκρηξής τους (έως και ένα μικρό κλάσμα του δευτερολέπτου), η κεντρική σφαίρα, αντί να συμπίεσθ σε μικρότερο όγκο και να εκραυνή, μένει αδρανής ή διασκορπίζεται και χανεται.

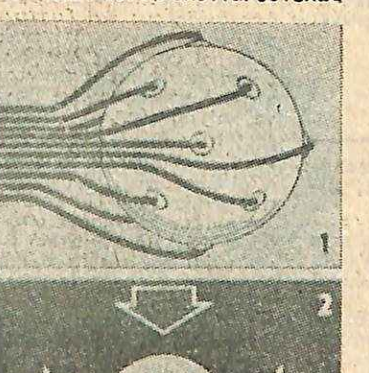
Σε περίπτωση λοιπόν πυρκαγιάς, αποκλείεται αυτός ο απόλυτος συγχρονισμός των εκπνκτών όλων των «φυσινών», κι' επομένως η πραγματική έκρηξη της βόμβας. Το πιθανότερο είναι ότι θα πάροφωτα πρώτα ένα «φυσίνιο» και απ' αυτό θα εκραυνή ύστερα και τα άλλα, μερικές στιγμές αργότερα.

Ένας πραγματικός (άλλα μικρός) κίνδυνος προέρχεται από την έκρηξη των «φυσινών», που μπορεί να περιέχουν μέχρι 150 κιλά εκπνκτικού υλικού. Αυτή όμως μπορεί μόνον να προκαλέσει υερικές τοπικές ζημιές και σκ' ο τωπ ή να τραυματίσει λίγους ανθρώπους που θα σμυθ ή βρισκωνται κοντά. Τιποτε περισσότερο.

Πρέπει επίσης να λησθ ή ύψ ή και ο κίνδυνος από τη ραδιενέργεια του ατομικού υλικού, που, όπως είπαμε, διασκορπίζεται γύρω απ' το σημείο της καταστροφής της βόμβας. Αν το υλικό αυτό είναι ουρανίου 235, θεωρείται από τους ειδικούς ακίνδυνο για την υνεία. Αν όμως είναι πλουτωνίου, παραγει μικροσκοπικά σωματίδια αλφα, που μπορεί να προκαλέσουν μεγάλες βλάβες αν

είσχωρήσουν στον ανθρώπινο οργανισμό από το αναπνευστικό ή το πεπτικό σύστημα. Ο κίνδυνος μεγαλώνει όταν ύπνοκε καπνός ή άνεμος, που μπορεί να παρσούρη αυτά τα σωματίδια σε μεγάλη απόσταση.

Γι' αυτό, σε τέτοια περίπτωση, επιβάλλεται ν' απομακρυνθούν άμεσως όσοι βόσκονται σε μια ώριμένη ακτίνα όλονυρα, και ν' αναλάβουν ειδικά σ'υνεργεία την απολύμανση της μολυσμένης έκτασεως. Τέτοια σ'υνεργεία ύπνοκε αεροπλάνα, εξοπλισμένα με πυρπολιτών και βρισκονται συνεχώς

Την περασμένη άνοιξη εξ άλλου καταστράφηκε από πυρκαγιά ένας ατομικός πυρσώλης, στο Μπύ Τζες, αμερ, χωρίς και πάλι να εκραυνή ή πυρηνική του νόμους.

Οι ειδικοί της Επιτροπής Ατομικής Ένεργειας έχουν αντίστροφο πείρε και την πιθανότητα σμυτάξ, από ένα πράκτορα του έχθρου, ή ακόμα από ένα τρελό. Κι' εδω όμως ο κίνδυνος μπορεί να θεωρηθεί ανύπαρκτος, για τους εξής λόγους:

«Όπως είπαμε, κοσιάζεται να ύπνοκε μια ηλεκτρική υπατοσά, για να εκραυνή ένα ατομικό όπλο. Άλλ' όταν το όπλο είναι απεπνευμένο ή μεταφέρεται άλλοι, η υπατοσά αυτή δε βόσκειται ποτέ στη θέσι της. Τοποθετείται μόνο στη στιγμή της κοσιμοπο ήσεως του. Δίχως τη υπατοσά δε, το ατομικό όπλο είναι αδρανές και ακίνδυνο.

«Εέ αλλω, πον άπο την έκρηξη μιας ατομικής βόμβας, πρέπει να προσηνθούν διάφορες προετοιμίες για τον «όρμιον» της. Συγκεκριμένα, πρέπει να πατθθούν αρκετά κουμπιά και διακόπτες, που κλειώνουν τα ηλεκτρικά κυκλώματα του υπκνηομού της.

Πάνω στα βουβαροιστικά αεροπλάνα, οι διακόπτες αυτοί έχουν τέτοια τοποθέτηση, ώστε ν' αποκλείεται η τυχαία πείσι τους. Έρεας απ' αυτούς προετοιμάζεται από μια σφραγίδα που πρέπει να σπάσει, κι' από μια «ασφάλεια» που πρέπει ν' αφαιρεθεί. Άλλος απαιτεί ειδικό κλειδί, που το κοσάει μόνον ένα μέλος του πληρώματος.

«Ο τελικός δε «όρμιον» της βόμβας γίνεται μετά την άπελευθέρωση της από το αεροπλάνο υ' ένα αυτόματο διακόπτη που βόσκειται βαθιά στο έσωτερικό της. Ένας σαμποτέρ δε μπορεί ποτέ να φτάσει ως αυτό το διακόπτη, αν δε λύση πρώτα σε κομμάτια τη βόμβα.

«Αν πάλι τρέψ τυχαία ή βόμβα, χωρίς δηλαδή να έχουν προσηνθεί οι προετοιμίες που είπαμε, φτάνει στο έδαφος και καταστρέφεται δίχως να εκραυνή.

«Άλλα συστηματικά μέτρα όσφα λείας λαμβάνονται κατά την κατασκευή των ατομικών όπλων, ώστε ν' αποκλεισθούν και τότε τα άτυχηματα ή τα σαμποτάξ.

Χρειάστηκαν πολλών έτών μελέτες και έρευνες για να γίνει κατανοητή η δομή και η λειτουργία του πυρηνικού υλικού (4).

ο' έπιθυμική, έτοιμα να μετακινηθούν με το τεχύτερο μεταφορικό μέσον, έρεας ειδικές προετοιμασίες στο έδαφος, κοσιμοποούν άναπνευστικές συσκευές και είναι έφωδιασμένα με ευαίσθητους μετρητές ραδιενεργείας. Μ' αυτούς εξερευνούν την ύπνοπη έκτασι, σπθαση πρς σπθαση, και μαεύουν κάθε αντικείμενο που θα βρούσε μολυσμένο. Οσικά, η δουλεία αυτή ύπνοκε ν' απαιτήσει αρκετές ήμερες.

Αφού εξετάσαμε την περίπτωση της πυρκαγιάς, ας δούμε τώρα και την πιθανότητα να πέσει ένα αεροπλάνο εξοπλισμένο με πυρπολικές βόμβες.

Τι θα σμυθ τότε; Οι βόμβες θα καταστράφουν, χωρίς να εκραυνή, για τον ίδιο λόγο που εξήγησαμε πιο πάνω.

«Άλλωστε, στα λίγα τελευταία χρονία, σμυθώθηκαν στην Αμερική 9 αεροπορικά συστήματα τέτοιου είδους, έρεας οσάρες συνέπειες. Τς 1953 μιά ατομική βόμβα έπεσε τυχαίως από ένα βουβαροιστικό στη Νότιο Καρολίνα. Το μόνο αποτέλεσμα της ήταν να κρυσιασθ ένα σπτι και να τραυματισθούν οι ένοικοι. Το 1959 έπεσε ένα άλλο βουβαροιστικό, στο Κεντάκυ. Οι ύδρονονοβόλες του βρέθηκαν κατεπιν άθικτες στο μέσο της καταστροφής. Τα ύππολα πα άτυχηματα συνέβησαν κατά την άπνευση αεροπλάνων από αεροπορικές βάσεις.

Την περασμένη άνοιξη εξ άλλου καταστράφηκε από πυρκαγιά ένας ατομικός πυρσώλης, στο Μπύ Τζες, αμερ, χωρίς και πάλι να εκραυνή ή πυρηνική του νόμους.

Οι ειδικοί της Επιτροπής Ατομικής Ένεργειας έχουν αντίστροφο πείρε και την πιθανότητα σμυτάξ, από ένα πράκτορα του έχθρου, ή ακόμα από ένα τρελό. Κι' εδω όμως ο κίνδυνος μπορεί να θεωρηθεί ανύπαρκτος, για τους εξής λόγους:

«Όπως είπαμε, κοσιάζεται να ύπνοκε μια ηλεκτρική υπατοσά, για να εκραυνή ένα ατομικό όπλο. Άλλ' όταν το όπλο είναι απεπνευμένο ή μεταφέρεται άλλοι, η υπατοσά αυτή δε βόσκειται ποτέ στη θέσι της. Τοποθετείται μόνο στη στιγμή της κοσιμοπο ήσεως του. Δίχως τη υπατοσά δε, το ατομικό όπλο είναι αδρανές και ακίνδυνο.

«Εέ αλλω, πον άπο την έκρηξη μιας ατομικής βόμβας, πρέπει να προσηνθούν διάφορες προετοιμίες για τον «όρμιον» της. Συγκεκριμένα, πρέπει να πατθθούν αρκετά κουμπιά και διακόπτες, που κλειώνουν τα ηλεκτρικά κυκλώματα του υπκνηομού της.

Πάνω στα βουβαροιστικά αεροπλάνα, οι διακόπτες αυτοί έχουν τέτοια τοποθέτηση, ώστε ν' αποκλείεται η τυχαία πείσι τους. Έρεας απ' αυτούς προετοιμάζεται από μια σφραγίδα που πρέπει να σπάσει, κι' από μια «ασφάλεια» που πρέπει ν' αφαιρεθεί. Άλλος απαιτεί ειδικό κλειδί, που το κοσάει μόνον ένα μέλος του πληρώματος.

«Ο τελικός δε «όρμιον» της βόμβας γίνεται μετά την άπελευθέρωση της από το αεροπλάνο υ' ένα αυτόματο διακόπτη που βόσκειται βαθιά στο έσωτερικό της. Ένας σαμποτέρ δε μπορεί ποτέ να φτάσει ως αυτό το διακόπτη, αν δε λύση πρώτα σε κομμάτια τη βόμβα.

«Αν πάλι τρέψ τυχαία ή βόμβα, χωρίς δηλαδή να έχουν προσηνθεί οι προετοιμίες που είπαμε, φτάνει στο έδαφος και καταστρέφεται δίχως να εκραυνή.

«Άλλα συστηματικά μέτρα όσφα λείας λαμβάνονται κατά την κατασκευή των ατομικών όπλων, ώστε ν' αποκλεισθούν και τότε τα άτυχηματα ή τα σαμποτάξ.

Χρειάστηκαν πολλών έτών μελέτες και έρευνες για να γίνει κατανοητή η δομή και η λειτουργία του πυρηνικού υλικού (4).

—Και κατόπιν... Άσυνωνμία ή άπλοσία έξ μερους της:
—Α, όχι αυτό!
—Καλά μη είνεστε!
—Όχι δε θίνομαι, αλλά δεν ου νέθη.
—Άπλάδι... δεν ξέρετε αν συνέθη!
—...Ναι. Δεν ξέρω!...
—Θέλω να λείμω το σωστό! Τό παρόπνο σας, λοιπόν, είναι πως δεν ταιριάζετε.
—Καθόλου! Είμ' εγνωστρία, αὐ-ταρχική, νευραρθενική.
—Και τώρα... Ζητάτε μία περι-πέτεια για παρηγορά, έτσι;
—Ακριβώς δεν είν' έτσι! Ζη-τάω να γνωρίσω μία όμορφη και χαριτωμένη κοπέλλα — που νομι-ζώ πως τη γνωρίζω — και να ζα-ναστιάσω τη ζωή μου.
—Ζητάτε δηλαδή, την ιδανική γυναίκα! Την «ιδανική» για σας. Γιατί τα κριτήρια του χαρακτήρος είναι υποκειμενικά! Προσωπικά!
—Αν πρόκειται για σας...
—Μη βιάζεστε, θα σπάσουμε κι' εκεί. Άς υποθέσουμε πως γνωρι-σθήκαμε καλά και ταιριάσαμε. Πώς θα χωρίσετε.
—Θα την κάνω να σηκωθεί να φύγει! Αυτό επιδιώκω και τώχω μι-σοπετύχω. Γιατί ο άνθρωπος πρέ-πει να είναι και ρεαλιστής στη ζωή. Δεν έχω καμία διάθεση για να φανώ ήπιος, να διαθεώ για και να θεωρηθώ υπάκουος ενώ δεν είμαι και να βγώ το διαδύγιο εις βάρος μου και με διατροφές και άποζημιώσεις!...
—Και τα δικά της τα λεπτά; 'Η προίκα της;
—Αὐτά... και πολλά άλλα, τα φάγαμε μαζί!
—Και τώρα θέλετε να την πε-τάξετε στο δρόμο;
—Α, όχι. Κάθε άλλο. Κάτι θα της δώσω... Θα της εξασφαλίσω μία συντήρησι.
—Άλλά;
—Άλλά... Έχασα μαζί της τα καλύτερα χρόνια της ζωής μου, δεσποινίσι. Γι' πρέπει να γίνει: Νά της δώσω και την περιουσία μου.
—Μα την περιουσία την κάνετε μαζί και με δικά της λεπτά!...
—Αὐτό... Δεν... άποδεύεται!
—Υστερα... ενώ δουλεύεται!
—Μα χωρίς το κεφάλαιό της, θάσσετε υπάλληλος.
—Πώς θα τό άποδείξη; Δέ φαί-νεται πούθενά ότι τα λεπτά ήτα-νε δικά της!
—Μα αν σας επιβάλω όρκο, τί θα πείτε;
—Θα... 9ά όρκιστώ! Στην επο-χή μας τώρα, μιλάτε περί όρκου; Άπορώ πως δεν τών καταργούν τα δικαστήρια.
—Όποτε 9ά όρκιστήτε ψέματα:
Και είν' άφροσύ αυτό.
—Δεσποινίσι... είπαμε να μιλά-με ειλικρινά κι' αὐθόρμητα! Έγώ σας άνοίξα την καρδιά μου χωρίς επιφύλαξη. Και σεις μου μιλάτε σά να ήσαστε... συντηρόρος της γυ-ναίκας μου!
—Και είμαι!... Μαίρη Παπαζαφει-ρώνη, δικηγόρος. Με στέλνει ή εννοηθώ μαζί της και να φτιάξου-με την άγωνή διαζυγίου.
—Αὐτό έπρεπε... να μου τό πη-τε ότι την άρχη, δεσποινίσι! είπα φουντωμένος.
—'Ε, μά... άρχη είναι τώρα, νο-τε κι' όλα σας τα σχέδια! 'Ότε-χρησιμοποίησα τη ννωμιά μας τε. Δέ θα ήταν σωστό.
—'Α, τό καταλαβαίνετε!
—'Ε, βέβαια! Μόνο να είσαστε και σεις τίμιοι!
—Άπλάδι.
—Δέ θέλω τίποτα σπουδαίο. Ά-πλώς ν' αναγνωρίσετε ότι την πε-ριουσία την κάνετε με δικά της λεπτά!
—Κάπως!
—Μά είπαμε. Τιμιάτε!... Κα-ληνύχτα! Και χάρηκα πολύ!

Μου πήρανε τα μισά μου λε-φτά και κάτι πάρα πάνω. Ψάχνω γορίνα μ' έκαψε. Άπό τόδε δε φλεοτάρω σά τρώω και σά «πάρω». Κι' αν φλεοτάρω, ποτέ δεν έμπιστεύομαι!... Οι γυναίκες, φίλοι μου, άλλανες στην έποχή μας! Είν' έξυπνες σαν άντρες κι' επί πλέον έχουν ένα όπλο τε-ράστιο: Τό νυαίκείο θέλητρο! Κι' είμεις... νίγουμε τό «δένωτο φύλο»! Χωρίς άστεία, όλωση!

ΕΥΛΟΝ

Γιά μικρούς

Η κρυμμένη παροιμία

Στη στήλη «Α» του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε 19 λέξεις των 6 γραμμάτων, των οποίων σάς δίν με πιο κάτω τις σημασίες. Άκολουθως θα πάρετε από κάθε λέξη τα δύο πρώτα γράμματα και σε μία περίπτωση (3) τό

	Α	Β	Γ
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			
11			
12			
13			
14			
15			
16			
17			
18			
19			

δεύτερο και τό τρίτο, τα οποία θα τοποθετήσετε στη στήλη «Β». Έτσι ώστε διαστέλλοντας τα στη σειρά και από πάνω προς τα κάτω, να σχηματίσετε μία γνωστή ελληνική παροιμία. Τα τέσσερα υπόλοιπα γράμματα, ά-ναγραμμοσυνταγμένα ή όχι, θα τοποθετηθούν στη στήλη «Γ», σχηματίζοντας λέξεις των τεσσάρων γραμμάτων, των οποίων επίσης θα βρείτε κατωτέρω τις σημασίες.

ΣΤΗΛΗ «Α»

- 1) Μέρος του γεραιού.
- 2) Τροχούμενο νερό σε μεγάλη ποσότητα.
- 3) Μία έκκλησις, όχι όρθόδοξη.
- 4) Φυτό του οποίου οι σπόροι χρησιμοποιούνται στη φαρμακευτική.
- 5) Θεός, αλλά και γκάμπη.
- 6) Χωρίζει δαμάτια.
- 7) Κάνει τα κορίτσια να κοκκινίζουν.
- 8) Στεγνώνονται με τα μάτια μας (ούθ).
- 9) Έπίρροπος: κάθε φορά.
- 10) Έγουν σένα με την ούρα.
- 11) Έπαναστατική ένεργεια.
- 12) Όλόλευκος.
- 13) Χύνεται, αλλά και μπαίνει κάπου.
- 14) Πειράζει, πολλούς ταξιδιώτες.
- 15) Καλεί τους Μωαμεθανούς σε προσευχή.
- 16) Πιάνει αλλά με δόλο.
- 17) Έχει μικρό πλάτος και μεγάλο μήκος.
- 18) Έπιθυμία, αλλά και πόθος άνεκλήρωτος (τουρκ.).
- 19) Τιμωρείται αούτηρά από την άγορανομία.

ΣΤΗΛΗ «Β»

- 1) Φρούτα της έποχής.
- 2) Όργανον αίσθησως.
- 3) Έπιλύει διαφορές.
- 4) Ψάσας.
- 5) Μοφή, πρόπος εμφάνίσεως.
- 6) Νησί του Αιγαίου.
- 7) Κλάση, τάση.
- 8) Άδριστη άποτυχία.
- 9) Μύτη βελόνας.
- 10) Μουσική σύνθεση.
- 11) Κλωστή.
- 12) Πρόθεσις.
- 13) Χορικό διάστημα (πληθ.).
- 14) Όργανον αίσθησως.
- 15) Κάθε βιομηχανία έχει τό δικό της.
- 16) Κατοικίδιο ζώο (δημοτ.).
- 17) Άκροτήριο της Πελοποννήσου.
- 18) Δυνατό ποτό.
- 19) Συγγενικό πρόσωπο.

Ποιά από τις τρεις;

Άπό τις πρέε άπαντήσεις, που συνοδεύουν καθ'μία από τις κάτωθι άσκήσεις, ή μία είναι σωστή. Προσπά-θήστε να τη βρείτε, διαγράφοντας τις δύο λαθραίες.

1) 'Ο άσθματικός έγκέφαλος ζυγίζει κατά μέσον όρον 1350 γραμμάρια σάν άντρα και 1235 στη γυ-ναίκα. Κάτω από ένα ώρισμένο βάρος όμως ο άσθα-πος θεωρείται ήλιος. Ποιά είναι τό βάρος αυτό;

ΚΑΙΝΕΛΛΑΔΑ

- 1) 1100 — 900 — 750 γραμμάρια.
- 2) Στην Εύρωπη υπάρχουν περισσότερα από 4000 είδη λουλουδιών. Έπί του συνόλου αυτού πόσα περί-που είδη έχουν εγγύριοστο άξωμα;
— 3000 — 1500 — 400 είδη.
- 3) Οι άσάνες σπάνιουν τον ιστό τους την ίδια ώρα κάθε μέρα. Ποιά είναι ή ώρα αυτή;
— Μεταξύ της 2ας και 3ης πρωγής — Μεταξύ της 11ης και της 12ης μεσημβνής — Μεταξύ της 9ης και 10ης βραδυής.
- 4) Έάν φτιάγνατε μία σιδερένια μικρογραφία του πυργου του Άγρελ, που θα ήταν ένα πιστό καθ' όλα αντίγραφο, αλλά στο γίγιστό του φυσικού μεγέθους, πόσο ακριβώς θα ζύγιζε ή μικρογραφία αυτή;
— 8 γραμμάρια — 720 γραμμάρια — 1 κιλό 250 γραμμάρια.
- 5) Πόσες περίπου τσίγες υπάρχουν σε μία άστική γενειά;
— 3.000 — 13.000 — 40.000 τσίγες.
- 6) Έάν συγκεντρώναμε όλο τό άλάτι, που υπάρχει στους άκεανούς του πλανήτη μας και σκεπάζαμε μ' αυτό τις πέντε ήπείρους, ποιά πάχος θα είχε κατά τη γνώμη σας τό στρώμα από άλάτι, που θα σχηματιζόταν;
— 30 εκατοστά — 12 μέτρα — 122 μέτρα.
- 7) Πόσες ώρες κοιμούνται τα ψάρια μέσα σ' ένα 24ωρο;
— 12 ώρες — 5 ώρες — Καθόλου.
- 8) Οι καθημερινές έσπεριδες της Άμερικής έχουν τουλάχιστον 50 σελίδες. Οι ίδιες αυτές έσπεριδες κυ-κλοφορούν κάθε Κυριακή σε πανηγυρικές άγκυρές έκ' όσες 300 γραμμάρια — 1½ κιλό — 3 κιλά.
- 9) 'Η καρδιά του ανθρώπου γυρνά 60 με 80 φορές τό λεπτό. Πόσες φορές γυρνά ή καρδιά ενός αινιθά-λου, (πτην που είναι πιο γκυστό ως τρωποκάρο) κατά τό ίδιο αυτό χρονικό διάστημα;
— 12 — 746 — 1037 φορές.
- 10) Πόσα άτομα γενιούνται σ' όλόκληρο τον κόσμο μέσα σε μία ώρα;
— 540 — 1540 — 5400.

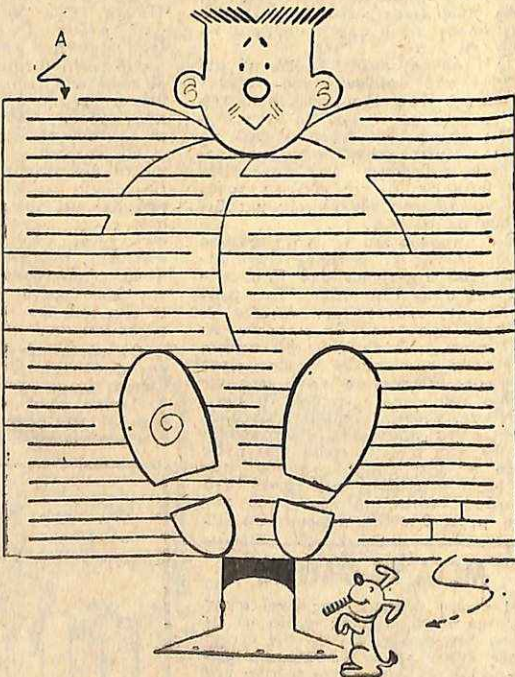
Άριθμητικό πικινίδι:

Άνάμεσα στους άριθμούς 18 3 2 4 2 4 τοποθετήστε τα κάτωθι σημάδια της άριθμητικής.
— Χ —
Έτσι ώστε οι διάφορες πράξεις να σας δίνουν γι' τελ-κό άποτέλεσμα πένδ.

Λογοπαικτικές λεξιγίφες

Άν σή θέλας μένος, λήτη, θα τόν έφες στο λεπτό. Μά κι' οι άλλοι θα γνωρίσουν εύκολα τό σταντνό.

Λαβύρινθος

Ό Λάκης τώρα μόλις κούρευτηκε και γαϊάζεται την τσατσάρα του, για να γέννηση τα μαλλιά του. Ψάχνει παντού, αλλά θέλπει πως την έχει χάσει. Εύτυχως γι' αυτόν την βρήκε ο Άζορ και τόν την έφερε. Μπορείτε, λοιπόν, να βρείτε ποιά δρόμο θ' ακολουθήση ο Λάκης μέσα στο λαβύρινθο, ξεκινώντας από τό σημείο «Α», για να φτάση σε τήν τσατσάρα του και να την τάση από τα δόντια του Άζορ (κάτω δεξιά); Πρέπει ο δρόμος αὐ-τός να είναι ο πιο σύντομος και να μην άναγκάση καμιά περιπέτεια τό Λάκη να περάσει, για δεύτερη φορά, από τό σημείο.

Οι λύσεις στη σελ. 62

«ΑΝ Ο ΦΙΝΤΕΛ ΚΑΣΤΡΟ παντρευτή, σε λίγο καιρό —να μου τό θυμηθώ— θα έχη γάση την έξουσία!»
Μ' αυτή τη φράσι, που ήγει σαν παραδοξο-λογία, άρνίζει την άνταπόκρισί του από την Κούβα ένας Γερμανός δημοσιογράφος, που βρίσκεται από αρκετές βδομάδες στο «νησί της ζάναρης» και έχει σπουδάσει καλά πρόσωπα και πράγματα. Πώς, όμως, οι παρατηρήσεις και οι διαπιστώσεις του τόν δόγησαν στο πε-ρίεργο συμπέρασμα ότι τό μέλλον της Κού-βας και τού σημερινού καθεστώτος της δρι-σκονται σε άμεση συνάρτησι με τό αν θα παν-τρευτεί ή όχι ο Φιντέλ Κάστρο:

Άπλούστατα, ο Γερμανός δημοσιογράφος έφτασε σ' αυτό τό συμπέρασμα, διαπιστώνον-τας σε κάθε βήμα του την παρολγική λυ-τρεία, που τρέφουν για τόν γενειοφόρο δικτά-τορά τους οι Κουβανέζες. «Πολυαγαπημένο των γυναικών» έχουν έπαινομάσει τόν Φιντέλ Κά-στρο στη γώρα του και ο γασακτισμός αὐ-τός άνταποκρίνεται άπόλυτα στην πραγματι-κότητα. Άπό τόν άνδρικό πληθυσμό τού νη-σιού είναι ζήτημα, αν σήμερα κι' ο μισός έ-στω έξασκοιούει να είναι πιστός στον Κά-στρο, άσχετα με τό ότι οι περισσότεροι Κου-βανέζοι άποφeyουν να έκδηλώσουν άνοιχτά τη δυσφορία τους έναντίον του. Οι γυναίκες, όμως, είναι δέσαιο πως τόν άκολουθούν, με φανατισμό, σε ποσοστό 90%.

«Έμεινα κατάπληκτος —λέει ο Γερμανός

ΦΙΝΤΕΛ ΚΑΣΤΡΟ

ο πολυαγαπημένος των γυναικών

Ό Φιντέλ Κάστρο στηρίζει τη δύναμή του στην παρολγική λατρεία, που τρέ-φουν γι' αυτόν οι Κουβανέζες

δημοσιογράφος — από τό κύμα αυτό τού άπε-ρίοριστου, τού σχεδόν μυστικιστικού θαυμα-σμού, που τρέφουν οι Κουβανέζες για τόν Φιν-τέλ Κάστρο. Ο θαυμασμός, όμως, αὐτός δεν έχει, όπως θα φανταζόταν κανείς, τις ρίζες του σ' έναν πολιτικό φανατισμό. Οι γυναίκες της Κούβας —όπως, άλλωστε, και οι περισσότε-ρες γυναίκες σ' όλο τόν κόσμο— πολύ λίγο σκονιάζονται για τήν πολιτική, που τη θεωρούν σαν μία υπερβολικά «σοβαρή» και πηκτική άσβολία, κατάλληλη μόνο για τούς άνδρες! Άλλά, όταν παρουσιαστή στον πολιτικό στίβο ένας άνδρας ικανός να τις συγκινήση σαν γυ-ναίκες, αυτές τόν ακολουθούν με φανατισμό και με πάθος, χωρίς, κατά βάθος, να ένδια-φέρωνται για τις άσνες που προσθεύει και τις ιδεολογικές πεποιθήσεις του! Αυτό, ακριβώς, συνέβη και στην περίπτωση τού Φιντέλ Κάστρο. Οι Κουβανέζες τόν αγαπήσαν όχι σαν πολι-τικό ήγέτη, αλλά σαν άνδρα. Στο πρόσωπό του βλέπουν τόν Ιδανικό έραστή. Και είναι έ-τοιμες να πέσουν στη φωτιά, για χάρη του!

Τη θεωρία του αυτή που μπορεί να ξενίξη ως ένα ώρισμένο σημείο, για τα αίτια της δημοτικότητας τού Κάστρο από γυναικείο πληθυσμό της Κούβας, ο Γερμανός δημοσιο-γράφος την ένισχύει και μ' ένα πρόσθετο στοι-χείο, έξαιρετικά —επιβάλλεται να όμολογήση κανείς— πιστικό: Πρόκειται για τό γεγονός, ότι ο «ώρατος Φιντέλ» δεν κατόκτησε μονάχα τις συμπατριώτισσές του, μα και τις Άμερι-κανίδες τών 'Ηνωμένων Πολιτειών που θα ει-γαν λόγο να μην τόν συμπάθουν, αφού οι δυο γώρες βρίσκονται σε τόσο σπινωτές σνέσεις μεταξύ τους. Καί, πραγματικά, δεν τόν συμ-παθούν, καθόλου ως τήν ήμέρα, που πάτησε τό πόδι του στη Νέα 'Υόρκη!

Τότε, οι Νεοϋορκέζες έέχασαν τήν πολιτική, έέχασαν τις άτιθέσεις άνάμεσα στις 'Ηνωμέ-νες Πολιτείες και στην Κούβα και είδαν, στο πρόσωπο τού Φιντέλ, τόν άντρα που τις γούττει, που ευπνύσει τόν έρωτισμό τους. Τόν κινήτησαν σαν παλαβές, τόν πολιορκήσαν με τις ώρες στο ξενοδοχείο του, για να τού πάρουν ένα αυτόγραφο, υπανεύτηκαν τα πάν-τα, για να μείνουν λίγα λεπτά μαζί του!

Οι ένθεοι τού Φιντέλ Κάστρο δεν έέχουν λι-γώτερο καλά από τούς φίλους του πως τη δύναμή του τη γαστάει, κατά μεγάλο μέρος, στην αγάπη των γυναικών. Γι' αυτό —λένε στην Κούβα— σχεδίασαν, με σκοπό να τόν διαβάλουν στις Κουβανέζες, τη σκανδαλώδη ι-

Ό Φιντέλ Κάστρο στη Νέα 'Υόρκη, άνάμεσα σε Άμερικανίδες θαυμάστριές του, που τόν κυ-τάζουν έκτατικές.

Άπό φανατισμό για τόν Κάστρο, οι Κουβα-νέζες κυκλοφορούν με (πατριωτικά) φορέμα-τα, που άντιγράφουν τη σημαία της Κούβας!

στορία με τη Γερμανίδα Μαρίτα Λόρεντε. 'Η νεαρή αυτή Γερμανίδα κατ'αγγέλε με άποκαλύ-ψεις της στον άμερικανικό τύπο πως ο Φιντέλ Κάστρο, που τήν είχε φιλενάδα του για ένα διάστημα, της έδωσε ύπόσχεση γάμου, που δεν την πραγματοποιήσε και πως, όταν έκείνη τού είπε πως ήταν έγκυος, τήν έξαναγκάσε να κάνει έκτρωσι στο δαμάτιο τού ξενοδοχείου, όπου τήν είχε φιλοκισμένη, και μετά τήν έδωσε σ' ένα άεροπλάνο και τήν έξαπέστειλε στις 'Ηνω-μένες Πολιτείες, χωρίς να της άφήση ούτε και-οό για να συνέλθει.

Άν πιστέψουμε τούς φίλους τού Κάστρο, ή Ιστορία αυτή είναι πέρα για πέρα φανταστι-κή και τήν κατασκεύασαν οι Άμερικανοί δη-μοσιογράφοι με τό σκοπό ακριβώς να μειώ-σουν τόν Κάστρο σαν «έραστή» και να κάνουν τις Κουβανέζες ν' άπογοητευτούν από τό ήν-δαμιά τους! Ένδεικτικό άλλωστε για τη ση-μασία, που άπέδωσε ή κυβερνήσι της Κούβας σ' αυτή την Ιστορία, είναι οι άλλεπάλλη-λες άναγκασμένες διαφεύσεις που έέδωσε. Άλλά κι' από διάφορες άλλες πηγές έπιβεβαι-ώθηκε πως ο Φιντέλ Κάστρο είχε πανοκδηλή, τις ήμέρες εκείνες, από τις άποκαλύψεις της Μαρίτα Λόρεντε, γνωρίζοντας πως, αν οι Κου-βανέζες τις πίστευαν, ή δημοτικότητα και τό γόνιό του θα τραυματιζόντουσαν καιρία.

Στόν ίδιον σκοπό άποβλέποντας — να μή χάση τήν αγάπη, που τρέφουν γι' αυτόν οι γυναίκες της γώρας του — ο Φιντέλ Κάστρο θυσιάσε, κατά τούς ίσχυρισμούς τού Γερμα-νού δημοσιογράφου, και δυο σοβαρές επιθυ-μίες του. 'Η πρώτη από τις επιθυμίες αυτές ήταν... να ξυρίση τό γένι του, λίγο καιρό αφού τελείωσε με νίκη τού άνατοποδόλεμος και κατέλαβε τήν έξουσία. Πέσαν, όμως, τότε, ό-λοι άπάντα του και τόν έπεισαν πως οι γυναι-κες τόν είναι συνήθισες με γένι και πως ήταν ένδεγόμενο να τις άπογοητέψουν αν ξυρίζονταν!

Άλλά ή δεσμευτική λατρεία των γυναικών τόν ύπονωρώσε και σε μία δεύτερη θυσία άκό-μη σοβαρώτερη. Ό Φιντέλ, γωρισμένος από τό 1955 με τήν πρώτη γυναίκα του, είχε συνδεθί με τήν Τσέλια Σαντσεθ, που τού παραστέθη-κε με έξαιρετική άφοσίωσι στις δυσκολότερες ώρες της ζωής του και τού πολέμησε σαν άν-τρας πλάι του στον άνατοποδόλεμο. 'Η πρό-θεσί του ήταν να τήν παντρευτή, μα και αυτή ή πρόθεσι θυσιάστηκε στην πολιτική σκοπιμύ-τητα: Τού υπέσθυσαν πως, αν κέρδιζε μία γυναίκα, θα έκανε όλες τις άλλες που, αφού παντρευόταν, θα παύανε πιά να τόν βλέπουν σαν «Ιδανικό έραστή»!

Καμιά άμφιβολία δεν ύπάρχει —έπιλέγει ο Γερμανός δημοσιογράφος— πως και οι δυο αυτές άποφάσεις ήταν από τις φονωδέστερες, που μπορούσε να πάση ο δικτάτορας της Κού-βας ευοισμένος και παντρεμένος, ο Φιντέλ Κάστρο να έκανε τη γοητεία του και, μαζί με τη γοητεία, τήν έξουσία. Τό γυναικείο τάγμα της Κούβας ένα είδος θηλυκής σωματοφυλα-κής τού δικτάτορα, άποτελούμενο από φανατι-σμένες έθελούτινες, έέχουμε να σκοντάβουν, για να τόν σώσουν από τούς ένδοξους του, θα διαλύονταν μέσα σε μερικές μέρες. Και όλες οι άλλες Κουβανέζες δε θ' άργούσαν να ξεγά-σουν τόν ήρωά τους!»

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΔΥΟ ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΕΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΕΣ

ΉΤΑΝ μία φορά σε μία μακρινή πολιτεία, έ-
νας βασιλιάς και μία βασίλισσα. Είχανε
και δυο κόρες πενταμορφες, που καμιά ο'
όλο τον κόσμο δεν είχε την ομορφιά τους.
Τη μία τη λέγανε 'Ηλιοχαρη και την άλλη
Σελήνη.

Η 'Ηλιοχαρη είχε όλοξανθα μαλλιά σαν τις
χρυσές ακτίδες του ήλιου και δυο μάτια να-
λάζια σαν το χρώμα του ουρανού.

Η Σελήνη ήταν όμορφη σαν τα κρίνα, με
κατάμαυρα μαλλιά και νύχτα είχε δυο
λαμπέρα δακρυγ.

Η βασιλική, λοιπόν, όμορφη τους ξεπέ-
ρασε τα σύνορα του βασιλείου τους και μα-
θεύτηκε ο' όλες τις μακρινές πολιτείες. Τα
παιχνήτιά τους κι' άλλοι μεγάλοι άρχοντες
έρχονταν από μακρινούς τόπους να τις δουν
και να τις ζητήσουν σε νόμο.

Αυτές όμως γελούσανε κι' ο πατέρας τους
έλεγε με καμάρι:

—Τα κορίτσια μου είναι μικρά άκομψα. Δεν
είναι νύχτα παντρεία.

Μία μάλιστα, που τη λέγανε Κακώρα, ζή-
λευσε την ομορφιά τους, γιατί είχε μία κόρη
τόσο άκομψη, που όποιος την έβλεπε τον
έπιανε τρώρα.

Μία μέρα, λοιπόν, που ήταν 'Απόκριες και
που όλος ο κόσμος μασκαρευόταν και φο-
ρούσε μάσκες, υπαγόρευαν στον κήπο
του παλατιού, να να χορεύει και να ντυθεί.
Οι γοργά μανίσσα, μόλις είδε τις βασιλοπού-
λες, 'Ετσι, υπήκε κι' αυτή στο μεγάλο κήπο
και χορεύει και πηδούσε και κανείς δε μπο-
ρούσε να τη ντυρίσει κάτω από το αλευρω-
μένο πρόσωπό της.

Στον κήπο όμως είχαν κατεβή και οι δυο
βασιλοπούλες, η 'Ηλιοχαρη και η Σελήνη.
Ντυμένες κι' αυτές με όμορφα τουλίνα φο-
ρέματα για να δουν τον κόσμο και να χο-
ρεύουν μαζί του.

Η γοργά μανίσσα, μόλις τις είδε, άρχισε
να χορεύει μπροστά τους και να τους κά-
νει ένα σωρό άστεια παιχνίδια και τσιμπέ-
ς. Κι' εκείνες διασκεδάζαν με την καρδιά τους.

Τότε ο πατέρας τους μανίσσα, 'Ενα πηδύμα
βρεθηκε κοντά στη Σελήνη και κυττάζοντας
την στα μάτια της είπε τραγουδιό.

—Εσύ έχεις νεννηθή με το φενγάρ και
πρέπει όλοένα να κοιμάσαι...

—Επειτα νύχτες στην 'Ηλιοχαρη και με τον
ή ο σκοπό της είπε:

—Κι' εσύ νεννηθήκες με τον ήλιο και πρέ-
πει όλοένα να γελάς και να τραγουδάς.

Τα είπε αυτά η μανίσσα κι' έγινε άκουμπ-
σε ο' ένα πανάκι, έπαυθη, έβλεπε τα
λαμπέρια της μάτια και αποκοιμήθηκε. Η 'Η-
λιοχαρη πάλι άρχισε να διασκεδάζει στα νέ-
λα και να ξελαρρινίζει από τα πολλά
τραγουδιά.

Οι υπηρέτες και οι νυνάικες του παλατιού
τρέσανε κοντά τους, τις πήραν αμέσως στις
νιπάρους. Εκείνοι τους έφωσαν όλα τα φο-
ρέματα, που ήσαν, να η Σελήνη δε μπορούσε
πια να μιλήσει, ούτε και να σταθεί στα
πόδια της από τη νύστα, ενώ η 'Ηλιοχαρη
το; όλοι νόμιζαν ότι είχε τρελλαθεί!

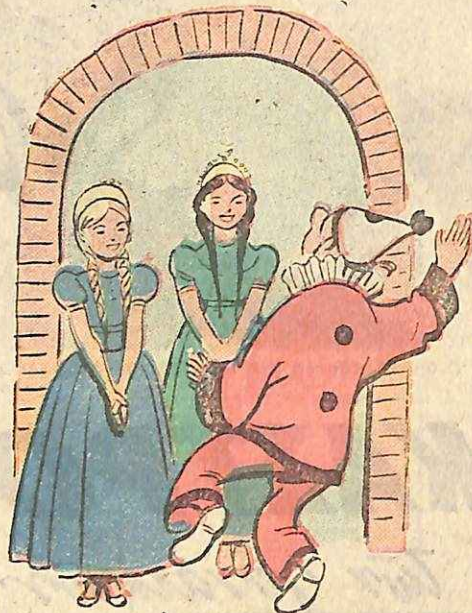
Ο βασιλιάς κι' η βασίλισσα χυγανε πικρά
δάκρυα για τη συμφορά που τους έβηκε. Κι'
από το μεγάλο καύλο τους πήσαν τα κορί-
τσια τους και κλεισθήκανε ο' ένα παλιό πυρ-
νο, που είχαν άναψαν στα βουνά. Εκεί
στόλισαν δυο κάμαρες, στη μία βάσανε με
σα την κομμένη Σελήνη μαζί με πολλές
άλλες κοπέλλες για να τις τραγουδούν και
να τις μιλούν και να την κρατάνε έτσι κα-
μιά ώρα ευτυχία.

Στην άλλη κάμαρα βάσανε την 'Ηλιοχαρη,
μαζί με μία νοσοκόμα κι' ένα γιατρό, που
προσπαθούσε να την κάνει καλά με τα φάρ-
μακά του. Μα δεν τα κατάφεραν να την κά-
νουν να σησάσει. Μέρα-νύχτα γελούσε και τρα-
γουδούσε.

Ο βασιλιάς είχε παρατήσει για το παλάτι
τον και τις υποθέσεις της χώρας του, και
νυνούσε στα δάση σαν τρελλός από τον
καύλο του.

Μα μέρα, λοιπόν, βρέθηκε μπρος στην κα-
λύβα ενός ευλοκόπου, που βλέποντας τον
κουρασμένο, και μη ξέροντας πως είναι ο
βασιλιάς, τον κάλεσε μέσα να του προσφέρει
ένα ποτήρι νόλα.

Ο βασιλιάς δέχτηκε κι' έκει που έπινε το
νόλα του είδε δυο ζωγραφιστές κρεμασμένες
στην τοίχο. Ήταν δυο παιδιά. Το ένα πα-
χνύλο και γελαστό και κρατούσε ένα ταμ-

Η γοργά μανίσσα, μόλις είδε τις βασιλοπού-
λες, άρχισε να χοροπηδάει μπροστά τους...

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

Η 'Απόκρια

Να η τρελλή 'Αποκριά ξεπρόβαλε και πάλι
με χίλια δυο καμώματα και με περισσά κάλλη.
Χοροί, κονσέρτα από δω φωνές από κει πέρα
που χάνει η μάνα το παιδί κι' η κόρη τον πα-

τερά. (Τέρας)
Βγήκαν τα πλούσια ντόμνα, έδνηκαν κι' οι
ακούστες, (ακούστες)
το ναϊτανάκι, ο φασουλής, νκαμπλά και μαϊ-
μούτσουνες, χαρτοπόλεμος, τα ροπάλα, οι
(αντάρες), (αντάρες)
Μας πήσαν και μας σέκωσαν με την πολλή
(τους ζάλη)
το λίγο και φτωχό μυαλό πούκαμε στο κεφάλι.
Κι' έτσι χωρίς να νοιώθουμε που ο χρόνος
(έκυλλα), (έκυλλα)
χάσκουμε και χαιρόμαστε σαν τα... μωρά παι-

διά!...
ΑΟ. ΦΟΥΣΣΑΚΗ

Μ' αυτό το κοστούμι είναι αδύνατο
να πάν στον παιδικό χορό ο Λάκης!...

πούλο στα χέρια του, ενώ το άλλο ήταν ά-
δύνατο, λεπτό και βαστούσε μία υποκάλα.

—Είναι παιδιά σου; ρώτησε ο βασιλιάς τον
ευλοκόπο.

—Ναι, είναι τα παιδιά μου, αποκρίθηκε έ-
κείνος. Τώρα είναι μεγάλοι. Αυτός που κρα-
τάει το ταμπουλό είναι αξιωματικός στο
στράτο του βασιλιά κι' ο άλλος είναι γιατρός
και λείπει σε μακρινή πολιτεία.

Τού άρεσε το ταμπουλό: ρώτησε ο βα-
σιλιάς. Και πως δεν έγινε μουσικός?

—Δεν είναι ταμπουλό για μουσική. Αυτό
είναι κληρονομία του προπάπου μας, που
ήταν στρατηγός. Μ' αυτό το ταμπουλό έν-
θουσίαζε τους στρατάρηδες να νικούσε τους
εχθρούς του.

—Κι' η υποκάλα που βαστάει τ' άλλο παιδί;
—Αυτός ο νύιος μου είχε μανία με τα βό-
τανα του βουνού κι' έφτιαξε ναποσοφία. Σ'
αυτή τη υποκάλα, που βαστάει, είχε φτιάσει
ένα γιατρό, που κάνει καλά τις πιο πολλές
αρρώστειες.

Ο βασιλιάς χαμογέλασε, τον ευχαρίστη-
σε κι' έφυγε. Μα το βράδυ τούσαν άσχημες
ειδήσεις. Ο βασιλιάς της γειτονικής χώρας
είχε ξεκινήσει με το στρατό του να το επί-
τηρη. Κάποτε λοιπόν σε συμβούλιο όλους τους
αξιωματικούς και σε μ' α στιγμή τους είπε:

—Ποιος από σας είναι ο νύιος του ευλο-
κόπου;

—Ενας νεαρός αξιωματικός βγήκε μπρος ά-
πό τους άλλους και απάντησε:

—Εγώ είμαι, βασιλιά μου!

—Θα σε κάνω στρατηγό, και θέλω να νι-
κήσεις τον εχθρό, με τον τρόπο που νικούσε
ο προπάππος σου.

Ο αξιωματικός χαιρέτησε κι' έφυγε, ενώ
όλοι οι άλλοι αξιωματικοί κυττάζαν περίεργα
το βασιλιά και δεν ήξεραν που να αποδώ-
σουν τον τρόπο του.

Ο νύιος του ευλοκόπου βρισκόταν σε λίγο
καλύβα του πατέρα του. Πήγε στην
τύμπανο του νύιου στο εστιαστή, πήρε το
σωστό άρμα και το χτύπησε με τέτοιο τρόπο,
τρέσε! Το περίεργο είναι πως κι' αυτή η κοι-
μισμένη βασιλοπούλα είναι πια κι' αυτή η κοι-
μάται της, φόρεσε μία παντοφλά, καθάλλησε
ένα άλογο κι' έτρεξε στο παλάτι.

—Πόλεμο έχετε; φώναξε, Κι' εμένα δε θα
με πάρτε.

Χίλιαδες στρατός μαζεύτηκε με το ταμ-
πουλό του αξιωματικού. Και το πρωί της άλ-
λης μέρας, ξεκίνησαν όλοι και χύπησαν με
τέτοια όρμη πάνω στον εχθρό, που τον νύ-
λισαν πίσω και τον διαλύσαν. Πήσανε, μά-
κωρας!

Η νίκη ήταν μεγάλη και νι' αυτό ο βασι-
λιάς θέλησε να νιορτάσει το θέσιμα μαζί με
το λαό και το στρατό του.

Ο νύιος του ευλοκόπου, έτρεξε στην κα-
λύβα του δάσους για ν' άναμνείλη στους
ταμπουλό του. Ήταν όμως μεγάλη η έκ-
λη, αδελφός του, το γιατρό, που είχε νυοίσει
από τα ξένα.

Άνταρτήκαν, φιλήθηκαν κι' ο αξιωμα-
τικός έπληκσε στο γιατρό το βάσανο του
βασιλιά με την κόρη του, που όλο γελούσε
διασκεδάζοντας σαν τρελή. Ο γιατρός έν-
λας και τα δυο αδελφία της βασιλοπού-
λην 'Ηλιοχαρη.

Ο γιατρός κατάλαβε αμέσως τι είχε πά-
θει, γιατί όπως είπαμε, ήταν σπουδαίος νιο-
κοίτης. Επειτα από λίγο ώρα η 'Ηλιοχαρη
έμπησε κι' ήταν έντελως καλά.

Τότε τα δυο αδελφία πήραν την 'Ηλιοχα-
ρη από τον πυγμό και την πήγαν στο παλάτι.
Κόρη του, 'Εκείνος, μόλις άντικουσε την
να κλαίει από τη χαρά του, όπως και όλοι οι
άνθρωποι του παλατιού.

Υστερα βγήκε στο υπαλκόνι του παλατιού
και είπε στο λαό του:

—Σήμερα έχουμε διπλή χαρά μεγάλη. Πρώ-
τα νικήσαμε τους εχθρούς κι' αυτό το χω-
μό 'Ηλιοχαρη ν' ατρεύτηκε, κι' έπειτα
αδελφός του στρατηγός, κι' αυτό χάρις στην
ήλιον, λοιπόν, πιο ευτυχισμένοι αν τα δυο
αδελφία δέχονταν να νύχουν παιδιά μου.

Τα δυο αδελφία νονάτησαν, μπροστά στο βα-
σιλιά, άναμνίζοντας την ευχή του.

Οι άραβόμνες έβγιναν την ίδια μέρα κι'
έτοιμη από ένα μύνη, η Σελήνη παν-
χρη το σπουδαίο στρατηγό κι' η 'Ηλιο-
χαρη.

Κι' έβγιναν αυτοί καλά κι' έβγιναν καλύτερα,
Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Στο παραβάσι της Βενετίας

Οι γονείς της Λίνας είχαν πολλούς φίλους
στη Βενετία και νι' αυτό, την έπεισαν συχνά
μαζί τους και πηγαίνουν να περάσουν μερι-
κές μέρες στην ωραία αυτή πόλη. Η έσε-
τεινή τους επίσκεψη συνέπεσε με το περι-
φημο καρναβάλι της Βενετίας, και μόλις έ-
φτασαν, πήραν μία πρόσκληση, για το μεγα-
λο χορό, που έβγινε στο μεγάλο της ή οικο-
γένεια Ντιρό.

Η Λίνα δεν περίμενε να δει κι' άλλα. Γλύ-
στρησε στο δάδρομο κι' έτρεξε να τηλεφω-
νήσει στην αστυνομία, χωρίς να συναντήσει
κανένα έμποδο. Φοβόταν όμως πως δε θα
καταφέρωναν οι αστυνομικοί να φτάσουν έν-
καιρίς. Γι' αυτό, αμέσως μετά το τηλεφω-
νημα, κατέβηκε και με χίλιες προσοχές
έφτασε ως τον έξοδο που βρισκόταν ακρι-
βώς πάνω στο Μεγάλο Κανάλι.

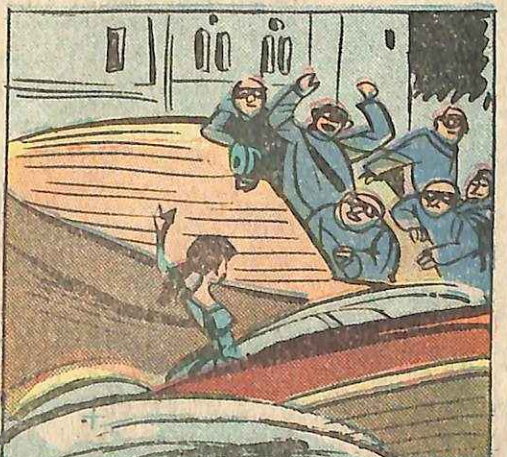
Σε μία στιγμή η Λίνα είδε ναρχεται προς
το μέρος της η βενζινακάτος της αστυνο-
μίας. Οι προβολείς της φωτίζουν το κατασκή-
τεινο κανάλι. Πως θα καταλάβαινε όμως να εί-
δοποιήσουν τους αστυνομικούς και να πει πη-
δοι ότι οι κλέφτες βρισκόνταν μέσα στην βεν-
ζινακάτος που τρέβονταν μπροστά. Επείτα μ'
έβγινε η ίδια πέρασε από το μυαλό της η κο-
πελλίσσας.

Οι μεγάλες αίθουσες του μεγάρου ήταν κιό-
λας γεμάτες καλεσμένους. Όλοι ήταν με-
ταμφιεσμένοι και φορούσαν άστοαφτερα πο-
λύχρωμα κοστούμια. Έβλεπε κανείς πιερρό-
τους, κολουμπίνες, άρλεκίνους, ιστορικές προ-
σωπικότητες. Σαφικά, η Λίνα είδε να μπαί-
νουν έξω μαύρα ντόμνα, που χύριαν αμέ-
σως και σκορπίστηκαν σε διάφορα σημεία. Οι
μορφές τους δεν της άρεσαν καθόλου.

Μπροστά ακριβώς στην πόρτα βρισκόταν μία
βενζινακάτος. Μ' αυτήν ασφαώς είχαν έρθει
οι μεταμφιεσμένοι ληποδύτες και νι' αυτή θα
εξανέφταν, παίρνοντας μαζί τους τα κλεμ-
μένα κοσμήματα. Λίγο πιο πέρα βρισκόταν η
βενζινακάτος των Ντιρό. Πηδώντας από το
ένα πλοιάριο στο άλλο, η Λίνα βρέθηκε στη
δεύτερη βενζινακάτος, καθώς στο τιμόνι και
περίμενε.

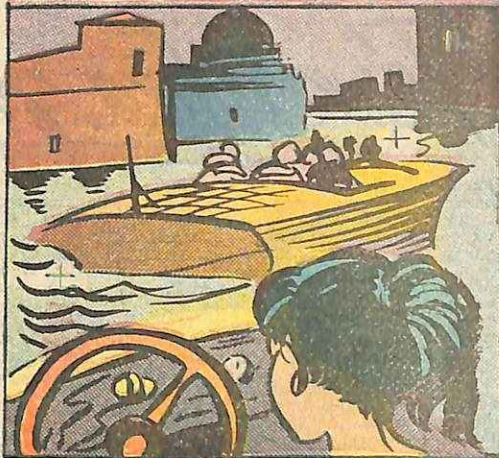
Αναπτύσσοντας μεγαλύτερη ταχύτητα,
προσέπεσε τη βενζινακάτος των ληπτόν και
τους έλαμψε το δοόδο, άναγκάζοντάς τους
να πέσουν στην έρπα ν' α ν' αποφυγούν τη
συγκορσιν. Την ίδια στιγμή πενούσε πλάι
τους και η βενζινακάτος της αστυνομίας. Η
Λίνα τότε άρχισε με όλη τη δύναμη της να
συνάει:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Γι' αυτό άρχισε να παρακολουθεί κάθε τους
κίνησι. Σε μία στιγμή είδε το ένα ντόμνο,
που βρισκόταν κοντά στην όρμηστρα, να βγά-
ζει ένα πιστόλι και να σφονάζει στους καλε-
σμένους:

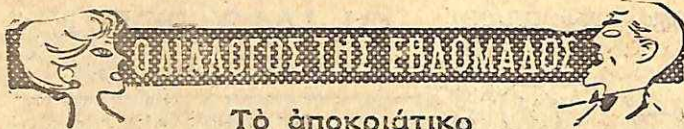
—Ψηλά τα χέρια! Να μη κουνήθε κανείς!
"Όλοι υπακούσαν και τα άλλα πέντε ντό-
μνα άρχισαν τότε να μαζεύουν τα πανάκρι-
θα κοσμήματα των κυριών.

Η Λίνα ήξερε, ευτυχώς, να οδηγεί βενζι-
νακάτος και πρό παντός δεν της έλειπε το
θάρος. Έτσι, όταν σε λίγο τα μαύρα ντό-
μνα υπήκαν στη δική τους βενζινακάτος κι'
έβγαν μπρος τη μηχανή, η Λίνα τους ακο-
λούθησε αμέσως. Οι ληπτόες δεν της έδωσαν
σημασία, γιατί δεν πίστευαν πως ήταν δυνα-
τόν να τους παρακολουθεί το άλλο έκείνο
πλοιάριο.

Ευτυχώς, οι αστυνομικοί την άκουσαν, στα-
μάτησαν έγκαιρα, έπιασαν τους ληπτόες και
πήραν πίσω τα κοσμήματα. Υστερα από λίγο
έφτασαν στο μέγαρο των Ντιρό και τα έ-
δωσαν πίσω στους καλεσμένους. Εκείνοι μό-
λις έβγαν τη συνέβη, έβγαν στη Λίνα μία
άπερστική υποδοχή. Και το αποκοιμικό
νλάντι συνεχίστηκε ύστερα, με περισσότερα
κεί από πριν.

Το αποκριάτικο κουστουμί

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΣΑΡΑ ΜΠΟΝΤΕΝ, 28 χρόνων. ΒΕΡΑ, 32 χρόνων. ("Ενα δει-
λινό, στο κομψό σαλονάκι της κυρίας Βέρας Ραμπότνι").

ΒΕΡΑ: Άλθθθθθ, δέ μου λές,
άγανη μου, απάντησες στην κυ-
ρία Πλέξ;
ΣΑΡΑ: Ώ, διάβλεσε! το ξε-
χάσας άλλος διόλου!

ΒΕΡΑ: Απάντησε της, χου-
σέ μου, δεν είναι σωστό. Πάνε
όχτω μέρες τώρα, που έλασες
την πρόκλησή της. Κι όπως ξε-
ρείς είναι ο πιο άρτοκρατικός
χορός μετρημενός.

ΣΑΡΑ: Καί, δέ μου λές, εσύ
θά πιάς σ' αυτό το μπάλ - μα-
σκέ;

ΒΕΡΑ: Τι ερώτησι! Άφου ε-
γώ έβγαλα την κυρία Πλέξ να σε
καλέσει για να δής πόσο όμορφη
θάμει.

ΣΑΡΑ: "Ότι θά είσαι όμορφη,
ή πιο όμορφη μάλιστα του χορού,
δεν αμφισβώλω καθόλου. Ήθελα
μόνο να ήξερα πώς θάσαι ντυ-
μένη.

ΒΕΡΑ: Θάμει ντυμένη Νύχτα.
Κι' εσύ;

ΣΑΡΑ: Έγώ θάμει ντυμένος
... άπών!

ΒΕΡΑ: Τι θά πη αυτό;

ΣΑΡΑ: Αυτό θά πη πώς δέ
θάσθω.

ΒΕΡΑ: Ω, δέ θάσαι καθόλου
ευγενικό από μέρους σου. Καί
γιατί δέ θάρθης;

ΣΑΡΑ: Γιατί, άπλουστατα, δέ
θά βρισκώμαι εδώ, ύστερ' από
μιά βδομάδα. Άκουσε, άγανη
μου, προτίμω να σου τά πώ ό-
λα: Είμαι απένταρος καί πρέπει
να λείψω λίγο καιρό, ως πού να
διορθώσω τά οικονομικά μου. Έ-
χω μιά πρόσκληση από φίλικό μου
άνθρωπο για να μείνω τις τε-
λευταίες αυτές μέρες της Άπο-
κρίας κοντά τους...

ΒΕΡΑ: Μιλάς σοδαρά;

ΣΑΡΑ: Σοδαρώτατα, άγανη
μου! Τό χρηματιστήριό μου πη-
ρε άκόμα καί τό τελευταίο μου
φράγκο!

ΒΕΡΑ: Μά, χρυσέ μου, είναι
φριχτό αυτό που μου λές. Άλλά
άκουσέ με καί όρκίσου ότι δέ θά
θυμώσης.

ΣΑΡΑ: Στό ύπόσχομαι.

ΒΕΡΑ: (Σιγιά με ιπποκρίτη φω-
νή): Θέλεις να σου δανείσω ο-
γώ;...

ΣΑΡΑ (Άναπνέωντας): Μά
είναι τρέλλα αυτό που λές! Αύ-
τό μούλειτε τώρα να μου δανεί-
ζης χρηματά;...

ΒΕΡΑ: Δεν ήθελα να σε προσ-
βάλω, Κάνω ό,τι θά έκανες κι'
εσύ στη θέση μου.

ΣΑΡΑ: Στό ύπόσχομαι.

ΒΕΡΑ: (Σιγιά με ιπποκρίτη φω-
νή): Θέλεις να σου δανείσω ο-
γώ;...

ΣΑΡΑ (Άναπνέωντας): Μά
είναι τρέλλα αυτό που λές! Αύ-
τό μούλειτε τώρα να μου δανεί-
ζης χρηματά;...

ΒΕΡΑ: Δεν ήθελα να σε προσ-
βάλω, Κάνω ό,τι θά έκανες κι'
εσύ στη θέση μου.

ΣΑΡΑ: Στό ύπόσχομαι.

ΒΕΡΑ: (Σιγιά με ιπποκρίτη φω-
νή): Θέλεις να σου δανείσω ο-
γώ;...

ΣΑΡΑ (Άναπνέωντας): Μά
είναι τρέλλα αυτό που λές! Αύ-
τό μούλειτε τώρα να μου δανεί-
ζης χρηματά;...

ΒΕΡΑ: Δεν ήθελα να σε προσ-
βάλω, Κάνω ό,τι θά έκανες κι'
εσύ στη θέση μου.

ΣΑΡΑ: Στό ύπόσχομαι.

ΒΕΡΑ: (Σιγιά με ιπποκρίτη φω-
νή): Θέλεις να σου δανείσω ο-
γώ;...

ΣΑΡΑ (Άναπνέωντας): Μά
είναι τρέλλα αυτό που λές! Αύ-
τό μούλειτε τώρα να μου δανεί-
ζης χρηματά;...

ΒΕΡΑ: Δεν ήθελα να σε προσ-
βάλω, Κάνω ό,τι θά έκανες κι'
εσύ στη θέση μου.

ΣΑΡΑ: Στό ύπόσχομαι.

ΒΕΡΑ: (Σιγιά με ιπποκρίτη φω-
νή): Θέλεις να σου δανείσω ο-
γώ;...

ΣΑΡΑ (Άναπνέωντας): Μά
είναι τρέλλα αυτό που λές! Αύ-
τό μούλειτε τώρα να μου δανεί-
ζης χρηματά;...

ΒΕΡΑ: Δεν ήθελα να σε προσ-
βάλω, Κάνω ό,τι θά έκανες κι'
εσύ στη θέση μου.

ΣΑΡΑ: Στό ύπόσχομαι.

ΒΕΡΑ: (Σιγιά με ιπποκρίτη φω-
νή): Θέλεις να σου δανείσω ο-
γώ;...

ΣΑΡΑ (Άναπνέωντας): Μά
είναι τρέλλα αυτό που λές! Αύ-
τό μούλειτε τώρα να μου δανεί-
ζης χρηματά;...

ΒΕΡΑ: Δεν ήθελα να σε προσ-
βάλω, Κάνω ό,τι θά έκανες κι'
εσύ στη θέση μου.

ΣΑΡΑ: Στό ύπόσχομαι.

ΒΕΡΑ: (Σιγιά με ιπποκρίτη φω-
νή): Θέλεις να σου δανείσω ο-
γώ;...

ΣΑΡΑ (Άναπνέωντας): Μά
είναι τρέλλα αυτό που λές! Αύ-
τό μούλειτε τώρα να μου δανεί-
ζης χρηματά;...

ΒΕΡΑ: Δεν ήθελα να σε προσ-
βάλω, Κάνω ό,τι θά έκανες κι'
εσύ στη θέση μου.

ΣΑΡΑ: Στό ύπόσχομαι.

ΣΑΡΑ (φιλώντας την): Είσαι
υπέροχη, Βέρα μου! Μά δέν εί-
ναι τό ίδιο πράγμα. Δέν τό κα-
ταλασάνεις; Άλλο να μου δανεί-
σης εσύ χρηματά κι' άλλο να σου
δανείσω εγώ!

ΒΕΡΑ: Παιδιάστικες ιδέες! Ά-
γαπίομαστέ Δέν είν' έτσι; Κι'
ό,τι είναι δικό μου είναι καί δι-
κό σου. Ή όχι;

ΣΑΡΑ: Δηλαδή, ό,τι είναι δι-
κό μου είναι καί δικό σου, συμ-
φώνη! Άλλά δέ μπορώ να δεχτώ
χρηματά, που άνήκουν σ'άν άν-
θρωπο. Άν καί κατά βάθος δέ
θέσκω "τίποτ' άλλο παρά να πά-
ρω πίσω τά χρηματά μου, γιατί
ό άντρας σου μού τά κέρδισε σ'τό
χρηματιστήριο λίγο ύποπτα. Ξέ-
ρεις, τώρα τελευταία κέρδισε
πολλά.

ΒΕΡΑ: "Α, γι' αυτό, λοιπόν,
μού πήρε κολλίε;

ΣΑΡΑ: Μπορείς να μ' ευχαρί-
στησης... Έγώ εσύ χάισα τό
κολλίε με τά λεπτά, που μου κέρ-
δισες. Μά δέ μετανοώ. (Τη φι-
λάει).

ΒΕΡΑ: "Α, γι' αυτό, λοιπόν,
μού πήρε κολλίε;

ΣΑΡΑ: Μπορείς να μ' ευχαρί-
στησης... Έγώ εσύ χάισα τό
κολλίε με τά λεπτά, που μου κέρ-
δισες. Μά δέ μετανοώ. (Τη φι-
λάει).

ΒΕΡΑ (Γελώντας): Τι άστεία
πού είναι ή ζωή!

ΣΑΡΑ: Ή ζωή καί τό χρημα-
τιστήριο!

ΒΕΡΑ: Γελώ, μά κατά βά-
θος είμαι πάρα πολύ λυπημένη.
Σέ βεβαίω πώς, άν είσαι στενο-
χωρ'μένος, μεταξύ μας δέν έχει
καμμία σημασία τό πράγμα. σου
δανείζω καί μου τό έπιστρέφεις
μόλις υπέρθεσης.

ΣΑΡΑ: "Όχι, σ' ευχαριστώ,
άλλά είναι πορίττο. Θά τά κατα-
φέρω μόνος μου. Κι' έπειτα, ξε-
ρεις, δέν είμαι κι' απένταρος.
Μου μένουν άκόμη δυό - τρεις γι-
λιάδες φράγκ, ύποπου να μού έα-
ναστειλήν ό πατέρας μου. Άλλά
δέν βόσκεις ό,τι μίλησάμε πολύ γι'
αυτά τά άνόητα πράγματα; Άς
μ'άψωμε γιά τίποτ' άλλο, "ώπε
θά πιάς σ'τό χορό τής κυρίας
Πλέξ ντυμένη Νύχτα, ε;

ΒΕΡΑ: Ναι, άγανη μου, καί
σέ βεβαίω ό,τι θά είμαι τρέλλα!
Κρίμα που δέ θάρθης να με δής!
Σκέψου ό,τι θά φορώ ένα μεταξω-
τό μού'ντο μαγιώ καί πάνω άπ'
αυτό, ένα μεγάλο μανδύα από
κορέ, πλισέ, κατ'απόστο από ά-
στρα, κεντημένα σέ σήματα ά-
στερισμών. Θά είμαι έξοχη, σου
λέω, τρέλλα!

ΣΑΡΑ: Άσφαλώς. Μόνο πού
οταν τό φαντάζωμαι αυτό, γίνο-
μαι έξω φρενών, γιατί δέ θά μπο-

ΒΕΡΑ: Ναι, άγανη μου, καί
σέ βεβαίω ό,τι θά είμαι τρέλλα!
Κρίμα που δέ θάρθης να με δής!
Σκέψου ό,τι θά φορώ ένα μεταξω-
τό μού'ντο μαγιώ καί πάνω άπ'
αυτό, ένα μεγάλο μανδύα από
κορέ, πλισέ, κατ'απόστο από ά-
στρα, κεντημένα σέ σήματα ά-
στερισμών. Θά είμαι έξοχη, σου
λέω, τρέλλα!

ΣΑΡΑ: Άσφαλώς. Μόνο πού
οταν τό φαντάζωμαι αυτό, γίνο-
μαι έξω φρενών, γιατί δέ θά μπο-

ΒΕΡΑ: Ναι, άγανη μου, καί
σέ βεβαίω ό,τι θά είμαι τρέλλα!
Κρίμα που δέ θάρθης να με δής!
Σκέψου ό,τι θά φορώ ένα μεταξω-
τό μού'ντο μαγιώ καί πάνω άπ'
αυτό, ένα μεγάλο μανδύα από
κορέ, πλισέ, κατ'απόστο από ά-
στρα, κεντημένα σέ σήματα ά-
στερισμών. Θά είμαι έξοχη, σου
λέω, τρέλλα!

ΣΑΡΑ: Άσφαλώς. Μόνο πού
οταν τό φαντάζωμαι αυτό, γίνο-
μαι έξω φρενών, γιατί δέ θά μπο-

ΒΕΡΑ: Ναι, άγανη μου, καί
σέ βεβαίω ό,τι θά είμαι τρέλλα!
Κρίμα που δέ θάρθης να με δής!
Σκέψου ό,τι θά φορώ ένα μεταξω-
τό μού'ντο μαγιώ καί πάνω άπ'
αυτό, ένα μεγάλο μανδύα από
κορέ, πλισέ, κατ'απόστο από ά-
στρα, κεντημένα σέ σήματα ά-
στερισμών. Θά είμαι έξοχη, σου
λέω, τρέλλα!

ΣΑΡΑ: Άσφαλώς. Μόνο πού
οταν τό φαντάζωμαι αυτό, γίνο-
μαι έξω φρενών, γιατί δέ θά μπο-

ΒΕΡΑ: Ναι, άγανη μου, καί
σέ βεβαίω ό,τι θά είμαι τρέλλα!
Κρίμα που δέ θάρθης να με δής!
Σκέψου ό,τι θά φορώ ένα μεταξω-
τό μού'ντο μαγιώ καί πάνω άπ'
αυτό, ένα μεγάλο μανδύα από
κορέ, πλισέ, κατ'απόστο από ά-
στρα, κεντημένα σέ σήματα ά-
στερισμών. Θά είμαι έξοχη, σου
λέω, τρέλλα!

ΣΑΡΑ: Άσφαλώς. Μόνο πού
οταν τό φαντάζωμαι αυτό, γίνο-
μαι έξω φρενών, γιατί δέ θά μπο-

ΒΕΡΑ: Ναι, άγανη μου, καί
σέ βεβαίω ό,τι θά είμαι τρέλλα!
Κρίμα που δέ θάρθης να με δής!
Σκέψου ό,τι θά φορώ ένα μεταξω-
τό μού'ντο μαγιώ καί πάνω άπ'
αυτό, ένα μεγάλο μανδύα από
κορέ, πλισέ, κατ'απόστο από ά-
στρα, κεντημένα σέ σήματα ά-
στερισμών. Θά είμαι έξοχη, σου
λέω, τρέλλα!

ΣΑΡΑ: Άσφαλώς. Μόνο πού
οταν τό φαντάζωμαι αυτό, γίνο-
μαι έξω φρενών, γιατί δέ θά μπο-

ΒΕΡΑ: Ναι, άγανη μου, καί
σέ βεβαίω ό,τι θά είμαι τρέλλα!
Κρίμα που δέ θάρθης να με δής!
Σκέψου ό,τι θά φορώ ένα μεταξω-
τό μού'ντο μαγιώ καί πάνω άπ'
αυτό, ένα μεγάλο μανδύα από
κορέ, πλισέ, κατ'απόστο από ά-
στρα, κεντημένα σέ σήματα ά-
στερισμών. Θά είμαι έξοχη, σου
λέω, τρέλλα!

ΣΑΡΑ: Άσφαλώς. Μόνο πού
οταν τό φαντάζωμαι αυτό, γίνο-
μαι έξω φρενών, γιατί δέ θά μπο-

ΒΕΡΑ: Ναι, άγανη μου, καί
σέ βεβαίω ό,τι θά είμαι τρέλλα!
Κρίμα που δέ θάρθης να με δής!
Σκέψου ό,τι θά φορώ ένα μεταξω-
τό μού'ντο μαγιώ καί πάνω άπ'
αυτό, ένα μεγάλο μανδύα από
κορέ, πλισέ, κατ'απόστο από ά-
στρα, κεντημένα σέ σήματα ά-
στερισμών. Θά είμαι έξοχη, σου
λέω, τρέλλα!

ΣΑΡΑ: Άσφαλώς. Μόνο πού
οταν τό φαντάζωμαι αυτό, γίνο-
μαι έξω φρενών, γιατί δέ θά μπο-

ΒΕΡΑ: Ναι, άγανη μου, καί
σέ βεβαίω ό,τι θά είμαι τρέλλα!
Κρίμα που δέ θάρθης να με δής!
Σκέψου ό,τι θά φορώ ένα μεταξω-
τό μού'ντο μαγιώ καί πάνω άπ'
αυτό, ένα μεγάλο μανδύα από
κορέ, πλισέ, κατ'απόστο από ά-
στρα, κεντημένα σέ σήματα ά-
στερισμών. Θά είμαι έξοχη, σου
λέω, τρέλλα!

ΣΑΡΑ: Άσφαλώς. Μόνο πού
οταν τό φαντάζωμαι αυτό, γίνο-
μαι έξω φρενών, γιατί δέ θά μπο-

ΒΕΡΑ: Ναι, άγανη μου, καί
σέ βεβαίω ό,τι θά είμαι τρέλλα!
Κρίμα που δέ θάρθης να με δής!
Σκέψου ό,τι θά φορώ ένα μεταξω-
τό μού'ντο μαγιώ καί πάνω άπ'
αυτό, ένα μεγάλο μανδύα από
κορέ, πλισέ, κατ'απόστο από ά-
στρα, κεντημένα σέ σήματα ά-
στερισμών. Θά είμαι έξοχη, σου
λέω, τρέλλα!

ΣΑΡΑ: Άσφαλώς. Μόνο πού
οταν τό φαντάζωμαι αυτό, γίνο-
μαι έξω φρενών, γιατί δέ θά μπο-

ΒΕΡΑ: Ναι, άγανη μου, καί
σέ βεβαίω ό,τι θά είμαι τρέλλα!
Κρίμα που δέ θάρθης να με δής!
Σκέψου ό,τι θά φορώ ένα μεταξω-
τό μού'ντο μαγιώ καί πάνω άπ'
αυτό, ένα μεγάλο μανδύα από
κορέ, πλισέ, κατ'απόστο από ά-
στρα, κεντημένα σέ σήματα ά-
στερισμών. Θά είμαι έξοχη, σου
λέω, τρέλλα!

ΣΑΡΑ: Άσφαλώς. Μόνο πού
οταν τό φαντάζωμαι αυτό, γίνο-
μαι έξω φρενών, γιατί δέ θά μπο-

ΒΕΡΑ: Ναι, άγανη μου, καί
σέ βεβαίω ό,τι θά είμαι τρέλλα!
Κρίμα που δέ θάρθης να με δής!
Σκέψου ό,τι θά φορώ ένα μεταξω-
τό μού'ντο μαγιώ καί πάνω άπ'
αυτό, ένα μεγάλο μανδύα από
κορέ, πλισέ, κατ'απόστο από ά-
στρα, κεντημένα σέ σήματα ά-
στερισμών. Θά είμαι έξοχη, σου
λέω, τρέλλα!

ΣΑΡΑ: Άσφαλώς. Μόνο πού
οταν τό φαντάζωμαι αυτό, γίνο-
μαι έξω φρενών, γιατί δέ θά μπο-

ΒΕΡΑ: Ναι, άγανη μου, καί
σέ βεβαίω ό,τι θά είμαι τρέλλα!
Κρίμα που δέ θάρθης να με δής!
Σκέψου ό,τι θά φορώ ένα μεταξω-
τό μού'ντο μαγιώ καί πάνω άπ'
αυτό, ένα μεγάλο μανδύα από
κορέ, πλισέ, κατ'απόστο από ά-
στρα, κεντημένα σέ σήματα ά-
στερισμών. Θά είμαι έξοχη, σου
λέω, τρέλλα!

ΣΑΡΑ: Άσφαλώς. Μόνο πού
οταν τό φαντάζωμαι αυτό, γίνο-
μαι έξω φρενών, γιατί δέ θά μπο-

ΒΕΡΑ: Ναι, άγανη μου, καί
σέ βεβαίω ό,τι θά είμαι τρέλλα!
Κρίμα που δέ θάρθης να με δής!
Σκέψου ό,τι θά φορώ ένα μεταξω-
τό μού'ντο μαγιώ καί πάνω άπ'
αυτό, ένα μεγάλο μανδύα από
κορέ, πλισέ, κατ'απόστο από ά-
στρα, κεντημένα σέ σήματα ά-
στερισμών. Θά είμαι έξοχη, σου
λέω, τρέλλα!

ΣΑΡΑ: Άσφαλώς. Μόνο πού
οταν τό φαντάζωμαι αυτό, γίνο-
μαι έξω φρενών, γιατί δέ θά μπο-

ΒΕΡΑ: Ναι, άγανη μου, καί
σέ βεβαίω ό,τι θά είμαι τρέλλα!
Κρίμα που δέ θάρθης να με δής!
Σκέψου ό,τι θά φορώ ένα μεταξω-
τό μού'ντο μαγιώ καί πάνω άπ'
αυτό, ένα μεγάλο μανδύα από
κορέ, πλισέ, κατ'απόστο από ά-
στρα, κεντημένα σέ σήματα ά-
στερισμών. Θά είμαι έξοχη, σου
λέω, τρέλλα!

ΣΑΡΑ: Άσφαλώς. Μόνο πού
οταν τό φαντάζωμαι αυτό, γίνο-
μαι έξω φρενών, γιατί δέ θά μπο-

ρίσω νόθω στο χορό για να σε
θαυμάσω.

ΒΕΡΑ: Στάσου, δέν τελείωσα
άκόμη. Ξέρεις τί όμορφα μαλλιά
πού έχω. Έ, λοιπόν, δέ θά τά
πρώψω, άλλα θά τ' αφήσω έξελ-
κα στην πλάτη μου καί...

ΣΑΡΑ: Καί θά είσαι ή πιο έλ-
κυστική Νύχτα!

ΒΕΡΑ: Ζηλεύεις;

ΣΑΡΑ: Έγώ; Καθόλου! Σέ
καταλασάω. Μιά όμορφη γυναί-
κα πρέπει να δείχνη την όμορφιά
της. Θάναι μόνο να μην είναι πο-
λύ προκλητική, γιατί τότε δημι-
ουργούνται μεγάλοι κινήτοι γιά
τους... άπόντες. Καί τί πρόκει-
ται να φορέσης σ'τά μαλλιά σου;

ΒΕΡΑ: Θάθελα να βάλω ένα
μισοφέγγωρο, άλλα ή μικρούλα
Όδεττι, πού θά ντυθώ Άρτεμις,
μού ζήτησε να της δανείσω τό
δικό μου. Θά ήταν άλλωστε γε-
λίο να τό φορέσω εγώ. "Όταν
κοιτισόπουλα δεκαέξι καί δεκαε-
φτά χρόνων φορούνε μισοφέγγωρα
στό λαίμω τους, τί θάπρεπε τότε
να φορέσω εγώ;

ΣΑΡΑ: Ένα φεγγάρι όλόκλη-
ρο, άγανη μου.

ΒΕΡΑ: Ούφ! άνήτως πού εί-
σαι καυμένη! "Όχι, θά βάλω ά-
πλώ λουλούδια, ίνυχτολούλου-
δα. Μου φαίνεται ό,τι τό σκέτο
αυτό στολίδι θά είναι πιο όμορ-
φο. "Ω, ναι! Θάμει όμορφη, πο-
λύ όμορφη! Κρίμα που δέ θάρ-
θης!... Μου στοιχίζει άκριά
ξέρεις τό περίφημο αυτό κοστού-
μι τής Νύχτας. Μόνο ό μενδύας
πού σου είπα, θά στοιχίση ένα
σώρ λεφτά...

ΣΑΡΑ: Σέ ποιά κατάσταση τό
παράγγειλες; Στό Λεμπρέν;

ΒΕΡΑ: Ναι, "Ω, θά είναι έ-
να πάρα πολύ όμορφο κοστούμι.
Τό μόνο πού μέ στενοχωρεί είναι
ό,τι σέ λίγο θά μου στείλν τό
λογαριασμό. Καί ξέρεις πώς τσού-
ζει!...

ΣΑΡΑ: Γιά μιά άμπλουτη,
σάν καί σένα, δέν έχει σημασία...
ΒΕΡΑ: Δεν είναι τίποτα, λέέ!
Μά άφριδάς, φίλε μου, έφτάς,
ξέρωσα περιόστερα άπ' ό,τι μου
έπείρες ό προυπολογισμός μου
καί σ'τά ζητήματα αυτά ό άντρας
μεν γίνεται θείο. Δέ θέλω να
μην γίνεσαι θείο. Δέ θέλω να
μην πάρω κι' άλλα χρηματά, ά-
φου δέν είναι δέκα μέρες πού
μού χάρισε τό καινούργιο καί-
μιέ. Δέ θά ήταν λεπτό από μέ-
ρους μου να τόν επιβαρύνω ξανά.

ΣΑΡΑ: Πές του καθαρά ό,τι
χρειάζεσαι τά χρηματά γιά τό
κοστούμι του χορού.

ΒΕΡΑ: "Όχι, δέν είναι αυτό,
άλλά ξέρεις, θά μου κάνη μέγα-
λη φασαρία, άν τού ζητήσω. "Ο-
ταν πρόκειται γιά χρηματά, φο-
νάζει, ούρλιάζει κάνει σάν τρελ-
λό! "Ω, άν δέν ήσουν εσύ, ά-
γανη μου, τόσο στενοχωρημέ-
νος...

ΣΑΡΑ: Μά γιατί τό λές αύ-
τό, Βέρα; Καί μπορείς να γί-
ν... Δέ θέλω να σε βλέπω λυ-
πημένη. Δέ θέλω να πιάς στό χο-
ρό με τέτοιες έγνοιες στό κεφά-
λι σου. Θά σου ελικοιάνα: Πό-
σο σου χρειάζονται; Με συχω-
ρής πού σου μιλώ τόσο καθαρά.
Άλλά τί να κάνω; Είναι άνάγκη.
Δέν τόπαμε, άλλωστε; Άφου άγα-
πώσατε, ό,τι είναι τού ένός εί-
ναι καί τού άλλου. Φαντάσου, έ-
πί τέλους, ό,τι είμαστε παντρε-
μένοι κι' ό,τι εγώ είμαι πιο γυν-
ναιόδορος άπ' τόν άντρα σου.

ΒΕΡΑ: Κι' έπειτα, δέν πρό-
κειται παρά να μού κάνης ένα
δάνειο, πού θά σου τό επιστρέψω
γρήγορα.

ΣΑΡΑ: Φυσικά...

ΒΕΡΑ: Πόσα μπορείς να δια-
θέσης σήμερα;

ΣΑΡΑ: "Όσα λογαριάζω πώς
θά σου χρειαστούν!

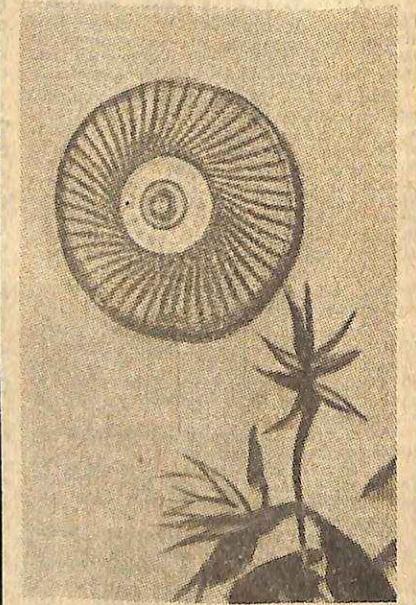
ΒΕΡΑ: "Ω άγαπημένε μου,
χρυσέ μου Σάρλ, μού σώσεις τί
ζωή! Ντυμένη Νύχτα θά είμαι
τρέλλα! Κρίμα που δέ θάρθης
στό χορό! (Κι' ή Βέρα γόνει
στην άγκαλιά σου, ενώ ό Σάρλ
χαμογελά μελαγχολικά).

ΜΩΡΙΣ ΝΤΟΝΑΙ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΜΠΑΣΣΟ

Τό ηλεκτρικό αυτό μπάσσο, πού είναι πο-
λύ πιο μικρό σέ όγκο από τό συνθισμένο,
είναι γερμανικής κατασκευής καί στοιχι-
ζει 6000 δραχμές. Είναι εξαιρετικά ελα-
φρό έν σέβει με τό άλλο καί άσύγκριτα
πιο μελωδικό. Στό κέντρο άκριβώς υπά-
ρχει καί ένας διακόπτης, πού επιτρέπει στό
χειριστή του να ρυθμίζη κατά βούληση
τήν ένταση τών παραγομένων ήχων.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΤΟΙΧΟΥ

Τό κομψό αυτό στολίδι του τοίχου είναι
ένα ραδιοφωνάκι με 7 τρανζίστορες, έρο-
διασμένο με δυό μεγάφωνα καί μιά υπα-
ταρία, πού τού έξασφαλίζει λειτουργία
500 ώρων. Κατασκευάζεται από την
Τρανζίστορ Γουάρντ Κορπορέσιον της
N. Υόρκης, ή όποία τό προσφέρει στό
έμπόριο σέ διάφορα σχέδια καί χρωματι-
σμούς. Στό κάτω μέρος κρέμεται μιά μι-
κρή άλυσίδα, τό τράβηγμα της όποίας
άνοίγει ή κλείνει αυτόματα τό ραδιόφω-
νο, πού άρχίζει άμέσως να παίζη, άρκεί
νά είναι ρυθμισμένο πάνω σέ κάποιο
στάθμη.

ΣΥΓΓΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ φύλακας τού κεντρικού
σιδηροδρομικού σταθμού τού
Μπρισπιαίν, ολόνοντας τυχαίως
μιά ματιά μέσα στό βαγκόν - λι
997 τού έξτρας τής Κοινησλάν-
δίας, πώνωσε από τη φοίχη.

Ο οδηγός τού βαγονιού ήταν
στωριασμένος στό πάτωμα. Τό
πρόσωπό του είχε μεταβληθί σέ
μιά άγνωστή ματωμένη μάσκα.
Άπό τις κοικέτες έξέ άλλου τού
βαγκόν-λι κρέονταν έξω τά πτώ-
ματα δυό επιδωτών, με τά κεφά-
λια τους πολτοποιημένα!

Μόλις συνήλθε κάπως, ό φύλα-
κας έβαλε τις φωνές κι

ΕΙΝΑΙ γνωστό ότι «απεργίες πεί-
νας» σε ένδειξη διαμαρτυρίας
κινούνται μόνο οι εργαζόμενοι,
που διεκδικούν κάποιο λογικό ή...
παράλογο αίτημα. «Απεργία» πεί-
νας όμως για λόγους «εθελοντικής
απονομπέυσης» δεν έχει αναφο-
ρά ποτέ. Κι' ωστόσο, συνέβη κι'
αυτό πριν 50 περίπου ημέρες στη
Ρώμη, με ηρωίδα την πολυθρόνη
και «δυναμική» Αννλίδα στο
Μπελίντα Λη. 'Αλλ' άς πάρουμε
τα πράγματα απ' την αρχή κι' άς
ρίξουμε μια γρήγορη ματιά στη
ζωή της «ερωτευμένης» αυτής
βεντέτας.

Είναι σχεδόν κανόνας απαρά-
βατος ότι τα «σκάνδαλα» τρέφουν
τους αστέρες και διευκολύνουν το
απαραιτήτο νι' αυτούς «ευνούχο
κλίμα» για την εξέλιξη και τη
σταδιοδρομία τους. Αυτό ακριβώς
έκανε και η Μπελίντα Λη για να
νική από τη μία μέρα στην άλλη
«πόρνο» της ημέρας και να έ-
ξελιχθεί έτσι σε περζήντη και
άκοβα πληρωμένη στο τού διε-
θνούς κινηματογράφου.

Από το 1952 μέχρι το 1958, που
έγινε μέλος στο Λονδίνο και
πρώτος μέλος σε 14 ταινίες, η φή-
μη της δεν είχε ξεπεράσει ποτέ
τα σύνορα της πατρίδας της και
στην Ευρώπη κανείς γκεδόν δεν
την ήξερε. Ήταν βέβαια μια πό-
λυ όμορφη κοπέλλα, αλλά ως η-
θοποιός δεν είχε μεγάλες αξιώ-
σεις. Κάτι έπρεπε να κάνει να
να νική νωστή και προσιτή.
Κι' αυτό το «κόττι» δεν άρνησε να
το βρει. Έτσι το 1953 εγκαταλεί-
νει τα φρονιμάκια του Λονδίνου
και την άγγλική σπουδαιότητα και
τον άγγλο πατέρα της, για να πάει
στα καλλιτεχνικά κέντρα του αυτονά-
φο Κόονελ Λούκας και καταβά-
νει στη Ρώμη, αναζητώντας κινή-
ματσοφική καρδιά και προσι-
τες, τις οποίες, όπως έλεγε η
Ίδια τότε, «θα χοροπηδούσε»
κατάλληλα για να ανέβει ταχύ-
τητα τα σκαλοπάτια της κινη-
ματοσοφικής επιτυχίας.

Τα περισσότερα του φαινομένου
ειδίλλου της με τον 'Ιταλό πρι-
γκιπά 'Οσρίνι, ανώτερο τι-
τλούχο του Βατκανού και πατέ-
ρα δύο παιδιών από νόμιμο νόμο
με 'Ιταλίδα, είναι γνωστά, γιατί
άποσκόλησαν κατά καιρούς ολό-
κληρο τον πανκόσμιο τύπο. Τελί-
κά το πολυκόστο αυτό ειδύλλιο,
που έγινε άφορη να νική από
τη μία μέρα στην άλλη η Μπε-
λίντα «σπουδαία προσωπικότητα»
του ιταλικού κινηματογράφου, έ-
λύθηκε εξ ορισμού της έμπνευ-
σης.

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΠΡΟΛΑΒΕΤΕ ΤΑ ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ

Με περικές άλλες
προφυλάξεις

ΤΑ περισσότερα εγκαύματα όφει-
λονται σε ρυτίδα που πήρανε φω-
τιά. Πολλά άλλα είναι ζημιωμένα
από βρασμό νερό ή καυτό λάδι. Τα
75% των άτυχημάτων αυτών συμβεί-
νουν στο σπίτι και τα υπόλοιπα 25%
στην εργασία. Έκατοντάδες άνθρω-
ποι πεθαίνουν κάθε χρόνο από εγκαύ-
ματα και χιλιάδες άλλοι χρειάζον-
ται νοσοκομειακή περίθαλψη. Όσο
γιά τα εγκαύματα έλαφροτέρως μορ-
φής, είναι άμετρητα.

Κατά τις στατιστικές, τα μισά
περίπου θύματα είναι παιδιά — και
σ' αυτά το ποσοστό της θνησιμό-
της εμφανίζεται πολύ μεγαλύτε-
ρο. Πολλά απ' αυτά τα παιδιά πα-
ραμορφώνονται από σπινθήρα που έ-
πληξαν ολόκληρη τη ζωή τους,
την ψυχολογία τους και τη συμπε-
ριφορά τους εν γένει — τόσο, ώστε
να χρειάζονται κάποια ψυχιατρική
θεραπεία. 'Αλλά κι' οι μητέρες τους
παθαίνουν ψυχικό κλονισμό.

«'Αλλά πάλι υποβάλλονται σε σελ-
ρά περικές άλλες, από άλλα μέσα
του σώματος, για να ξαναβρούν την
κανονική τους μορφή.

Φυσικά, είναι πολύ προτιμότερο
να προλαμβάνουμε τα εγκαύματα,
παρά να τα θεραπεύουμε. Και τα μι-
α τα τουλάχιστον από τα εγκαύματα
του σπιτιού θα μπορούσαν να προ-
ληφθούν, αν υπήρχε η απαιτούμενη
προσοχή και λογική.

Η Μπελίντα Λη στο ρόλο της Ρόζμαρι Νίτριμπιτ.

Η Μπελίντα Λη, τα κα- ρίτσια και τα κατορ- θώματά της

του Βατικανού να μη χρονοψά-
σει στον 'Οσρίνι για να πα-
ρέσει να παντρευτεί τη Μπελίντα.
'Απελπισμένοι, τότε και οι δύο,
περισσότερο βέβαια η Μπελίντα,
είχαν αποπειραθεί να αυτοκτονή-
σουν με τρόπο και μερο περι-
σότερο θεαματικό και λιγότερο α-
ποτελεσματικό.

Ο θόρυβος που δημιουργήθη-

κε από την «απόπειρα αυτοκτο-
νίας» της Μπελίντα, πέρασε να τη
δοσθήση στην κινηματοσοφική
καριέρα της όσο δεν την βοή-
θησε τίποτ' άλλο. Μετά την ά-
θροση της από την «απόπειρα»,
χάρη στην «απόπειρα» αυτή, η
Μπελίντα έγινε η πιο δημοφιλής
και πιο κερδοφόρα ηθοποιός της
Ευρώπης.

Το θόρυβος που δημιουργήθη-

και τ' αγόρια, παίρνουν δύσκολα
φωτιά.

Στά τελευταία 20 χρόνια, έγιναν
πολλές έρευνες, για την κατασκευή
οφθαλμών, που να είναι άφλεκτα
και οικονομικά συγχρόως. Πράγμα-
τι, υπάρχουν τώρα τέτοια, σε πο-
λύ μεγάλα καταστήματα.

Για να περιορίσετε εξ άλλου τα
δυστυχήματα που συμβαίνουν κοντά
στο τζάκι, μπορείτε να πάρετε διά-
φορες άλλες απλές προφυλάξεις. 'Η
σπουδαιότερη απ' αυτές είναι να μη
σπνίγετε, όπως συνήθως, ένα καθρέ-
φτη πάνω στο τζάκι, αλλά να τον
κρεμάτε στον τοίχο, μακριά απ' αυ-
τόν.

Όσο γιά τα ζεματισμένα, προκα-
λούν λιγότερους θανάτους απ' τις
άσφλεξες των ρούχων, αλλά περι-
σότερες παραμορφώσεις του προσώ-
που και του σώματος, που απειλί-
ζουν τα κορίτσια όταν μεγαλώσουν.

Για να τα περιορίσετε όσο το δυ-
νατόν, φροντίστε ώστε τα ρούχα που
περιέχουν κατάρυρα, να βρισκόν-
ται μακριά απ' τα άτομα και ά-
ποσκόληται παιδικά χεράκια. Βάζετε
πρόσθετα παιδικά χεράκια, να νική
την τσιγγιέρα και τα φλυτζάνια με
την τσιγγιέρα του τραπέζιου 'Α-
ποφύγετε τα τραπέζια, όταν
παίρνουν στο σπίτι μικρά παιδιά
που μπορεί να τα τραβήξουν. Τελί-
κά απ' αυτές και τις καταστάσεις
τις τα γυμνάσια και τις σχολές.
Με τις κασές τους προς το μέσο με-
ρος της κοιλίας, ώστε να μη μπο-
ρεί να τις φτάσει το παιδί, κι' αν άκό-
μα άνασχηκωτή στις μύτες των πα-
διών.

Μ' αυτές τις απλές προφυλάξεις,
θα ελαττωθεί πολύ τα ζεματισμέ-
τα και θα αποφευχθούν άμεσως
που και που έπλην, μερικές φορές,
που απειλούν τα κορίτσια όταν με-
γαλώσουν.

ΦΡΕΝΤ ΚΛΑΡΚ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑ ταξί σταμάτησε αντίκρυ από το
μοναχικό σπίτι μιας παρόδου της ή-
δου Πατρίδας.

Ένα παράθυρο άνοιγόκλεισε, ένα κεφά-
λι πρόβλεψε, έσκυψε και κίτταξε προς το
δρόμο. Κι' έπειτα το φως έσβησε.

Σε λίγο, η πόρτα του αντίκρυνο σπι-
τιού άνοιξε και μια σκιά, με γρήγορα
βηματικά, έφτασε ως το ταξί κι' εκεί
σταμάτησε.

— 'Ηρθες, χρυσό μου; άκούστηκε μια
φωνή μέσα από τ' αυτοκίνητο.

— 'Ηρθα, αγάπη μου! άπάντησε κά-
ποια γυναίκα.

Κι' ένα χέρι από μέσα έπιασε το χέ-
ρι της να τη βοηθήσει να μπη στο ταξί.
Δύο 'Αρλεκίνοι έβρεαν τώρα σιωπηλοί,
ο ένας πλάϊ στον άλλο, ενώ ο οδηγός,
που είχε πάρει προηγουμένως οδηγίες,
έκανε μια στροφή και συνέχισε το δρόμο
του για να βγει προς την οδό 'Αχαρνών.

Ήταν η τελευταία Κυριακή της 'Α-
ποκριάς, κι' ο κόσμος, άλλοι μασκαρε-
μένοι κι' άλλοι με βραδυνά φορέματα,
μπαινόβγαζαν στα διάφορα νυχτερινά
κέντρα διασκέδασης, για να βρουν ένα
τραπέζακι έλευθερο, να καθήσουν, να γιορ-
τάσουν την τελευταία νύχτα της χαράς
του Καρναβαλιού.

Το ταξί προχώρησε προς την 'Ομόνοια,
ανέβηκε την οδό Σταδίου, πέρασε το
Σύνταγμα, έπειτα την οδό Φιλελλήνων,
και μπήκε στην Πλάκα.

Σ' όλη τη διαδρομή οι δύο 'Αρλεκίνοι
δεν πρόφεραν λέξη. 'Εκείνος κρατούσε σφι-
χτά μέσα στα χέρια του το χέρι εκείνης,
ένα χέρι που έτρεμε ελαφρά και θυμίζε
την πρώτη συνάντησή, που είχαν κάνει
οι δύο τους εδώ και τριάντα χρόνια.

Το ταξί σταμάτησε έξω από μια κο-
σμητή ταβέρνα. 'Εκείνος κατέβηκε, κάτι
ψιθύρισε στον οδηγό, και απλώνοντας εū-
γενικά το χέρι του, βοήθησε τη ντάμα
του να κατεβεί.

Οι δύο 'Αρλεκίνοι προχώρησαν, μπήκαν
στην ταβέρνα, κι' ένα γκασόνι τους ό-
δήγησε σ' ένα άπομερο τραπέζακι, το μό-
νο που ήταν έλευθερο, στραμμένο μ' ένα
λακκό παραπλευρόντηλο, με τις πεταέτες
του δημοφιλούς διπλωμάτη, κι' ένα άνθοδο-
χείο με δύο κόκκινα τριαντάφυλλα.

Οι δύο 'Αρλεκίνοι κάθισαν ο ένας άν-
τίκρυ στον άλλο, έβγαλαν τις μασκές
τους και τις άκούμπησαν σε μία διπλω-
ματική καρέκλα.

— Μαρία!

— Γιώργο!

Πρόφεραν κι' ένα χαμόγελο έλαμψε στα
χείλη και στα μάτια τους. Το χέρι έ-
κείνου χάιδεψε το χέρι της. Κυττάχτηκαν
στα μάτια, για πολλή ώρα, κι' έπειτα
χαμήλωσαν το κεφάλι, που το βάριαν
τόσο πολύ οι άναμψεις μιας συμφωνίας
τριάντα χρόνων.

Ο 'Γιώργος ήταν κάποτε φοιτητής
της Ιατρικής κι' η Μαρία σπούδαζε φι-
λοσοφία. Γνωρίζονταν από παιδικά
μόνο όταν πήγαν στο Πανεπιστήμιο ό-
μολόγησαν ο ένας στον άλλο την αγάπη
του. Δε βιάστηκαν να κάνουν ένευρα,
μα ούτε και παραφέρθηκαν από το αϊ-
σθημά τους. 'Αναζητούσε όμως ο ένας
τον άλλο και, μάλιστα, που και που
έκαναν και κανένα μακρινό περίπατο.

Δε βιάστηκαν να κάνουν ένευρα, γιατί οι γο-
νείς τους είχαν φιλονεικήσει κάποτε, που ήταν
συνεταίροι σ' ένα μαγαζί της οδού Αΐδου, και
χωρίσαν. Από τότε, οι δύο οικογένειες έπαισαν
να βλέπονται, μα τα παιδιά έξακολουθούσαν να
παίζουν μαζί. 'Όταν μεγάλωσαν κι' ήταν πιά
φοιτητές, το αϊσθημά τους τους παρέσυρε να
όμολογήσουν ο ένας στον άλλο την αγάπη τους,
παρ' όλο που ήξεραν καλά πως τόσο ο πατέρας
του ενός όσο κι' ο πατέρας του άλλου δε θα
συγκατένευαν ποτέ για το γάμο τους.

Τα φοιτητικά χρόνια περνούσαν ήρεμα, δί-
χως δάκρυα αγάπης.

Τον 'ίδιο χρόνο πήραν το δίπλωμα τους και,
τό βράδυ της 'ίδιας ημέρας, πήγαν σ' ένα έξο-
χικό κέντρο, για να πιούν ένα ποτήρι κρασί
και να ευχηθούν ο ένας στον άλλο καλή στα-
διοδρομία. Κι' ενώ χωρίζονταν κι' έσφιγγαν τα
χέρια τους, εκείνη τον ρώτησε:

— Μ' αγαπάς, Γιώργο;

— Σ' αγαπώ, Μαρία! της άπάντησε.

Και την πήρε στην αγκαλιά του...

Ήταν το τελευταίο τους φιλή, γιατί, σε δύο
μέρες, ο Γιώργος έφευγε για την 'Αγγλία, με
μία υποτροφία.

★

Πέρασαν πολλά χρόνια κι' ο Γιώργος παν-
τρεύτηκε την κόρη του καθηγητή του στο Λον-
δίνο.

Το γάμο του τον έμαθε μία μέρα η Μαρία
και στενοχωρήθηκε. 'Αρρώστησε μάλιστα ένα
διάστημα, μα, όταν έγινε καλά, δέχτηκε μία θέ-
σι καθηγητριάς στην έπαρχία, και σε δύο χρό-
νια παντρεύτηκε κι' αυτή με τη σειρά της έναν

ΟΙ 2 ΑΡΛΕΚΙΝΟΙ

πολύ πλούσιο βιομήχανο.
Μα δεν είχε τύχη. Βέβαια, δεν αγαπούσε τον
άντρα της, γιατί αγαπούσε ακόμη το Γιώργο.
Έπρεπε όμως να φροντίσει για το μέλλον της,
για την οικογένειά της. Της ήταν δύσκολο να
διατρέφει τους γονείς της με το μισό της,
άφου ο πατέρας της, έπειτα από κάποιο άτυ-
χημα, δε μπορούσε πιά να δουλέψει.

Ο γάμος της, λοιπόν, στάθηκε άτυχος, γιατί,
έπειτα από δύο χρόνια, πέθανε ο άντρας της,
κι' η Μαρία, παίρνοντας το μεριδί της από
την κληρονομία, έγκαταστάθηκε σε μία έπαυλη
με μεγάλο κήπο, στα Πατήσια.

Ζούσε μόνη της, γιατί οι γονείς της έμειναν
στο παλιό τους σπίτι κι' αυτή την άπόλυτη
μοναξιά της, ξαναζωντανέυσε που και που τις
άναμψεις της και τις άρατες στιγμές, που
πέρασε με το Γιώργο, όταν ήταν ακόμη φοι-
τητές.

Μια παλιά της φίλη, μαζί με τον άντρα της,
ερχόταν μία φορά τη βδομάδα να της κρατήση
συντροφιά, κυρίως τις Κυριακές τ' απόγευμα.

Η Μαρία θα ήταν πιά τριαντάετες χρόνων.
Είχε βγάλει πιά τα μαύρα και το πρόσωπό της
είχε ξαναβρεί τη βροσιά και την όμορφιά του.

Η φίλη της, ένα άπόγευμα, της τηλεφώνησε
ότι θα περνούσαν να την πάρουν, για να πάνε
σε καμιά ταβερνούλα στην Πλάκα, να περάσουν
την τελευταία Κυριακή της 'Αποκριάς.

Η Μαρία δέχτηκε, γιατί δεν είχε τύχει να
μείνει έξω τα βράδια, τώρα τόσο χρόνια. Μά-
λιστα, ρώτησε:

— Μασκέ;

— Έτσι λέω, άπάντησε η φίλη της.

— Σ' αγαπώ, Μαρία! της είπε ο Γιώρ-
γος και την πήρε στην αγκαλιά του.

Κι' όταν ήρθε η φίλη της με τον άν-
τρα της να την πάρουν, η Μαρία ήταν
έτοιμη. Είχε φορέσει ένα όμορφο κοστού-
μι άρλεκίνου, που το είχε φτιάξει μόνη
της, με διάφορα τετράγωνα πολύχρωμα
μεταξωτά κομμάτια.

Ήταν κομψή και όμορφη η Μαρία με
το κοστούμι αυτό. Μια λευκή μασκά κρε-
μόταν από το ένα ατί της, έτοιμη να
σκεπασί το πρόσωπό της.

Πήγαν, λοιπόν, σε μία ταβερνούλα της
Πλάκας. Το κέφι είχε ανάψει κι' ο σερ-
παντίνες τους κύκλωναν από τραπέζι σε
τραπέζι. Τη μεγαλύτερη έπιθεσε είχε η
Μαρία, από κάποιον άλλο 'Αρλεκίνο, που
καθόταν μόνος σ' ένα τραπέζακι.

Μια μικρή ορχήστρα από ένα βιολί, μία
κιθάρα κι' ένα μαντολίνο, έπαιζε διάφο-
ρους χορούς. Η Μαρία είχε χορέψει με
τον άντρα της φίλης της, όταν σε κάποιο
άλλο χορό την πλησίασε ευγενικά για να
τη χορέψει ο 'Αρλεκίνος. 'Εκείνη δέχτηκε
κυττάζοντας μέσ' απ' τις τρύπες της
μασκάς τους, δίχως να προφέρουν λέξη.
Μα η Μαρία έτρεμε στα χέρια του κα-
βαλιέρου της. Κι' όταν ο χορός τε-
λείωσε κι' ο 'Αρλεκίνος συνέδεψε τη ντά-
μα του ως το τραπέζι της, ο άντρας της
φίλης της του πρότεινε, άφου ήταν μό-
νος, να καθήση στο τραπέζι τους.

Ο 'Αρλεκίνος δέχτηκε. 'Εκείνη την ώρα
το ρολόι της ταβέρνας χτυπούσε μεσα-
νύχτα. Τότε, με φωνές και τραγούδια,
έβγαλαν όλοι τις μασκές τους. Τίς έ-
βγαλαν κι' οι δύο 'Αρλεκίνοι.

Και τότε η Μαρία, βιάζοντας μια μ-
κρή κραυγή, λιποθύμησε!

Η μορφή, τη νύχτα εκείνη, της έφερε
για συντροφιά, έπειτα από τόσο χρόνια,
το Γιώργο, που φορούσε κι' αυτός ένα
κοστούμι 'Αρλεκίνου.

Η Μαρία συνήλθε γρήγορα και ζήτησε
συνγνώμη. Μα δεν έφυγε. Έμεινε, γιατί
αγαπούσε ακόμη το Γιώργο κι' ήθελε να
μείνι απ' αυτόν πολλά, πάρα πολλά.

Κι' έμαθε έτσι, ότι από την 'Αγγλία
που είχε παντρευτεί, είχε τρία κοριτσά-
κια. Στην 'Ελλάδα είχε έρθει για προ-
σωπικές του δουλειές, έπειδη είχε πέθανε
ο πατέρας του. Θάφτηκε σε δύο-τρεις μέ-
ρες για την 'Αγγλία, όπου ήταν έγκατε-
στημένος με την οικογένειά του.

Χρόνος πολύ εκείνο το βράδυ η Μαρία,
που συνάντησε, έτσι τυχαία, τον άντρα,
που είχε αγαπήσει. Λυπήθηκε όμως και
πάλι που τον έκανε.

Το γλέντι στην ταβέρνα κράτησε ως
τις πρωινές ώρες. Κι' όταν ο Γιώργος,
συννοδούστης της Μαρία στο σπίτι της,
την άποχαρήθηκε, της είπε:

— Μαρία, σ' αγαπώ ακόμη...

— Κι' εγώ, Γιώργο, μα εσείς μείνουμε
για πάντα οι δύο καλοί φίλοι, όπως
ήμαστε. Θέλεις;

— Ναι, Μαρία... Μόνο επιθυμώ τη με-
λαχία από σένα. Κάθε χρόνο, την τε-
λευταία Κυριακή του Καρναβαλιού, θα
ήθελα νάχωμαι να σε παίρνω. Πώς
θα γίνεται αυτό; Θα το κανονίσω να
βρίσκουμε στην 'Ελλάδα μία τέτοια ή-
μέρα. Έτσι, ο ένας 'Αρλεκίνος θα συ-
ναντά τον άλλο, έστω και μία φορά το χρόνο...

★

Έχουν περάσει τριάντα χρόνια από εκείνη τη
βραδιά, μα ο Γιώργος δεν έλειψε ούτε μία χρο-
νιά από το ραντεβού του.

Κάθε τελευταία Κυριακή του Καρναβαλιού
κρατούσε ένα τραπέζακι στην 'Ίδια, την παλιά
έκείνη ταβέρνα, κι' ερχόταν μ' ένα ταξί να πάρη
την αγάπη του, για να συναντηθούν σε δύο κα-
λοί φίλοι, έστω και μία φορά το χρόνο.

Κάτι, που δεν ήξερε η Μαρία, ήταν ότι, ένα
χρόνο πριν από την κατοχή, ο Γιώργος είχε χω-
ρίσει από τη γυναίκα του και, παίρνοντας ένα
από τα κορίτσια του, είχε έγκατασταθή στην
'Ελλάδα ως μόνιμος διευθυντής σ' ένα μεγάλο
νοσοκομείο.

★

Απόψε ο Γιώργος είναι έβδομηντα έτών κι'
η Μαρία εξηνταεπτά.

Είναι δύο 'Αρλεκίνοι, που γλεντούν το Καρ-
ναβάλι τους, μα που ζούν κάθε χρόνο και την
αγάπη τους:

— Θάρρη, άραγε, κι' έφέτος;

— Όχι, τη βρά κι' αυτή τη φορά;

— Η βραδιά τους περνάει με κέφι, με λίγο
κρασί, με σερπαντίνες και με μία καρδιά γεμάτη
ιστανική φλόγα.

Τις πρωινές ώρες θα χωρίζουν κι' ο ένας θα
εύχεται στον άλλο:

— Και το χρόνο!

— Ένα φίλι θα σφραγίσω το γλέντι τους, χω-
ρίς να ξέρουν αν θάνατι το τελευταίο της ζωής
τους...

MIPANTA

Ο ΤΡΟΜΟΣΚΡΑΤΗΣ ΤΟΥ ΣΙΚΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μόνιμος Λοχίας Μάρκ Ντουβάλ έχει υποσχεθεί στο μικρότερο αδελφό του Τζόννυ, που σκοτώθηκε στην Κορέα, να προστατεύει τη γυναίκα του Μόνα και το μικρό αγοράκι του. Όταν όμως φτάνει στο Σικάγο για να βρει τη Μόνα, μαθαίνει πως έχει καταδικασθεί σε θάνατο. Είχε παρασείρει στο δωμάτιό της τον αδελφό του Τζόννυ, για λίγη ώρα πουλημένου έρωτα. Κι ύστερα τον είχε δολοφονήσει και του είχε πάρει κάπου διαμάντια, μενάλως αξίας που κρατούσε πάνω του. Ο Μάρκ την επισκέπτεται στη φυλακή. Καί, παρ' όλα αυτά έχει μάθει εις βάρος της, συμπαθεί αυτή τη γλυκιά γυναίκα και δε μπορεί να την πιστέψει ένοχη. Πάντως, της ζητάει πληροφορίες για να βρει και να προστατεύει το παιδί της, που έχει μείνει μοναχό. Μαθαίνει ακόμα ότι η Μόνα ήταν πωλήτρια φιλανθρωπικών αντικειμένων, του Τζέι Λαφάντι, κι ελπίσθηκε μάλλον ο' ένα κακόφημο νυκτερινό κέντρο του. Περιέγραψε, όμως, ο Λαφάντι δε φρόντισε καθόλου να τη γλυτώσει από την κατάρα. Όταν φεύγει ο Μάρκ απ' τις φυλακές, τον συλλαμβάνει ο αστυνομικός Κόρσον, γιατί υποπτεύεται πως τον έχει στείλει ο Λαφάντι για να συνεννοηθεί με τη Μόνα και να μάθει την κούρτι των διαμαντιών του Στάιν. Φυσικά, εκείνος αρνείται, παρ' όλα το άνοιξι έβλο που τρώει στην αστυνομία. Εύτυχώς, επειμβαίνει και τον νλντώνει από τους αστυνομικούς ο βοηθός εισαγγελέως Όλσον. Του ζητάει συνέντευξη για την κακομεταχείριση και του δίνει να διαβάσει τη δικονομία. Που φαίνεται να πείθει για την ένοχη της Μόνας. Άλλωστε έχει υπονοήσει η ίδια την όμολογία της. Όσοι υπάρχουν ο' δλλ αυτή την υπόθεση ώριμένα κενά, που παραδεισύνουν το Μάρκ.

Αποφάσισα να πω, να μεθύσω, τόσο που να μην ξέρω πια ούτε τ' όνομά μου. Την άλλη μέρα, θα πήγαινα να συνεννοηθώ με το δικηγόρο για το παιδί κι' ύστερα θα φεύγα...

Ενας άντρας με φαρδιές πλάτες ξεκόλλησε απ' τον τοίχο κι' έκανε μερικά βήματα προς το μέρος μου. Ήταν ο αστυνόμος Κόρσον. Είχε σπρώξει προς τα πίσω, στο στέρκο, τον παλιό παναμά του. Το δλο παρουσιαστικό του είχε κάτι το φτωχικό και αξιολύπητο, όπως τον έβλεπα στο δυνατό φως που έδγαίνε απ' το χέλι.

Είναι τίμιος λοιπόν, ο φουκαράς! είπα με το νου μου. Κι' όστόσο, σ' αυτή τη μεγάλη πολιτεία, δε θα λείπονε, βέβαια, οι πειρασμοί για ένα αξιωματικό της Γενικής Ασφαλείας!...

Κιταχτήκαμε για λίγο, αμίλητοι. Εγώλε ύστερα το καπέλλο του και σκούπισα με το δάχτυλό του την πέτινη λουβρά που είχε μουσκευτή απ' τον ιδρώτα του.

Θα μου κάνετε μήνυση; ρώτησε επιτέλους.

Όχι. Κάνετε εύσυνεδητα αυτό που νομίζατε σωστό... Θάταν σαν να μ' ανάφερε στο λοχαγό Ένας φαντάρας γιατί τον χτύπησα με τη ζωστήρα, ενώ εγώ ήθελα μ' αυτό τον τρόπο να του δώσω να καταλάβει πως ένα όπλο άσχημα καθαρμένο μπορούσε να του στοιχίσει τη ζωή...

Χαμογέλασε και παρατήρησε: — Νομίζα πως οι σωματικές τιμωρίες απαγορεύονται στο σημερινό στρατό.

— Ναι, όπως και στην αστυνομία, απάντησα ανταποδίδοντας το χαμόγελό του.

— Σωστά, σωστά... Έκανα να φύγω, αλλά ξαναγύρισα.

— Θέλενα να μου εξηγήσετε κάτι, είπα.

Πήρε και πάλι στάσι επιφυλακτική. Το πρόσωπό του και τα μάτια του δεν είχαν καμιά έκφραση.

— Τί πράγμα; ρώτησε.

— Πως συμβαίνει ώστε ν' ασχολήσε ακόμα με την υπόθεση Στάιν, ενώ τελείωσε η δική και βγήκε η απόφαση; Μη μου δικαιολογήσετε πως σας πιέζουν οι ασφαλιστικές εταιρείες.

Σκούπισε το στήμα του με την άνωποδη του χεριού του κι' απάντησε: — Ίσως να μην έχω πεισθδ απόλυτως για την ένοχη της Μόνας.

— Παρ' όλη την όμολογία της; — Ναι, παρ' όλη την όμολογία της...

Περίμενα περισσότερες εξηγήσεις εκ μέρους του, αλλά δε μου τις έδωσε. Ήταν φανερό πως δεν ήθελε να μου πη πιο πολλά γι' αυτό το ζήτημα. Δεν έπρεμνα λοιπόν ανώφελα.

Τον χαίρετσα κι' έφυγα. Μου φαινόταν όστόσο πως οι λίγες εκείνες λέξεις που είχε προφέρει, μάς είχαν κάνει λιγάκι συνενόχους...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Υπήρχε ένα καμπαρέ-νάνισγκ, κοντά στη διασταύρωση της Στέιτ Στρήτ με την Κόνγκρες Στρήτ. Σταμάτησα απ' έξω, για να κυττάξω τις φωτογραφίες σε φυσικό μέγεθος, που σκεπάζανε τον τοίχο.

— Μία στιγμή, λοχία, μου είπε. Έρχόσαστε λίγο μαζί μου; — Η φωνή του ήταν φιλή, σά γυναικεία. Παρεξήγησα τις προθέσεις του και συνέχισα το δρόμο μου. Μά αναγκάστηκα να σταματήσω σχεδόν αμέσως, γιατί είχε κολλήσει στα πλευρά μου η κάρνη ενός ρεζέλδερ.

Μ' έσπρωξε με την κάρνη του σπλου του προς τ' αυτοκίνητο.

— Είσαστε ο λοχίας Μάρκ Ντουβάλ; — Όλόνληρος.

— Άνεβήτε λοιπόν σ' άμάξι. Θέλει να σας μιλήσει ο Τζέι.

— Ποιός Τζέι;

— Ο Τζέι Λαφάντι. Δίστεσα μία στιγμή.

— Τί θέλει να μου πη; ρώτησα.

— Ένα ψηλό «ομορφόπαδο», φρεσκοξυρισμένο και με μαλλιά γυαλιστερά απ' τη μηχανή, καθότανε στο βολάν.

— Μην κάνετε πολλές ερωτήσεις, λοχία, μου σύστησε. Άκούσατε τί σας είπε ο Τόμμυ; Θέλω να σας μιλήσω... Το φρονιμότερο για σας είναι ν' ανεβήτε σ' αυτοκίνητο!

— Υπάκουσα. Κι' έπειτα από λίγο είχαμε φτάσει στο διαμέρισμα του Λαφάντι.

Βρισκόμασε σ' ένα ωραίο σπίτι της πιο κομψής συνοικίας. Έπιασε δλο το δάκτο τέταστο πάτωμα και είχε θέα προς τη λίμνη.

Στο ψηλοτάβανο λίδιγκ - ρουμ υπήρχε ένα τεράστιο πέτρινο τζακι, ένα μπαλκόνι και μεγάλες τζαμπόρες, που βλέπαμε σε μία ανθοστόλιστη βεράντα. Οι θερμίδες του δρόμου δεν έφταναν ως εκεί πάνω, παρά σαν ένα πνιγμένο βουητό.

— Σας άρεσει εδώ; με ρώτησε ο Λαφάντι.

— Πολύ!

— Ένας απ' τους σωματοφύλακες, που είχαν έλθει μαζί μες με τ' άμάξι — νέος, ξανθός, όνοματι Χάμι — άστειεύθηκε.

— Δε το χαρίζεις, Τζέι; — Ο Λαφάντι τον διάταξε να σωπάσει. Ένας άλλος «φονιάς», ο Γκέρντον, άνοιξε την πόρτα ενός μπλε αυτοκινήτου «κονδριτίμπλ», σταματημένου δίπλα στο πεζοδρόμιο, και κατέβηκε.

— Δε βστατώ πούλ στο πιστό, είπα. Κι' έχω άδειάσει κίολας τρία ποτήρια μαζί με τον Όλσον, το βοηθό του εισαγγελέως.

— Ο Λαφάντι έσκασε στα γέλια.

— Θέλει να μάς κάνει εντύπωση, ο λοχίας! παρατήρησε.

Γέλασαν κι' οι άλλοι. Ήπια το ούισκυ κι' άφρασα πάλι το ποτήρι πάνω στο μπόρ. Ο Λαφάντι μου δείξε μία πέτινη πολυθρόνα.

— Καθίστε, Ντουβάλ, μου σύστησε. Καί πείτε μου τα όλα.

— Τί να σας πω δηλαδή; — Να μου διηγήσετε την επίσκεψί σας στη Μόνα.

— Γιατί; — Γιατί, αν άρνηθής, οι άνθρωποι μου θα σου χαλάσουν τα μούτρα!

Κύτταξα γύρω μου. Έκτός απ' το Λαφάντι, υπήρχαν στο δωμάτιο άλλα τέσσερα καθίσματα. Όλοι τους ήταν ψηλοί και δυνατοί, εκτός απ' τον Τόμμυ. Και φαινόταν πως ξέρανε όλοι καλά τη δουλειά τους...

— Τί θέλετε να μάθετε; ρώτησα.

— Τί σου είπε η Μόνα; — Σχεδόν τίποτ' άλλο απ' τ' όνομα και τη διεύθυνσι του δικηγόρου της, που τα χρειάζομνα για να μπορέσω να φροντίσω για το παιδί του αδελφού μου.

— Πιστεύεις πως θα χάσω αυτό το παραμυθί σου; — Κι' όμως είναι η αλήθεια... Δέν ήσαστε άλλωστε μονάχοι στο κελλί της. Βρισκόταν επίσης εκεί η προσταγμένη των δεσμοφυλάκων, ο διευθυντής Κέιν κι' ένας κοντόλιγνος με γυαλιά, πρώην συνταγματάρχης της στρατονομίας, όπως μου είπα... Για πείτε μου όμως τώρα και σεις κάτι.

— Σάν τί; — Το παιδί είναι πραγματικά του αδελφού μου; — Έτσι ισχυρίζεται η Μόνα, απάντησε χαμογελώντας ο Λαφάντι. Ήταν για τα καλά τοιμημένη

Μικρή ιστορία

Στο «μπάλ - μασκέ»

Οι τρεις άκωχότες φιλένδες, η Άνγλα, η Άντιόπη κι' η Θελείνη, συνολικά ηλικίας εκατόν πενήντα περίπου Μαίων, έτοιμάζονταν πυρετωδώς για ένα «μπάλ-μασκέ» της Άποκρίδας...

— Είναι η τελευταία μας ευκαιρία για ν' αποκατασταθούμε! δλνώνε με συγκινητική ελκρινεία η Άντιόπη, που είναι η... μικρότερη κι' η πιο... χαριτωμένη απ' όλες. Και εζ αίτίας αυτών των προσόντων της, οι άλλες δυο την υπακούουν τυφλά:

— Έχεις δικίον, χρυσή μου... Άν δε βρούμε ναμπρό σ' αυτό το χορό, τότε πρέπει πια να το πάρουμε απόφασι πως θα καλονεφεθούμε! λέει μελανχολικά η Άνγλα και συμφωνεί μαζί της η Θελείνη.

— Έτσι, ρίχνονται με τα μούτρα στα ψώνια, στίς μοδιότερες και στίς έτοιμότερες.

— Έγώ το πήρα απόφασι. Θα ντυθώ μασκοπαία! δλνώνει η Θελείνη.

— Κι' εγώ θα ντυθώ Άσπασία... Ξέρετε... Ήταν μία μεγάλη έταιρα της αρχαιότητας... ελνεί κοκκινίζοντας έλαφρά η Άνγλα.

Μά η τρίτη, η μικρότερη και η καλύτερη, δεν άποκαλύπτει το μυστικό της.

— Έλα, πια μας, Άντιόπη, εσύ τί θα ντυθής στο «μπάλ-μασκέ»; τη ρωτούν με νάζι οι φιλένδες της.

Κι' η Άντιόπη, στο τέλοα, υποχωρεί κατεβάζει το κεφάλι και δειλά-δειλά λέει το μυστικό της!

— Έγώ, κορίτσια, αποφάσισα να ντυθώ κάπως... έλαφρά! Γιατί θα κάνω τη χορεύτρια του... στρήτ-τίζ! Είναι κάτι που έχει πολύ πέρσαι τώρα τελευταία!

με τὴν ἀδερφοῦ σου, ἡ μικρή.
— Ἀφού — φαντάσου! — εἶχε βάλει
στὴν ἰδέα τῆς νὰ καθήσῃ φρόνιμα
στὸ σπίτι καὶ νὰ τὸν περιμένῃ ν'
ἀπολυθῇ ἀπ' τὸ στρατό... Εὐτυχῶς
ποὺ τῆς μίλησα λογικά καὶ τῆς
ἔβαλα μυαλά!

— Ἐνοίωσα κάποια ἀνακούφιση.
— Ὡστε λοιπὸν ἡ Μόνα εἶχε ἀγαπή-
σει τὸ Τζόννι, καὶ τὸ παιδί ἦταν
δικό του.

— Ἄς ξαναγυρίσουμε ὅμως στὸ
θέμα μας, συνέχισε ὁ Λαφάντι. Τί
ἄλλο σοὺ εἶπε ἡ Μόνα;

— Νὰ τὴ συλλογίζωμαι κάπου-
κάπου.

— Ὁ Λαφάντι ἐξακολούθησε νὰ
χαμογελάει.

— Γιατί λές ψέματα, πρόφερε.
— Ἐχω βάλει μυαλό σὲ τσῶνους ἄλ-
λους, πὺδ κατεργάρηδες ἀπὸ σένα!

— Ἐδῶλε ἕνα πορτοφόλι ἀπ' τὴν
ἐσωτερικὴ τσέπη του, πῆρε ἀπὸ μέ-
σα ἕνα χοντρὸ μάτσο λεφτά κι' ὤρ-
χισε νὰ μετρήσῃ χαρτονομίσματα
τῶν 50 δολλαρίων.

— Θὰ μπορούσα νὰ πάρω τζῶν-
πα τὴν πληροφορία, πού σοὺ πῆ-
ρσα, πρόσθεσε. Ἀφού ὅμως δὲ μί-
λησες στὸν Ὀλσον καὶ στὸν Κόρ-
σον, εἶμαι διατεθειμένος νὰ γὰν
γενναϊδῶρος... Ὅταν κρίνῃς πῶς

φτόνουνε, πές μου νὰ σταματήσω.
— Ἀτυχῶς, δὲν ἔχω νὰ σᾶς
πῶ τίποτα, δηλώσα.

— Δὲ σᾶς τόλγα ἐγώ; παρα-
τήρησε ὁ Γκόντον στὸ Λαφάντι.
Αὐτοὶ οἱ ἐπαρχιώτες περνᾶνε γιὰ
πολὺ ἔξυπνοι... Ὅσα ἐξακολλήση
ἕνα σωρὸ λεφτά, χωρὶς νάναι σί-
γουρο πῶς θὰ σᾶς πῇ τὴν ἀλή-
θεια!

— Ἴσως νὰ μὴν ξέρῃ πραγμα-
τικὰ τίποτα... ἐπενέβη δισταχτικὰ
ὁ Χάμι.

— Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὅμως γέλασαν
μαζί του.

— Ὁ Λαφάντι εἶχε ἀκουμπήσει κῆμ-
ποσα χαρτονομίσματα πάνω στὸ
μπράτσο τῆς πολυθρόνας του.

— Ὅσα σοὺ κάνω μιὰ πρόταση,
Ντυβάλ, μοὺ εἶπε. Μπορῶ νὰ σοὺ
ἀνοίξω μιὰ δουλειά, ἕνα μαγαζί,
στὴν εἰδικότητά σου. Τί ἔκανες,
πρὶν πᾶς στὸ στρατό;

— Χαμογέλασα κι' ἀπάντησα:
— Ἦμουν μαθητὴς. Σχολεῖο θὰ
μοὺ ἀνοίξετε;...

— Ὁ Χάμι ἦταν ὁ μόνος ποὺ γέ-
λασε. Ὁ Λαφάντι ξανάβαλε τὰ λε-
φτά στὴν τσέπη του. Ἐκανε ἕνα
μορφασμὸ καὶ εἶπε στοὺς ἄλλους:

— Ὁ φίλος πάει γυρεύοντας!
Ἐμπρός λοιπόν!

— Ἐνῶς ἀπ' αὐτοὺς ἔδῶλε ἕνα
κοντὸ ροπαλό. Δὲν ἤξερα πῶς τὸν
λέγανε, εἶχε ὅμως ἕνα κεφαλαί-
ο «Ν» ζωγραφισμένο πάνω στὴ μπλὲ
γραβάτα του. Στάθηκε μπροστά
μου, χτυπώντας τὸ ροπαλό μέσα
στὴ φουχία του.

— Ὁ Λαφάντι σηκώθηκε. Κύτταξε
πότε τὸ ροπαλό καὶ πότε ἐμένα.

— Μοὺ φαίνεται πῶς πᾶς νὰ
κάνῃς γκάφα, Τζέε, εἶπε ὁ Χάμι.
Ἄρκετοὺς μελετᾶδες ἔχουμε... Ἄς
τὸν νὰ φύγῃ. Ἄν δὲν παρουσιάστῃ
στὸ προσωπικό του, θὰ μᾶς στρώσῃ
στὸ κουνῆ; ὅλος ὁ ἀμερικανικὸς
στράτος!

— Ναι, τὸ ξέρω, συμφώνησε ὁ
Λαφάντι. Γι' αὐτὸ προσπάθησα νὰ
κανονίσω τὴ δουλειά μερικὰ λε-
φτά... Μὰ γίνεται καὶ κάτι ἄλλο!
Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ συμῆθῃ ἕνα
«δυστύχημα».

— Ἄς υποθέσουμε πῶς
πῆγε ὁ λεγόμενος νὰ κολυμπήσῃ
στὴ λίμνη, ἔκανε μιὰ βουτιά ἀπὸ
πολὺ ψηλά κι' ἔσπασε τὸ κεφάλι
του σ' ἕνα βράχο...

— Πῆγε στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς κάμα-
ρας. Ὅταν ξαναγύρισε, εἶχε στὸ
χέρι του ἕνα μακρύκανο ρεβόλβερ
τῶν 38. Ἀπ' τὸν τρόπο πού τὸ
κρατοῦσε, φαινόταν πῶς ἤξερε κα-
λὰ νὰ τὸ μεταχειριστῇ.

— Λοιπόν, Ντυβάλ, σ' ἀκούω!
εἶπε. Τί ἔμαθες ἀπ' τὴ μικρή; Πού
εἶναι κρυμμένα τὰ διαμάντια;

— Ἰδέα δὲν ἔχω, ἀπάντησα μὲ
ἐλκρινεῖς.

— Ὁ Λαφάντι ἔγνεψε σ' ἐκείνον πού
φορούσε τὴ μπλὲ γραβάτα.

— Ἐλα, Νόρμ, μαλακώσε του
λιγάκι τὸ τομάρι.

— Ὁ Νόρμ σήκωσε τὸ ροπαλό γιὰ
νὰ μὲ χτυπήσῃ. Τὴν ἴδια στιγμὴ
ὅμως, ἀνέβασα τὰ γόνατά μου ὡς
τὸ στήθος μου καὶ τοῦ κατάφερα
μιὰ κλωτσιά στὸ στομάχι, τόσο δυ-
νατὴ, ὥστε τινάχθηκε μέσα στὸ
τῆσάκι.

— Ὁ Λαφάντι δὲ μπόρεσε νὰ κρύ-
ψῃ τὸ θαυμασμό του.

— Καλὰ τὰ καταφέρνεις, μὰ τὴν
πίστι μου! παρατήρησε.

— Ὁ Νόρμ βγήκε ἀπ' τὸ τῆσάκι, μὲ
τὸ χέρι του πάνω στὴ θήκη τοῦ ρε-
βόλβερ του.

— Νὰ τὸν κανονίσω, τὸ βρωμιά-
ρη; μούγκρισε.

— Μὰ ὁ Λαφάντι τὸν σταμάτησε
μὲ μιὰ χειρονομία.

— Ἐλα, Ντυβάλ, μίλησε! μοὺ
εἶπε. Ἀλλοῖώς θὰ τὸν ἀφίσω νὰ
ξεθυμῶνῃ... Λέγε, τί ψευτιές σοὺ
ἀράδιασε γιὰ μένα ἡ μικρή;

— Δὲν τὴν ἄκουσα ν' ἀναφέρῃ
καθόλου τ' ὄνομά σου.

— Γιὰ βλάκα μὲ περνᾷς;
— Σοὺ λέω τὴν ἀλήθεια.

— Χμ, ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω!
Ἔρω τώρα γιατί δὲ μίλησες στὸν
Κόρσον. Θέλεις νὰ κρατήσῃς τὰ
διαμάντια γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου μο-
νάχα, καὶ φαντάζεσαι πῶς μὲ κρα-
τᾷς μ' αὐτὰ πού ξέρεις γιὰ μένα!

— Σημάδεψε μὲ τὸ ὄπλο του τὸ τε-
λευταῖο κουμπί τοῦ σασακίου
μου.

— Πάρτε τον, παιδιά, πρόσθε-
σε. Εἶναι δικός σας!

— Ἐνῶ αὐτὸς κι' ὁ Νόρμ εἶχαν
στρέψει κατὰπῶν μεν τὰ πιστό-
λιά τους, ὁ Χάμι κι' ὁ Τόμμυ προ-
χώρησαν σιγά-σιγά κατὰπῶν μου.

— Ἐκῶνα τὸ γυρὸ τῆς πολυθρόνας
μου καὶ τραβήχτηκα πίσω. Ἀναρω-
τιόμουν σὰν τί ἤθελε ὁ Λαφάντι
νὰ τὸν πῶ...

— Μὲ τὴν ἀπότομη κίνησι πού ἔ-
κανα, ἀναποδογύρισα ἕνα σκαμνί
καὶ πέταξα χάμω ἕνα μικρὸ ἀση-
μένιο κορδάκι. Τούρριξα μιὰ μα-
τιά. Ἦταν μιὰ φωτογραφία τῆς
Μόνας.

— Τῆς ἔμοιαζε, χωρὶς ὅμως νάναι
ἀκριβῶς αὐτή. Ποζάρειζε σὲ μιὰ
προκλητικώτατη στάσι, φορώντας
μιὰ βροδνὴ τουαλέττα πού δὲν ἔ-
κρυβε παρὰ τὰ ἀπολύτως ἀπαρά-
τητα.

— Ποτέ δὲν εἶχα δῆ ἕνα κορδάκι τό-
σο γεμάτο καὶ τόσο ντεκολτέ! Δὲν
παρεξενεύομαι, πού εἶχε ἐστρελ-
λῶθι μαζί της ὁ Τζόννι... Περιέ-
ργο θὰ ἦταν ἂν συνέβαινε τὸ ἀν-
τίθετο.

— Μὰ ἡ καταδίκη κι' ἡ φυλακή εἶ-
χαν μεταμορφώσει τὴ Μόνα. Δὲν
ἦταν πιά ἕνα πλάσμα φανταχτερό
καὶ γεμάτο αὐτοπεποίθησι. Ἦταν
ἕνα παιδί χαμένο, τρομαγμένο...

— Ὡστόσο, τὴν προτιμοῦσα ἔτσι,
παρὰ σὴ φωτογραφία...

— Τραβήχτηκα πίσω ὅσο περισσό-
τερο μπορούσα καὶ εἶπα:

— Δὲν ξέρω ποῖο εἶναι τὸ μυ-
στικὸ πού ὑποπτεύεσθε πῶς κρύβω
καὶ πῶς μοὺ τὸ ἐμπιστεύθηκε ἡ
Μόνα.

— Ἀφού ὅμως βέλετε σᾶν εἶ-
ναι καλὰ νὰ μαλώσουμε, ἂς τελειώ-
σουμε! Σᾶς περιμένω!

— Προσπαθήστε νὰ μὴ τὸν ση-
μαδεύετε πολὺ, σύστησε ὁ Λαφάν-
τι στοὺς ἀνθρώπους του.

— Ὁ Τόμμυ κι' ὁ Χάμι προχώρη-
σαν πρῶτοι. Ἐδῶσα στὸν ἕνα μιὰ
γερεὴ κλωτσιά κι' ἔσπασα μ' ἕνα
χτύπημα τὸ χέρι τοῦ ἄλλου. Μὰ ὁ
Γκόντον φαινότανε πὺδ πονηρός.

— Μὲ πλησίασε ἀπότομα, μὲ χτύπησε
στὸ μελίσγι μὲ τὴ λαβὴ τοῦ πιστο-
λιού του, κι' ἀμέσως ὕστερα γλύ-
στρησε πίσω, πρὶν προλάβω νὰ τὸν
ἀγγίξω.

— Σήκωσε ἀπὸ χάμω τὸ σκαμνί,
πού εἶχα ἀναποδογύρισε, καὶ τοῦ

τὸ πέταξα στὸ κεφάλι. Ἐπειτα τοῦ
κατάφερα μιὰ φοβερὴ γροθιά, ἀκρι-
βῶς πάνω ἀπ' τὰ νεφρά.

— Ἀρῆσε νὰ πῆθῃ τὸ ρεβόλβερ του,
οὐρλιάζοντας πῶς τὸν εἶχα σκακ-
τέψει γιὰ ὅλη του τὴ ζωή. Μὴ θέ-
λωντας νὰ τὸν διαφεύσω, τὸν χτύ-
πησα μὲ τὸ γόνατο στὸ ὑπογά-
στριο. Σταμάτησε τὶς φωνές καὶ
λύγισε στὰ δύο, σφίγγοντας τὰ
δύο του χέρια πάνω στὴν κοιλιά
του.

— Μπράβο! μοὺ φώναξε πάλι
μὲ θαυμασμό ὁ Λαφάντι. Εἶσαι γε-
ρός!

— Μὰ κι' αὐτὸς δὲν πῆγαινε πίσω
— μ' ὅλο πού δὲν τὸδεῖχνε. Ἀ-
πόφυγε μὲ μαεστρία ὅλες τὶς ἐπι-
θέσεις μου καὶ τὰ χτυπήματά μου.

— Ὅτι μποροῦσε νὰ μὲ σκοτώσῃ
μὲ μιὰ σφαῖρα, ἀλλὰ δὲν τόκανε. Ἐ-
δῶσε τὸ ρεβόλβερ του σ' ἐκείνον
μὲ τὴ μπλὲ γραβάτα κι' ὕστερα μὲ
κόλλησε στὸν τοίχο, μὲ μιὰ σειρά
ἀπὸ γρήγορες γροθιές, πού ἡ κα-
θεμιά τους θὰ μπορούσε νὰ μὲ ῥί-
ξῃ νῶ-ἀντ' ἀνὰ πετύχαινε ἀκριβῶς
τὸ στόχο της.

— Προσπάθησα νὰ τὸν ἀρπῶξω μὲ
τὰ γόνατα. Μ' ἔπιασε ὅμως ἀπ' τὸ
ἕνα πόδι καὶ κυλιστήκαμε χάμω μα-
ζί, παλεύοντας μανιασμένα.

— Ὁ Τόμμυ κι' ὁ Χάμι εἶχαν ξα-
νασηκωθεί. Μὲς ἀκολουθοῦσαν, μα-
ζί μὲ τὸ Νόρμ καὶ τὸ Γκόντον,
καὶ κάθε φορά πού εὑρίσκαν τὴν
εὐκαιρία, μὲ κλωτσοῦσαν ὅπου τύ-
χαινε.

— Δὲ μπορούσα νὰ κρατήσω πολὺ,
μὲ τέτοιες συνθήκες. Μιὰ κλωτσιά
στὴ βάση τοῦ κρανίου μ' ἔκανε νὰ
χάσω σχεδὸν τὶς αἰσθήσεις μου γιὰ
μιά στιγμὴ.

— Ἡ φωνὴ τοῦ Χάμι ἔφτασε στ'
αὐτιά μου, σὰ νάσχεταν ἀπὸ πολὺ
μακρὰ:

— Στοιχηματίζω, ὅτι θέλετε
πῶς δὲ μᾶς λείει φέμματα! Βάζω
στοιχῆμα πῶς ἡ μικρή δὲ μίλησε.

— Λὲς βλακείες, Χάμι, τὸν ἔ-
κοψε ὁ Λαφάντι. Νάσαι σίγουρος
πῶς μίλησες! Καὶ δὲ θάμαστε ἡ-
συχοί, ἂν δὲ ξεμπερδέψουμε μιὰ
καὶ καλὴ μ' αὐτὸ τὸ Ντυβάλ.

— Ἀνοῖξα τὰ μάτια μου.

— Προσέγχε! Συνέχεται... φά-
ναξε ὁ Τόμμυ.

— Ὁ Λαφάντι, ἔσκυψε πάνω μου,
πῆρε φόρα καὶ μοὺ κατάφερε μιὰ
κλωτσιά στὸ στήθος. Αὐτὴ τὴ φο-
ρὰ λιποθύμησα τελείως...

— ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Τὸ δωμάτιο ἦταν σκοτεινὸ καὶ

ΣΛΟΑΝΣ

Τὸ γνωστὸ ἀμερικανικὸ
φάρμακο Σλόανς χρησι-
μοποιεῖται ἐπιτυχῶς ὡς ὑγρὸν δι'
ἐπαλείψεως ἀπὸ 75 ἐτῶν εἰς ὅλον
τὸν κόσμον, διὰ τὴν
ἀνακούφισιν ἀπὸ
τοὺς πόνους τῶν
ρευματισμῶν, μυαλ-
γιῶν, νευραλγιῶν,
καὶ ἰσχιαλγιῶν.

Ἐτοιμαζοῦνται νὰ βγῶ ἀπ' τὸ
λουτρό, ὅταν ἀκούσα κάτι σὰ λυγ-
μούς. Ἀφουγκράστηκα καὶ βεβαιώ-
θηκα πῶς ἔκλαιγε μιὰ γυναίκα, κά-
που κοντὰ μου.

Τὸ κλάμμα τῆς ἦταν βουβό,
πνιγμένο, σὰ νάχε ἐξαντληθῇ πιά...
Προσπάθησα νὰ καθορίσω ἀπὸ
ποῦ ἐρχόταν ὁ ἦχος. Τέλος, ἀνα-
κάλυψα ἕνα ἐξαιρεστῆρα, ψηλὰ
στὸν τοίχο. Ἐφ' ὅσον ὅμως βρι-
σκότανε στὴν ἄκρην ἐνὸς ἀνοίγμε-
τος ἀερισμοῦ, ὁ ἦχος τῶν λυγμῶν
μποροῦσε νάσχεταί, τόσο ἀπὸ τὸ
διπλανὸν δωμάτιο, ὅσο κι' ἀπὸ τὸ
ἀπάνω ἢ τὸ κάτω πάτωμα.

Ποῖα ἦταν αὐτὴ ἡ γυναίκα; Για-
τί ἔκλαιγε; Δὲ μπορούσα, βέβαια,
νὰ τὸ μαντέψω. Ὡστόσο οἱ λυγ-
μοὶ τῆς μούφιγγαν τὴν καρδιά.

Ἐτοιμαζοῦνται νὰ βγῶ ἀπ' τὸ
λουτρό, ὅταν ἀκούσα κάτι σὰ λυγ-
μούς. Ἀφουγκράστηκα καὶ βεβαιώ-
θηκα πῶς ἔκλαιγε μιὰ γυναίκα, κά-
που κοντὰ μου.

Τὸ κλάμμα τῆς ἦταν βουβό,
πνιγμένο, σὰ νάχε ἐξαντληθῇ πιά...
Προσπάθησα νὰ καθορίσω ἀπὸ
ποῦ ἐρχόταν ὁ ἦχος. Τέλος, ἀνα-
κάλυψα ἕνα ἐξαιρεστῆρα, ψηλὰ
στὸν τοίχο. Ἐφ' ὅσον ὅμως βρι-
σκότανε στὴν ἄκρην ἐνὸς ἀνοίγμε-
τος ἀερισμοῦ, ὁ ἦχος τῶν λυγμῶν
μποροῦσε νάσχεταί, τόσο ἀπὸ τὸ
διπλανὸν δωμάτιο, ὅσο κι' ἀπὸ τὸ
ἀπάνω ἢ τὸ κάτω πάτωμα.

Ποῖα ἦταν αὐτὴ ἡ γυναίκα; Για-
τί ἔκλαιγε; Δὲ μπορούσα, βέβαια,
νὰ τὸ μαντέψω. Ὡστόσο οἱ λυγ-
μοὶ τῆς μούφιγγαν τὴν καρδιά.

Ἐτοιμαζοῦνται νὰ βγῶ ἀπ' τὸ
λουτρό, ὅταν ἀκούσα κάτι σὰ λυγ-
μούς. Ἀφουγκράστηκα καὶ βεβαιώ-
θηκα πῶς ἔκλαιγε μιὰ γυναίκα, κά-
που κοντὰ μου.

Τὸ κλάμμα τῆς ἦταν βουβό,
πνιγμένο, σὰ νάχε ἐξαντληθῇ πιά...
Προσπάθησα νὰ καθορίσω ἀπὸ
ποῦ ἐρχόταν ὁ ἦχος. Τέλος, ἀνα-
κάλυψα ἕνα ἐξαιρεστῆρα, ψηλὰ
στὸν τοίχο. Ἐφ' ὅσον ὅμως βρι-
σκότανε στὴν ἄκρην ἐνὸς ἀνοίγμε-
τος ἀερισμοῦ, ὁ ἦχος τῶν λυγμῶν
μποροῦσε νάσχεταί, τόσο ἀπὸ τὸ
διπλανὸν δωμάτιο, ὅσο κι' ἀπὸ τὸ
ἀπάνω ἢ τὸ κάτω πάτωμα.

Ποῖα ἦταν αὐτὴ ἡ γυναίκα; Για-
τί ἔκλαιγε; Δὲ μπορούσα, βέβαια,
νὰ τὸ μαντέψω. Ὡστόσο οἱ λυγ-
μοὶ τῆς μούφιγγαν τὴν καρδιά.

Ἐτοιμαζοῦνται νὰ βγῶ ἀπ' τὸ
λουτρό, ὅταν ἀκούσα κάτι σὰ λυγ-
μούς. Ἀφουγκράστηκα καὶ βεβαιώ-
θηκα πῶς ἔκλαιγε μιὰ γυναίκα, κά-
που κοντὰ μου.

Τὸ κλάμμα τῆς ἦταν βουβό,
πνιγμένο, σὰ νάχε ἐξαντληθῇ πιά...
Προσπάθησα νὰ καθορίσω ἀπὸ
ποῦ ἐρχόταν ὁ ἦχος. Τέλος, ἀνα-
κάλυψα ἕνα ἐξαιρεστῆρα, ψηλὰ
στὸν τοίχο. Ἐφ' ὅσον ὅμως βρι-
σκότανε στὴν ἄκρην ἐνὸς ἀνοίγμε-
τος ἀερισμοῦ, ὁ ἦχος τῶν λυγμῶν
μποροῦσε νάσχεταί, τόσο ἀπὸ τὸ
διπλανὸν δωμάτιο, ὅσο κι' ἀπὸ τὸ
ἀπάνω ἢ τὸ κάτω πάτωμα.

Ποῖα ἦταν αὐτὴ ἡ γυναίκα; Για-
τί ἔκλαιγε; Δὲ μπορούσα, βέβαια,
νὰ τὸ μαντέψω. Ὡστόσο οἱ λυγ-
μοὶ τῆς μούφιγγαν τὴν καρδιά.

Ἐτοιμαζοῦνται νὰ βγῶ ἀπ' τὸ
λουτρό, ὅταν ἀκούσα κάτι σὰ λυγ-
μούς. Ἀφουγκράστηκα καὶ βεβαιώ-
θηκα πῶς ἔκλαιγε μιὰ γυναίκα, κά-
που κοντὰ μου.

Τὸ κλάμμα τῆς ἦταν βουβό,
πνιγμένο, σὰ νάχε ἐξαντληθῇ πιά...
Προσπάθησα νὰ καθορίσω ἀπὸ
ποῦ ἐρχόταν ὁ ἦχος. Τέλος, ἀνα-
κάλυψα ἕνα ἐξαιρεστῆρα, ψηλὰ
στὸν τοίχο. Ἐφ' ὅσον ὅμως βρι-
σκότανε στὴν ἄκρην ἐνὸς ἀνοίγμε-
τος ἀερισμοῦ, ὁ ἦχος τῶν λυγμῶν
μποροῦσε νάσχεταί, τόσο ἀπὸ τὸ
διπλανὸν δωμάτιο, ὅσο κι' ἀπὸ τὸ
ἀπάνω ἢ τὸ κάτω πάτωμα.

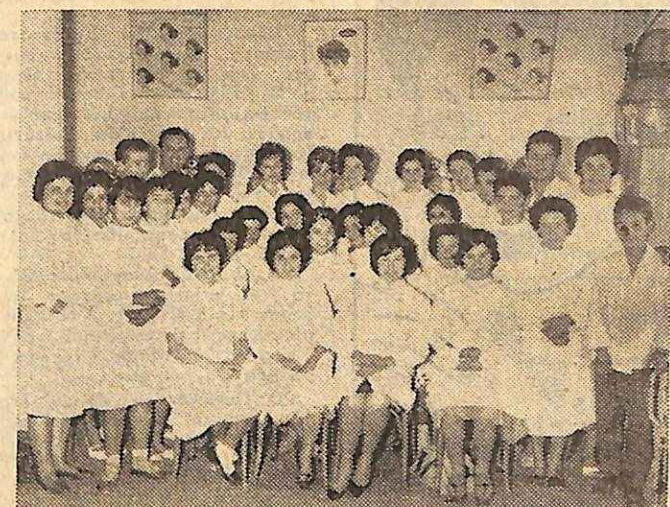
Ποῖα ἦταν αὐτὴ ἡ γυναίκα; Για-
τί ἔκλαιγε; Δὲ μπορούσα, βέβαια,
νὰ τὸ μαντέψω. Ὡστόσο οἱ λυγ-
μοὶ τῆς μούφιγγαν τὴν καρδιά.

Ἐτοιμαζοῦνται νὰ βγῶ ἀπ' τὸ
λουτρό, ὅταν ἀκούσα κάτι σὰ λυγ-
μούς. Ἀφουγκράστηκα καὶ βεβαιώ-
θηκα πῶς ἔκλαιγε μιὰ γυναίκα, κά-
που κοντὰ μου.

Τὸ κλάμμα τῆς ἦταν βουβό,
πνιγμένο, σὰ νάχε ἐξαντληθῇ πιά...
Προσπάθησα νὰ καθορίσω ἀπὸ
ποῦ ἐρχόταν ὁ ἦχος. Τέλος, ἀνα-
κάλυψα ἕνα ἐξαιρεστῆρα, ψηλὰ
στὸν τοίχο. Ἐφ' ὅσον ὅμως βρι-
σκότανε στὴν ἄκρην ἐνὸς ἀνοίγμε-
τος ἀερισμοῦ, ὁ ἦχος τῶν λυγμῶν
μποροῦσε νάσχεταί, τόσο ἀπὸ τὸ
διπλανὸν δωμάτιο, ὅσο κι' ἀπὸ τὸ
ἀπάνω ἢ τὸ κάτω πάτωμα.

Ποῖα ἦταν αὐτὴ ἡ γυναίκα; Για-
τί ἔκλαιγε; Δὲ μπορούσα, βέβαια,
νὰ τὸ μαντέψω. Ὡστόσο οἱ λυγ-
μοὶ τῆς μούφιγγαν τὴν καρδιά.

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ

ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

(Διπλωματούχου Σχολῶν Παρισίων)
ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
(Ἀριθ. ἀδείας 18931) 1955)

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ 20

Ἐκατοντάδες νέοι καὶ νέες χάρις εἰς τὴν πρότυπον ὁργά-
νωσιν τῆς Ἐπαγγελματικῆς κατάρτισεως τῶν ἐξοφάλλισ-
τῶν τοὺς πολλοὺς δὲ ἐξ αὐτῶν — οἱ ἀριστεύσαντες — ἔ-
χουν ὑποτροφίαν (ΙΤΑΛΙΑ—ΓΑΛΛΙΑ) πρὸς μετεκπαίδευσιν

Ἐγγυήσεις ἡ μακρὰ πείρα μας καὶ ἡ ἰδιό-
της μας ὡς ἰδρυτῶν τῆς πρώτης ἀνεγνω-
ρισμένης Σχολῆς Κομμωτῶν ἐν Ἑλλάδι

ΝΕΑ ΣΧΟΛΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΜΑΡΤΙΟΥ — ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Διδακτέα μαθήματα
ὑπὸ Πεπειραμένων Κομμωτῶν Ἀνωτ. Σχολῶν
1) Γαλλικὴ Τεχνικὴ Ὀρολογίας 5) Γενικὴ Ὑγιεινὴ
2) Ὑγιεινὴ Κόμης 6) Αἰσθητικὴ Ἀγωγή
3) Χημεῖα 7) Ἐλεῖθερον Σχεδῖον
8) Ἠλεκτροτεχνία 9) Ἐπαγγελματικὴ συμπεριφορὰ

Ἐπὶ πλέον γίνονται εἰδικαὶ προβολαὶ κινηματογραφικῶν ται-
νιῶν σχετικῶν μὲ τὴν κομμωτικὴν τέχνην.

ΚΟΜΜΩΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

(Ἐλευθερία Σπουδαί)

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ
ΚΑΤ' ΑΝΤΙΓΡΑΦΗΝ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ
ΣΥΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

Καθημερινὴ ἐκπαίδευσις ἐπὶ ζωντανῶν μοντέλλων ὑπὸ τὴν ἐπί-
δλεωιν πεπειραμένων κομμωτῶν.
Α' ΓΚΡΟΥΠ πρῶτον 9—1. Β' ΓΚΡ

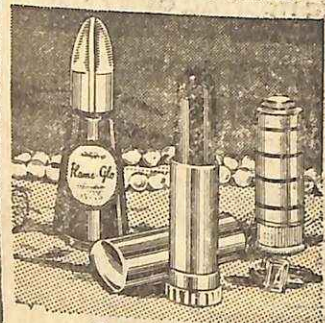

Είδε
χοιτενικη

με
Flame-Glo

Για χείλη και σιά νύχια σας

Χείλη θελούδινα, απαλά, υγρά, λαμπρά, με το κραγιόν Flame-Glo. Για τα νύχια σας τίποτε καλλίτερο από το επαναστατικό Νέο βερνίκι όνυχων ΦΛΕΙΜ-ΓΚΛΟ οε χρώματα υπέροχα, όμοια με τα Κραγιόν.

Είναι τα καλλίτερα γιατί είναι
Flame-Glo
U.S.A.

Κοταπηκτικό οε όλο τον κόσμο
Υπεροχή οε ποιότητα-Φθινό οε τιμή.
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Άλλαγή Διευθύνσεως
Γ. ΣΑΛΑΜΙΝΙΟΣ-Δ. ΝΗΦΟΡΟΣ
ΙΑΤΡΟΙ ΑΚΤΙΝΟΛΟΓΟΙ
Μετέφεραν τα εργατήριά των εις
την οδόν Κάνιγγος 23α
Τηλ. 621.932

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ
ΣΠΕΣΙΑΛΙΣΤ
Κομμώσεων
PERMANANT
Βαφής Μαλλιών
Λοώματα φανταζή κλασικά
ΝΕΑ μέγεθος — ΝΕΑ προϊόντα
ΕΠΙΤΥΧΙΑ 100%
ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ
Πατριών — Σολωμού 46
(Α' όροφος)
Τηλέφωνο 612.182

Ξαναγύρισα στην κρεβατοκάμαρα. Έφαγα και βρήκα τη δεύτερη πόρτα. Σίγουρα, αυτή θάταν κλειδωμένη... Μά όχι! Την άνοιξα χωρίς καμμία δυσκολία.

Έβγαξε σ' ένα μισοσκοτεινό διάδρομο. Προχώρησα, πατώντας στα νύχια, ως την εξοδό του χώλου.

Ο Τόμμου κι' ο Γκόρντον κάθονταν εκεί μέσα και διάδωσαν — ο πρώτος μία εφημερίδα, ο δεύτερος ένα έλαφρό εικονογραφημένο περιοδικό. Ο Τόμμου είχε κρεμασμένο το χέρι του απ' το λαιμό του.

Σήκωσε κάποια στιγμή τα μάτια του απ' την εφημερίδα του και δήλωσε:

— Δέ μου πολυαρέσουνε όλ' αυτά. Θα χαλάσει ο κόσμος, αν έξαφανιστή ο Ντυβάλ. Κανείς δε θα πιστέψει πώς λιποτακτήσε ένας μινιμος υπαξιωματικός, με τόσα παρασημα!

— Δέν περίμενα και τη δεύτερη. 'Αρπάζα με τ' άριστερό χέρι τη μπιτολίτα του ούτσου και την έσπασα πάνω στο μέτωπό του. Έπεσε ανάσκελα, ούρλιαζοντας και προσπαθώντας να προφυλάξει τη μπίτα του, που είχαν γεμίσει σπασμένα γυαλιά...

— Έξαράται απ' τους στρατιώτες, έπεμεινε ο Τόμμου.

Δέ μπορούσα να δώ αν ήταν όπισθενος ο Γκόρντον. Υπήρχε όμως ένα πιστόλι. Κόλτ των 45 πάνω στο τραπέζι, δίπλα στον Τόμμου. 'Αν μπορούσα να τ' αρπάξω!...

Ο Γκόρντον άδειασε το ποτήρι του.

— 'Οπωσδήποτε, δέ μπορούμε να κάνουμε άλλωώς, δέλωσε. Σωστά το είπε ο Τζέκ. Κι' αν ακόμα δέν του έχη μιλήσει ή μικρή, είναι πιά πολύ άργα για να τον άφισουμε να φύγη. Θα τρέξη άμέσως στην άστυνομία... Κι' αν μάς παραλάβη ο Κόρσον, θα την έχουμε άσχημα! «Πού ήσουν τη νύχτα του εγκλήματος;», με είχε ρωτήσει όταν μ' έπιασε. Εύτυχώς, πού είχα έτοιμο ένα άλλοθι...

Ξαναγύρισα στην κάμαρα, πατώντας πάντα στα νύχια, κι' έφαγα για ένα όποιοδήποτε όπλο. 'Αλλά δέ βρήκα τίποτα. Μή έχοντας τίποτα καλύτερο, πήρα μία καρέκλα και την πήγα στο λουτρό.

Η άόρατη γυναίκα εξακολουθούσε να κλαίη. Την άκουσα μάλιστα να στεναίη και να βογγάη:

— Οέέ μου!... Οέέ μου!...

Βέβαια, ο ήχος μπορεί ναρχόταν απ' το κάτω πάτωμα. Κι' όμως ή μουν όλοένα πιδ σίγουρος πώς ή γυναίκα βρισκότανε στο διπλανό δωμάτιο...

Την άκουσα ύστερα να περπατά ήυπόλητη πάνω σέ πλακόστρωτο δάπεδο και ν' άνοιγη μία βούση.

Τώρα δέ χωρούσε πιά άμφιβολία πώς μάς χωρίζε μόνο ένας τοίχος...

Διέλυσά σέ κομμάτια την καρέκλα, προσπαθώντας να μήν κάνω θόρυβο. Δέν ήταν, βέβαια, σπουδαίο όπλο ένα καρεκλοπόδαρο. 'Αφού όμως δέν είχα άλλο καλύτερο...

Ξαναγύρισα στην κάμαρα, έβγαλα τα παπούτσια μου και προνώρησα πάλι στο διάδρομο, σρόνυσα.

Ο Γκόρντον εξακολουθούσε να μιλάη. Προσπαθούσε να πείση τον Τόμμου πώς δέ θα σκεπτότανε κανείς να τους ύποπτευη για την έξαφάνισή μου.

— Καλά, καλά, μπορεί ναήης δικίο τον έκοψε επιτέλους ο Τόμμου. Βρήκασ' το τώρα κι' άσε με να δισδάσω.

— Έτσι πού κάθονταν κι' οί δύο, μοί γυρίζανε την πλάτη.

Τό μεγάλο δυνάτιό ήταν βεβ. σμένο στο μισοσκόταδο, έκτός απ' τις πολυθρόνες, δίπλα στις όπιές ήταν άναμμένα δύο πορτατίφ. Προνώρησα περινά βήματα, κινώντας άκούα και την άνάσα μου. Πατοήσα το πόδι μου με χίλιες προσευχές, σέ να βρισκόμουν σε νοσοκομείο. Ο σκοπός μου ήταν να φτά-

σω ως τό πιστόλι και να τ' αρπάξω, πριν με πάρουν είδησι οί δύο γκάνγκστερς...

Τώρα άπείχα μόλις ένα μέτρο απ' τό τραπέζι. Έκανα άλλο ένα βήμα κι' άπλωσα τό χέρι μου. Την ίδια στιγμή όμως, ο Γκόρντον γύρισε και με είδε!

— Ο Ντυβάλ!... φώναξε.

Έκανα ν' αρπάξω τό ρεβόλβερ. 'Αλλ' ο Τόμμου με πρόλαβε.

Δέν τού άφησα ώστόσο τον κανόνι να χρησιμοποιήση τό όπλο. Τού στρίψα τό χέρι και τον άνάγκασα ν' άφισή τό πιστόλι. Έχωσα άμέσως την κάννη στο στόμα του και πάτησα τη σκανδάλη... 'Όταν στράφηκα ύστερα, σκυδοντας για να φυλαχτώ, ο Γκόρντον με σημάδευε με τό δικό του πιστόλι. Πυροδότησε. Η σφαίρα πέρασε σχεδόν ξυστά απ' τό κεφάλι μου.

Δέν περίμενα και τη δεύτερη. 'Αρπάζα με τ' άριστερό χέρι τη μπιτολίτα του ούτσου και την έσπασα πάνω στο μέτωπό του. Έπεσε ανάσκελα, ούρλιαζοντας και προσπαθώντας να προφυλάξει τη μπίτα του, που είχαν γεμίσει σπασμένα γυαλιά...

Συμπλήρωσα τό έργο μου με μία κλωτσιά, για ναμια σίγουρος πώς θα τον ξανάβρισκα εκεί στο γυρισμό μου.

— 'Υστερα βρήκα τρέχοντας απ' τό διαμέρισμα. Δέν έπρεπε να χάσω ούτε στιγμή! 'Από λεπτό σέ λεπτό, μπορούσε να παρουσιαστή ο Λαφάντι ή κάποιος απ' τους άνθρώπους του.

Θάβηλα να μιλήσω στη γυναίκα πού είχα άκούσει να κλαίη. Μά τό άνέδρελα για όργετέρα. Ξέροντας τις διαθέσεις του Κόρσον, λογά-

Για τό συνάχι

• Δοσμον
• Ψεκάζεται εις
τους ρώθωνας.

NEO
PRIPHEN

«Νέο - Πριφέν» εις
φιαλίδιον ψεκαστήρα

ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ ΤΗΝ ΡΙΝΙΚΗΝ
ΚΟΙΛΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΦΑΡΥΓΓΑ
Στά φαρμακεία

κλεισα την πόρτα.

— Και τ'ά δύο! άπάντησα. Πηγαίνετε με τώρα στην Διεύθυνσι της άστυνομίας. Γρήγορα!

Καθώς ξεκινούσε, πρόσεξα πώς είχα ξεχάσει να πάρω τό ηλικίο μου και τα παπούτσια μου. 'Αδιάφορο όμως! Δέ θα γύριζα, βέβαια, πίσω γι' αυτά...

Ο σωφέρ με κύτταξε μέσα στον καθρεφτάκι του.

— Θα μού πήτε ίσως πώς δέν είναι δική μου δουλειά, παρατήρησε. 'Εγώ όμως, στη θέσι σας, δέ θα παρουσιαζόμουνα ποτέ στην άστυνομία σέ τέτοια χάλια.

Δέν έκανα τον κόπο να τού άπαντήσω...

Η κόουρα της ξανθείας κόστιζε 2½ δολάρια. Πρόσθεσα άλλο ένα για πουρμπουάρ. Κι' όταν ο σωφέρ σταμάτησε άνάμεσα σέ δύο άστυνομικά αυτοκίνητα, μπροστά στη Διεύθυνσι, τούδωσα 5 δολάρια άκόμα.

Έπειτα πήδησα έξω, στο πεζοδρόμιο. Σχεδόν άμέσως όμως, με σταμάτησε ο γνώριμος ήχος της σφυοσίτρας της στρατιωτικής άστυνομίας και μία φωνή επιτακτική:

— Μιά στιγμή, λοχία!

Στράφηκα. Ήταν δύο άνδρες της στρατιωτικής άστυνομίας.

— Τι τρέχει; τους ρώτησα.

— Α, δέν τό ξέρετε; μού είπαν με ύποκριτική ευγένεια.

— Όχι.

Ο ένας απ' αυτούς κύτταξε τα γυμνά πόδια μου και τό ξεσκουφάτω κεφάλι μου κι' άπάντησε:

— Ένας ήρας του πολέμου, με τόσα παράσημα, θάπρεπε να δινή πάντα τό παράδειγμα, κι' όχι να γίνεται δημόσιο θέαμα! Πρέπει νασάστε μεθυσμένους, για να κυκλοφορήτε σ' αυτή την κατάσταση.

Κι' ή άλήθεια ήταν πώς δέν είχα ταδόλου άδικο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Μέ πήγανε στα γραφεία της ύπηρεσίας τους, όπου έχασα ένα τέταρτο της ώρας ώσπου να έξηγηθώ με τον ύπολοχαφό. Εύτυχώς, αυτός ήταν πιδ βολικός. Δέν τού άρέσανε οί φασαρίες. Έξέτασε τα χαρτιά μου κι' ύστερα μ' άφισε ελεύθερο. Προηγούμενος όμως, έστειλε ένα απ' τους άντρες του να μού άγοράση καινούργια ηλικίο και παπούτσια.

Είχα πλυθή, στα διαμέρισμα του Λαφάντι. Ο Τόμμου κι' ο Γκόρντον δέ με είχαν άγγίξει, είχα όμως πιστολιστή με τό αίμα τους και δύο πληγές μου είχαν ξαναανοίξει. Καθαρίστηκα όσο καλλίτερα μπορούσα, ώσπου να μού φέρον τα παπούτσια και τό ηλικίο.

Τέλος, έφτασα στη Διεύθυνσι της 'Αστυνομίας κι' άνέβηκα στο τρίτο πάτωμα. Τα καινούργια παπούτσια μου με σφίγγανε τρομερά, έκανα όμως ύπομονή.

Ο Κόρσον δέ βρισκότανε στο γραφείο του. 'Αλλ' ο ένας απ' τους δύο πρωίνους συνοδούς του παρακολουθούσε τους συναδέλφους του πού χαρτοπαίζανε.

— Τι τρέχει πάλι; άπόρησε. Τον ρώτησα πού ήταν ο Κόρσον.

— Πάει να πιή κάτι, μού άπάντησε. Γιατί;

Κύτταξα τό ρολόι μου. Είχε περάσει πάνω από μισή ώρα από τό τε πού έφυγα απ' τό Λαφάντι! Κι' εγώ έλπίζα πώς θα ξαναγύριζα σέ δέκα λεπτά...

— Πηγαίνετε να τον βρήτε! εί-

πα. 'Αν κατάλαβα καλά ο Κόρσον δέ χωνεύει καθόλου τό Λαφάντι. Έχω λοιπόν ώρισμένα στοιχεία πού θα τού επιτρέψουνε να τον χώση μέσα σαράντα χρόνια τό λιγώτερο, και θα τον διαφωτίσουνε επίσης για την ύπόθεσι Στάιν.

— Τι στοιχεία δηλαδή; ρώτησε δύσπιστα ο ντέκτεκίβ.

— Ο Λαφάντι είναι ένοχος επίθεσας μετά βριαοπραγιών, άπαγωγής και άποποίησης φόνου.

Ο άστυνομικός με κύτταξε σαν ν' άμφέβαλλε για τα λογικά μου. 'Όστόσο, βγήκε απ' τό γραφείο. Έπειτα από δέκα λεπτά ξαναγύρισε, μαζί με τον Κόρσον. Ο τελευταίος μύριζε κρεμμύδι και μασσούλουσε μία οδοντογλυφίδα ενώ μιλούσε συγχρόνως.

— Ο Τζέκ μού άνάγγειλε πώς έχετε νεώτερα για τό Λαφάντι, είπε κυττάζοντας τα καινούργια σημάδια πού στόλιζαν τό πρόσωπό μου. Τι ακριβώς συνέβη;

— Πέντε λεπτά άφού χωρίσαμε, με τριγύρσανε ξαφνικά τρία καθάρματα: κάποιος Χάυμι, ένας Τόμμου κι' ο Τζέκ Λαφάντι. Με ύποκρέωσαν ν' άνεβώ σ' ένα μπλε αυτοκίνητο «κονβερτίμπλ» και μ' κουβαλήσανε στο διαμέρισμα του Λαφάντι. Έκεί, με σπάζανε στο έξωλο, για να μ' άναγκάσουνε να παραδεχτώ πώς ή Μόνα

μύριζε κρεμμύδι και μασσούλουσε μία οδοντογλυφίδα ενώ μιλούσε συγχρόνως.

— Ο Τζέκ μού άνάγγειλε πώς έχετε νεώτερα για τό Λαφάντι, είπε κυττάζοντας τα καινούργια σημάδια πού στόλιζαν τό πρόσωπό μου. Τι ακριβώς συνέβη;

— Πέντε λεπτά άφού χωρίσαμε, με τριγύρσανε ξαφνικά τρία καθάρματα: κάποιος Χάυμι, ένας Τόμμου κι' ο Τζέκ Λαφάντι. Με ύποκρέωσαν ν' άνεβώ σ' ένα μπλε αυτοκίνητο «κονβερτίμπλ» και μ' κουβαλήσανε στο διαμέρισμα του Λαφάντι. Έκεί, με σπάζανε στο έξωλο, για να μ' άναγκάσουνε να παραδεχτώ πώς ή Μόνα

μύριζε κρεμμύδι και μασσούλουσε μία οδοντογλυφίδα ενώ μιλούσε συγχρόνως.

— Ο Τζέκ μού άνάγγειλε πώς έχετε νεώτερα για τό Λαφάντι, είπε κυττάζοντας τα καινούργια σημάδια πού στόλιζαν τό πρόσωπό μου. Τι ακριβώς συνέβη;

— Πέντε λεπτά άφού χωρίσαμε, με τριγύρσανε ξαφνικά τρία καθάρματα: κάποιος Χάυμι, ένας Τόμμου κι' ο Τζέκ Λαφάντι. Με ύποκρέωσαν ν' άνεβώ σ' ένα μπλε αυτοκίνητο «κονβερτίμπλ» και μ' κουβαλήσανε στο διαμέρισμα του Λαφάντι. Έκεί, με σπάζανε στο έξωλο, για να μ' άναγκάσουνε να παραδεχτώ πώς ή Μόνα

μύριζε κρεμμύδι και μασσούλουσε μία οδοντογλυφίδα ενώ μιλούσε συγχρόνως.

— Ο Τζέκ μού άνάγγειλε πώς έχετε νεώτερα για τό Λαφάντι, είπε κυττάζοντας τα καινούργια σημάδια πού στόλιζαν τό πρόσωπό μου. Τι ακριβώς συνέβη;

— Πέντε λεπτά άφού χωρίσαμε, με τριγύρσανε ξαφνικά τρία καθάρματα: κάποιος Χάυμι, ένας Τόμμου κι' ο Τζέκ Λαφάντι. Με ύποκρέωσαν ν' άνεβώ σ' ένα μπλε αυτοκίνητο «κονβερτίμπλ» και μ' κουβαλήσανε στο διαμέρισμα του Λαφάντι. Έκεί, με σπάζανε στο έξωλο, για να μ' άναγκάσουνε να παραδεχτώ πώς ή Μόνα

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

ROL 07

Ρούχα Χιονάτα!

Τά καθαρότερα ρούχα είναι πλυμένα με ROL

Γιατί μόνον τό ROL άφαιρεί από τό Ρούχο ό,τι έχει εισχωρήσει βαθειά μέσα στην ύφανσι και τού δίνει πραγματικά νέα όψη.

Χέρια Βελούδινα!

Τά ωραιότερα χέρια χρησιμοποιούν ROL με 07

Αυτή είναι ή άπόδειξις της άνωτερότητος του ROL. Γιατί τό 07 ή άληθινά επαναστατική προσθήκη μέσα στο ROL έχει την ικανότητα να προφυλάσση και τα άδρότερα χέρια.

ROL

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ

βίχως αντίρρησης παρατήρησης.

Κούνησα το κεφάλι μου κι' απάντησα:

— Όχι ακριβώς. 'Ο Γκόρντον θα προσπαθή ακόμα να βγάλει τα γυαλιά που κωδίκιζε στα μάτια του.

— Κι' ο Τόμμυ;

— Τά τινάζει. Τον πυροβόλησα με το ρεβόλβερ του μέσα στο στόμα.

— 'Ο ντετέκτιβ σφύριξε με θαυμασμό, ενώ ο Κόρσον έκανε ένα μορφασμό που υπετίθετο πως ήταν χαμόγελο...

— "Αν είν' αλήθεια δλ' αυτά, πρέπει να σάς κάνουμε την εικόνα σας!... είπε. "Ε, παιδιά, άφιστε την τράπουλα κι' έλατε μαζί μου! "Ίσως νάναι η ευκαιρία που δνειρεύμαστε τόσο καιρό!

Οι ντετέκτιβ σηκώθηκαν, φόρεσαν τα πανωφόρια τους και μās ακολουθήσαν στο κεφαλόσκαλο. "Ενώ περιμέναμε το φανσέρ, ο Κόρσον με ρώτησε:

— Κατά τη γνώμη σας, ο Λαφάντι ένδιαφερόταν μόνο για τα διαμάντια, ή μήπως είχε τίποτ' άλλο στο μυαλό του;

— Πιστεύω πως κάτι είχε... Φαίνεται βέβαιος ότι η Μόνα μου είχε δώσει πληροφορίες πάνω σ' ένα άλλο σημείο, πολύ σπουδαίο.

— Δε σας εξήγησε τί ένοιωσε;

— Όχι. Μου πρότεινε όμως ένα μεγάλο ποσόν, για να μιλήσω. Άρνήθηκα, και τότε τα παλληκάρια του πέρανε άπάνω μου.

— Χμ!... Ξέρετε, έχω την ιδέα πως ο δολοφόνος του Στάιν είναι ο Λαφάντι και πως τον σκεπάζει η Μόνα.

— Μα γιατί;

— "Α αυτό δεν το ξέρω! "Εχασα το δάχτυλό μου μέσα άπ' το «φόρτε» του παπουτσιού μου και καταράστηκα εκείνον που μου τάχε αγοράσει. Είχε κάνει λάθος μισό νομμένο...

— Δεν είν' αυτό μονάχα, πρόσθεσα. Βρισκόταν και μια γυναίκα στο διαμέρισμά. "Όταν συνήλθα, την άκουσα να κλαίει στη διπλανή κάμαρα.

— Δεν την είδατε;

— Όχι.

Το φανσέρ έφτασε. 'Ο Κόρσον άνοιξε την πόρτα του για να όρμηση μέσα. "Άλλ' αναγκάστηκε να παραιτηθεί, για ν' άφισε να βγί ό "Όλσον.

'Ο νεφερμένος σταμάτησε στο κεφαλόσκαλο και με κύτταξε. "Υστερα στράφηκε στον Κόρσον και του φώναξε:

— Πάλι τά ίδια; Γιατί τάχετε

βάλει με τό λοχία;

Μπήκα στη μέση, πριν προλάβει ο Κόρσον να εξηγηθεί.

— Δεν είν' αυτό που νομίζετε, είπα. "Ηρθα να ζητήσω βοήθεια άπ' τον κύριο άστυνόμο.

Και του διηγήθηκα με συντομία την ιστορία μου.

— 'Ο "Όλσον φάνηκε ικανοποιημένος όσο κι' ο Κόρσον.

— Περιφάνη! φώναξε. Θαρρώ κι' εγώ μαζί σας. "Επιτέλους, έχουμε κάτι τό θετικό... Ένα συγκεκριμένο όπλο, που θα μās επιτρέψει να επιτεθούμε κατά μέτωπο στο Λαφάντι!

Μπήκε μαζί μας στο άσανσέρ και ρώτησε τον Κόρσον:

— Έχετε μαζί σας τα απαιτούμενα έντάλματα;

— Όχι, όμολόγησε εκείνος. Δεν έχω τίποτα.

— Διάβολε! Και σκοπεύετε να μπήτε έτσι άσθαίρετα στο σπίτι του Λαφάντι;

— Μα ναί, βέβαια...

— Για να κινδυνεύουμε να τά χάσουμε όλα στη δίκη, με την κατηγορία ότι ένεργήσαμε παράνομα;...

Τελος πάντων, έσεις οι άστυνομικοί της Ασφαλείας δεν έχετε καθόλου οργανωτικό πνεύμα. Κι' έτσι δυσκολεύετε τη δουλειά του είσαγγελέως.

»Θέλωμε όλοι να κλείσουμε μέσα

τό Λαφάντι. Συμφωνώ. Άλλά τά πράγματα πρέπει να γίνουν ταχτικά, για να μη μās εγγυολήσουν μεσα άπ' τά χέρια. Χρειαζόμαστε λοιπόν άπαραίτητως έντάλματα.

— Θ' άρρήσουμε, γι' αυτή τη δουλειά; ρώτησα άνησυχά.

— "Όλσον θυμήθηκε τότε την παρούσία μου.

— "Όστε ίσχυρίζεσθε πως σκοτάζετε τον Τόμμυ Λιούις και πως γεμίζετε με σπασμένα γυαλιά τά μάτια του Κάρρεϊ Γκόρντον, χτυπώντας τον με μία μπτολίττα του ούισκυ στο μέτωπο;

— Ναί.

— Τότε λοιπόν δεν υπάρχει φόδος να φύγουμε από κεί που βρίσκονται! Προπάντων ο Τόμμυ... Ούτε και τό διαμέρισμά μπορεί να πετάξη!...

'Ο Κόρσον φαινόταν στενοχωρημένος. "Αναγκάστηκε όμως να συμμορφωθεί με τίς οδηγίες του "Όλσον.

Για να έτοιμασθούνε τά έντάλματα έρεύνης και συλλήψεως, με δλους τους τύπους, πέρασε άλλη μισή ώρα. Χρειαστηκε να υπογράψω μία κατάθεση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΡΟΜΟΥ

Σ — μια όκλειρη γωνία του νυχτερινού κεντρου 'Κ' Η Ιετα, λούρα του Θανάτου» τρεις άνθρωποι έπιναν το ούισκυ τους και ομιλούσαν.

— Ίιουο απεχει άι' εδώ αυτό τό σπιτί.

— Ακριβώς έξήντα χιλιόμετρα. — Προλαβαίνουμε, λοιπόν, νιά τό «αλλοθί»!

— Ή! σινουσα. Μεσα σε δυό ώριστες τελεσινομε...

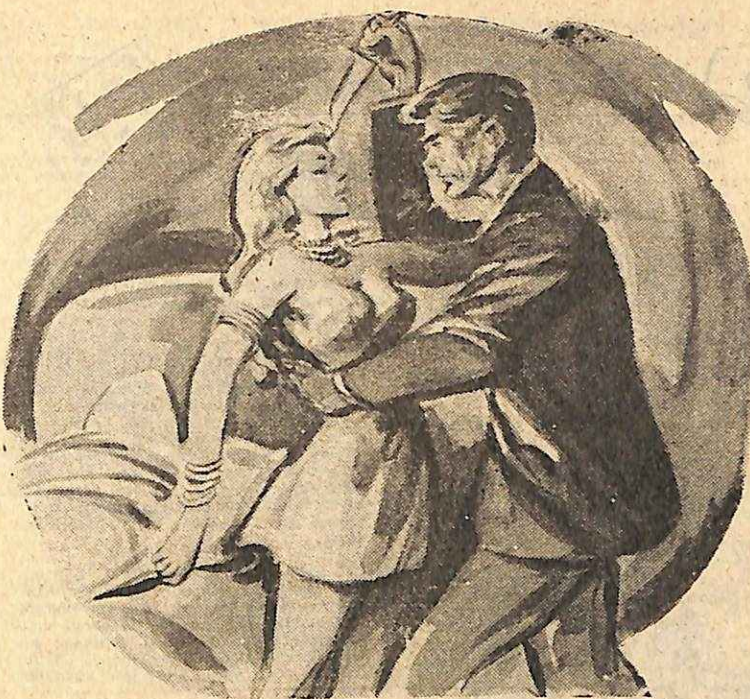
— Άπό τίς πληροφορίες, που πήραν, ήσαν πως ή μεγάλη αυτή έπαυλη, που σχεδίαζαν να λησπευουν, χορηγούσε ως τόπος συνκεντρώσεως σε μερικούς πλοπούς που μαζευόντουσαν εκεί τη νυχτα και διασκεδάζαν.

— Πότε θα νινη ή δουλειά; ρώτησε ό Ντικ.

— Τό έρχομενο Σαββατόβραδο, άπάντσε ο Κλάρκ ο άρχηγός της τριμελούς συμμορίας των νκάνκτορας.

'Ο Κλάρκ θα τρύπωνε μέσα στην έπαυλη. ο Ντικ θα έφτανε άπ' έξω και ο τρίτος ο 'Ιακ, θα καθόταν στη σκιερά γωνία του κέντρου για να καταθέσει σε περίπτωσι ανάνκπε, πως κι' οι τρεις τους διασκέδαν όλο εκείνο τό βράδυ στην «Ιεταλούδα του Θανάτου».

— Έτσι τό Σαββατόβραδο ήσαν από νωρίς κι' έπιασαν τη νυνία τους. Διάταξαν ένα σωρό φαγητά και πιότα, έκαναν πως διασκεδάζαν, ώπου χτύπησαν μεσάνυχτα. Τότε ο Κλάρκ έννεψε στον Ντικ. Οι δυό νκάνκτορας νλύ-

Την άρπαξε απότομα και βύθισε τό ματωμένο μαχαίρι στο στήθος της...

ΤΑ ΦΙΛΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

στοσαν άπαράτητοι κι' έφυναν από την πίσω πόρτα.

Μπήκαν νονηοσα στο αυτοκίνητο του Κλάρκ, που ξεκίνησε άμέσως για την έπαυλη μ' όλη του την ταχύτητα.

Όταν έφτασαν έκατό μέτρα άπ' ό τό χτύμα, σταμάτησαν κι' έσβυσαν τό φώτα. "Υστερα ήλπιόσαν άσθρόντα, βόηκαν τό δέντρο που είχαν έπιρριμναι από προχτές, και σκαρφάλωσαν στα κλαδιά ά του. Τώρα τάβλεπαν όλα καθαρά. Στη μεγάλη νυνιακή είχορού, άντρες και γυναίκες είχαν ριχτεί σ' ένα όργανιστικό νλέντι. Σ' όλη τους τη ζωή ό δυό όττερο χουάρδο, περισσότερο διαμαντικά. Δυό ώρες κράτησε άκόμπ ό έξαλλος αυτός χορός.

Σαφηνικά τό φώτα έσβυσαν. "Όταν μετά μισή ώρα ξανάναθαν, οι καλεσμένοι που είχαν κυλιότι στο πάτωμα σηκώθηκαν νιά να φύγουν. Όλους αυτούς τους άποχαιρετούσε μιά ψηλή, ξανθεία νυνιακή.

Σε λίγο, όταν παντού άπλώθηκε ή σιωπή, οι δυό νκάνκτορας κατέβηκαν από τό δέντρο, ζύνωσαν άσθρόντα, ήλπιόσαν τη μάντρα, και ανέβηκαν σκυωτί στη σκοτεινή θεοάντα. Μεσα από τίς διάφανες κουστίτες ενός παραβουιού έβλεπαν τώρα την ξανθεία εκείνη νυνιακή, που νυνόναταν μπροστά στον καθρέφτη της. Τί παράξενη ιδιοτροπία! "Ίταν με την περιόλη της Εύας, έξακολουθούσε όμως να φορά τό μαρνανόβενιο κολλιά της και τά συραναέννια της βραχιόλια.

— Διάβολε! ψιθύρισε ο Κλάρκ. Πως θα τίς τά πάρουμε;

— Θα δουλέψω μαχαίρι, του έννεψε ο Ντικ.

— Κούια! Είναι τόσο δυσωρη ήνθινε τώρα, πρόσταξε τό σύντροφο του. "Αν όπς κανέναν να ήλποιάζει, κάνε μου δυό φορές την κρουκουδόνια.

'Ο Κλάρκ έμεινε μόνος. Τό φως έσβυσε. Μόνο τό φεγγάρι φώτιζε αμυδρά τό δωμάτιο. "Η ξανθεία νυνιακή έπρεσε τό κρεβάτι της. Έπρεσε μ' όλα της τά διαμαντικά. "Χωρίς άλλο, είπε από μέσα του ο Κλάρκ, τά κοσμημάτά της άείον πάνω άπ' ό διακόσμω χιλιάδες δολλάρια. Ίσως νάχη κι' άλλο τό κρεβίδιο της!

Μισάνοιξε την κουτίνα και πέ-

ρασε μέσα άσθρόντα.

Τί παράξενο! Έτρεψε. Κι' όμως δεν ήταν ή πρώτη φορά που έυπαίνε σε σπιτί.

Τί άπρόσθετος που ήταν! Σκόνταψε πάνω σ' ένα σκαμνάκι.

— Έσύ είσαι, Μίτον; όπτισε ή ξανθεία νυνιακή.

'Ο Κλάρκ έπεσε κάτω. «Φαίνεται, πως περιμένει καμιά νυνιακή, συλλογίστηκε. Ίσως την ήπποέτο ά' της»!

— Έλα, Μίτον, νιάτί άρνείς; Σε περιμένω νιά να κοιμηθώ...

«Δεν περιμένε, λοιπόν, την ύπποετρία της, σκέφθηκε ο Κλάρκ, άλλά καμιά όψη της, που θα φορούσε κι' αυτή διαμαντικά!»

Μπροστά του φάνταζε τό ρόδινο

κορμί της δυσωρης εκείνης νυνιακής. Πλησίονε περισσότερο. Τώρα ήταν δίπλα της κι' άνάσινε τό άώμα της. Μα ή έπαννελιατική του συνείδησι νίκησε τον πειρασμό. "Αλλοίμονο αν παρասυρόταν, αν καθυστερούσε! Της βούλωσε απότομα μ' ένα ιαντήλι τό στόμα, ενώ το μαχαίρι του τρυπούσε τό στήθος της. "Η νυνιακή σπαρτάρισε πάνω στο κρεβάτι κι' έπειτα έμεινε ακίνητη.

'Ο Κλάρκ έβγαλε νήννοσα-γρήνορα τό φαρύ περικόραιο από τό λαιμό της. Πρώτη φορά έβλεπε τόσο φαρύ κολλιά.

«Ίταν τόσο πλατύ, που έκούβε όλο της τό λαιμό! "Υστερα της έβγαλε τά βραχιόλια, τά δαχτυλίδια. Καθώς τό κορμί του δαχτύλα άνιγνάν τό έσώτό άκόμα κορμί της, έννοις σε έσωνικά πως σπαρταρούσε μέσα στο χέρι του...»

«Αρχισε τότε να τη φίλη στο λαιμό μ' έρωτική τρέλλα!»

Σαφηνικά άκούστηκαν άνάλαφρα βήματα. "Η καρδιά του όρνησε. Σκέπτετο νήννοσα με τό σεντόνι τη νεκρά νυνιακή. "Επρεπε να κούψη την πληνή και τό αίμα, που πλημμύριζε τό κρεβάτι. Τό

ρόδινο εως της κρεβατοκάμαρας άναψε.

Κοιμήθηκες κιόλας. Τζούλια!

«Ίταν πιά ναίκα, που έκοταν. "Ίταν πιά οωωρη, πιά νεα, πιά λυγροή όκ-τήν άλλη. Και τί ευχαρίστη έκπληξη! "Ίταν νεατή διαμαντικά. Τά πόδια της, από τους άσθρόντα-λους ως τά νόντα, ήταν νεατά κορσα βραχιόλια!

Τόν είδε και του χαμογέλασε. — "Ή! δεν έκομε άσχημ' έκλό.

«Ή! δεν έκομε άσχημ' έκλό. νή ή Τζούλια! είπε, ρίχνοντάς του ένα βλεμμα νεατό προκλήσι.

'Ο Κλάρκ κατάλαβε πως έπρεπε να παίξει τό ρόλο του. "Απλώσε τά χέρια του και την ήπρε στην άνκαλιά του.

— Φίλησε με, άναπημένε μου, του μουρούσε σε έκείνη, όπως ή. τον μεθυσμένη από τό νλέντι. Μπροστά στο θάνατο, δε μās μένει άλλη παρνηορία από την τρέλη χαρά!

'Η λέξι θάνατος κουδύνισε ά. "Η λέξι θάνατος, αυτή του, ή άπαξε παίσια στ' αυτή του. Τών άπαξε απότομα και βύθισε τό ματωμένο μαχαίρι στο στήθος της.

«Ίταν νεατή νυνιακή άπρεσε ένα πνιχτό βοννιπό. Τόν κύτταξε μ' ένα βαθύ παρόνονο και σωριάστη σε τό πάτωμα.

Τό φως ήταν τώρα άναμμένο και ο Κλάρκ υποόουσε να κνή άνετα τη δουλειά του. Τράβηξε νήννοσα από τά πόδια της τά κορσα βραχιόλια. Μα έσωνικά στήθηκε σάν παράλυτος. Τί ήταν αυτό, τά σπαύδια που έβλεπε στις άπονηυνμένες νυνίες της;

Με τον τρόπο στα μάτια, έτρεξε στην άλλη νυνιακή, που ήταν στο κρεβάτι και την έσκέπαζε.

«Ή! φρίκη! "Ο λαιμός που φιλούσε με τόση λαχτάρα ήταν νεατός πληνέσι!

Μα που βρισκόταν, λοιπόν; Τί ήταν εκεί μέσα; Δεν τόλμούσε, ήταν άπ' όλη της πίστη. "Ίταν δεν ήθελε να τό πιστέψη. "Ίταν δυνατό, οι δυό αυτές νυνιακές, όλος εκείνος ο κόσμος να ήταν...

Κι' όμως τά πληνόμενα κορμιά τους τό μαρτυρούσαν. Βρισκόταν σ' ένα άσπλο λεπτόν, μέσα σε μιά έπαυλη, θανάτου. Τί φοβερό τιμωρία! "Ανκάλλισε και φίλησε δυό λεπρές!

Πήδησε έξω κι' έτρεξε σάν τρελλάς.

Με με ήλπισία! φώναξε στο σύντροφο του, που περιμένε έξω από τη μάντρα. Είμαι λεπρός!

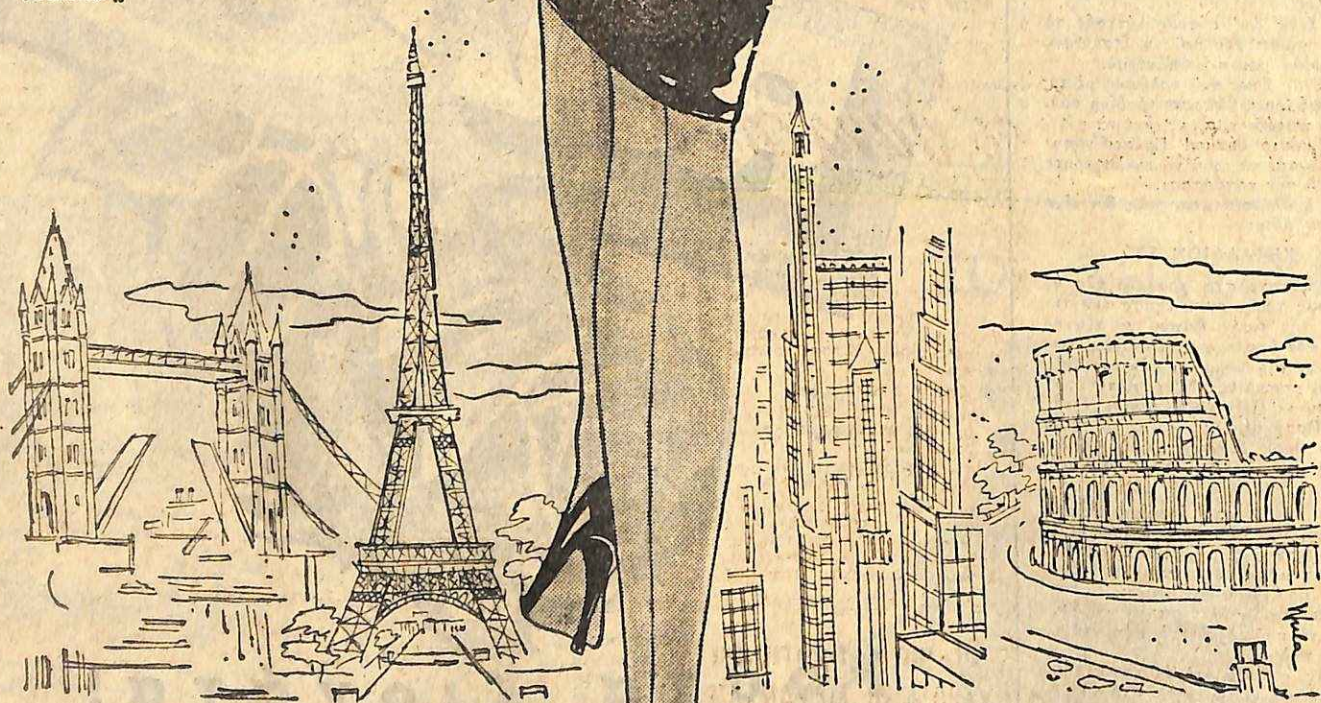
Και ο Κλάρκ χάθηκε μέσα στη νύχτα.

«Ίξερε ότι τη κείλη του ήταν σκαμμένα και καταλάβαινε πως είχε κι' αυτός κολλήσει έτοι τη λέπρα.

Την άλλη μέρα όταν βόηκαν νεκρά κάτω από ένα δέντρο. Είχε αυτοκτονήσει!

Z. ΦΛΕΤΣΕΡ

«ΑΛΕΚΤΩΡ»

ΛΟΝΔΙΝΟ

ΠΑΡΙΣΙ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

ΡΩΜΗ

Τα σκοτεινά μοντέρνα χρώματα στις κάλτσες με ραφή ανάδεικνύουν τό πόδι. Τό ντύνουν με μιά διαφάνεια, που τονίζεται από την λεπτότατη ραφή και τό φινό ταλόν. Αυτό τό κατάλαβαν οι γυναίκες και σ' όλον τον κόσμο οι κάλτσες με ραφή έγιναν πόλι της μόδας. «Προτιμώ τίς κάλτσες με ραφή. Κάνουν τόσο κομψό τό πόδι» είπε τελευταία ή Σοφία Λάρεν.

Οι κάλτσες «ΜΠΕΡΚΣΑΙΡ» εφαρμόζουν σά δεύτερη έπιδερμίδα στο πόδι, ώστε τό στρίψιμο της ραφής να άσφουεγεται άπολύτως. Η Μπερκσάιρ σας προσφέρει σήμερα ένα καινούριο σχέδιο ταλόν, που με τό τριγωνικό του σχήμα δίνει μιά ιδιαίτερη κομψότητα. Με την κάλτσα αυτή ολοκληρώνεται τό καλό σας ντύσιμο.

Berkshire

Κάλτσες με ραφή

Κάλτσες χωρίς ραφή

Οι καλύτερες κάλτσες του κόσμου!

Η αλληλογραφία μας

Ο ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Α. Λ. απάντησε ταχυδρομικά στους: Αντώνιο Παυλίδη, Άνναν Μαρτίγγου, Θιόβα, και Περικλή Άποστολίου, Τό ε' Α-σπρου Χουλούδου και ο Παθολόγος Δημήτριος να στείλουν τις διευδυνάσεις τους.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικά στους: Γεωργίου Οικονομίδη, Γεωργίου Κερέσαν, Άνναν Αίτσα και Φωτεινή Ίωάννου. Ο κ' Ιπτά-μενος νέος να στείλει τη διευδυνά τους.

ΚΥΠΡΙΟΣ

Η Έλενα Κωνσταντι-νίδη ού, η Νάντια Νικολαΐδου και η Βούλα Ίωάννου, Άγιου Λαζάρου Νο 103, Λάρνακα, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 16 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Είρη ηνούλα Άνδρέ-ο υ, Αισχύλου Νο 36, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό δ,τι ήθελε προκύψει.

Η Νάντια Μιχαήλ-δ ο υ, Ηρώδου Άττικού Νο 2, Βορρά-σια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή-σει με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 20—28 χρόνων.

Η Άλέκα Άλεξανδρο-π ού λ ο υ, (16 χρόνων), Χρυσοστό-νισσης Νο 29, Λάρνακα, Κύπρος, ζη-τεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέ-ες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμη-ση απ' όλη την Ελλάδα και την Αμερι-κή, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλούν ό-σοι απαντήσουν να στείλουν μία φω-τογραφία τους.

Η Χρυσούλα Παπα-σταύρου, Νικολάου Θεμιστοκλέ-ους Νο 5, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Άννα Τσιμενίου, Πυθαγόρου Νο 21, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμούν ν' α-λληλογραφήσουν με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18—24 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλούν ό-σοι απαντήσουν να στείλουν μία φω-τογραφία τους.

Η Ουλύα Άραούζο-υ, (13 χρόνων), Καποδιστρίου 17, Μο-ρού, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφή-σει με νέους και νέες απ' όλη την Ελ-λάδα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Νίκη Γεωργιάδου, Κωνσταντίνου Νο 6, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτί-μηση απ' όλη την Ελλάδα.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Άνδρέας Νικολά-ο υ, Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη δημι-ουργία μιας καλής και σταθερής φι-λίας.

Ο Χριστάκης Γαβρι-λίδης και ο Παναγιώτης Άντω-νίου, Τέρη, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυ-μούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη δημι-ουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άκης Κυριακίδης και ο Τάκης Μιχαήλδης, Αθηνών, Λάρνακα, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογρα-φήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, η-λικίας 16—20 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας κα-λής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρέας Κοδίκος, (23 χρόνων), Μεγισίου, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμη-ση απ' όλη την Ελλάδα, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας κα-λής και σταθερής φιλίας.

Ο Πάμπος Παναγιώδης, (20 χρόνων), Φωκίωνος Νο 4, Λευκα-σία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' εκάστην 9—3 και 5—7, ως και επί συνεντεύξει. Χαρ. Τοικούπη 113. Τηλέφ. 613-610. Οίκος 70-752.

με νέες απ' όλη την Ελλάδα, κατά προτί-μηση απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό δ,τι ή-θελε προκύψει.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρέας Σ. Καρ-αγιώργης και ο Γ. Γερασιμίδης, 184λίου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελ-λάδα, με σκοπό τη συνάντη φιλικών σχέ-σεων ή την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο Παναγιώτης Ζα-χάρης, Πλάτωνος Νο 29, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, η-λικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας κα-λής και σταθερής φιλίας.

Ο Παναγιώτης Χρ-ιστοφόρου, Οδυσσεύς Νο 7, Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλο-γραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρέας Άλεξά-νδρου, Χούλου, Πάρος, Κύπρος, θέ-

λει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρικός Δ. Ξο-νός, (18 χρόνων), Αθηνών, Λάρνα-κα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Γεώργιος Κουπ-ρής, Μόρφου, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλ-ληλογραφήσει με νέες και νέους απ' όλη την Ελλάδα και την Κύπρο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φι-λίας.

Ο Άνδρέας Νικολά-ο υ, Σολωμού Νο 7, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο ΔΙΜΗΤΡΙΟΣ ΙΩΑΝ-ΝΟΥ S/S MANHATTAN, GOULAN, DRIS BROS LTD, 61 MARY AXE ST., LONDON E.C.3., ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική και Ι-σπανική γλώσσα, ηλικίας 17—22 χρό-νων, με σκοπό το γάμο.

Ο ΙΩΑΝΝΙΣ ΡΟΥΤΑΣ και ο Λ. ΛΙΟΒΑΤΟΣ, S/S EURYSTES CO WEST COAST AGENTS, MORMON, GUAYO, PORTUGUESE INDIA, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα.

Ο ΠΕΤΡΟΣ Α. ΣΤ WORLD INTEGRITY Co, NARCHOS LTD 41/43 PARK ST. LONDON W.1, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, που έχουν λάβει κατά καιρούς μέ-ρος σε κινηματογραφικά διαγωνισμά-τια. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία δέκαωμη.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΛΑ-ΝΤΖΙΣ S/S KIFSSOS, ORION SHIPPING Co INC, 29 BROADWAY, NEW YORK 6, N.Y., USA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μία νέα απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας μέχρι 17 χρό-νων, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΡΟΥ-ΛΙΣ S/S LEROS, ORION SHIPPING AND TRADING Co INC, 29 BROAD-WAY, NEW YORK 6, N.Y., USA, θέ-λει ν' αλληλογραφήσει με την Αφρο-ύλα από τη Μελάνη. Φωτογραφία ά-παραίτητη.

Ο JOHN LEMOS & G. DAMIANOS και ο JAMES KAROUSIS M/V PHOEBOS Co LYRAS BROS LTD, 9 CAMOMILE ST. LONDON E.C.3., ENGLAND, θέλουν ν' αλληλογρα-φήσουν με Έλληνίδες απ' όλο τον κό-σμο, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογρα-φία απαραίτητη.

Ο ΓΕΡΥ ΕΒΑΝΓΕΛΑ-ΤΟΣ S/T ATLANTIC BARON Co MAR TIME BROKERS INC 52 BROAD-WAY 52, NEW YORK 4, N.Y., USA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, η-λικίας μέχρι 20 χρόνων. Φωτογραφία ά-παραίτητη.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΔΕ-ΡΙΝΙΣ S/S ETHNOS, TRITON SHIPPING NG, 26 BROADWAY, NEW YORK 4, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλο-γραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ιδι-αιτέρως απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό δ,τι ήθελε επακολουθήσει.

Ο ΦΟΤΙΟΣ PALMOS, S/S ATHLOS, TRITON SHIPPING ING, 26 BROADWAY, NEW YORK 4, N.Y., USA, επιθυμούν ν' αλληλογραφή-σουν με Έλληνίδες, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό δ,τι ήθελε επακολου-θήσει. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΦΕ-ΜΙΔΗΣ S/T HYPERION Co OR-THOS SHIPPING Co LTD DUC ST. JAMES'S, LONDON S.W.1, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ιδιαιτέρως απ' όλη την Καραβά, στην αγγλική και ελληνική γλώσσα.

Ο Α. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ, S/T GEORGE NICOLAOU PORTSO-KEN HOUSE, MINORIES LONDON E.C.3., ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφή-σει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμη-ση απ' όλη την Ελλάδα και τα παρυσία, ηλικίας 18—24 χρόνων, με σκοπό δ,τι ήθελε προκύψει.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η ΑΛΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟ-Ρ ΟΥ, TASKIN TALMINE DA-MARTIN CADDISI, ESIN AP, No 42/7, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσ-σα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
Γενία: Ακαδημίας και Χαρίλαο, Τρικούπη 18. Τηλέφωνο 620 666. Δέχεται 5—8

και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία άπα-ραίτητη.

Η ΣΟΦΙΑ HALIORI, BEYOGLU CIIANGIR DEFTERDAR YO-KU, SARAY AP, 64/9 ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 18—22 χρόνων, με σκο-πό τη δημιουργία μιας καλής και στα-θερής φιλίας.

Η ΛΙΖΑ ΑΜΑΝΤΟΥ, ή MIRKA FLORA και η RENA MAVRI-DOU POSTE RESTANTE, ATABA, CA-I-RO, UAR, θέλουν ν' αλληλογρα-φήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Η ΕΛΕΝΗ ΠΑΡΑΖΟ-C ΟΥ, BEYOGLU CIIANGIR DE-FTERDAR YOKUSU SARAY AP, No 64/9, ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18—22 χρόνων, με σκο-πό τη δημιουργία μιας καλής και στα-θερής φιλίας.

Η ΕΛΣΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙ-ΝΙΔ ΟΥ και η LINDA MAVRO-ΠΟΥΛΟΥ, KURTULUS BOZKURT CAD-DESI No 153/11, ISTANBUL, TURKI-YE, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους μορφωμένους άνω των 20 χρόνων, με σκοπό δ,τι ήθελε επακολουθήσει.

Η ΛΙΝΑ ΡΑΠΑΔΑΚΙ, (15 χρόνων), BEYOGLU TARLABASI, PELESENK SOK, No 10, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η ΕΛΕΝΑ ΡΑΠΑ ΚΑΛ-ΥΟΝC KULUK CAD. No 73, BEYOGLU, ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλ-ληλογραφήσει με σοβαρούς και ευκατά-στατους νέους απ' όλο τον κόσμο, η-λικίας 35—45 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Η ΣΟΥΛΑ ΙΩΑΝΝΟΥ, POSTE RESTANTE, RUE RAMCES, LE CA-I-RE, EGYPT, θέλει ν' αλληλογρα-φήσει με νέους, ηλικίας 19—25 χρόνων, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα. Η άδελφή της V.A.S.O. ΙΩΑΝΝΟΥ, για την οποίαν ισχύει η ίδια διευδυνά, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει στην αγγλι-κή γλώσσα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο ΔΙΜΟΣ ΚΑΤΣΑΡΑΣ και ο ΤΕΝΤΙΣ ΚΑΡΣΙΣ, P.O. BOX 910, ATABA, CA-I-RO, UAR, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—20 χρόνων, με σκοπό δ,τι ήθελε προκύψει.

Ο JOHN HARKINS, (19 χρόνων), 5 HOMEDALE AVE BANK-STOWN, SYDNEY, AUSTRALIA, επιθυ-μεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 17—21 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψων στην αγγ-λική γλώσσα.

Ο ΣΑΒΑΣ ΧΡΙΣΤΑΚΙΔ-ΙΣ & ΑΛΕΚΟΣ ΔΙΜΙΤΡΑΚΙΟΥ, ERNBACH KREIS-CHERINGEN (W.U.RTT), GERMANY, θέλουν ν' αλ-ληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελ-λάδα, ηλικίας 17—22 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο JIM ΡΑΠΑΔΟΥ-ΛΟΣ 126 GERTRUDE ST. FITZROY, MELBOURNE VIC, AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας κό-τω των 20 χρόνων. Φωτογραφία άπα-ραίτητη.

Ο ΙΛΙΑΣ ΗΑΤΖΙΔΙΜΙ-ΤΡΙΟ Υ, 131 GERTRUDE ST. FITZROY MELBOURNE VIC., AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας μέχρι 20 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φι-λίας.

Ο ΝΙΚΚ ΜΙ ΣΑΛΑΟΥ-ΤΙΣ, 54 BRUNSWICK ST. FITZROY, MELBOURNE VIC, AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 14—18 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φω-τογραφία απαραίτητη.

Ο ΑΛΕΚ ΠΕΤΡΑΚΙΣ και ο STRATIS SAMIOS, P.O.B. 910, ATABA, UAR, ζητούν ν' αλληλογραφή-σουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλι-κίας 14—18 χρόνων.

Ο Ε. ΧΑΤΖΙΔΑΚΙΣ, 12 CALVERLEY GROVE, LONDON N. 19, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογρα-φήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ιδίως απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φω-τογραφία απαραίτητη.

Ο ΙΛΙΑΣ ΒΑΡΔΙΣ, RYAN ST. 67 FOTSCRAY VIC., MELBOUR-NE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 13—14 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και τη συν-άντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΣΤΕΛΙΟΣ ΤΖΙΜΙΣ, K.O.LN ST. S.U.LZ, BERREWARA-THER ST. 356, B. KINIE, GERMANY,

ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 20—28 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογρα-φία απαραίτητη.

Ο Γ. Ρ. Η. POSTE RESTANTE CENTRALE, ALEXANDRIE, EGYPT, UAR, πολιτικός μηχανικός, που αγα-πάει τα ταξίδια, επιθυμεί ν' αλληλο-γραφήσει με νέες, μέχρι 24 χρόνων, που εργάζονται σε αεροπορικές εται-ρείες, ως ιπτάμενες, στην ελληνική, γαλ-λική ή αγγλική γλώσσα.

Ο ΠΑΝΑΥΙΟΤΙΣ ΛΑ-ΖΑΡΙΔΕΣ, RUE PETITES RO-CHES No 150, VOTTEM, BELGIQUE, θέλει ν' αλληλογραφήσει, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να έστωκλείσουν μερικ-κά γραμματοσήμα.

Ο Ρ. Ρ. ΡΟΛΟΣ, 28 SAYBROOK RD. M.DLEETOWN, CONN., επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με τη «Ντίνα».

Ο ΤΟΝΥ ΚΑΡΑΝΤΙ-ΕΡ 11 RUE DES FUSILLES EPINAL, (VOSGES) FRANCE, ζητεί ν' αλληλο-γραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα και την Πειραιά, ηλικίας 18—22 χρόνων.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ο Χαραλάμπος Νικό-λαϊδης, Σιδωνίας 11, Αμπελό-κηποι, Αθηνών, GRECE, επιθυμεί ν' αλ-ληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κό-σμο, κατά προτίμη-ση απ' όλη την Αλεξάν-δρεια, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκο-πό τη συνάντη μίας καλής και σταθε-ρής φιλίας.

Ο Άγγελος Παπαδη-μητρίου, Κολοκορώτη 57, Άρ-γος, Πελοπόννησος, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κό-σμο, στην ελληνική, αγγλική ή γαλλι-κή γλώσσα, με σκοπό δ,τι ήθελε προ-κύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Ιωάννης Τρανός, (26 χρόνων), Α. Έλευθ. Βενιζέλου Νο 50, Αιγάλεω, Αθηνών, θέλει ν' αλληλο-γραφήσει με μία νέα, ηλικίας 17—19 χρόνων, από πρόστιο των Αθηνών.

Ο Άντάνιος Πουλό-υ, Άντωνης, Λακαμικής 68, Καλαμα-ρία, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

την ανάπτυξη μίας καλής και σταθε-ρής φιλίας.

Ο Κώστας Κονίδης, Λοβέρδειον Σωτηρία, Ψυχικών, Αθηνών, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μαθήτριες ά-π' όλη την Ελλάδα και την Πειραιά, ηλι-κίας 17—20 χρόνων.

Ο Β. Κωσταύτης, Τρί-γωνα Πλωμαρίου, Λέσβος, GRECE, έ-πιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μία νέα από το εξωτερικό, με σκοπό τη μετανα-στεύει. Ο Έμμανουήλ Π. Εύαγγελινέλης, (25 χρό-νων), και ο Γεώργιος Χρ-ιστοφάλης, (21 χρόνων), για τους όποιους ισχύει η ίδια διευδυνά, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρέας Δημητρί-αδης, Σιδωνίας 11, Αμπελόκηποι, Αθηνών, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλο-γραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμη-ση απ' όλη την Αλεξάνδρεια και την Κύπρο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

“ΑΛΕΚΤΩΡ”

μέ σοκολατοπόλεμο από σοκολάτες ΕΒΓΑ!

Η Βιομηχανία ΕΒΓΑ με την 25ετή πείρα της προσφέρει μια τεραστίη ποικιλία από εκλεκτές σοκολάτες σε ωραιότερες, χαρούμενες συσκευασίες. Χαρίστε, λοιπόν, τις Άποκριές, γλεντίστε, διασκεδάστε με σοκολάτες πολλές... με σοκολάτες ΕΒΓΑ!

Δεν είναι η μόνη αλλά... είναι η καλύτερη!

ΟΙΟ
ΣΕΙΣ
ΔΙΣΧΟΛΕΙΣΘΕ
ΜΕ ΤΟ
ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ
ΣΑΣ...

...άφιστε την Λανολίνη Μελπών να έρχασθι για την όμορφιά σας. Άπλωστε στο πρόσωπό σας ένα ευεργετικό στρώμα Λανολίνης κι' άφιστέ το ν' άπορροφηθι από το διψασμένο δέρμα.

Νά ένα γυναικείο μυστικό πού άξι-ζει μία περιουσία! γιατί ή άπλη αυτή φροντίδα, δά κάρη τού δέρ-μα σας μόνιμα άνδρό και σιτηνρό, δ

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ ΤΩΡΑ ΣΤΗΝ Α. Β. C.

για σκίτσο, σχέδιο, χρώμα με σπουδή στο σπίτι σας, όπου και αν μένετε. Έτσι, την ανοίγει θα μπορούσε και σεις άνετα να κάνετε έκφραση: κά σκίτσο και σχέδια εκ του φυσικού, όποια και αν είναι η ηλικία σας. Αρχίστε τώρα. Είναι η κατάλληλη εποχή για ένα καλό ξεκίνημα. Για πληροφορίες επισκεφθείτε μας. Αν επιθυμείτε να αν μένετε σ' ε-παρχία, στείλ-τε μας τη δη-μοσίευση αυτή για να λάβετε δωρεάν και χα-ρίς, υπογεγραμ-μένο από τον συλ-λογο μας τμή-μας.

Σκίτσο εκ του φυσικού, εκτελεσμένο επίστεα από σύντομη σπου-δή της Α.Β.Σ.

ΣΧΟΛΗ Α. Β. C.

Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 623 880

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗ

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΔΟΥΤΟΥ 49 — Τηλ. 614 869

Ο Ιατρός κ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗΣ, τσικός εκπαιδευτής Μαιευτικής «ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗ» δέχεται επίσκε-ψες καθ' έκαστην 11 — 1 και 5 — 7 μ.μ. και επί συνεντεύξεων. Τας από-ρους δωρεάν έκαστην Τετάρτην.

Δύο είναι
οι άγνες μου:

Η μπιάλλα
και η Σουρφίνα

ή πιο νόστιμη
ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΓΑΛΑΚΤΟΣ
100% ΤΥΠΟΥ ΕΛΒΕΤΙΑΣ

Σουρφίνα
ΦΛΟΚΑ

Η γεύση της είναι άριστη

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατριάρχου και Στουρνάρα 28 (παρα την Ομόνοια) 9-2 και 5-7/2 μ.μ. Τηλ. 523.708.

Αθλητικά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Όσα παραλείπει το α-θλητικό ρεπορτάζ των εφημερίδων

ΜΕΡΜΗΚΙΑΣΑΝ τα γήπεδα. Οι παίκτες του ποδοσφαίρου αυξάνονται και πληθύνονται σαν την άμμο της θάλασσας.

Και φυσικά «μερμηκίασαν» και τα ταμεία των σωματείων. 900 χιλ. εισέπραξε ως τώρα ο «Ολυμπιακός», 800 ο Παναθηναϊκός, 700 η ΑΕΚ.

Όσοι, υπάρχει κάποιος α-θλητικός ηγέτης, που δεν παραδε-χεται αυτό το «μερμηκίασμα». Εί-ναι... ο κ. Μέρμηγκας, ο πρόεδρος της ΕΠΟ.

Και δίδεται, για να συγκε-ντρώσει το κράτος και να απαλλάξει τους άγονες ποδοσφαιριστές από τη φορολογία ή να τη μειώσει, όπως στα θέατρα.

Στο μεταξύ, οι «θεατρίνοι» του, δηλαδή οι ποδοσφαιριστές, πα-ραμένουν άμισθοι, χωρίς συλλογι-κές συμβάσεις και δικαιώματα.

«Μερμηγκία», δηλαδή, που τ'α-πατάς και φεύγεις.

Εδώ του, λοιπόν, του κ. Μέρμηγκας.

Στο μεταξύ, οι έπιλεκτοι πο-δοσφαιριστές του Παναθηναϊκού Θεοφάνης, τιμωρήθηκε από τους παρόντες του συλλόγου του, γιατί, όπως δήλωσαν, ο παίκτης δεν απέδωσε καλά στον αγώνα Παναθηναϊκού — «Ολυμπιακού», ο-που ο πρώτος ήττησε από τον «αι-ώνιο» αντίπαλό του.

«Απέδωσε», ανάλογα με την... αμοιβή μου, λέγεται, ότι απάντη-σε ο Θεοφάνης, όταν οι αρμόδιοι του ΠΑΟ του έκαιαν τη σχετική παρατήρηση.

Η απάντησή αυτή θεωρήθηκε ως έγκλημα καθυστάσεως.

Είναι όμως:

Ο «Ανδρέου» δε θέλει να βλέ-πει τον πατέρα του σε γήπεδο.

«Παθαίνεις τράκι» τον ρώτησε κάποιος, όταν ο «σκλήρος» Γιώργος ξερομολογήθηκε σε κύκλο φίλων του αυτή την παραφάνη. Και ο «Ανδρέου» έδωσε την εξήγησή:

«Όχι. Δεν παθαίνω ποτέ τράκι. Άλλα αν ο πατέρας μου έ-πε στο μάτι κι' άκουσε τις βρι-σιές που μου σούβρουν οι φίλοι, θα ντραπή για λογαριασμό μου και δε θα μ' άφισε για ξαναπαίξιμο».

Ας το έχουν, λοιπόν, οι «βρι-σι» οι παίκτες του «επιφυλλισ».

Γνωρίζετε ποιο είναι το πλου-σιότερο «επί» του ποδοσφαίρου;

«Αν όχι, να σάς το πούμε: Ο αδελφός Νίκος και Ευθύμιος Γκούμας, πρόεδρος της ΑΕΚ ο πρώτος και σύμβουλος του «Ολυμ-πιακού» ο δεύτερος, καί... έφοροι-σταί άμφότεροι. Τρίτος στη σειρά έρχεται ο Ν. Κατράντζος, σύμβου-λος της ΕΠΟ και μεγαλοεπιμελητής.

Και οι πιο φτωχοί ποιοί εί-ναι; Θα ρωτήσετε.

Ο Θεοφάνης

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΙΑ

Η ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ

Μέθοδος καταπολέμησης της

Κατά πρόσφατον έρευνά των της Α-μερικανικής Στατιστικής Υπηρεσίας, τα 38% των θανάτων εις τας Ηνωμέ-νες Πολιτείας κατά το 1958 οφείλοντο εις την παχυσαρκία. Υπ' αυτό το δε-δομένο, το πρόβλημα της παχυσαρκίας εν σχέσει με την υγεία, είναι κάτι που πρέπει να απασχολήσει σοβαρά τους ευ-τροφεύς.

Άλλα και από την πλευρά της ευ-φαισίας, ένας γυνώκες κύριος, μία πα-χεία κυρία ή μία κάποια παχυνή έστω δεσποινίς, δε μπορεί βέβαια να θεωρη-θούν σήμερα πρότυπο γοητείας.

Διά λόγους αισθητικής εμφάνισης, η παχυσαρκία είναι κάτι που πρέπει να καταπολεμάται. Τρόποι καταπολέμη-σής της υπάρχουν πολλοί. Φάρμακα, δί-αιτες, γυμναστικές ασκήσεις. Το πιο αποτελεσματικό όμως και ανώδυνο όπλο κατά της παχυσαρκίας, είναι το «σάι «Ερίχτερ».

Πρόκειται για ένα φυτικό παρασκευάσμα, που πίνεται σαν το συ-νηθισμένο τσάι και έχει την καταπλη-κτική ιδιότητα να «δυνατίζει» το «Ε-ρίχτερ» είναι ένα μίγμα από ειδικά χρο-τά και άμμο. Στη Γερμανία το ονομάζουν «βαμπατούργιο χόρτου» χάσις στην ιδιότη-τά του να αφαιρεί το περίττωμα από το σώμα. Πίνεται ευχάριστα, είναι εντελώς ακίνδυνο και φέρνει πάντοτε θε-τικά αποτελέσματα. Αν κι' έσπε δε-λτε να απαλλαγείτε από το περιττώ-μα που υπονομεύει την υγεία σας και σάει την ομορφιά σας, αν θέλετε ν' αποκτήσετε μία κομψή σιλουέτα μαυγμένη, πίνετε από σήμερα τσάι «Ε-ρίχτερ». Ευτυχώς πωλείται σε όλα τα φαρμακεία.

Όπως η ανεξαστητοποίηση της διαιτησίας, η διαχείριση της ΕΠΟ και ο κρυπτοεπαγγελματι-σμός.

«Αφεν, λοιπόν.

«Αν και μερικοί ισχυρίζονται ότι τα συνώνυμα δεν έλκονται αλ-λά αποθνήσκουν.

Και συνεπώς ο βήχας και ο βήχας δε θα κάνουν ποτέ χωρίο.

Σε αντίκρουση της θεωρίας αύ-της, αναφέρονται από τους φίλα-θλους δύο συνώνυμα λέξεις, που δεν αποθνήσκουν, αλλά έλκονται.

Και παραέλκονται, μάλλον.

Πρόκειται για τους «σάτερ» και για τις «σάτερ».

Τους «σάτερ» του ποδοσφαίρου δηλαδή και τις «σάτερ» του θεάτρου, του κινηματογράφου και του ελα-φρού τοαγούδιου.

Πού έπας λέγεται, συνδέον-ται με στενότερους δεσμούς.

Ιδιαίτερη τάση, προς τους δεσμούς αυτούς — πάντα κατά τα λεγόμενα των φιλάθλων, που είναι σε θέσι να γνωρίζουν τα πράγμα-τα — έχουν οι ποδοσφαιριστάι του ΠΑΟ και του «Απόλλωνος» Αθηνών.

Οι τελευταίοι μάλλον θεών, τα συχνά συνδιασκαλεύοντες σε μι-α χτενιά κέντρα της οδού Πατριάρχου.

Ένω οι πρώτοι προτιμούν τα κομικά κέντρα της Πλάκας.

Εξαιρείς στις παραπάνω «τά-σεις» αποτελεί γνωστός και διάση-μος «σάτερ» της μπάλλας.

Ο οποίος δείχνει τελευταία προτίμηση στις «σάτερ» του πλούτου.

Και εμφανίζεται με γωνιάτη πάμπλουτη χήρα, που διαδέχτη τό-σα οχήματα, ώστε... δεν έρε τι να τα κάμει, κατά το κοινώς λε-γόμενο.

Στη φίλια αυτή δεν έγινε δε-κτός κανένας «σάτερ».

Επει, που οι γνωρίζοντες έβγαλαν το συμπε-ρασμα, ότι ο ποδοσφαιριστής... η-παίνει για γκάι.

Δηλαδή για γάιο.

Ο Στεφανιάκος, ο διεθνής σέν-τερ μπαλά του «Ολυμπιακού», δε θα ξαναπαίξει.

Θα κόψει τη μπάλλα, δηλα-δή» τον ρώτησαν προχτές.

«Όχι».

«Τότε».

Θα περιμένω να φύγει ο Σι-μονόφω...».

Λέγεται, ότι η διάσταση παί-κτου και προπονητού οφείλεται στη γνώμη του δεύτερου, ότι δε χαρούν δυο κεφάλια στην ίδια σκούφια. Και ότι ο Μίμης δε μπορεί να εί-ναι συγχρόνως σάτερ του σινεμά και της μπάλλας.

Πράγμα που ο Στεφανιάκος δεν παραδέχεται.

Ετσι τα σπασμένα τά «επιλη-ρώνεις» ο «Ολυμπιακός».

Και οι χιλιάδες των φιλάθλων που συμπάσθν το Μίμη και εκτι-μούν το «επί» του.

Εχθριστός δε θα παραχαρού-σαι το «σάτερ» του στην 7η Τέχνη.

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΜΑΘΕΣ τ'α νέα, Κλεοβάλ; Ο λο-χίας Λαβίλ πέρανε. Σκοτώθηκε στο 'Αλγέρι.

Καλύτερα έτσι. Τούλάχιστον βρήκε ωραίο θάνατο.

Ναι.Μά τι παράξενη ιστορία!...

Τι συνέβη τελούσαντων; ρώτη-σε ο ταγματάρχης Σαρδέ, Θυμάμαι τ'ον πατέρα του, το συνταγματάρχη Λαβίλ. Ήταν όμορφάνθρωπος, με χαρκτήρα. Είχε ένα σωρό παιδιά...

Ο λοχίας ήταν το μικρότερο. Να σου διηγήθω την παράξενη ιστο-ρία του.

Αλέγαν πως χαρτόπαιζε, πως ή-ταν σπάταλος... Την εποχή εκείνη — έδω και δυο χρόνια — ο Κλεοβάλ ήταν ακόμα ανώτερος. Είχε κάνει μόλις τότε το γύρο του κόσμου, με-λειώντας τη βιομηχανία του καλλού.

Αργότερα έγινε το εργοστάσιό του.

Ενα βράδυ, είχε καλέσει σε τρα-πέζι, σ' αυτό έδω το μέγαρο, το Λαβίλ, το Σουστράκ και μένα το Σε-νεντίγ.

«Ημαστε γεννημένοι κι' οι τέσσερις στην ίδια πόλη, παλιοί συμ-μαθητάι και φίλοι. Είχαμε εξαιρετι-κό κέφι. Μετά το φαγητό, περάσαμε στο ίδιο σαλόνι, όπου βρισκόμαστε και τώρα.

Είχαμε να διηγηθούμε τόσες Ι-στορίες! Ο Κλεοβάλ μας έδειχνε τα πράγματα που είχε φέρει μαζί του. Σιγά-σιγά, το δωμάτιο κατόντησε σω-στό παζάρι: τομάρια θηρίων, μαξι-λάρια, μπροντίνο, βάζα...

Μας φέρανε αναστασιακά. Ένω κα-πνίζαμε ησυχία, ο Κλεοβάλ μ'ας είπε:

«Θα σ'ας δείξω τώρα τον πο-...

τιπολιτευόμενες εφημερίδες της έπα-χίας παραλάβαμε ν' αναπαράστη-σαν μέσα στο μυαλό μου την τσανκί-κήν έκλειψη βράδυ. Μ' έλες τις τις λε-πτομέρειες, και κατέληξε τελικά στο έξης συμπέρασμα: Βοσκούμεν κοντά στο Λαβίλ, ήταν σθώσαμε τα σάτα. Έσαν σκόνταψε πάνω του. Το ζαφείρι έφαιγε τότε απ' τα γέλια του κι' πο-θε κι' έπεσε μέσα στην τσέπη μου. Δέν το κατάλαβα καθόλου... Αλήθεια ή μόνι έξήγησι που μπορούμε να παρα-δεχθούμε.

Ναι, ή μόνι έξήγησι... έπανελάβε ο Κλεοβάλ, σαν αντίπαλο.

Και προ-θ-σε, περίλυπη:

Κι' αυτό σ'οιγίσει τη ζωή ενός ανθρώπου!

Οι δύο άντρες, κυττάχθηκαν στα μά-τια: με τρόπο, Σκεπτόνταν την εθούνη που είχαν για το θάνατο του άναστη-νασ' φίλου τους, του Λαβίλ...

Υστερα κατέβησαν τα μάτια τους, γιατί τ'α είπε θαλάσσι κάποιος δάκρυ...

Z. ABELE

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

—Το αγοράσα στη Βιρμανία αυτό το ζαφείρι... μ'ας έδειχνες ο Κλεοβάλ.

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Το ζαφείρι της Βιρμανίας

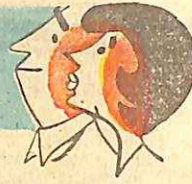
Το ζαφείρι της Βιρμανίας

Τ

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Για την περίοδο 16-22 Φεβρουαρίου 1951

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΔΙΣΟΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Μια αλλαγή θα εξασφαλίσει τελικά, τις επαγγελματικές σας θέσεις, αλλά θ' απαιτήσει στην αρχή μερικές θυσίες. ★ Προσέξτε κάθε σας ενέργεια, για ν' αποφύγετε προσβολές με τη δικαιοσύνη. ★ Σημειώνω πρόσωπο σας υποστηρίζει.	★ Η Σελήνη απειλεί κατά τις 14 μέρες αυτές, να δηλητηριάσει τις σχέσεις σας με το άλλο φύλο. ★ Φροντίστε να συμπεριφερείτε λογικά και συγκρατημένα, γιατί μόνο έτσι θ' αντιμετωπίσετε και θα εκτοπίσετε επικίνδυνο αντίπαλο.	★ Αποφύγετε την ύγρασία, ιδίως τα βράδια. ★ Ο λαϊκός παρουσιάζει μεν ληθαργία, κι' ένα κρουστικό θα είναι για συνέπεια ένα πολύ ευχολικό θήνα. ★ Τα δόντια και τα μάτια απαιτούν παρακολούθηση. ★ Τυχερό το 7.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Παρουσιάζονται ευκαιρίες, που δεν πρέπει με κανένα τρόπο να χάσετε. ★ Απερίσκεπτο έξοδα και σπατάλες, θα έχουν για συνέπεια οικονομικές δυσχέρειες. ★ Τα άστρα μειώνουν αισθητά τη διάθεση για έρευνα.	★ Νέα Σελήνη και Εκλειψή Ηλίου προκαλούν ανωμαλίες και σοβαρές διαταραχές στον αισθησιακό τομέα. ★ Απαιτείται απόλυτη μυστικότητα γύρω από τις σχέσεις σας με το άλλο φύλο. ★ Αποφύγετε τις πολυθρόνες συνκεντρώσεις.	★ Ερεθισμοί των αμυγδαλών, με σοβαρές συνέπειες, απειλούν τα μικρά παιδιά. ★ Οι μεγάλοι πρέπει να προσέξουν πολύ το φαγητό τους και ν' αποφύγουν την πολυσυαγία, ιδίως τα βράδια. ★ Αποφύγετε τις επιθετικές σε δαρώματα.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Μη αφήσετε στην τύχη σοβαρά ζητήματα, που σας απασχολεί. Τα πάντα απαιτούν παρακολούθηση. Πρέπει γι' αυτό ν' αναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα και προ πάντων να έχετε εμπιστοσύνη στον εαυτό σας, και στις ικανότητές σας.	★ Καθυστέρηση σε οτιδήποτε θα δώσει, καλόν ανωμάλειες και σοβαρές διαταραχές στον αισθησιακό τομέα. ★ Απαιτείται απόλυτη μυστικότητα γύρω από τις σχέσεις σας με το άλλο φύλο. ★ Αποφύγετε τις πολυθρόνες συνκεντρώσεις.	★ Αδερφί της ζωτικής τους, που σας εξασφαλίζει η νέα Σελήνη, σας επιτρέπει ν' αναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα, γι' αυτό να νοιώσετε κόπωση. ★ Έρπον το έργο, που οι γιατροί, αναβάλλουν για το Μάρτιο μία χειρουργική επέμβαση.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Τα κέρδη θα είναι κατά την περίοδο αυτή ανάλογα με τη δραστηριότητα, που θ' αναπτύξετε. ★ Από σας εξαρτάται συνεπώς να τ' αυξήσετε ή όχι. ★ Αποφύγετε περσιτά έξοδα και αξιοποιήστε τις ιδέες σας.	★ Θά γνωρίσετε νέο πρόσωπο, που θ' αφοκλήσει επάνω σας μεγάλη επιρροή. ★ Ο ήπιος χαρακτήρας σας κάνει να κερδίσετε νέους φίλους και νέες συμπάθειες. ★ Αναπτύξτε πρόσωπο σας εκνευρίζει με τις απαιτήσεις του.	★ Το νευρικό σύστημα παρουσιάζει μεγάλη βελτίωση, αλλά εμφανίζονται ανωμαλίες στο πεπτικό. ★ Αποφύγετε αυστηρά τα όσα έχετε πειράξει, γιατί ν' αναπτύξετε τις ιδέες σας, το οποίο παρουσιάζει μεγάλη ευαίσθησία. ★ Τυχερό το 2.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Η Εκλειψή του Ηλίου προκαλεί σοβαρές διαταραχές στον τομέα της εργασίας. ★ Υπάρχει κίνδυνος ρήξεως με στενό συνεργάτη. ★ Θα την αποφύγετε, αν προσέξετε τα λόγια σας και αναβάλλετε τη λήψη αποφάσεων.	★ Ένα νέφος θα σκιάσει την αισθησιακή σας ζωή. ★ Θα το διαλύσετε εύκολα, αν δείξετε στο αγαπημένο πρόσωπο την τρυφερότητα και τη στοργή, που εύκολα το απορροφούν. ★ Ευχάριστο Σαββατοκύριακο σε φιλικό περιβάλλον.	★ Ο πονοκέφαλος, που σας βασανίζει οφείλεται μάλλον σε διαταραχές της όρασης. Συμβουλευθείτε έναν οφθαλμίατρο και θα δειτε πως μ' ένα ζευγάρι καλώς υφασμένα όσα οι ανωμαλίες θα εξαφανιστούν. ★ Χρώμα σας το κόκκινο.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Ο επαγγελματικός τομέας θα συγκροτήσει τις ημέρες αυτές όλη σας την προσοχή. Τα άστρα θα ενισχύουν τις γρήγορες αποφάσεις, άσκη βέβαια να μην είναι απερισκεπτικές. ★ Όλα εξελίσσονται ευνοϊκά.	★ Πρόσωπο, που σας ενδιαφέρει θα διατρέχει για τις επόμενες ημέρες κίνδυνο κι' έτσι θα πώσετε πιά ν' αναπτύξετε για την ανάπτυξη του. ★ Οι γυναίκες πρέπει να φανούν πολύ προσεκτικές και να μη αποκλύπτουν τα μυστικά τους.	★ Ο οργανισμός παρουσιάζει μεγάλη αντίσταση κατά των διαφόρων κινήσεων κι' έτσι η διατήρηση της υγείας εξαρτάται από εσάς. ★ Αποφύγετε να σκεφτείτε απότομα μεγάλα βάρη. ★ Χρώμα σας το πράσινο.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Η έρευνα προσφέρει την παρηγοριά, που σας χρειάζεται και κάνει να ξεχάσετε στενωγιά, που προκλήσαν με τη στάση τους φίλοι ή συγγενείς. ★ Κατά το Φεβρουάριο τ' άστρα ενισχύουν σκανδαλώδως τα επαγγελματικά ζητήματα.	★ Χρειάζεται τις ημέρες αυτές μεγάλη προσοχή, γιατί η εκλειψή του Ηλίου και η νέα Σελήνη αυξάνουν τους κινδύνους παρεξηγήσεων και προσβιβών, τόσο με αγαπημένο πρόσωπο, όσο και με τους συγγενείς.	★ Ασάβεια και νευρική χαρακτηριστική αυτή την περίοδο. Κι' όμως πρέπει να ηρεμήσετε, γιατί ο οργανισμός έχει ανάγκη από καθαρό και ήσυχο ύπνο. ★ Αποφύγετε να σκεφτείτε απότομα μεγάλα βάρη. ★ Χρώμα σας το πράσινο.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Η εργασία παρουσιάζει αβύσσους, ανηρόνους όμως και μεγάλη ασάβεια. Γι' αυτό απαιτείται προσοχή. Καμιά ενέργεια δεν πρέπει να είναι άστοχη ή απερισκεπτική. ★ Θα ληφθεί απόφαση, που θα εξυπηρετήσει τα συμφέροντά σας.	★ Εξαιρετικά ευχάριστη περίοδος για τους εραυμένους, ακόμα δε περισσότερο για τους άρραβωνισμένους. ★ Ευκαιρία να εξακριβώσετε τα αληθινά αισθήματα απέναντί σας προσώπου, που σας ενδιαφέρει.	★ Κανένα σοβαρό κίνδυνο δεν απειλεί την υγεία. Είναι όμως πολύ πιθανόν τα δόντια να σας κάνουν να υποσέκετε και αυτό θα οφείλεται αποκλειστικά σε δική σας αμέλεια. ★ Ανοράστε λαγυό το Σάββατο 18.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Θα σας ζητήσουν μία συμβουλή, που δεν πρέπει να δώσετε με επιπονητικότητα, γιατί θα σας ζητηθούν ανώτερες ευθύνες. ★ Αντιθέτως αν η συμβουλή αυτή είναι καλή θα οφελήσει κι' εσείς, πολύ σύντομα μάλιστα.	★ Επηρεάζει το πρόσωπο θα σας στενοχωρήσει με τις υπερβολικές του απαιτήσεις. ★ Ίσως όμως να μη κρύβουν ύστερο-θυλίας αλλά να οφείλονται στο θάρος που το δώσατε. ★ Θα σημειωθεί σημαντική αλλαγή στον αισθησιακό τομέα.	★ Διαταραχές που οφείλονται στην πολυσυαγία ή σε δυνατά ονειροματωμένα, τα φροντίστε να εξαφανιστούν από τον οργανισμό σας άσθον και ήσυχο ύπνο, αν θέλετε να παρατηρήσετε την ευεξία. ★ Χρώμα σας το κόκκινο.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Επιτυχίες στον επαγγελματικό τομέα, θα σας επιτρέψουν να επιφέρετε μερικές ευνοϊκές αλλαγές στη ζωή σας. ★ Δεν πρέπει όμως να επαναπαυθείτε στις δυνάμεις σας, γιατί παρουσιάζεται στον ορίζοντα νέος επικίνδυνος αντίπαλος.	★ Κάποιο ποιοτικό θα δώσει τέρατα στις άνοιχτες σας. ★ Τους νέους θα στενοχωρήσει η ματαιία ενός ορατή, στο οποίο υπολογίζουν πολύ. ★ Νέα γνώριμα σας εξασφαλίζει μεγάλους γαίες και ευχάριστες εκπλήξεις.	★ Πόνος στις αρθρώσεις και στη μέση θα βασανίσουν κατά τις ημέρες αυτές τους ηλικιωμένους. ★ Για τους άλλους η υγεία παραμένει ικανοποιητική, υπό τον όρο ν' αποφύγουν κάθε είδους καταπονήσεις. ★ Τυχερό το 4.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Μελετήστε μόνος, προσεκτικά, τα σχέδιά σας και αποφύγετε να τ' αποκλύψετε σε τρίτους, ή να τα συζητήσετε μαζί τους. ★ Τα άστρα ενισχύουν τις προσπάθειές σας και τις οδηγούν στην επιτυχία.	★ Τα άστρα αυξάνουν τη νευρική κατάσταση και κάνουν εξαιρετικά ευερέθιστο. Αυτό φυσικά θέλει σε κίνδυνο τις αισθησιακές σχέσεις. ★ Θ' ανακαλύψετε ότι κάποιο πρόσωπο σας αγαπάει κρυφά από καιρό. ★ Ευχάριστο νέο.	★ Δύσκολο θ' αποφύγετε τη γρίπη, ίσως όμως να σας προσβάλει με την πιο ελαφρά μορφή της, γιατί ο οργανισμός παρουσιάζει μία θαυμαστή αντίσταση κατά των κινήσεων, που τον απειλούν. ★ Τυχερό το 6.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Πρέπει να δείξετε κατά τις ημέρες αυτές μεγάλη υπομονή και υποταγή. Μόνο μία απόλυτη ισορροπία του νευρικού συστήματος θα σας επιτρέψει να θρηνητε τη σωστή λύση σε προβλήματα, που σας απασχολούν.	★ Η νέα Σελήνη σας εξασφαλίζει ευχάριστη αλλαγή και αγγίζει ένα περίοδο, που όμως ευτυχώς, από αισθησιακής πλευράς, φροντίστε να επαφελήσετε και με τη στάση σας να την παρατηρήσετε όσο των δυνατών περισσότερο.	★ Απαιτείται μεγάλη προσοχή κατά τις μετακινήσεις γιατί ένα πείσμα θα είναι πολύ δυσάρεστο συνέπεια. ★ Μη χάνετε καμιά ευκαιρία για περσιτά και μένετε όσο το δυνατόν περισσότερο στον καθαρό αέρα της εξοχής.

Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ

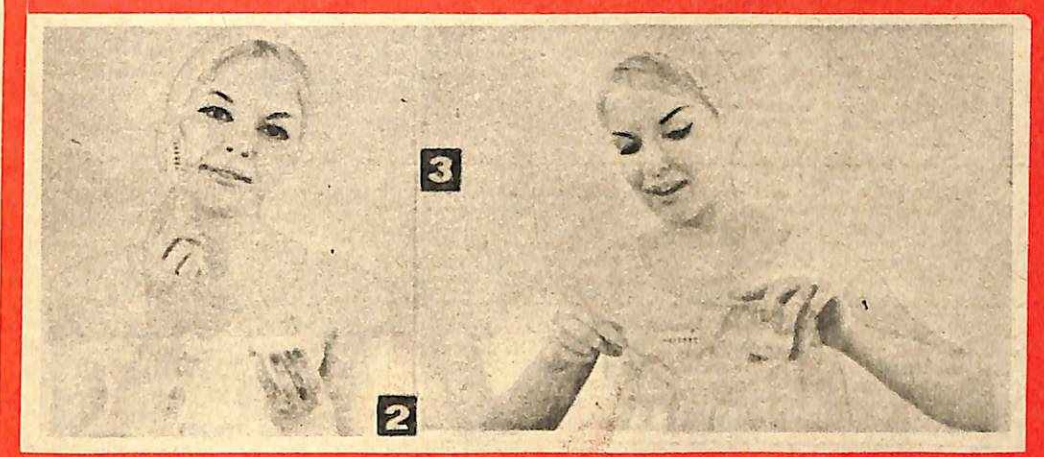
του προσώπου

Απαραίτητη προϋπόθεση του μακιγιάζ

Οι σύγχρονες γυναίκες, μ' όλα τα καλλυντικά που χρησιμοποιούν, γεννάνε πιο γρήγορα από άλλους. Σ' αυτό φταίει ίσως ο αυθόρμητος της σημειωτικής ζωής. Αλλά φταίει επίσης και τα καλλυντικά. Για το λόγο ότι οι γυναίκες δεν ξέρουν να τα χρησιμοποιούν. Τα καλλυντικά που θα σας κάνουν καλό δεν είναι ούτε τα πολλά, ούτε τα λίγα. Θα σας ωφελήσουν μόνο εκείνα που ταιριάζουν στην επιδερμίδα σας. Και σ' αυτό το ζήτημα όλες σχεδόν οι γυναίκες πέφτουν έξω. Γιατί επιπλέον, από όπου κάνουν τις προμήθειές τους, είτε από τις φίλες τους, είτε ακόμη από τις διαφημίσεις που βλέπουν ή ακούνε, Ε-λάχιστες, όμως, είναι εκείνες που ξέρουν τι ακριβώς ταιριάζει στη δική τους επιδερμίδα. Τα καλλυντικά, άλλωστε, έχουν μία απαραίτητη προϋπόθεση: την καθαριότητα του προσώπου. Και το καλύτερο καλλυντικό δε θα «σταθ» πάνω σ' ένα πρόσωπο που δεν είναι τελείως καθαρό. Όλες οι γυναίκες πιστεύουν ότι ξέρουν να καθαρίζουν το πρόσωπό τους. Αλλά είσατε βέβαιες γι' αυτό;

Θα την βρέξετε μέσα σε σαπουνάδα και θα περάσετε όλο το πρόσωπό σας, κάνοντας μικρές κυκλικές κινήσεις. Η κίνηση του χεριού σας δεν πρέπει να είναι ούτε πολύ δυνατή, ούτε πολύ ανάλαση. Σε καμιά περίπτωση δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιήσετε τη βούρτσα στεγνή. Αυτό το βούρτσισμα, εκτός από τον καθαρισμό, αποτελεί επίσης ένα πρώτης τάξεως μασάζ για το δέρμα. Ένισχυει την κυκλοφορία και κάνει το αίμα να σιρορή στα επιφανειακά κύτταρα. Αυτό το αίμα είναι αληθινό βάλαμο. Οι σύγχρονοι αισθητικοί γιατροί υποστηρίζουν μάλιστα ότι οι ρυτίδες δεν εμφανίζονται παρά μόνο όταν η κυκλοφορία του αίματος δεν γίνεται κανονικά. Τα κύτταρα μαραϊνόνται τότε και ατροφούν. Τα ξηρά δέρματα απαιτούν μεγαλύτερη προσοχή, γιατί είναι πιο λεπτά και πιο ευαίσθητα. Σ' αυτά δε χρειάζεται βούρτσισμα, ούτε πολύ συχνό σαπουνίσμα. Το σαπουνί που θα χρησιμοποιήσετε πρέπει να είναι πολύ λιπαρό. Οι σύγχρονοι αισθητικοί συνιστούν έναν ιδιαίτερο τρόπο καθαρισμού των ξηρών δερμάτων. Μία εβδομάδα κάθε μήνα δε θα πλένεσθε στο πρόσωπο με νερό. Θα χρησιμοποιήσετε μόνο ένα καλής ποιότητας γάλα και ένα

2) Κατά το βούρτσισμα, οι κινήσεις σας πρέπει να είναι κυκλικές. Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε μία διπλή βούρτσα. Στη μία πλευρά της θα βάλετε το ειδικό καθαριστικό γάλα και στην άλλη το τονωτικό. Έτσι, θα έχετε οικονομία χρόνου.

Για να καθαρίσετε το δέρμα σας πρέπει, πριν από όλα, να ξέρετε σε ποιά κατηγορία ανήκει. Είναι λιπαρό, ξηρό ή κανονικό; Σε καθεμία περίπτωση, η καθαριότητα που θα έχετε θα είναι ολόκληρη διαφορετική. Για τα λιπαρά δέρματα τα καλύτερα μέσα καθαρισμού είναι το νερό και το σαπουνί. Μπορείτε ακόμη να βάλετε στο νερό λίγη σόδα. Προσοχή, όμως! Τη σόδα δεν πρέπει να την χρησιμοποιήσετε πολύ συχνά, γιατί υπάρχει κίνδυνος να δημιουργήσετε μία τεχνητή α-ποξήρανση, που οι δυσάρεστες συνέπειές της δε θ' αφήσουν να φανούν. Στην περίπτωση αυτή συμβαίνει το εξής: Το επιφανειακό στρώμα της επιδερμίδος ξεραίνεται. Το λίπος, όμως, συγκεντρώνεται κάτω απ' αυτό κι' άρα η γρήγορα θα σας δημιουργήσει ακμή ή μαύρα σπυράκια. Πολύ καλό για τα λιπαρά δέρματα είναι επίσης το βούρτσισμα. Δε θα βουρτσίζετε, φυσικά, το δέρμα σας, όπως κάνετε για ένα ρούχο. Πρέπει, πρώτα-πρώτα, να παρημευθείτε μία βούρτσα, που να μην είναι ούτε πολύ σκληρή ούτε υπερβολικά μαλακή. Η πρώτη θα σας αγγίξει το δέρμα, ενώ η δεύτερη δε θα υποσέκεται να καθαρίσει τους πόρους του και να τους απαλλάξει από τις σκόνες, που συγκεντρώνονται σ' αυτούς. Ο τρόπος που θα την χρησιμοποιήσετε είναι πολύ απλός.

Με τον τρόπο αυτό θα καθαρίσετε το δέρμα σας σε βάθος. Το σύστημα αυτό έχει το πλεονέκτημα ότι διατηρεί την επιδερμίδα απαλή και ελαστική, γιατί δεν της αφαιρεί το λίπος που στα ξηρά δέρματα βρίσκεται σε πολύ μικρή ποσότητα. (Το σαπουνί, αντίθετα, βγάζει αυτό το λίπος κι' έτσι κάνει το δέρμα πιο ξηρό). Να πώς θα κάμετε τον καθαρισμό που σας υποδεικνύουμε. Θα βρέξετε ένα κομμάτι βαμβάκι μέσα σε νερό και θα το στήψετε καλά. Θα πάρτε κατόπιν μ' αυτό το βαμβάκι λίγη κρέμα και θα περάσετε το πρόσωπό σας, δι-μελώνοντας το χέρι σας εκ των κάτω προς τα άνω. Έπειτα από κάθε χορήγηση θα πετάξετε το βαμβάκι. Αφού τελειώσετε τον καθαρισμό, με τον τρόπο που είπαμε, θα πάρετε ένα άλλο βαμβάκι, θα το βρέξετε και θα το στήψετε όπως και παραπάνω και θα περάσετε το πρό-σωπό σας μ' ένα καλό τονωτικό. Μπορείτε αντί γι' αυτό το βαμβάκι να χρησιμοποιήσετε μία απαλή βούρτσα. Ας έρθουμε τώρα στα καλούμενα κανονικά δέρματα. Στην πραγματικότητα, κανονικά δέρματα δεν υπάρχουν. Όλα τα δέρματα έχουν μία ελαφρά απόκλιση είτε προς το λιπαρό, είτε προς το ξηρό. Θα κανονίσετε, λοιπόν, τον καθαρισμό τους ανάλογα με αυτή την απόκλιση. Σ' οποιαδήποτε περίπτωση, καλόν

1) Για την καθαριότητα του προσώπου και του λαιμού μπορείτε να χρησιμοποιήσετε ένα σφουγγάρι, που θα το βρέξετε μέσα σε κλασική σαπουνάδα. Με τον τρόπο αυτό θα κάνετε ταυτόχρονα ένα καλό μασάζ στο πρόσωπό σας.

είναι να κάνετε μία εβδομάδα το μήνα έναν καθαρισμό με ένα ειδικό γάλα κι' ένα τονωτικό, σύμφωνα με τον τρόπο που υποδείξαμε. Μπορείτε επίσης να κάμετε κομπο-κόμπο στο δέρμα σας ένα είδος ατμολούτρου. Θα βάλετε, δηλαδή, το πρόσωπό σας πάνω από μία λεκάνη με νερό που ν' αχνίζει. Τον καθα-ρισμό αυτό μπορείτε να τον κάμετε 2-3 φο-ρές το μήνα. Όχι περισσότερο.

ΤΟ ΜΗΝΕΙΟ ΤΟΥ ΤΟΠΟΛΙΝΟ

Στο πάρκο της Βίλλας Φεναρόλι, σ' ένα α-πό τα προάστια της Μπρέσια, υψώνεται σή-μερα, ανάμεσα στα βαθυκόκκινα δέντρα και στε-φανωμένο πάντα από φρέσκα λουλούδια, το μνημείο ενός αλόγου. Ένός αλόγου, που, χω-ρίς να προέχεται από εξαιρετική ράτσα, α-γαπήθηκε και... θαυμάστηκε από τους ανθρώ-πους όσο πολύ λίγα τετράποδα στον κόσμο. Ο Τοπολίνο, όπως ονομαζόταν το άλογο που παραδόθηκε στην αθανασία με το μνη-μείο, έγινε διάσημος για δυό λόγους. Πρώτα, για την εκπληκτική νοσηρότητά του, που τον βοηθούσε να καταλαβαίνει ότι κι' αν του έλε-γαν. «Κανένα ζώο δεν ξέρει τόσο καλά... Ιτα-λικά όσο ο Τοπολίνο!» έλεγαν οι θαυμαστές του. Έπειτα, για το γεγονός ότι κατόρθωσε κάθε σκεδόν μακροδρόμηση στον κόσμο των όμοιων του. Γεννημένος στην Σαορνθία το 1909, έζησε 51 χρόνια, ενώ από τους τέσσε-ρις κυρίους, που γνώρισε, κανείς δεν βρίσκε-ται πιά στη ζωή. Ο πρώτος κυρίος του, ένας αγρότης της Σαορνθίας, αποχωρήθηκε τον Τοπολίνο στα 1915, όταν το άλογο... επιστρατεύτηκε στον πόλεμο εναντίον των Γερμανοαυστριακών. Η συμμετοχή του στον πόλεμο στάθηκε ή αφορ-μή να γίνη για πρώτη φορά διάσημος ο Το-πολίνο, όταν, παρασύροντας τον καινούργιο κύριό του, τον λοχαγό του Ιππικού Πιέτρο Νέρο, σε μία φρενιασμένη φυγή, μακριά από τη στενή διάβαση, όπου είχαν στήσει παγίδα στη μονάδα του οι Αυστριακοί, τον έσωσε την ζωή. Προικισμένος με δξύτατη διαίσθηση, όπως διαπιστώνεται από αυτό το επεισόδιο, ο Το-πολίνο ήταν επίσης προικισμένος και με εξαι-ρετική μνήμη. Μία λόχη, ένας βράχος απο-τυπώνονταν ανεξάλειπτα στη μνήμη του κι' ή-ταν ικανός ακόμη και τη νύχτα να βρρίσκει με ακρίβεια το δρόμο του. Ο λοχαγός Νέρο πέθανε από πνευμονία τις τελευταίες μέρες του πολέμου και ο Το-πολίνο ήταν επίσης κυριότητα του καμητο Φε-ναρόλι, που δε θαύμασε λιγότερο τις ασυνή-θιστες αρετές του. Όταν πέθανε και ο κό-μης, ο Τοπολίνο, πουλν γέρος πιά για να χρη-σιμοποιηθεί σαν αλλογο Ιππασίας, όπως τον μεταχειριζόταν ο τρίτος κατά σειρά κύριός του, ανέλαβε να σέρνει το άμαξι της ηλικιω-μένης γήρας του. Και, μετά τον θάνατο της κόμησας, «εκτός υπηρεσίας» και έντελώς ε-ξασθενημένος, ο Τοπολίνο έζησε σαν γριλάος συνταξιούχος, απολαμβάνοντας τις λιακάδες στο πάρκο των Φεναρόλι, όπου σήμερα έχει διακηνηση ή ύπαρξή του με το μνημείο.

Η ΧΟΝΤΡΗ ΣΤΑ ΜΠΟΥΖΟΥΚΙΑ
— Πώ!... πώ!... Τι ξεφάντωμα είναι
αυτό απόψε, βορέ γυναίκα!

— Πότε την έμαθες αυτή τη φιγού-
ρα του ούκ. Γιαννάκη;

— Είμαστε οι ένοικοι του από κάτω δρόφου.
Μπορούμε να μετάρχουμε κι' εμείς στη διασκέ-
δασι;

Χωρίς λόγια.